

Ľubomír Stanček

Všedné dni s Božím

Slovom

2/3

- od Veľkonočnej nedele po sobotu 17. týždňa

Ľubomír Stanček

VŠEDNÉ DNI S BOŽÍM SLOVOM

Od Veľkonočnej nedele po sobotu 17. týždňa

II. diel

Vydal
Kňazský seminár biskupa Jána Vojšaššáka
Spišská Kapitula – Spišské Podhradie

Cenzorský posudok:

IMPRIMATUR:

Reedícia v r. 2013

P. prof. Ľubomír Stanček, PhD., CM

Jazyková úprava: Júlia Kubicová

Grafická úprava: Júlia Kubicová

ISBN 80-7142-052-5 (súbor)

ISBN 80-7142-044-1 (2. zv.)

ISBN 80-7142-043-3 (1. zv.)

Poľanovce 26.4. 1996

ThLic. Alojz Frankovský

Spišská Kapitula 4. 5. 1996

Č. 54/1996

Mons. Doc. ThDr. František Tondra,
sídlný biskup spišský

Veľkonočná nedeľa – cez deň

Jn 20,1-9

Vstal, ako predpovedal, aleluja!

Vieme, že náš život to nie je len slávnosť narodenín, ale že to je i bolestné lúčenie, najmä vtedy, keď k nemu došlo rýchlo, neočakávane. Vtedy nad otvoreným hrobom je pre nás veľkou útechou učenie našej viery, že sa oplatí veriť a žiť podľa učenia Krista, keď vieme, že na druhej strane nás čaká nový život. Túto myšlienku cítime vo svojich srdciach v dnešné ráno, keď spievame veľkonočné aleluja.

Na hodnotu dnešného dňa nás upozorňuje sv. Pavol slovami, ktoré nenapísal len veriacim Kolosanom, ale i nám: „**Ak ste teda s Kristom vstali z mŕtvych, hľadajte, čo je hore ... nie na to, čo je na zemi!**“ (Kol 3,1-2).

Počuli sme rozprávanie o umučení Pána Ježiša, ktoré sa skončilo smrťou a pochovaním, potom sme postupne prežili jeho posledné chvíle života. Kristus zomrel v piatok okolo tretej hodiny popoludní a vzápätí bol pochovaný v neďalekom hrobe. Smrť Krista je istá, čomu nasvedčuje hrozné bičovanie, krížová cesta i pribitie na kríž, čoho dôkazom je i prebodnutie Kristovho boku kopijou vojaka. Kristus bol skutočne mŕtvy, o čom svedčí i počínanie troch žien, ktoré na svitaní v nedeľu ráno, len čo sa skončila židovská Veľká noc, chceli natrieť voňavými masťami mŕtve Ježišovo telo. V piatok na to nebolo času a v sobotu bol sviatok. Skôr ako vošli ženy do hrobu, stretli dvoch mužov, ktorí im oznámili, že Kristus v hrobe neleží, že vstal z mŕtvych. Tieto ženy prvé počuli novinu, ktorá sa bude niesť celým svetom až do jeho skončenia: „*Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Niet ho tu. Vstal z mŕtvych*“ (Lk 24,5-6).

O vzkriesení z mŕtvych sme už počuli. Sám Ježiš kriesil z mŕtvych. Evanjelium nám rozpráva o navrátení života chlapcovi naimskej vdovy, dcérke Jajusa, ako i jeho priateľa Lazára. Matúš rozpráva, že vo chvíli smrti Krista – „*otvorili sa hroby a mnohé telá zosnulých svätých vstali z mŕtvych*“ (Mt 27,52). Títo, čo boli vzkriesení, začali znova žiť ako iní ľudia, ale po určitom čase sa musia podrobiť zákonu života po dedičnom hriechu a znova prísť pre nich chvíľa smrti. Sú pre nás znamením iného zmŕtvychvstania. Zmŕtvychvstania Krista, ktoré si dnes slávnostne pripomínáme.

Keď sa však jedná o správu o Kristovom zmŕtvychvstaní, uvedomujeme si, že je iné, ako bolo vzkriesenie Lazára, naimského mládenca alebo Jajusovej dcéry. Keď čítame úryvky z evanjelií, ktoré hovoria o stretnutiach zmŕtvychvstalého Pána Ježiša, vidíme, že sa správa ako obyčajný človek, ktorý si sadne za stôl so svojimi apoštolmi a s nimi je, dovoľí, aby sa ho ľudia mohli dotknúť a poznať, že ide skutočne o neho. Rozpráva, počúva. Dovoľí, aby sa dotkli jeho rán, aby sa mohli všetci presvedčiť o tom, že je to on. Žije však výnimočný život. Žije a uskutočňuje svoj život ako každý iný človek, ale rovnako môže konať ináč, lebo nepodlieha ľudským podmienkam. Pre Ježiša už čas a nepreniknuteľnosť matérie neplatia. Toto je „Nový človek“, s akým sme sa nestretli do zmŕtvychvstania Krista. On je zároveň človek i čistý Duch. Je ho ťažko opísať, hoci je podobný nám, a predsa je celkom odlišný od nás. Predstavuje nám stav, ktorý bol pre nás určený, ktorý dovtedy nebol uskutočnený. Predstavuje stav človeka, ktorý prešiel z tohoto sveta k Otcovi (por. Jn 20,17).

Takýto je fakt zmŕtvychvstania Krista, jediná skutočnosť, ktorá však všetko vyvracia. Kristus je prvým a jediným človekom v histórii, ktorý zomrel a znova žije. Zomrel, ale žije stále. Zaiste, on sa nikomu nezveril, aby povedal, čo vtedy pociťoval, pretože nemal úmysel uspokojiť našu zvedavosť. Urobil však pre nás čosi viac. Vyjasnil nám, k čomu má poslúžiť

smrť, keď povedal, že smrť má svoj zmysel, a nemusíme sa jej báť, veď je prechodom do posledného života a zároveň počiatkom nového stvorenia. Preto tiež František z Assisi neváhal nazvať smrť „našou sestrou“. V Písme máme mnoho miest, kde môžeme vidieť predzvesť toho, čo nás po smrti čaká. Pán Ježiš je dnes pred našimi očami prvým človekom, ktorý cez smrť prešiel do nového života. Do života, kde už nepodlieha žiadnej zmene a žiadnemu trestu. Tam panuje už len láska a nič opačného. Tam sa vidí Boh z tváre do tváre a až tam ho môžeme spoznať. To všetko nás čaká po našej smrti, lepšie povedané, tak to môžeme vyjadriť primerane slovami našej viery. Už teraz môžeme dosvedčovať tento nový život, pretože vzorom nám je Ježiš. To nie je žiadna hypotéza, ale skutočnosť, ktorá vychádza z krstu, ktorého význam vidíme práve vo Veľkej noci. On je prvý, ktorý prešiel do nového života, a predsa nie je jediný, lebo všetci pokrstení odtiaľ čerpajú nový rod, ktorý začína v Kristovi. Úloha Cirkvi spočíva najmä v tom, aby sa hlásalo evanjelium a krst sa vysluhoval všetkým ľuďom, a to v duchu zmŕtvychvstaleho Krista. Všetci, ktorí sú pokrstení, podobajú sa Kristovi. Pokrstení sú podobní aj iným ľuďom a zároveň sa od nich odlišujú. Aj oni žijú vo svete, rozprávajú sa, pracujú a trpia, a sú šťastní, rovnako ako všetci ostatní.

Spolupracujú na utvorení nového života pre človeka a usilujú sa vytvoriť spravodlivý a spokojný svet. Na rozdiel od iných sa neuzatvárajú do seba, ale veria, že svet nie je konečný, alebo ako niektorí hovoria, že svet je len náhoda. Veria, že svet má zmysel v Bohu, a preto ho musia prijať s jeho všetkými nárokmi. Preto tento svet prijímajú ako dielo Božie. Podľa nich rozvoj sveta nie je tým, čo ľudia obyčajne volajú evolúciou, pretože tu ide o čosi celkom iné, ako je rozvoj hmotný alebo biologický. Veriaci vedia, že svet je podriadený energii zmŕtvychvstaleho Krista a že je postupne oslobodzovaný od síl, ktoré vystupujú proti Duchu Božiemu. Pokrstený človek si uvedomuje, že zmŕtvychvstanie Krista je pre neho skutočne nová hodnota, je to záruka „nového života“. Pohľad na Zmŕtvychvstaleho dáva nám veriacim zmysel života a podnet, aby sme svoju vieru skutočne žili. Krstom sme dostali nádej pre nový život, a tak si uvedomujeme, že nie sme stvorení pre tento svet, ale že si ho máme podmaniť, aby sme raz po zásluhách mohli získať ten, ktorý nám Kristus zmŕtvychvstaním otvoril. Takto by sme mali chápať aj celkový zmysel života. Pokrstený človek sa má starať, aby v sebe uskutočňoval nového človeka, uskutočňoval všetko to, čo od neho očakáva a praje si Kristus.

Pred niekoľkými rokmi americký film *The World in Darkness* predstavil nasledujúcu scénu:

Istý archeológ pracoval v Jeruzaleme okolo vrchu Kalvárie. Jedného dňa prehlásil, že našiel hrob Jozefa z Arimatie, v ktorom bol pochovaný Ježiš Kristus. Hrob nebol prázdny. Vyhlásil, že v hrobe našiel zabalzamovanú mŕtvolu, ktorú dá na výstavu. Ľudia prichádzali, aby ju videli. Kristus teda nevstal z mŕtvych? Tlač, rádio priniesli túto správu do celého sveta. Naraz sa svet ponoril do neopísateľného zmätku. Všetko hovorilo o Kristovi, všetko čo žilo z neho, všetko čo nieslo na sebe jeho znamenie alebo stopu, bolo odsúdené na zánik. Pozatvárali kostoly, zrúcali katedrály, obrazy, ktoré predstavovali Krista, povyhadzovali z galérií, vyprázdnil kláštory, misionári sa vrátili domov, z izieb sa odstránili kríže...

Keď celý svet od ohromného šoku upadol do úplnej duchovnej tmy, vtedy archeológ na smrteľnej posteli sa priznal, že klamal a že hrob bol skutočne prázdny. Tento film mal aspoň túto zásluhu: Jasne poukázal, že pre svet nie je nič dôležitejšie ako poznanie a vedomie, že vo veľkonočné ráno Kristus skutočne vstal z mŕtvych.

My dnes veríme, že sa oplatí žiť pre Krista a s Kristom, aj keď ten, čo uveril v Krista, má to často tu na zemi ťažšie. Veríme, že náš život má zmysel nielen pre tento svet, ale najmä pre večný život.

Verím vo vzkriesenie tela a v život večný. To sú slová nášho Kréda, ktoré po tieto dni spieva mládež v modernej piesni:

Ježiš žije, Ježiš žije!

Všetci ľudia už to vedia: **Ježiš žije.**

Všetci z mŕtvych vstaneme.

Všetci z mŕtvych vstaneme ako on, aleluja!

Amen.

Veľkonočný pondelok

Mt 28,8-15

Oznámte mojim bratom, že ma uvidia

Na našich cintorínoch môžeme byť svedkami aj takýchto nenápadných scén. Ľudia si už za svojho života stavajú hrobky a chodia sa na ne pozeráť. Nie je v tom nič zlého, keby aspoň toľko času venovali svojej duši, koľko času a financií venovali svojmu dočasnému príbytku tu na zemi – svojmu hrobu.

Videl som plakať nad svojím hrobom ženu. Je živá, má tam vytesané sladké slová do kameňa, škoda len, že tí, čo ju poznajú, vedia o stave jej života, najmä duše a že slová na pomníku sa nezhodujú so skutočnosťou. Keď som túto ženu videl, spomenul som si na najväčšiu púšť na svete, na Saharu. Niektorí vedci tvrdia, že pod Saharou má byť veľké more. Keď sa podarí ľuďom dostať sa až k nemu, potom voda vystúpi z hĺbky a zúrodní piesok púšte. Tento obraz je charakteristický pre situáciu mnohých ľudí.

Mnoho ľudí žije na povrchu, nič im nechýba. Myslia aj na čas, kedy zomrú, ale nejdu do hĺbky, ba sami seba presviedčajú, že život to je iba svet, v ktorom sa nachádzame, ktorý konzumujeme. Nepripustia nový život, nepripustia, že by mohla nastať v ich živote nová doba, večný život. Boja sa a majú strach opustiť starý život a začať nový.

Pre nás, tu dnes na Veľkonočný pondelok zhromaždených, je udalosť z evanjelia posilou a čerpáme z nej veľkú silu. Ježiš sa dáva poznať ženám, ktoré mu chceli preukázať svoju lásku, keď jeho mŕtve telo chceli namazať voňavými masťami.

Ženy majú sprostredkovať Ježišovým učeníkom stretnutie. Ježiš sa chce stretnúť so svojimi bratmi, apoštolmi. Miesto stretnutia apoštoli dobre poznajú. Je to miesto, kde si ich povolal za apoštolov. Pre apoštolov je Genezaretské jazero nielen miestom povolania, ale tu jedli i chlieb, ktorý po požehnaní Ježišom roznášali zástupom a nasýtili sa mnohí. Práve tu žasli nad Ježišovou mocou, pretože si počínal ako ten, kto má moc. Tu žasli nad Ježišovým učením, ktoré si získalo nielen ich srdcia a životy, ale i mnohých ďalších. Ježiš ich cez ženy pozýva naspäť k jazeru. Toto stretnutie, na ktoré ich povoláva, má posilniť ich vieru, ktorá bola otrasená udalosťami spred troch dní, keď Ježiša zajali v Getsemanskej záhrade, až po uloženie jeho tela do hrobu. Apoštoli si začínajú uvedomovať, že od udalosti, keď ich povolal za sebou ako učeníkov, veľa sa zmenilo. Udalosť, ktorá je najčerstvejšia, že Kristus vstal z mŕtvych, otriasla nimi viac ako smrť Krista. Začínajú chápať veci, ktorým nerozumeli. Uvedomujú si, že môžu znova získať vieru, aby ju už nikdy nestratili, aby úspešne dokončili svoje poslanie, na ktoré si ich Kristus povolal, aby za ne ho boli ochotní i zomrieť.

Po Druhom vatikánskom koncile sa veľa hovorí o viere v dnešnom svete. Za posledných dvadsať rokov Cirkev neprežila svoju smrť, ako to predpovedali falošní proroci, že Cirkev neprežije rok 2000, ba naopak, vidíme, že Cirkev sa dostáva akoby do svojej druhej mladosti.

Z toho sa pre nás vynára otázka: Čo je našou úlohou, naším poslaním vo svete, aby sme sa správne zapojili do poslania Cirkvi v modernej dobe? Zmŕtvychvstanie Krista nám dáva silné motívy. Usilujeme sa, aby sme ostali vernými kresťanmi. Byť kresťanom v 20. storočí to nie je vôbec dôvod hanbiť sa za svoju vieru, a to i v dobe objavov, pokroku vo všetkých oblastiach vedy. Pripomeňme si, že všetko, čo dnes obdivujeme, vyrástlo z kresťanstva. Kresťanstvo prinieslo rozvoj, roznieťlo kultúru, obohatilo civilizáciu. Kto staval prvé školy, nemocnice, sirotince a starobince? Nie kresťanstvo? Zalistujme si v zozname vedcov, spisovateľov, objaviteľov a zistíme, že to boli cirkevné osobnosti.

Pripomeňme si, že rozpoznávacím znakom kresťanstva nie je zaostalosť, ale práve naopak, rozvoj a kultúra, a to i dnes. Mnohí by chceli kresťanstvo zmeniť. Kresťanstvo sa však nesmie chápať ako vec vkusu, názoru, ako by nám to najlepšie vyhovovalo, páčilo... Kresťanstvo je založené na pravde, ktorá sa nemôže meniť podľa toho, kto e pri moci, či už politickej, hospodárskej, alebo kultúrnej. Preto Cirkev i v toto ráno hovorí, že Kristus vstal z mŕtvych, aj keď milióny budú volať, že je to lož, pretože história hovorí, že klamú sami seba. Cirkev a kresťanstvo si v tomto čase uvedomuje, že ono nie je položené na rozmare ľudí. Viera nezávisí od moci pánov. Dejiny nás presvedčajú, že aj keď bolo kresťanstvo pošliapované, prenasledované i vtedy keď krvácalo, vždy však plnilo svoje poslanie, ktoré mu určil zmŕtvychvstály Kristus. Ba čím bolo jeho zmŕtvychvstanie viac vysmievané, čím viac obetí museli stúpenici Krista prinášať, tým čistejší a hodnotnejší bol život kresťanov. Preto musíme hovoriť o úlohe kresťanstva, pretože je ich mnoho a každý z nás sa môže do nich zapojiť pre svoje obohatenie tu na zemi, ale i pre odmenu vo večnosti.

Na konci 20. storočia stoja pred veriacimi dve vážne úlohy. A síce, aby sme sa nedali zlákať mamonou, ktorá už mnohých zviedla od Krista. Vieme, že široká cesta vždy viedla od Boha.

Tým, ktorí chcú uskutočniť heslo: „Carpe diem!“ – „Uži dňa!“ stačí pripomenúť, koľko smútku, nešťastia a sklamaní je na konci. Peniaze, sláva, moc, postavenie, sex, drogy, to všetko je poľná tráva, ktorá rýchlo vädne, usychá. Kresťania dnešnej doby si majú uvedomiť, že sa nesmú stať otrokmi. Nesmú sa dať zotročiť, nesmú podľahnúť modernému otrokárovi našich dní – mamone. To neznamena, že kresťan nesmie žiť v medziach pohodlia, slávy... Na prvom mieste však u veriaceho musí byť Zmŕtvychvstály, ktorý hovorí, že raz aj my budeme povolani ku vzkrieseniu tela a duše.

Príkladom nám môže byť Nelli Coomanová, ktorá získala zlatú medailu na druhých halových MS v atletike v Budapešti.

V telešporte sa jej redaktor opýtal, čo má na prvom mieste vo svojom živote.

- *Je to šport?*
- *Nie, - odpovedá víťazka.*
- *Tak potom manžel?*
- *Ani manžel.*

Udivený a zvedavý a reportér sa znova opýtal na tú istú vec a víťazka odpovedá:

- *Na prvom mieste mám Boha, na druhom manžela, na treťom šport.*

Prekvapený redaktor sa znova pýta:

- *A manžel o tom vie?*
- *Áno, vie. On tiež na prvom mieste má Boha a dúfam, - a šibalsky sa pritom usmeje, - že na druhom mieste má tiež mňa. Neviem, či vy veríte, ale skúste hovoriť s ním – a pritom ukazuje hore, - a on vám vždy pomôže.*

Pritom z nej sršala radosť, mladosť a sila.

Teda môžeme povedať, že našu prvú úlohu zvládla výborne. Z obrazovky to bolo neobyčajné vyznanie viery.

Druhou našou úlohou je, aby sme sa nezľakli obetí. Ježiš hovorí: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma*“ (Lk 9,23). Pre nás to znamená, aby sme ostali verní pri hlásaní Kristovej pravdy.

Známy vedec a objaviteľ lieku proti besnote, Francúz Pasteur, keď mu vyčítali jeho priamosť vo viere, vyjadril sa takto: - Škoda, že neverím ako bretonská sedliačka, ale že verím ako bretonský sedliak. –

Je známe, že bretonské sedliacky mali veľmi hlbokú vieru.

Vyprosme si v dnešný deň silu, aby sme vedeli spoznať zmysel svojho života tu na zemi, nebáli sa smrti, ale aby naša viera vytryskla zo zmŕtvychvstania Krista ako živá voda, ktorá mení púšť na úrodnú zem.

Amen.

Utorok vo veľkonočnej oktáve

Jn 20,11-18

Videla som Pána

Vieme, že informácie z pravej ruky sú hodnovernejšie ako sláv: jedna pani povedala...

Udalosti po zmŕtvychvstaní Pána Ježiša sú nám dobre známe, a predsa venujeme im pozornosť v presnom časovom slede ako nasledovali, ako nám ich zaznamenali tí, čo boli ich svedkami, prípadne poznali hodnovernosť svedkov udalostí.

Ján v evanjeliu zaznamenal stretnutie Márie Magdalény s Ježišom.

Ján zaznamenal túto udalosť z dvoch pohľadov. Najprv si uvedomme, že učeníci neočakávali zmŕtvychvstanie Pána Ježiša. Tomu nasvedčuje to, čo chceli urobiť ženy. Ponáhľali sa natrieť mŕtve telo Krista, ako to bolo zvykom. Keby boli očakávali zmŕtvychvstanie Krista, neboli by sa ženy v nedeľu na svitaní ponáhľali k Ježišovmu hrobu s masťami. Taktiež stretnutie s anjeli, ktorí pravdepodobne boli čestnou strážou pri Kristovom hrobe, vieme si vysvetliť i tak, že keď Mária zisťuje, že hrob je prázdny, nemyslí na to, že Kristus mohol vstať z mŕtvych, ale domnieva sa, že niekto z hrobu odniesol mŕtve telo a pochoval ho na inom mieste. Snád pred Židmi, ktorí nenávideli Ježiša, prípadne iní nepriatelia Krista, aby mu nedali pokoj ani po smrti.

Tomuto nasvedčujú i slová k domnelému záhradníkovi: „*Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kde si ho položil, a ja si ho vezmem*“ (Jn 20,15). Vzápätí sme svedkami, ako došlo k zmene v zmýšľaní Márie Magdalény a na to ukazuje druhé stanovisko Jána apoštola. Čo to bolo, čo vyvolalo vieru vo vzkriesenie Krista?

Uvedomme si, čo prežívali najbližší Ježišovi spolupracovníci. Zbabelo zradili, opustili Ježiša. Všimnime si nenávisť vodcov národa, veľkňazov, Piláta, synedria. Toto všetko hovorí proti viere vo zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. Vieme, že dejiny Krista na zemi končia jeho smrťou na kríži.

Dejiny mystického Krista začínajú jeho zmŕtvychvstaním. Preto už chápeme skutočnosť, že Mária Ježiša hneď nepoznala. Ježišovo telo už nepodlieha zákonom prírody, a predsa, keď ju osloví, ona ho spozná po hlase. Vzápätí hneď aj vidí, že je to on a skutočne živý. On, ktorý ju tak miloval, že jej odpustil hriechy. Preto Ježiš nechce prijímať jej lásku. Nechce, aby sa ho dotýkala, ale posíla ju k apoštolom? Prečo? Odpoveď je dnes pre nás prijateľnejšia. Zmŕtvychvstalý Ježiš chce posilniť vieru svojich učeníkov, chce ich znova zhromaždiť, aby tak položil základy pre budúce spoločenstvo Cirkvi. Chce ich poučiť o zmysle jeho smrti a o poslaní, ktoré ukončil smrťou na kríži.

Toto si vieme vysvetliť aj slovami Márie, ktoré povedala pri stretnutí s apoštolmi ako prvé: „*Videla som Pána*“ (Jn 20,18). Toto sú slová veľkonočnej viery. To je pre nás dnes taktiež aktuálne, keď pristupujeme k Eucharistii a počúvame Písmo. To nám umožňuje taktiež zvolať: Vidíme Pána! Toto je pre nás motívom uveriť vo vzkrieseného Krista.

To, čo nám opisuje evanjelium, často sa odohráva i v našom živote. Chceme sa presvedčiť o viere, a preto hľadáme Krista v našom okolí. Škoda, že ho hľadáme najmä svojimi očami, a nie srdcom, pretože srdce vie vidieť viac ako naše oči. Srdcom sa skôr dostaneme k cieľu svojho hľadania. Pod vplyvom udalostí, ktorí si pripomínáme, hľadáme prítomnosť Pána Ježiša vo svojom srdci, ktoré si však musíme očistiť od našich hriechov. Bolesť a slzy môžu zastrieť pohľad na Pána Ježiša, ale srdce ho bezpečne pozná.

Pri hľadaní sa človek často ocitne pred prázdny hrobom. Tam sa často stáva, že sa objaví množstvo pochybností a úzkostí. Smrť, koniec, zánik. Pre nás platia však už iné slová. Pre nás Kristovo zmŕtvychvstanie je znamením radosti, víťazstva a najmä nádeje. O tomto nielenže uvažujeme po tieto dni, ale my to aj veríme. vieme, kto to bol Ten, ktorý vstal z mŕtvych, a preto veríme v jeho víťazstvo, v našu spásu. Pre nás zmŕtvychvstalý Kristus znamená, že všetko, čo s Kristom podnikáme, má zmysel a hodnotu, pretože on je naša nádej. Tomu nás učí Cirkev, o tom hovoria evanjeliá, pravoverní svedkovia, autentickí pozorovatelia, a tak je pre nás istotou na ceste k večnému životu.

Pre nás zmŕtvychvstanie nie je len záležitosťou slov, ale je to predovšetkým výzva k skutkom potrebným pre náš život tu na zemi a najmä pre večnosť.

Amen.

Streda vo veľkonočnej oktáve

Lk 24,13-35

Stretnutie možné i dnes

Kto sa už vracal z cintorína a neveril celkom a úplne Kristovým slovám: Ja som vzkriesenie a život – bol smutný, ak nie celkom beznádejný. Prečo? Pretože smrť bola koncom čohosi krásneho a veľkého. Kto však odchádzal z cintorína s vierou v Ježiša Krista, ten si odnášal nádej na večné stretnutie s tými, ktorí nás predišli do večnosti.

Keď odchádzali dvaja z Ježišových učeníkov z Jeruzalema do osady zvanej Emauzy, boli smutní, plní otázok, v srdci sklamanie...

A predsa, toto Lukášom opísané a umelecky zachytené stretnutie Krista s dvoma učeníkmi odpovedá na otázku, či je možné sa s Ježišom stretnúť aj dnes. Lukáš odpovedá, že áno a hovorí o udalosti, kedy môže dôjsť k takémuto stretnutiu.

Čo sa zmenilo za dvetisíc rokov? Aj dnes nejeden kresťan po neúspechoch, prípadne, keď si svoju vieru predstavoval nesprávne, je podobný dvom emauzským učeníkom. Veriaci človek si nikdy nesmie predstavovať Krista v nesprávnom postoji či svetle, pretože sa sklame. Kto však je v takomto stave sklamaní ako dvaja učenici, začne znova premýšľať nad všetkým, čo zapríčinilo smútok či sklamanie, môže pocítiť záblesk svetla. V prípade učeníkov toto svetlo im vnášal do uvažovania cestou neznámy cudzinec, ktorý poukazuje na správnu predstavu o Vykupiteľovi. Pri jeho slovách začínajú si spomínať na slová Pána Ježiša, keď on sám hovoril na túto tému, pokiaľ bol medzi nimi. Sú to slová, ktorým ani čas, ani doba

neberie na aktuálnosti a časovosti: „*Vy nechápaví a ľarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci! Či nemal Mesiáš toto všetko vytrpieť, a tak vojsť do svojej slávy?*“ (Lk 24,25-26).

Po podaní výkladu prichádza svetlo. Učeníci začínajú tušiť, že Ježiš žije, že musí žiť! Slová, ktoré počuli dnes ráno od žien, ktoré sa vrátili od hrobu, že hrob je prázdny, nemôžu byť klamstvom. Učeníci začínajú cítiť, že slová tohto ich „sprievodcu“ v ich vnútri zapalujú zvláštne svetlo. Tušenie, že Ježiš musí žiť, sa stáva istotou. Rozuzlenie či skutočné svetlo v celej svojej sile príde v okamihu, keď pri večeri berie tento ich „sprievodca“ do rúk chlieb, žehná ho, láme a podáva im. „*Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho. Ale on im zmizol*“ (Lk 24,31).

V živote veriaceho človeka sa stávajú podobné udalosti. Do nášho života prídu okamihy, keď sa strácajú všetky nádeje, istota a naraz sa okolo nás vytvorí vákuum, prázdnota. Človek hľadá, čoho by sa zachytil, o čo by sa oprel. A keď nemôže nič nájsť, často odchádza ako učeníci do Emauz.

My si však musíme uvedomiť, že Boh sa nevzdá nikoho z nás. Vidíme to na učeníkoch. Ježiš nejde za nimi, ale s nimi. Ježiš ide za každým z nás. On predsa nechce stratiť nikoho, koho mu Otec nebeský zveril.

Áno, má to s nami ťažké. My sme tak často nestáli, rýchlo meníme svoj postoj, a to aj k Bohu. Často sa vzdáľujeme od Boha, a preto nás ešte viac opúšťajú sily a naplňa prázdnota.

A predsa, evanjelium nám hovorí tak jasne o prostriedkoch, ktoré oživujú našu lásku, ktoré pomáhajú k ozdraveniu chorej duše či zlomeného srdca. Musíme si uvedomiť, že ak chceme, aby naše srdce skutočne horelo láskou k Bohu, k blížnemu, aby sme mali v sebe lásku, musíme často pristupovať ku Sviatosti oltárnej, zúčastňovať sa na sv. omši, pretože tam prežijeme skutočné spoločenstvo a tam pocítíme blízkosť Pána Ježiša. Tam sa rozhovori naše srdce a bude nám znova tak dobre.

Nielen učeníci, ale aj my sa pri svätej omši presviedčame o veľkej posile vo viere. Preto vidíme, že už prví kresťania pochopili význam eucharistickej slávnosti svätej omše, ktorá im umožňovala stretnúť sa tvárou v tvár s Bohom, až pokiaľ sa neskončila doba zjavení. Potom po nanebovstúpení pravidelne v nedeľu si pripomínali toto stretnutie s osláveným Kristom.

A tu vidíme, že i na konci 20. storočia je možné stretnúť sa s Kristom, pričom sa nám rozhorí srdce, pocítíme jeho blízkosť a môžeme sa cítiť tak dobre. to preto, že Kristus sa nám dáva pri svätej omši celý za pokrm, aby nás posilnil na ceste, na ktorej hľadáme pravdu, zmysel života, svoj krásny cieľ.

Ježiš je tu i dnes s nami ako s dvoma emauzskými učeníkmi, aby odstraňoval svojou milosťou naše pochybnosti, ale i našu malomyseľnosť. Kto chce skutočne stretnúť sa so zmŕtvychvstalým Kristom, nech sa otvorí jeho slovám a nech pristúpi k jeho stolu, kde pod spôsobom chleba a vína môže skutočne prijať jeho Telo a Krv.

Nikdy neodchádzajme beznádejní z cintorína, pretože Kristus skutočne zvíťazil nad smrťou.

Amen.

Dielo Krista pokračuje

Kto logicky premýšľal o súčasnej Cirkvi a vidí v nej pokračovanie Kristovho diela, usúdi, že dnešné evanjelium je pre nás veľmi dôležité.

Časový sled udalostí nás vedie ďalej. Emauzskí učeníci rozprávajú, ako sa cestou stretli s Kristom a ako ho spoznali pri lámaní chleba. Lukáš ďalej poznamenáva: Kým rozprávali, on sám zastal uprostred nich a povedal im: „**Pokoj vám!**“ (Lk 24,36).

V čom máme vidieť dôležitosť tohto evanjelia? V udalosti, ktorá zatvára stretnutie emauzských učeníkov s Kristom, nám chce povedať, že Kristus skutočne vstal z mŕtvych i s telom. Myslí sa tu na telo, ktoré vidia apoštoli a podľa ktorého ho aj skutočne poznávajú. Lebo keby bol vstal z mŕtvych len duch, neboli by Krista videli. Preto sa Ježiš zámerne zjavil svojim apoštolom, ukazuje im svoje ruky, nohy, svoje telo. Môžu sa presvedčiť, že sú pravé, že nejde o nejaký falzifikát. To znamená, že Ježišovo telo, ktoré vidia, je jeho a nikoho iného. Aj keď má inú kvalitu, to znamená, že pre neho neplatia nijaké zákony prírody, môže prechádzať cez zatvorené dvere, a predsa sa jedná o jeho telo, ktoré v bolestných mukách zomrelo na kríži.

Toto stretnutie je preto dôležité, lebo Ježiš ich musí presvedčiť, že skutočne žije, a to už s telom blaženým, ktoré uvidia vo večnej sláve. Ďalej si tiež všimnime, že smrť Pána Ježiša bola predpovedaná už v Starom zákone a vzťahuje sa na Ježiša ako na Mesiáša. Toto je potrebné, aby pochopili apoštoli, preto sa im oslávený Kristus zjavuje, aby presvedčil svojich, že je to on, ktorý zomrel a jeho dielo pokračuje. Vieme, že v Starom zákone sa ľudom zjavilo všetko o Kristovi, o jeho umučení, smrti, ale i zmŕtvychvstaní. A teraz Kristovo zmŕtvychvstanie osvetlí tieto predpovede prorokov dávnej i blízkej minulosti. Tu vidíme, že Kristus je stredobodom dejín, že je skutočným stredom pre všetkých ľudí. Preto Ježiš musí dokázať apoštolom pravdivosť veľkonočných udalostí.

Táto udalosť teda otvorila bránu, že Cirkev i dielo Ježiša Krista pokračuje ďalej. Rastie a bude sa v dejinách rozmnožovať o ďalších, ktorí uveria v Krista a budú konať skutky pokánia. Apoštoli a celá Cirkev sa tohoto poslania majú zúčastniť ako svedkovia Kristovho utrpenia a smrti i vzkriesenia. Preto sa na Ježišovo zmŕtvychvstanie nepozerala ako na udalosť, ktorá sa stala kdesi pred dvetisíc rokmi a ktorá sa nás netýka. Naopak, týka sa nás všetkých. Pre nás platia slová Pána Ježiša: „*Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili*“ (Jn 20,29).

Naša viera v Kristovo zmŕtvychvstanie je pre náš život veľmi dôležitá, pretože nás posilňuje, aby sme pevne kráčali k večnému cieľu a nasledovali Krista v jeho utrpení, aby sme tiež mohli obsiahnuť večnú slávu. Neexistuje iná cesta k večnosti, ako je cesta Krista. táto cesta je totiž osvetlená Kristovým zmŕtvychvstaním. Bez tohoto svetla by naša zem bola zahalená Kristovým zmŕtvychvstaním. Bez tohoto svetla by naša zem bola zahalená smútkom a beznádejou. a nielen zem, ale každý človek i celé dejiny ľudstva.

Pre nás je to nádherné uistenie. Veríme, že Kristovou smrťou získavame i my svoj cieľ. Od tej najvýznamnejšej udalosti v dejinách sveta, keď Kristus premohol smrť a vstal z mŕtvych, sa naša cesta stala cestou, ktorá nevedie do neznáma, do neistoty, ale do večnej vlasti, do náručia Otca, do stavu, ktorý nazývame nebom či večnou blaženosťou.

A preto sa modlíme:

Pane, osvieť nás svojím svetlom zmŕtvychvstania, aby sme na ceste za tebou nezablúdili, vytrvali a raz s tebou vstúpili do večnej slávy.

Amen.

Piatok vo veľkonočnej oktáve

Jn 21,1-14

Rybolov s apoštolmi

Kto mal možnosť navštíviť baziliku sv. Petra v Ríme, neubránil sa pocitu, že Cirkev rímskokatolícka je skutočne univerzálnou Cirkvou, ktorej neprekáža farba pleti, národná príslušnosť, vek, a ani tisícročia jej neuberajú na mladosti. Je stále mladá a živá. Vieme, že aj dnes vznikajú a zanikajú cirkvi a sekty, a predsa aj tie, ktoré boli reformované, nemôžu sa vyrovnáť tejto Cirkvi, ktorá považuje pápeža za Petrovho nástupcu.

Jánovo evanjelium hovorí o neúspešnom rybolove, hoci sa na ňom zúčastnili skúsení rybári. Po stretnutí s Ježišom, o ktorom nemáme správy, žeby niekedy sám bol lovil ryby, teda ako človek sa tomu nerozumie, avšak apoštolom povie: „**Spustite sieť z pravej strany lode a nájdete**“ (Jn 21,6). Spustili sieť a už ju nevládali vytiahnuť pre množstvo rýb.

Toto stretnutie Ježiša s apoštolmi je už tretím po jeho zmŕtvychvstaní. Nie je to len rozprávanie o rybolove, ale toto stretnutie zároveň dáva odpoveď na otázky, s ktorými sa borila už druhá generácia kresťanov, keď sa pýtali: Kto je námestník Pána Ježiša a ako žije oslávený Kristus v Cirkvi?

Po udalostiach Veľkého piatku sa apoštoli vrátili späť ku svojmu pôvodnému remeslu. Čo mali iné robiť, než ako pokračovať v tom živote, od ktorého ich Ježiš povolal a ktorý opustili pre Ježiša. Siedmi učeníci sa vybrali na lov, z ktorého sa vracajú neúspešne. Ježiš ich chcel spraviť rybármi ľudí a oni sa rýchlo vrátili k rybárskej sieti, akoby sa nič nebolo stalo.

A čo my? Skončia sa sviatky a tým sa všetko vracia do starých koľají, akoby sa nič nebolo stalo. Rýchlo zabúdame...

Ježiš však na svoj plán nezabúda. Ide za svojimi apoštolmi na more. Tam im chce pripomenúť, k čomu si ich vyvolil Toto má byť ich posledný rybolov, ktorý sa má stať symbolom ich budúcej činnosti. Loďka je Cirkev, ktorá vypláva na hladinu sveta, aby do siete Božieho slova chytala ľudí. Ján v evanjeliu hovorí, že loďka patrila Petrovi. Vieme, že Kristus postavil Cirkev na Petrovi-Skale, a to je teda Cirkev Kristova.

Tak ako si našiel Kristus svojich apoštolov, nachádza si aj nás. Podobne ako pri stretnutí s apoštolmi, tak i v našom živote prichádza Kristus nenápadne. Poznávame ho však po jeho skutkoch. Keď počúvame jeho slová a uskutočníme ich, presvedčíme sa úspechu.

Apoštoli poslúchli Krista a spustili sieť tam, kde nič nechtyli. To vyjadruje ich vieru a nás to má presvedčiť. To, čo opisuje Ján ďalej, je úchvatné. Úlovok 153 rýb nám chce povedať, že zloženie Cirkvi je z najrozličnejších ľudí. V tom čase bolo známych 153 druhov rýb. Táto symbolika je pre nás mnohovravná, že nikto nie je vylúčený z Cirkvi, keď sám nechce. Sieť sa pritom nepretrhla, čo znamená, že Cirkev bude mať miesto pre každého človeka, že v Cirkvi bude priestor pre všetkých ľudí. A s touto sieťou prichádzajú na breh, do svojho cieľa. V Cirkvi všetci môžu prísť do cieľa, ktorým je večná blaženosť. Tam sa stretnú s Ježišom. Tak apoštoli, ako aj všetci, čo vytrvajú pri Kristovi, môžu zasahnúť za stôl a jesť s Kristom. Na konci spoznali apoštoli Krista a naraz sa ho nikto neopovážil spýtať: Kto si? Vedeli totiž, že je to Pán. Na konci všetci spoznáme, že je Pán života a smrti, Pán času a večnosti.

Uvedomujeme si, že to nie je správne riešenie života, keď pocítíme opustenosť od Krista, že sa musíme hneď vrátiť k pôvodnému životu. Práve naopak, máme sa poučiť a my to aj prijímame, že musíme neúnavne hľadať Krista a pri stretnutí ho hneď prijať.

Vieme, že Kristus si nás raz chytil do svojej siete a chce nás v nej priviesť do večného života. Nemáme sa báť, že sa z tejto siete môžeme dostať, keď to sami nebudeme chcieť.

Nemusíme sa báť ani vtedy, keď sa lodička začne topiť. Nemusíme sa báť ani iných rýb či žralokov, ktoré ohrozujú našu sieť. V Kristovej sieti sme bezpeční a istí pravého cieľa.

Táto úvaha nám teda priniesla vysvetlenie, že Petrova sieť – Cirkev je miestom, kde oslávený Kristus zhromažďuje svojich, aby ich zachránil. Preto vernosť Cirkvi je našou prvoradou povinnosťou. Všetko, čo je proti Cirkvi, musíme chápať ako vec svedomia a nesmieme sa dať zviest', oklamať, a ani zastrašiť či kúpiť, pretože to sa nezhoduje s učením Petrovho nástupcu, pápeža.

Sám som mal možnosť navštíviť sídlo Sv. Otca, v ktorom skutočne veriaci kresťan má pocit, že tu je Peter, ktorý zhromažďuje okolo seba všetkých.

Amen.

Sobota vo veľkonočnej oktáve

Mk 16,9-15

Neustály zápas

Príslovie hovorí: „Opakovanie je matkou múdrosti“. Vieme, že kto chce niečo veľké dokázať, musí často znova a znova začínať, prekonávať počiatočné neúspechy, obtiaže a len potom môžeme hovoriť o víťazstve.

Úryvok z evanjelia nás upozorňuje na počínanie Krista po jeho zmŕtvychvstaní. Ježiš im vyčítal neveru a tvrdosť srdca. Z týchto Ježišových slov môžeme cítiť poučenie a povzbudenie pre nás v našich zápasoch o hlbšiu vieru, o mocnejšie primknutie sa ku Kristovi.

Tento úryvok z evanjelia je z Markovho dodatku, kde rekapituluje zjavenie Pána Ježiša z ostatných evanjelií po jeho zmŕtvychvstaní; najprv Márii Magdaléne, dvom emauzským učeníkom a napokon jedenástim apoštolom pri stolovaní.

Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní musí začínať so svojimi učeníkmi od začiatku. Zdá sa, že všetko nadšenie, zápal z troch rokov, ktoré strávili s Ježišom, sa vyparil. Ježiš však pokračuje a svojich apoštolov oslobodzuje od smútku a beznádeje, ba dokonca sa tu stretávame so skutočnou neverou, tvrdosťou srdca apoštolov, pretože neuverili tým, ktorí videli zmŕtvychvstalého Krista. Ježiš znova pristupuje k apoštolom a prebúdza v nich vieru, v tejto malej skupinke ľudí, pretože vie, že títo sa stanú čoskoro základom budúcej Cirkvi. Dokonca i táto ich pochybnosť bude slúžiť mnohým na prijatie viery a učenia Krista. Preto Ježiš akoby znova pracoval, aby vzbudil u svojich apoštolov otrasenú vieru. Marek v evanjeliu používa slová – všetkému stvoreniu. Môžeme povedať, že v tomto označení ide o misijnú terminológiu, ktorá sa používa pri kresťanoch z pohanstva, kde chápeme, že všetci ľudia, celé stvorenie sa má stretnúť s hlásaním evanjelia a má nám byť premenené.

toto evanjelium je akýmsi zápasom Ježiša o Petra, Jána, Tomáša, ale je to zápas aj o nás. Ved' sme Ježiša nevideli, nedotkli sme sa jeho prebodnutých rúk a boku, a predsa veríme. Prečo? Preto, že nás Ježiš oslovil, zviedol s nami zápas ako so svojimi prvými apoštolmi. A tak aj nás pozýva, aby sme šli za ním, vydávali svedectvo a s hrdosťou rozmnožili rady tých, ktorí od počiatku uverili v jednu, vyšeobecnú, apoštolskú Cirkev. Pretože kto uverí v Krista, musí pri ňom i vytrvať, musí sa snažiť dostať z pochybností, zbabelstva, pretože takýchto nás chce mať Kristus.

Kristus chce z nás mať oduševnených a radostných hlásateľov radostnej zvesti. toto je naša úloha. Každý, kto prijal krst, prijíma i túto úlohu. Kto túto úlohu chce uskutočniť, musí uveriť, a nie pochybovať. Ježiš karhá neveru. Jeho učeník nesmie byť neveriaci. My sme veriaci kresťania, ktorí krstom boli prevtelení ku Kristovi a stali sme sa jeho apoštolmi. Máme preto povinnosť svedčiť o Kristovi. Nestačí zostať len pri teórii.

Ako a kedy máme svedčiť? Musíme si znova pripomenúť, že dobrý príklad je základným spôsobom, ako svojím životom dokazovať, že sme preniknutí vierou v osláveného Pána Ježiša. Tento spôsob apoštolátu nesmieme podceňovať. apoštolát slova je správny, ale vieme, že svet slovám veľa neverí, ale chce skutky. Veríme, že život je mocnejší ako slovo.

Zo života sv. Františka z Assisi poznáme poučenie. Raz pozval kázať jedného svojho spolubrata, ktorý bol známym a chýrnym kazateľom. Od rána chodil tento brat s Františkom ulicami mesta. Večer sa už netrpezlivo pýtal Františka, kedy už bude kázať. Vtedy mu František vážne povedal: - Brat môj, od rána kážeš tým, s ktorými sa stretávame.-

A hľa, čo to znamená pre prax nášho života? Príklad vlastného života máme dávať predovšetkým vo svojej rodine. Rodičia deťom, muž žene, žena mužovi a potom všetkým ostatným, nikoho nevynímajúc má osloviť náš život a nielen naše slová. Všetci, ktorí sa s nami stretávajú, musia z nášho života vidieť, že veríme vo vzkriesenie tela, vo večný život, v Ježiša Krista.

A toto si vyžaduje v našom živote stále začínanie, opakovanie. Nesmieme sa znechutiť, pretože príkladom je sám Ježiš Kristus, ktorý po svojom zmŕtvychvstaní znova a znova poučá a povzbudzuje svojich apoštolov.

Amen.

Pondelok – 2. veľkonočný týždeň

Jn 3,1-8

Krst je sviatosť znovuzrodenia

Ukončili sme veľkonočnú oktávu zmŕtvychvstania Pána Ježiša. Veľkonočné obdobie budeme prežívať až do sviatku Zoslania Ducha Svätého, čo je na päťdesiaty deň po zmŕtvychvstaní Pána Ježiša. Budeme si rozprávať na aktuálnu tému veľkonočného obdobia, a to je sviatosť krstu.

Ježiš pri stretnutí s Nikodémom povedal: „**Veru, veru, hovorím to: Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do Božieho kráľovstva**“ (Jn 3,5).

Túto tretiu hlavu evanjelia sv. Jána apoštola môžeme nazvať aj „krstnou katechézou“, teda poučením o sviatosti krstu. Poslúžil nám k tomu Nikodém, člen židovskej veľrady, muž vzdelaný, vážený, ktorý sa neuspokojí s tým, čo veľrade prinášajú jej donášači o učení Krista, potulného učiteľa, ale sám navštívi Ježiša a rozpráva sa s ním. Rozhovor naň tak zapôsobí, že pod rúskom tmy prichádza znova za Ježišom. A tak môžeme povedať, že tu sa začína viera, ktorú v ňom vzbudili Kristove zázraky. Nikodém bol človek túžiaci po pravde. Ježiš toto vidí, a preto sa snaží zasvätiť Nikodéma do tajomstva spásy. A o toto práve Nikodémovi šlo, veď ináč by Ježiša učiteľom ani nenazval. V rozhovore, ktorý vedú medzi sebou sa dozvedáme, a to vďaka Nikodémovi, že vstup do Božieho kráľovstva je možný len cez znovuzrodenie z vody a z Ducha Svätého, teda za pomoci sviatosti krstu. To znamená, že dochádza k novému narodeniu, teda k novému životu – nadprirodzenému. Nikodém sa najprv mylne domnieva, že sa tu jedná o čosi absurdné – znova sa telesne narodiť. Tu však nejde o telesné

znovuzrodenie, ale o duchovné za pomoci vody, ktorá je symbolom života. Tento viditeľný znak – krst znovuzrodenia znamená, že Duch Svätý vzbudí v pokrstenom nový život, nový životný princíp, a to milosť posväcujúcu a práve týmto sa človek telesný stane duchovným, teda naplnený Duchom Svätým.

My veriaci kresťania hovoríme o dvojakej existencii, to znamená, že od rodičov sme získali duchovnú existenciu. Tento akt je vecou viery. Je to pre nás tajomstvom.

V prírode okolo seba však vidíme rôzne tajomstvá, napríklad vietor, ktorý si vane kam chce, a to bez nášho súhlasu. Tak aj Duch Svätý nám otvára cestu do nového života bez nášho pričinenia. Narodiť sa z Ducha Svätého znamená prijať vnuknutie Božie a uveriť v Boha. Až keď sa človek rozhodne vo viere prijať Ducha Svätého, vtedy človek bez svojich zásluh je znovuzrodený Duchom Svätým. To znamená, že krst môžeme prijať len raz v živote, ale milosť, ktorá sa započala pri krste, môžeme si rozmnožovať, znovu získavať, a to vo sviatosti zmierenia, keď si dávame do poriadku svoje svedomie.

Z toho pre nás vyplýva, že sa musíme neustále snažiť obnovovať si krstnú milosť, ktorú sme prijali, stále ju zväčšovať, čiže duchovne rásť.

Vieme, že Nikodém toto na prvé stretnutie s Kristom nepochopil. V tú noc odišiel, a predsa to bola významná noc nielen pre neho, ale i pre nás, pretože tak, ako prišla chvíľa u Nikodéma, že po smrti sa Krista vo veľrade nielenže zastane, ale aj samotného Piláta požiada o vydanie mŕtveho tela Pána Ježiša.

Aj v našom živote sme zažili okamžik, že sme pre svoj duchovný rast boli ochotní zriecť sa nielen mnohých vecí, udalostí a osôb, ale pritom sme aj zistili, že čo nie je spojené s Kristom, nemá pre nás hodnotu či zmysel.

Často si pripomínajme hodnotu svojho krstu. Vďačne si spomínajme na rodičov, krstných rodičov i kňaza, ktorý nás pokrstil, pretože vtedy nám daroval veľký poklad, ktorý otvára bránu neba. Modlime sa i sami za seba, aby sme krstnú milosť nikdy nestratili.

V tomto veľkonočnom čase nech rastie naše povedomie, že krstom sme sa znovu zrodili k novému životu.

Amen.

Utorok – 2. veľkonočný týždeň

Jn 3,7-15

Krst je odpustenie hriechov

Pokrok ľudstva si nevieme predstaviť bez znakov. Znakmi nevoláme len rôzne kresby, ale medzi znaky patrí písmo, noty, rôzne predmety, ale aj slová, myšlienky.

Evanjelium hovorí:

Ako Mojžiš vyzdvihol hada na púšti, tak musí byť vyzdvihnutý aj Syn človeka, aby každý, kto verí, mal v ňom večný život“ (Jn 3,14).

Vieme, že keď sa vyvolený národ uberal z otroctva v Egypte do zasľúbenej krajiny Kanaán, národ na púšti pod vedením Mojžiša sa často spreneveril Božej vôli. Ľudia často reptali. Pri jednom takomto reptaní Boh zoslal na Židov jedovaté hady. Tieto štípali ľudí a národ si začal uvedomovať, že urazil Boha. Preto sa obracajú na Mojžiša s prosbou, aby prosil Boha, aby ich zachránil od hroznej smrti uštipnutia hadmi. Boh dal vtedy Mojžišovi

príkaz, aby na žrd' zavesil hada, ktorého mal odliat' z medi. Keď tak urobil, každý kto sa dotkol alebo zadíval na tohto hada z medi, aj keď ho hady uštipli, nezomrel.

Títo ľudia boli zachránení skrze Spasiteľa a Vykupiteľa všetkých ľudí, Ježiša Krista. Keď Kristus zomieral na kríži, vtedy na kríži pribíjal silu zla, jej moc. Kríž sa nám stal prameňom nového života, stal sa zdrojom uzdravenia.

Táto udalosť nám chce povedať, že ten, kto pozerá na ukrižovaného Krista, chce nájsť večný život. Je veľmi potrebné nájsť si čas a zahľadiť a na ukrižovaného Krista. Keď sa jeho pohľad stretne s naším, prebodne našu pýchu a pocítíme silu uzdravenia.

Toto všetko je odpoveďou Ježiša na Nikodémovu otázku: ako sa to môže stať? (por. Jn 3,9). Nikodéma trápilo, nechápal ešte, ako môže človek uveriť a znovuzrodiť sa z Ducha Svätého. To je chvíľa, keď človek chce všetko vyriešiť sám, teda pred osvietením Ducha Svätého. Ježiš chce, aby Nikodém uveril vo vykupiteľskú smrť Pána Ježiša. Podobne ako tí, čo boli uštipnutí hadmi a pohľadom na medeného hada boli uzdravení, tak každý, kto s vierou pohliadne na ukrižovaného Krista, získa večný život, bude uzdravený, zachránený a spasený. Ako bola pre Pána Ježiša jeho smrť na kríži nutným vstupom do jeho slávy, tak pre človeka je viera podmienkou k dosiahnutiu ospravedlnenia hriechov pred Bohom, a to skrze znovuzrodenie z Ducha cez krst a dosiahnutie slávy v nebi.

Sviatosť krstu sa pre nás stáva nielen vstupnou bránou do večného života, ale pri tejto sviatosti sa nám odpúšťajú aj všetky naše hriechy pred krstom spáchané. Krstnou milosťou sme získali späť to, čo naši prarodičia stratili svojou neposlušnosťou v raji. Keď si obnovujeme krstné sľuby, napríklad v cirkevnom spoločenstve pri prvom sv. prijímaní, na Bielu sobotu, uvedomujeme si, že sa zriekame všetkého hriechu, vyznávame svoju vieru a tým rastie naše priateľstvo s Bohom. Toto je teda naše svedectvo prejavované gestami, slovami a za týmto všetkým sa skrýva čosi pre naše oči neviditeľné, a predsa pre náš život viery tak potrebné - kontakt s Bohom: toto nás zjednocuje a robí nás skutočnými bratmi a sestrami Pána Ježiša.

V tomto vidíme úžasný pokrok, ktorý nespĺňa svoj cieľ tu na zemi, ale raz vo večnosti.

Amen.

Streda – 2. veľkonočný týždeň

Jn 3,14-21

Uverme v Krista Spasiteľa

Násilie vždy bolo, je a bude odsudzované slobodnými ľuďmi, a to vo všetkých oblastiach života. Aj keď niekedy sa zdá, že bez násilia sa nedosiahne úspech, predsa je potrebné zastať správny názor a mienku. História hovorí, že aj v Cirkvi sa stali nespravodlivosti a násilia. áno, aj v Cirkvi určité kruhy viedli tzv. „sväté“ vojny. Takto chápané násilie je prekážkou, a nie pokrokom. aj učenie Krista podávané nenásilne iste pritiahne viac a tiež posilní človeka vo viere.

O pravdivosti tohto názoru nás presviedča aj osobnosť Nikodéma z evanjelia.

Nikodém, člen židovskej veľrady, často navštevoval Krista, ale najmä v noci. Pri týchto stretnutiach hlavnou témou bola viera. Nikodém sa presvedčil, že nič nie je tak dôležité pre človeka, ako práve viera. Kristus mu vysvetlil, že bez viery nie je možné podobat' sa Bohu a to víťazstvo, v ktorom svet zvíťazí, je naša viera. Nikodém uveril Kristovi.

Prežívame čas pôstu, kedy sa viac zaoberáme utrpením a smrťou Krista.

Cirkev nám chce dnes poukázať na okolnosti, ktoré nás majú pripraviť na náležité porozumenie pravdy o smrti a zmŕtvychvstaní Krista. Cirkev chce, aby nás nezlomilo ani utrpenie, ani mučenie, ani smrť, a tak viacej verili v Krista, Spasiteľa sveta.

V evanjeliách často čítame, že Ježiš počas svojho verejného účinkovania často žiadal od svojich poslucháčov silnú vieru. Od toho totiž závisela ďalšia cesta v nasledovaní. Cirkev nás chce presvedčiť o veľkej úlohe viery v živote človeka.

Odvoláva sa dnes na udalosť, ktorá sa kedysi odohrala na pustatine počas putovania Židov z Egypta do svojej zaslúbenej zeme (por. 4 Moj 21,5-9). Na ceste ich napadli jedovaté hady. Vtedy si Izraeliti uvedomili, že toto je trest od Boha za ich reptanie. Prosili Mojžiša, aby vyprosil od Boha zľutovanie. Mojžiš podľa príkazu, ktorý mu dal Boh, spravil medeného hada, umiestnil ho na žrd a vyhlásil, že ten, čo sa pozrie na hada s vierou, bude zachránený. A skutočne sa ak aj stalo. Medený had, ktorého spomína evanjelium, je obrazom a symbolom visiaceho, zomierajúceho človeka na kríži – Krista. Jeho utrpenie a smrť nemôžu byť príčinou nášho pochybovania, ani melanchólie, ale naopak, majú oživiť našu vieru a posilniť nás pri prekonávaní ťažkostí, že je potrebné, aby to za nás vytrpel Kristus, a tak vošiel do svojej slávy (por. Lk 26,26).

Keď v tomto čase sa zamýšľame nad utrpením a smrťou Krista, túžime, aby sme sa upevnili v našej viere a celkom uverili Kristovi, a ak sa utvrdili v presvedčení, že Boh neposlal svojho Syna na svet preto, aby svet zahynul, ale kto verí v neho, aby mal večný život. Vďaka za to Ježišovi Kristovi, že sme zachránení jeho utrpením a smrťou, ktorá nie je dramatickým koncom jeho života, lebo nesie so sebou nový život. Nesie ho všetkým, ktorí uveria v Ježiša chcú čerpať z jeho ovocia, hoci bolestného. Pozerajme s vierou na kríž Krista, na ktorom, ako hovorí liturgia, visela spása sveta.

Ako viera v medeného hada zachránila Izraelitov pohryzených hadmi od smrti, ak dnes tá istá viera nás zaiste zachráni od večnej smrti a otvorí nám znova zamknutú bránu vykúpenia. Teda verme! Majme preto na starosti svoju vieru. Uvedomme si dnes i to, že viera sa rodí v našich ľudských srdciach, v nich sa rozvíja a ako malá rastlinka rastie a dozrieva. Snáď sa niekedy stane, že časom vädnú, slabne, ale nikdy nezahynú, ak sa oprie o Krista! Cirkev nás nechce viesť za ruku ku Kristovi, aby sme tam u neho videli odpoveď na problémy našej viery. Môžeme povedať, že utrpenie Krista určuje pre nás akési pozvanie k viere. Chce nás viesť k zamysleniu a jednoducho k návrhu, že spravodlivý človek žije z viery a jeho viera nie je ničím iným, ako odpoveďou na Božie volanie.

Liturgia svätej omše nám dnes ukazuje opovrhnutého a utrápeného Krista, ktorý nesie kríž za naše hriechy, ale i Krista padajúceho pod krížom za naše slabosti a hovorí: Musíte veriť v tohoto Krista! Ak sa rozhodnete pre túto vieru, nedopustíte sa bludu, lebo to bude vašim svedectvom zrelosti a vnútornej duchovnej sily.

Predstavíte tým svetu osobné svedectvo o tom, že ani život, ani smrť, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani mocnosti, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani sila, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, Pánovi našom (por. Rim 8,38-39).

Môžeme smelo povedať, že trpiaci Kristus nám nenaháňa strach. Naša viera nebude zrieknutie sa rozumu, ale naopak, dodá nám síl. To sa zhoduje s tým, čo napísal sv. Ján vo svojom Prvom liste: „*A naša viera je tým víťazstvom, ktoré premohlo svet*“ (1 Jn 5,4).

V roku 1976sa v Ríme stretli katolíci s vrahmi, protestantmi v duchu ekumenizmu, ktorých predchodcovia zavraždili Jána Ogilvie. Ogilvie bol anglikán, vychovaný v duchu

protestantsko-kalvínskom. Rodičia patrili k vyššej vrstve a Ján dostal vzdelanie vo Francúzsku. Tu sa stretáva s katolíckym učením a ako 17-ročný konvertuje. U nás v Olomouci požiadal o vstup do rehole. V Brne si vykonal noviciát. Potom sa vrátil do vlasti, kde v tom čase bol silný odklon od Ríma. Boli pod vplyvom ducha odpadlíka Henricha VIII. Tuší, čo ho tu čaká. Dobre sa pripravil a pod ochranou Panny Márie sa vracia ako kupec do vlasti. Rôzne prestrojený vyučuje, vysluhuje sviatosť, nadväzuje styky i s protestantmi. Kde vkročí, získava. Veľa koná, málo hovorí. Kto spočíta, čo sa mu podarilo pod ochranou Panny Márie?

Aj o ňom platia slová Písma: „Nie je žiak nad svojho učiteľa, ani sluha nad svojho pána“ (Mt 10,24).

Prišla hodina skúšky.

Jána chytili. Dostal sa na tvrdé preškolenie, kde sa nedal zlomiť ani slovami, ani sľubmi, ani lichotením, ani žalárom.

- Nie, nie som vlastizradca!

Jemu nešlo o politiku, ale o dušu.

Osem dní ho v jednom ťahu vyšetrovali: kde, čo, ako prečo.... Ján mlčal. Keď nevládal, mučili ho. Nakoniec smrť obesením. Zomiera ako 36-ročný.

Po stáročiach sa ukázala jeho správna životná cesta. Potvrdilo sa opäť: „Nebojte sa tých, čo môžu telo, ale nie dušu zabiť!“ (Mt 10,28).

Uverili sme v Krista, sme kresťania, a to znamená prehlbovať naše zjednotenie s trpiacim Kristom. Konštantín dostal oznam: V tomto znamení zvíťazíš! Bolo to znamenie kríža. Zvíťazil. Aj my jedine v znamení kríža zvíťazíme nad hriechom, nad sebou samými, nad svetom.

Iba v jednom bode je výnimka, že násilie nepriťahuje, neláka, a to v slovách Krista: Nebo sa získava len násilím. Násilím na sebe samom. Väčšou sebakontrolou, ovládaním, štúdiom, osobným svedectvom.

Amen.

Štvrtok – 2. veľkonočný týždeň

Jn 3,31-36

Krst nám pomáha poznať osobnosť Krista

Mnohí majú v záľube lúštiť hádanky, hlavolamy, krížovky, a to nie pre nejakú finančnú či inú hmotnú odmenu, ale pre svoje vnútorné obohatenie.

Kto z veriacich čítal toto evanjelium, dostáva sa do úlohy lúštitel'a, ktorý sa môže obohatiť nielen pre tento svet, ale môže mu to poslúžiť i pre večnosť. Posúdme znova.

Ježiš povedal Nikodémovi: „**Kto prichádza zhora, je nad všetkých. Kto je zo zeme, patrí zemi a hovorí pozemsky. Kto prichádza z neba, je nad všetkých a svedčí o tom, čo videl a počul...**“ (Jn 3,31-32).

Tí, čo zostavovali liturgické texty, vynechali celých desať veršov medzi včerajším a dnešným textom z evanjelia. V predchádzajúcom texte Ján Krstiteľ vydával svedectvo o Ježišovi. V dnešnom zase Pán Ježiš hovorí o dvojakom svedectve. „Kto je zo zeme, patrí

zemi a hovorí pozemsky“ ((Jn 3,31). Myslel tým na Jána Krstiteľa. „Kto prichádza z neba, je nad všetkých svedčí o tom, čo videl a počul, ale nik neprijíma jeho svedectvo“ (Jn 3,31-32). A to je Ježiš.

Z toho vieme, že človek môže Krista a jeho slová prijať, ale môže ich aj odmietnuť. Kto ich prijíma, ten sa stáva kresťanom a zároveň prijíma Božie slovo. Tým sa však všetko nekončí. Kresťana čakajú úlohy. Je našou povinnosťou, aby sme toto poznanie Krista sprostredkovali ďalším. V evanjeliu teda odhaľujeme tajomstvo osoby Pána Ježiša, uznávame, že je Božím vyslancom, Spasiteľom sveta, ale i Sudcom všetkých. Všetci sme svedkami. I Ján Krstiteľ je len svedok, aj keď ho považujeme za najväčšieho, aký sa narodil zo ženy, pretože on nám predstavil Pána Ježiša, poodhalil jeho osobu, keď na neho ukázal a povedal: „*To je ten...!*“ (Jn 1,30).

Krstom, ktorý sme prijali, plynie pre nás i povinnosť, aby sme ako Ján Krstiteľ vydávali svedectvo o Kristovi. To znamená, že nielen naše slová, ale celý náš život majú hovoriť o Kristovi. Pritom kresťan nesmie stavať seba pred Krista. Tak isto ako Ján i kresťan má stáť bokom ako svedok, pretože on je len sprostredkujúcim elementom medzi dvoma stranami. Prosme Boha o svetlo viery, aby sme vydávali dobré svedectvo, ktoré by bolo vieryhodné a nezakrývali by sme pravdu.

Hoci sme krst prijali ako deti a neuvedomovali sme si jeho význam pre náš pozemský i večný život, predsa v stave, keď sme nadobudli užívanie rozumu a sme si vedomí svojej zodpovednosti, že máme slobodnú vôľu, mali by sme krstnú milosť znásobovať. Pri krste Krista v rieke Jordán zazneli slová: „*Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zalúbenie*“ (Mt 3,17)., Poznávať Krista je povinnosťou každého pokrsteného. Modlitba – rozhovor s Ježišom, svätá omša – stretnutie s Ježišom, sviatosť – prijímanie Ježiša. Toto všetko je nielen našou povinnosťou, ale i potrebou, pretože tým si plníme to, čo od nás právom očakáva Boh, ale zároveň si získavame potrebné zásluhy, bez ktorých spása nie je možná. Už od prvých dôb kresťanstva sa stúpenci, medzi ktorých patríme aj my, volajú kresťanmi. Máme meno po Kristovi, a teda i povinnosť, že po krste máme skutočne vydávať svedectvo o Kristovi.

Vo viere sú mnohé veci, ktoré nikdy nebudeme vedieť či poznať úplne, pretože boli by sme Bohom. Mnohé veci prijímame, veríme, a hoci si ich nevieme vysvetliť, cítime, že sa to neprotiví tomu, aby sme ich nemohli prijať. Osobnosť Krista je vrcholom nášho života. Sv. Pavol na túto tému napísal: „*Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus*“ (Gal 2,20).

Amen.

Piatok – 2. veľkonočný týždeň

Jn 6,1-15

Čo to znamená nasýtiť sa?

Boli ste už niekedy hladní? Zaiste každý pozná tento nepríjemný pocit. Aj keď o hlade a hladovaní v pravom slova zmysle nemôžeme hovoriť, pretože máme plné stoly, môžeme však smelo hovoriť o hlade duchovnom. O hlade, ktorý tiež trápi a je potrebné, aby sme sa aj tohoto duchovného hladu zbavili.

Povzbudíme sa na Ježišových slovách a skutkoch, ktoré vykonal.

Evanjelium o zázračnom rozmnožení chleba v nás vyvoláva rôzne úvahy. Predovšetkým je to potvrdenie moci, ktorú mal Pán Ježiš. Po tomto Ježišovom skutku mohli oprávnené zvolať:

„*Toto je naozaj ten prorok, ktorý má prísť na svet*“ (Jn 6,14). Ale súčasne tento zázrak núti apoštolov k premýšľaniu. Pán Ježiš ho neurobil len preto, aby nasýtil hladný zástup, ale tiež preto, aby apoštolov pripravil na ťažkosti, ktoré ich ako pokračovateľov a šíriteľov Ježišovho učenia v živote čakajú. Keď sa v ich živote dostavia ťažkosti, problémy, keď budú musieť pre neho trpieť, prinášať obete, aby si spomenuli, že Ježiš je Prorok i Mesiáš, ktorý je mocný v slove i v skutkoch. A toto ich bude musieť posilniť v ich viere.

Predovšetkým tento zázrak má hlboký teologický význam, kde rozmnoženie chleba sa stáva predobrazom, symbolom iného chleba, o ktorom neskoršie v evanjeliu sv. Jána Pán Ježiš hovorí: „*Kto je tento chlieb, bude žiť naveky*“ (Jn 6,58). Pán Ježiš tu poukazuje na úzky vzťah medzi obyčajným chlebom a jeho Najsvätejším Telom. Musíme si uvedomiť že veľmi ťažko chápali apoštoli, ale aj tí, čo boli svedkami týchto udalostí to, čo im Ježiš vysvetľoval.

Táto udalosť sa odohrala krátko pred slávnosťou Paschy, čo znamená pre Židov spomienku na večeru pred odchodom z Egypta, ktorá bola symbolom zjednotenia človeka s Bohom. Treba si uvedomiť, čo sa nám tým dostáva od Boha. apoštoli to nechápali. Ľudským rozumom sa to nedalo pochopiť, ani vysvetliť a musí tu zasiahnuť vyššia moc – moc Boha. A Boh koná. Je to divné. Keď odchádzal z Egypta, na púšti nasýtil zástupy mannou. Každý mal dosť. Teraz nazbierali dvanásť košov odrobiniek. Povšimnime si, že Ježiš prikazuje zbierať odrobinky. Aj tie totiž považuje za chlieb a nedovolí ich zničiť. Je potrebné si všimnúť aj počet prítomných. Len mužov tam bolo okolo päťtisíc.

Prenesme túto udalosť do nášho duchovného života. Ježiš i dnes chce prejavíť svoju moc. Koľkokrát nás už nasýtil svojím slovom, pričom sme sa cítili takí šťastní, že sme chceli povedať: Postoj chvíľa, aká si krásna!

Boli sme svedkami krásnych slávností, či to bolo prvé sväté prijímanie, birmovka, pekná kázeň, či púť. Cítili sme, že Ježiš nás nesýti pominuteľným chlebom, ale duchovným. Cítili sme sa spokojnejší, ba i telesne zdravší. Ježiš nás chcel pripraviť ako svojich apoštolov na chvíľu, keď prídu ťažkosti, aby sme si pri spomienke na neho vedeli dodať sily, odvahy, chuti boriť sa s ťažkosťami a pod.

Ale aj v zástupe na púšti sa našli takí, čo sa napapali, vypočuli si Pána Ježiša, čiže akési vegetovanie a odišli. A nečudujme sa, že niečo podobné je aj dnes.

Keby Ježiš robil zázraky stále, myslíte, že by uverili? Nie. Viera nám dáva dostatočnú materiú, aby sme sa vždy mohli nasýtiť a posilniť Kristom. Kto nám bráni často pristupovať ku sviatostiam? Komu sa zakazuje i častejšie ísť na svätú omšu? Nikomu. To je len naša výhovorka: Však to Cirkev neprikazuje, stačí raz do roka na spoveď, raz za týždeň na svätú omšu.

Hľa, v jednej veci na jednej strane hrozné minimum a na druhej strane často prehnané nároky. Príde ťažkosť a chcú od Boha všetko za jednu omšu, ba dokonca za jeden O t č e n á š. A keď nie, urážaniu Boha, Cirkvi a tých, čo si plnia svoje povinnosti nie je konca kraja. Je to tak, ako keď sa niekto naje len raz za týždeň, chcel by jesť stále, ale...

Príslovie hovorí: „Kto nepracuje, nech ani nejé“. Aj sv. Pavol apoštol hovorí tie isté slová prvým kresťanom. A to platí dnes i nám. Kto sa nesnaží, nepracuje na sebe, neposilňuje sa Telom Kristovým, tak čo vlastne chce?

Pán Ježiš povedal i tieto slová: „*Od dní Jána Krstiteľa podnes trpí nebeské kráľovstvo násilie a násilníci sa ho zmocňujú*“ (Mt 11,12). To by bol prehnaný komfort alebo vykorisťovanie, keby niekto chcel stále sa dať obsluhovať, dokonca, aby mu to servírovali v posteli.

Niečo podobné vidíme aj v duchovnom nasýtení. Niektorí sa chcú uspokojiť s počúvaním omše z rozhlasu. Takáto omša neplatí. Ten, kto počúva sv. omšu z rozhlasu, či pozerá v televízii a je zdravý, a môže ísť na sv. omšu do kostola, ten nezadostučiní cirkevnému

prikazu: V nedeľu a v prikázaný sviatok zúčastniť sa na celej sv. omši. Je treba poznamenať i to, že na celej, pretože sa stáva a sú to stále tie isté prípady, že prichádzajú na sv. omšu pravidelne poslední a prví odchádzajú. Áno, zdravotné dôvody, ale čo iné dôvody? Pri sv. omši sa človek môže najviac posilniť, a preto si sv. omša vyžaduje i prípravu, sústredenie sa, uzobranie myšlienok. Nemali by sa stávať také prípady, že niekto pravidelne chodí neskoro a ešte ruší iných, keď sa domáha si sadnúť, prípadne, ide až pred samý oltár.

Jeden spolubrat rozprával, že sa už neovládal a keď toho bolo veľa, prerušil omšu a poprosil, aby chodili načas. Oslovená pani mu na to odpovie, aby bol rád, že vôbec chodí do kostola! Môže byť človek spokojný, posilnený, keď neprejaví ani minimum obety navyše? Zaiste všetci chceme byť nasýtení nielen telesne, ale i duševne, preto berme ohľad jeden na druhého. Keď sa to aj stane, ostaňte vzadu, pod chórom.

U nás lekár snád' len výnimočne konštatuje podvýživu. Ale kňaz toto čím ďalej tým viac konštatuje u mnohých veriacich. Podvýživa. Často len narýchlo odmodlený *O t č e n á š* - ponáhľam sa na autobus. Každý piatok je výhovorka – varia mäso, čo mám hladovať?! Nevieme, že sa môže vykonať skutok vynáhrady? A ten skutok zaberie menej času, ako samotná konzumácia mäsa. Výhovorka – však sa vyspovedám – vedie tiež len k podvýžive. Človek, ktorý nemá pravidelnú stravu a dostatok vitamínov, je neodolný a rýchlejšie ochorie. Podobne je to aj v duchovnej oblasti. Neustále – nemám čas – už nie je moderné. Veď na iné veci máme čas!

Pán Ježiš povedal: „*Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst!*“ (Mt 4,4).

Prajme si a snažme sa, aby sme nepoznali duševný hlad.

Amen.

Sobota – 2. veľkonočný týždeň

Mt 14,22-33

Mária, pomôž mi prísť k Ježišovi

Jedna z najviac sledovaných relácií v rozhlase a televízii je oznam o predpovedi počasia. Často nás upozorňujú na búrky, veľké víchrice, mrazy či iné nebezpečenstvá.

Aj toto evanjelium nás vedie do Palestíny. Vidíme rozbúrené more, blesky, počujeme hromobitie. Niekoľko rybárov zápasí s vlnami na malej lodičke. Sú znepokojení. Počujú však hlas: „**Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!**“ Peter vykrikoval... „**Pane, zachráň ma!**“ Ježiš **hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: „Maloverný, prečo si pochyboval?“** (Mt 14,27-31).

Tá malá lodička s rybármi, pri ktorej je vždy Ježiš, ktorá sa plaví v rozbúrených morských vodách, búrkach, blýskavici, vo víchrici i v iných nebezpečenstvách cez stáročia k bráne večnosti, to je obraz Cirkvi Kristovej. Cirkev nemá ľahký život. V každom období dejín vysielala SOS k nebesiam: Pane, zachráň nás, hynieme! Je tu okamžitá odpoveď: Prečo máte malú vieru?

Zadivajme sa teraz na „lodičku Cirkvi“, na niektoré búrky, z ktorých vyšla víťazne, alebo vôbec na niektoré nebezpečenstvá. Všimnime si nebezpečenstvá v prúde uplynulých storočí.

Mnohí z nás boli na dovolenke. Navštívili ste i viaceré štáty v našom susedstve. Videli ste pravoslávne kostoly, popov, na cintorínoch a kostoloch rôzne kríže. To sú pozostatky veľkých nepokojov, ktoré prežila Cirkev.

Patriarcha Konštantinopolu-Carihradu Cerularius v roku 1054 odpadol od Cirkvi Kristovej a bol zakladateľom Cirkvi pravoslávnej. Dnes sa veľa robí, aby sa skutky tohto rozdelenia odstránili a hoci dnes je to ešte ťažké, pracuje sa na hľadaní spoločnej reči.

Ten, kto navštívil Anglicko a iné západné krajiny, stretol sa s protestantmi a u nás s rozšírenými bratmi luteránmi, kalvínmi i anglikánmi. To sú smutné následky XVI. storočia tzv. reformácie. Iniciátormi tohto boli: Martin Luther, Kalvín, Zwingli, Ján Hus, anglický kráľ Henrich VIII. a iní. Keby bolo menej pýchy, namyslenosti, zanovitosti, nezdravej ambície a viacej evanjeliového ducha a porozumenia, nebolo by došlo k týmto smutným skutočnostiam. Azda sa nerozídeme s pravdou, keď povieme, že tieto duchovné ťažkosti boli oveľa nebezpečnejšie ako vojenské, ekonomické, spoločenské. Spomeňme si na množstvo ťažkých, namáhavých stretnutí, ktoré koná pápež Ján Pavol II., aby napravil to, čo sa v minulosti pokazilo. Jeho reč v OSN, stretnutie v Assisi r. 1986, návšteva v Židovskej synagóge, stretnutie s mohamedánmi v Casablance, ale i stretnutie v Anglicku s kráľovnou Alžbetou ako hlavou anglickej cirkvi a podobne.

Veľkým zlom pre Cirkev boli vojny vedené stáročia, často chápané ako „sväté vojny“. Niektoré rany nie sú zahojené do dnešných dní, iné však zachránili Cirkev a svet pred väčšími nešťastiami. Je tomu 305 rokov, čo napríklad poľský kráľ Ján III. Sobieski pri Viedni zviedol s Turkami víťazný boj a zachránil Európu od vykynoženia.

Môžeme pokračovať i takto. Aké ťažkosti má Cirkev v dnešnej dobe? Pápež Ján Pavol II. po svojom zvolení za pápeža položil si tieto otázky. Čo čaká Cirkev v najbližších rokoch? Po akej ceste pôjde svet v čase končiaceho sa druhého tisícročia? V Encyklike *R e d e m t o r h o m i n i s* hovorí o dôležitej hodine dejín, v ktorej sa v súčasnosti nachádza Cirkev. Človek si tvorí nepretržite pre seba ťažkosti cez výsledky práce svojich rúk a zvlášť úmyslu i úsilia svojej vôle. Totiž ovocie jeho úsilia súd mu príliš rýchle odoberá, robí sa nezávislým od neho a otočí sa často proti nemu. V tom je dráma ľudskej existencie. Znakom dnešných dní je vážne rozloženie sveta. S bôľom priznávame narušovanie ľudskej slobody a práv človeka. Medzi národmi panuje právo silnejšieho, na mnohých miestach sa to rieši násilím vojenským, aj politickým. Musíme si však uvedomiť, že posledné slovo má Boh a tí, čo majú moc, raz budú za svoju moc dávať i vyúčtovanie. Nad naším životom visí hrozba vojny. Hoci sa už veľmi dlho a veľa hovorí o pokoji, hlásajú sa krásne heslá, konajú sa veľké konferencie a zároveň v tom istom čase sa premýšľa o tom, kde siahnuť a ako, a to i na to najcennejšie – život.

Od roku 1945 v rôznych častiach sveta sa odohralo 127 vojnových konfliktov, v ktorých zahynulo 32 miliónov ľudí. A čo povieme o rozvíjajúcom sa terorizme? Ako tieto skutočnosti vidieť vo svetle slov Ježiša Krista: „*Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam*“ (Jn 14,27). K tomu nesmieme zabudnúť na krízu pravdy v medziludských vzťahoch a nedostatok zodpovednosti za slová. Ďalej si musíme uvedomiť veľkú zodpovednosť nad nebezpečenstvom „zosvetárštenia“ človeka. To znamená ľahostajnosť k Cirkvi; je to štýl konzumný a za tým ide alkoholizmus, narkománia. V minulosti každý vedel, čo je to modlitba a dnes pri sobášnej náuke robí problém povedať to najzákladnejšie. Kedysi cestovali peši 15 kilometrov ľudia do kostola, dnes ho majú pod nosom, a nemajú čas. Za miskú šošovice nejeden predá svoje prvorodenstvo a ešte povie, že mu kňaz nerozumie, že má ženu, deti, dobre platené miesto, pozerajú na neho, stavia dom, syn študuje... Hovorí: Keď pôjdem na dôchodok, všetko doplním....

Cirkev je vraj šíriteľom nepokoja súčasnému človeku a vôbec úpadku základných hodnôt, takých ako sú: úctu k životu ešte nenarodeného človeka, úctu k manželstvu, nerozlučiteľnosť v manželstve. Je veľa spôsobov, ako sa dostať z týchto nebezpečenstiev.

Ohromný recept navrhol v Roku Vykúpenia svetu pápež Ján Pavol II.: - Nebojte sa! Otvorte dvere Kristovi! – A my dnes môžeme doplniť: - Mária nám pomôže ľahšie sa dostať k Ježišovi. –

Rôznymi cestami otvára Boh dvere srdca zablúdenému človekovi. Niečo podobné možno zažiť znova. Niekedy nepredvídaný šok, hoci i na pracovisku, môžu priviesť k návratu.

Pred desiatimi rokmi pochoval matku. Pred rokom mu zomrel brat. Na pohrebe brata sa náhodou pošmykol, stratil rovnováhu a jednou rukou sa oprel v hrobke o rakvu matky. Bola už spráchnivená, prebil vrch rakvy a dotkol sa jej kostí a prachu.... Od toho dňa nemal pokoja. Zdá samu, že toto dotknutie sa „matky“ z hrobu je pre neho upozornením. Cíti akoby zvolanie: Syn môj, ináč som ťa vychovávala Kráčas po nesprávnej ceste! Vráť sa k opravdivému životu! Ten človek cítil, že nebude mať pokoja, pokiaľ neotvorí celé svoje srdce Ježišovi.

Človek v 20. storočí musí sa naučiť viac si vážiť svoju vieru a dušu. Dnes, keď sa svet stáva čoraz viac nespokojnejším, keď spenené vlny s veľkou silou narážajú na lodičku – Cirkev, keď z našej ťažkej situácie nevidíme východisko, akoby sme vysielali do éteru volanie o pomoc a zároveň môžeme počuť odpoveď: „*To som ja, nebojte sa!*“ (Mt 14,27). Rádiostanica lodičky Petrovej, hoci umlčovaná, rušená mocou pekelnou, predsa hlasnejšie a vytrvalo vysielala do ovzdušia signál: Kristus zvíťazil, Kristus kraluje, Kristus panuje!

Urobme záver blížiacemu sa 20. storočiu – „... *pekelné brány ju nepremôžu*“ (Mt 16,18). Toto si musíme uvedomiť i v tomto Mariánskom roku. Mária verne vytrvala pri Ježišovi. To je pre nás vzor, opora, nádej. Mária nám pomôže prísť k Ježišovi. Pamätajme na to, že posledné slovo bude mať Ježiš: „... *aby každý, kto verí, mal večný život*“ (Jn 3,15).

V jednej piesni sa spieva:

Aj na mňa si sa, Pane, pozrel.
Tvoje ústa vyriekli moje meno.
Svoju loďku zanechal som na brehu,
spolu s tebou začal som nový lov.

Amen.

Pondelok – 3. veľkonočný týždeň

Jn 6,22-29

Vyhľadávajme Krista

Keď zbadáme, že sa nám niekto stratil, tak robíme všetko preto, aby sme ho našli. Zvlášť vtedy robíme veľkú pátračku, keď sa nám stratil niekto blízky, priateľ alebo človek, ktorého potrebujeme

Aj dnešné evanjelium nám to potvrdzuje, keď opisuje udalosť v zástupe: A keď zástup videl, že tam niet Ježiša, ani jehoučeníkov, vystúpili na lodičku a prišli do Kafarnauma a tam hľadali Ježiša. a keď ho našli, Ježiš im povedal: „**Veru, hovorím vám: Nehľadáte ma preto, že ste videli znamenia, ale preto, že ste jedli z chlebov a nasýtili ste sa. Nezháňajte sa za pomínutelným pokrmom, ale za pokrmom, ktorý ostáva pre večný život, a ten vám dá Syn človeka**“ (Jn 6,27).

Tieto slová pochopíme až vtedy, keď ich budeme prežívať, keď sa včleníme do zástupu tých, ktorí hľadajú Ježiša. Ajl my sme putujúcim ľuďom Božím; hladným, smädným,

šomrajúcim a stále nepokojným, ale Boh nás vyvádza z našich ľudských istôt a vedie nás púšťou životných skúšok, aby nás priviedol do svojho kráľovstva. Pán Ježiš im vyčíta, že ho hľadajú len preto, že sa nasýtili. Nepatrí táto výčitka i nám? Prečo vyhladáваме Pána Ježiša? Azda len preto, aby nás nasýtil časnými vecami?

Dnešný človek, hoci vlastní mnoho, má veľké výdobytky a vidíme, že je nespokojný. Dnešný človek túži čímisi sa nasýtiť. Zábava, šport, kultúra, veda.... Toto všetko však nestačí. Prečo? Môžeme to povedať i takto: Nehľadáme Krista, chlieb večného života, ktorý práve preto zostúpil z neba, aby živil a uzdravoval naše duše? Ak ho hľadáme, ak prichádzame za Ježišom k oltáru, a to iba preto, aby sme tu žobrali zas len o hmotný chlieb, zdravie, telesnú spokojnosť pre seba a svoje deti, je to nesprávne.

Ťažisko našich námah zostáva ako u ľudí z evanjelia v hmotnej oblasti. Pracujeme a lopotíme sa od rána do večera, aby sme čosi získali a vlastnili. Potom sa namáhame, aby sme to, čo máme, zložili a poistili. Úzkostlivo dávame pozor na zdravie, aby sme to všetko mohli dlhšie mať a užívať. Súčasne si uvedomujeme, že to, čo sme nadobudli, každým dňom strácame, lebo sa blížime k smrti a tým rastie aj náš nepokoj a smútok.

Aby človek žil spokojne, na to nestačí len pokrm, šaty, pohodlné bývanie. Dôkazom toho je aj to, že sme sa tu dnes zhromaždili. I keď máme rôzne pohnútky, predsa jedno je isté, že sa chceme posilniť. Pretože ak nebudeme ako kresťania túžiť po nasýtení chlebom a vínom – Telom a Krvou Krista, bude to pre nás sklamaním. Veď sa len pozrime okolo seba a pýtajme sa: Prečo toľko bratov a sestier chýba na sv. omši? Odpovedí v podobe výhovoriek by sme našli veľa. Skutočný dôvod je ten, že nie sú lační po Bohu. Mnohí berú Cirkev ako trpené zlo, iní poznajú Cirkev len vtedy, keď ju potrebujú. Vy však prichádzate v pracovný deň, aby ste sa posilnili Eucharistiou, a to je dôkaz, že váš život je bohatší. Dnes však prijmime Krista aj za tých, čo ním opovrhujú. Položme teraz na prvé miesto nie starosť o pominuteľné veci, ale starosť o večné veci. Zrieknime sa prílišného strachu o zajtrajšok. To neznamená, že prestaneme pracovať, plniť si svoje povinnosti v zamestnaní, v škole... To neznamená, že sa máme prestať starať o to, čo budeme jesť.

Len dajme na prvé miesto Boha a zistíme, že toto len dodá našim povinnostiam vyššiu hodnotu, zmysel a cieľ. Pavol apoštol na túto tému hovorí, že si máme vyzliecť starého človeka a obliecť si nového. To znamená, že musíme rozbiť faloš nášho života. Dnes musíme žiť kresťanstvo, ktoré svetu niečo dáva, čosi prirodzené, a predsa obohacujúce. Kresťan neopovrhuje životom, rečami, len sa snaží žiť život tak a veci užívať tak, aby mu to slúžilo na večnú spásu. Sme za pokrok, ale taký, ktorý vedie k pravému cieľu.

Pozrime na jedno dievča.

Je mladé, chce sa páčiť v rámci možností, ktoré jej dáva rodina, v ktorej žije. Vkusne sa oblieka. Nepreháňa to. Každý pozorný chlapec si všimne, že je to skromné dievča, ktoré si vie veci vážiť. Spozná v nej dobrú budúcu partnerku a matku pre svoje deti.

Iné dievča chce mať všetko. Nielen moderné, ale i nevkusné. Chce vynikať. Chlapci jej dvoria. Ale nechceli by ju za manželku. Prečo? Pretože myslí len na seba. Čo keď príde rodina, deti, starosti?

Svet čosi stratil. I Cirkev hľadá nové cesty, ktoré sú vlastne už staré. Chce však, aby sme našli zmysel a spojenie s Bohom.

Amen.

Utorok – 3. veľkonočný týždeň

Jn 6,30-35

Eucharistia – chlieb pre našu dušu

Mnohí sme už doplatili na to, keď nám niečo zovšednelo. Prestali sme byť opatrní. Zovšednela nám láska rodičov, deti zabudli na vďačnosť, štvrtý príkaz z Desatora. Spoliehali sme sa na skúsenosti, rutinu, napríklad športovci a mnohí preto necestujú na olympiádu.

Ale i v náboženskej oblasti nám môže zovšednieť modlitba, sv. omša, sviatosti. Škoda. Ochudobňujeme sa len sami. Strácame skutočné hodnoty, keď dávame prednosť falošným, nepravým hodnotám. Zastavme sa dnes a zamyslime sa nad evanjeliom, a urobme nápravu, keď sa jedná o nás!

Pán Ježiš nám pripomína: „**Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť**“ (Jn 6,35).

Čo to znamená? Čo nám Kristus chce týmito slovami povedať? Ježiš prišiel pre všetkých. Pozná všetky úmysly a vie, po čom túžime. Udalosť, o ktorej rozpráva evanjelium, hovorí, že niektorí očakávali Mesiáša nie ako Boha, ale ako kráľa, mocného človeka pre tento svet.

Ježiš odhaľuje ich úmysly, a preto im hovorí: „*Nezháňajte sa za pomínutelným pokrmom, ale za pokrmom, ktorý ostáva pre večný život a ten vám dá Syn človeka*“ (Jn 6,27).

Pán Ježiš využil úspech toho dňa, aby im vysvetlil svoje učenie o pravom chlebe, ktorý zostúpil na tento svet a tým chlebom je jeho najsvätejšie telo a ten, kto sa sýti týmto chlebom, nezomrie naveky.

Vysvetlenie Ježiša sa uberá dvoma smermi: Najprv chce vysvetliť rozdiel medzi mannou, ktorou Boh nasycoval vyvolený národ v Starom zákone a chlebom, ktorý im on teraz dáva. Chce im tiež povedať, že tento druhý chlieb je skutočným pokrmom a je ním pravý Boh. Rozoberme si to obširnejšie.

Keď vyvolený národ putoval 40 rokov púšťou, Boh sa staral o ich nasýtenie mannou. Bol to chlieb z obilia bielej farby. Posielal im ho preto, aby ich zachránil pred hladom, teda od fyzickej smrti (por. Gen 16,3 š.č. 12-14). Počas týchto udalostí medzi vyvoleným národom a Bohom je prostredník – Mojžiš. Manna bola skutočne „chlebom z neba“, ale nebola zárukou večného života. Ježiš o nej povedal: „*Vaši otcovia jedli na púšti mannu a pomreli*“ (Jn 6,49).

Zaiste vidíme, že je rozdiel medzi mannou a Ježišovým chlebom. Pri nasycovaní mannou bol Mojžiš len prostredníkom, dával len to, čo dostal od Boha. Pán Ježiš nie je prostredníkom, lebo on dáva seba samého. Manna nenasýtila človeka, lebo keď človek jedol mannu, vyhladol a musel znova sa ňou sýtiť. Ježiš tu poukazuje na zásadný rozdiel medzi mannou a chlebom-svojím Telom. Kto sa raz ním nasýti, nebude už hladný. Odtiaľ je zvolanie: „*Pane, vždy nám dávaj taký chlieb!*“ (Jn 6,34). Ježiš využil tohoto zvolania a povedal im: „*Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť*“ (Jn 6,35).

Biblická manna kedysi symbolizovala chlieb, ktorý zostúpil z neba. Nebola skutočným chlebom života. Mala ľudí len pripraviť na prijatie skutočného chleba života. Vyvolený národ tomu ešte neporozumel. Ich oči videli stále len to pozemské a nemohli sa povzniesť k nadprirodzeným veciam.

Ako často sa však podobáme ľuďom zo Starého zákona! Lopotíme a staráme sa len o chlieb pozemský a zabúdame na večný. Áno, je potrebný prirodzený chlieb pre náš život, to

nepopierame, ale musíme si uvedomiť, že nám veriacim je potrebný aj chlieb nadprirodzený, ako je nám potrebná voda pre život, vzduch pre dýchanie a slnko k našej existencii.

Evanjelium nás jednoduchými, ale jasnými slovami pouča o potrebe chleba, pokrmu pre telo, ale rovnako hovorí o chlebe, ktorý je skutočným Bohom. Zázrak rozmnoženia chlebov vykonal Ježiš len preto, aby poukázal svojim poslucháčom, že on je skutočný boh. V rozhovore s poslucháčmi môžeme cítiť slová samého Boha zo Starého zákona, ktoré povedal Mojžišovi z horiaceho kra: *„Ja som Boh tvojho otca....“* (Ex 3,6). A pri dnešnej udalosti: *„Ja som Boh tvojho otca...“* (Ex 3,6). A pri dnešnej udalosti: *„Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť“* (Jn 6,35). Podmienkou je viera v Boha. Viera horúca a živá, viera pozbavená všetkých pochybností, viera, ktorá sa opiera o autoritu samého Boha. Toto nepochopili. Vidíme, že sa pýtajú: *„Ako nám tento môže dať jesť svoje telo?“* (Jn 6,52). Ešte neprišli k tomu, že vo viere v Cirkvi sú nemeniteľné pravdy, ktorým úplne neporozumieme, ale ktoré musíme uveriť. Treba uveriť, lebo tak si to praje Boh. On nám to hovorí a tu neobstoí žiadna diskusia. To je bezproblémové. Život, ktorý nám sľubuje Ježiš za prijímanie jeho Tela, je pre nás najväčším darom. To znamená, že Ježiš si praje, aby prijímanie jeho Tela nás sprevádzalo naším životom. Lebo toto Telo je pre nás zárukou večného stretnutia s Ježišom. Ježiš hovorí, že ten, kto prijíma toto Telo, zostáva v ňom. Uvedomme si, že časté prijímanie nás môže len obohatiť už tu na zemi a podľa Ježišových slov je zárukou večného života. Môžeme si všetci povzdychnúť, že v tejto oblasti máme ešte stále nedostatky. Áno, musíme zachovať slobodu každého. Nesmie sa robiť násilie, nátlak. Rozumne sa však musíme nad tým každý zamyslieť. Áno, sú problémy. Hriech, najmä nečistoty, ale i ďalšie problémy sa stavajú do cesty a chcú nás okrádať o tak veľké dary. Musíme sa však rozhodnúť; mladší, ale i mladí manželja, že hoci sú v manželstve ťažkosti, nezvládame ich len tak sami. Potrebujeme pravidelnú posilu. Áno, roky budete musieť zápasíť s tými istými a stále sa opakujúcimi hriechmi. Boh neposlal svojho Syna, aby prišiel volať spravodlivých, ale hriešnikov. Nesmieme sa dať nikým, ani sebou samým znechutiť. Rozhodujúci je dobrý úmysel, vôľa polepšiť sa, milovať Boha a snažiť sa vyhnúť všetkému zlu. Keď už človek upadol, neostať bez ľútosti a pravidelnej sviatosti zmierenia.

Aspoň duchovné sv. prijímanie využiť pre svoje posilnenie sa v láske ku Kristovi. Sami uznáte, že keď nás ide pri sv. omši čo najviac na sväté prijímanie, aj keď to dlhšie trvá, ale je to čosi prirodzené, ved' patríme Kristovi. Aké je to smutné, chladné, keď pri sv. prijímaní len malá časť sa zodvihne a pristúpi ku Sviatosti oltárnej. Je povzbudením pre deti, najmä dospievajúce, keď vidia, že otec ide pravidelne ku sviatostiam, vedia sa dovtípiť, že i on musí zápasíť so svojimi slabosťami. Nesmieme si však zvyknúť ísť na sv. prijímanie v stave ťažkého hriechu. To nikdy nie! To je urážka Boha, pošliapanie veľkého daru, hodenie perál pred svine.

Všade sa hovorí o kvalite. A toto si musíme uvedomiť aj v duchovnom živote. Ved' účasť na sv. prijímaní je najlepším hodnotením farnosti, v akom duchovnom stave sa nachádza. Čo by nám to osožilo, keby sme všetci spievali: Ach, vitaj, vitaj nám, anjelský chlebe..., keď nevoláme s radosťou. Ako môžeme spievať: Hostiu vítajme, tej manne česť dajme..., keď nejdeme na sv. prijímanie?! Ach, bratia a sestry, aký by som bol šťastný, keby sme čím viacerí a čo najčastejšie sa stretávali pri sv. prijímaní.

Zamyslíme sa, či nám to nezovšednelo. Prečo sa ochudobňujeme?

Amen.

Zvláštne nasýtenie

Jedna z najťažšie znášaných bolestí rodičov je, keď už pre svoje dieťa neznamenujú skoro nič. Len rodičia vedia, čo museli pre svoje dieťa vytrpieť, čoho sa zriecť, čo všetko obetovať a podstúpiť. Ich láska neprestáva, milujú stále a akosi nenachádzajú slov, aby toto všetko svojmu dieťaťu povedali. Boja sa, že by to považovalo za čosi samozrejmé, prípadne by tieto ich slová zironizovalo. Preto radšej milujú a nič nehovoria, aj keď čakajú na opätovanie lásky.

Všetci sme deti Božie, synovia a dcéry nebeského Otca, bratia a sestry Ježiša Krista. A preto v oblasti viery môžeme často hovoriť o bolesti Pána Ježiša, keď ho my, bratia a sestry, neuznávame, často nemáme za nič.

A predsa, Ježiš nás neprestáva milovať, o čom svedčia i slová z evanjelia: „**Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť**“ (Jn 6,35).

Vieme, že Boh Otec poslal na svet svojho Syna, aby sa stal chlebom nášho života. Nič dokonalejšie nemohol Boh vymyslieť. Jeho Syn, druhá božská osoba, pod znakom chleba a vína, je stále prítomný medzi tými, ktorých miloval až do krajnosti.

Boh určil, že pre telo je dennodenne potrebný chlieb. Boh vo svojej múdrosti určil, že aj pre dušu človeka dá posilu v podobe chleba. Preto od Poslednej večere sa skutkom stali slová, ktoré sme počuli v evanjeliu, ktoré povedal Ježiš v Kafarnaume vo chvíli, keď ho hľadali zástupy po zázračnom nasýtení na púšti. Vidíme, že Ježiš sa stal pokrmom, to znamená, že pod spôsobom chleba je prítomný ten istý a vždy až do konca sveta – náš Vykupiteľ a Spasiteľ. Preto, kto sa snaží žiť svoju vieru, môže hovoriť so svätým Pavlom: „*Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus*“ (Gal 2,20).

Tu si však musíme uvedomiť, že viera je nutná ku spásu, a preto sa musíme snažiť dostať sa k tejto svojej viere. Ako je potrebný chlieb pre život pozemský, tak je nutná viera v Ježiša Krista pre večný život. Viera v zázraky nestačí. O tom sa môžeme presvedčiť z toho, čo čítame v evanjeliu.

Židia videli zázraky Pána Ježiša, a predsa mu neuverili. Kto však uveril, ten pochopil zázraky ako znamenie, že v Kristovi je činný Boh. Je to ako značka, ktorá nás dovedie k osobe Krista. Prijatť Krista vierou musíme chápať ako veľkú milosť od Boha Otca. Vieme to z úst samého Pána Ježiša, že všetci, ktorí prichádzajú k nemu a prijímajú ho, sú obdarovaní Otcom. Je to vôľa Otcova, že prichádzame k Ježišovi. A Ježiš nikoho, kto prichádza k nemu, neodôženie.

Je to smutné, že mnoho ľudí neverí v osobu Krista. Vieme, že toto zarmucovalo i samého Ježiša, že mnoho ľudí si nenašlo k nemu cestu i keď videli jeho zázraky. I napriek tomu nikoho neodmietol, pretože prišiel spasitť všetkých ľudí.

Z toho vyplýva, že je našou povinnosťou neodmietnuť Ježiša a jeho učenie. Máme si uvedomiť, že sme nástrojom Božej lásky. Preto k Ježišovi a k viere často vedú podivuhodné cesty.

Kňaza navštívila mladá študentka, ateistka. Chcela poznať kresťanstvo a študovať ho. Stále mala ku všetkému mnoho chytráckych pripomienok. Keď sa raz s kňazom, lúčila, povedal jej:

- *Mária, zapamätaj si, že si milovaná, ináč by si tu nebola. Ježiš ťa má veľmi rád, a preto ti umožnil cestu až sem. Uvedom si, že tejto jeho lásky neunikneš.*

Po niekoľkých mesiacoch mu napísala veľkonočný pozdrav:

- *Neviem, kedy sa to začalo, neviem, kedy sa to stalo, neviem, kde sa to stalo, neviem, ako sa to stalo.*

Viem však, že som zasiahnutá Ježišom.

Pozdravujem Vás naplnená veľkonočnou radosťou, ktorá naplňa celé moje srdce a s toto radosťou sa s Vami chce rozdeliť už iná, iná

Mária.

Čo ju k tomu priviedlo? Poznanie. Toto je to, čo mnohým chýba. Chýba nám sila dať sa preniknúť Ježišom. Pokiaľ toto nebudeme môcť povedať, že sme sa zmenili, tak sa vlastne s nami nič nestalo. Až keď nás Kristus premení v seba, budeme môcť so svätým Pavlom povedať: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“ (Gal 2,20). A tu môžeme hovoriť o opravdivom kresťanovi.

Opätovať lásku Kristovi je to, čo čakajú i rodičia od svojich detí. Opätovať lásku. toto opätovanie prináša na oboch stranách obohatenie, nové možnosti lásky, vzrast i ďalšie dary, o ktorých ten, čo dnes ešte zabúda opätovať lásku, nemá predstavu.

Amen.

Štvrtok – 3. veľkonočný týždeň

Jn 6,41-52

Chlieb, ktorý zostúpil z neba

Zaiste vám, deti, mama doma rozprávala, čo aj naša nám, keď sme boli malí: - Ak nebudeš jesť, nevyrastieš a nič poriadne z teba nebude. – A mala pravdu. Bez jedla nie je možný život. Pravdaže, je aj iná skutočnosť. Keby sme aj jedli, predsa zomrieme. Nepoznáme také vitamíny, nenarastla ešte aká zelenina, ktorá by nás ochránila od smrti. Život si môžeme predĺžiť, ale na zemi nemôžeme žiť večne.

A predsa, v evanjeliu sme počuli Pána Ježiša hovoriť: „**Toto je chlieb, ktorý zostúpil z neba, a nie aký jedli otcovia a pomreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky**“ (Jn 6,58)

Rozoberáme si evanjelium o rozmnožení chleba na púšti. Ježiš odišiel do Kafarnauma a ľudia ho aj tam našli. Dnes pokračujeme v rozhovore ľudí s Ježišom. Do rozhovoru sa začínajú miešať cudzie hlasy – hlasy nedôvery, odporu, šomrania. Ľudia začali reptáť proti Pánu Ježišovi: „*Vari to nie je Ježiš, Jozefov syn, ktorého otca a matku poznáme? ako teda hovorí: „Zostúpil som z neba?”!*“ (Jn 6,42).

Šomranie a vzburá proti Ježišovi sa neskončili v Kafarnaume. Pokračujú ďalej, tiahnu sa dejinami a naplňajú aj naše dni. Aj dnes je Ježiš znamením, ktorému sa protirečí. Mnohí by ho prijali ako dobrého človeka, ako odvážneho revolucionára, ako veľkú náboženskú osobnosť, ale nechcú ho prijať za Spasiteľa, nevidia v ňom Syna Božieho. Koľkí dnes v duchu šomrú, akoby vyčítali Ježišovi: Keby si bol z tohoto sveta, keby si rozmnožoval len pozemský chlieb..., nemali by sme toľko ťažkostí s tvojím menom.

Živelne unikáme smrti, ale tá je s nami tak spojená, tak je vpletená do nášho osudu, že žiť znamená vlastne umierať. Básnik konštatuje: „Quotidie morior.“ – „Denne umieram.“

Každým úderom srdca som vzdialenejší životu a bližší smrti. A pretože sa jej nemôžeme úplne vyhnúť, usilujeme sa ju medicínskou profylaxiou a terapiou aspoň zatlačiť do dní neskorej staroby a aspoň takto si ju plánovať, predvídať... Žiaľbohu, čím viac sa o to snažíme, tým viac sa stáva nevypočítateľnou.

Raz nás prekvapí rakovina, inokedy infarkt, rozklad krvi alebo autonehoda. Človek sa už od najstarších čias usiluje vyhnúť svojmu koncu a vyjadruje túžbu žiť večne.

A čo si praje, to aj verí. Preto sa snaží dostať do styku s Pánom života a smrti. Vieru v posmrtné spojenie s večným Bohom vyjadroval staroveký Ind, Grék i Riman. Židovský starozákonný kňaz ju dával najavo i bohoslužobným obradom. Lial polovičku krvi obetovaného zvieraťa na oltár, ktorý predstavoval boha a polovičku vykropil na ľud. Ale až prvý veľkňaz Nového zákona, Ježiš Kristus, rozrazil hmlu neistoty týmto svojim slovom: „*Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom... Kto je tento chlieb, bude žiť naveky*“ (Jn 6,56-58).

Som presvedčený, že všetci chcete žiť naveky a šťastne. Túto vetu ste už počuli mnohokrát, a predsa prejavujete taký malý záujem o Eucharistiu. Podľa toho by sa zdalo, že aj o ten šťastný život nemáte veľký záujem. Výzvu – blažení tí, čo sú pozvaní na hostinu Baránkovu – odmietate a ostávate hluchí. Ja viem, namietate, že prikaz raz do roka... zachováate. Boh teda môže byť spokojný, máte pravdu. Splnili ste ale najmenšiu mieru povinnosti. Menej sa už nedá. Raz do roka je naozaj málo. Aspoň pre toho, ktorý naozaj verí.

P. Croiset raz povedal: - Alebo svätci robili priveľa, alebo my robíme príliš málo. – Ak nie sme naozaj hlboko presvedčení, že naša viera je pravdou, robíme príliš veľa. Ak áno, tak to málo, čo robíme, nemôže stačiť. Keď je prvá nedeľa, je vás na hostine Baránkovej viac. A čo dnešný deň? Či dnes nie je ten istý Kristus? alebo je menej bohatý, menej dobrý, dáva menej darov a milostí?

Úcta Božského Srdca a prisľúbenia – to je všetko chvályhodné. Ale ja vám tu zodpovedne prehlasujem, že viac ako deväť prvých piatkov je aktívna účasť na každej eucharistickej obete, účasť plná, teda aj s prijímaním. Ak chcete mať istotu o šťastnej večnosti, nuž to je cesta najistejšia. A prečo nie? Aké máte prekážky? Jedinou skutočnou prekážkou je smrteľný hriech! Kto ho má, nech sa ponáhľa zbaviť sa ho. Lebo je strašné ostávať bez posväcujúcej milosti i čo len chvíľu. Veď to je smrť a zatratenie!

Čakať na nasledujúcu Veľkú noc, to by bolo úžasné riziko, kde v stávke nie je nič menšie ako celá večnosť. A tá je dlhá. Lútosť z lásky, ktorá ihneď ospravedľňuje a sviatosťné vyznanie, ktoré toto ospravedlnenie potvrdzuje a už niet žiadnej prekážky. Veľkou prekážkou je ale nedostatok záujmu, pretože duša je preplnená inými záujmami, že v nej už niet miesta pre Krista. O tom, aký má byť náš postoj k hmotným záujmom a starostiam, aby v duši ostalo dost miesta pre Boha, sme si minule vysvetlili.

Poznám prípad desaťročného dievčatka z výborne situovanej, ale neveriacej rodiny. Má všetko, čo si len zažiada. A toto dievča sa raz vyjadrilo s výčitkou, že ono nikdy nebude môcť prijímať. Zdá sa vám to možno neuveriteľné, ale stalo sa to skutočne.

Je to dôkaz, že duša prirodzene túži po Bohu a pravdu má sv. Augustín, keď hovorí: - Pre seba si nás stvoril a nespokojné je naše srdce, kým nespočinie v tebe, Pane. –

Človek môže mať všetko, a predsa v hĺbke duše cíti, že mu niečo chýba, a to je Boh. Mnohí sami priznali, že by aj častejšie prijímali, ale nechcú vyzerieť ako svätuškári. Počítali by ich medzi „sviečkové baby či sväté kosti“. Teda zase tá falošná predstava o zbožnosti!

Mladá generácia vo svete túto predstavu začala rozbíjať. am už nik nechodí do kostola preto, že sa to patrí. Tam prídu len naozaj hlboko presvedčení a všetci prijímajú. Divili by ste sa, koľko mladých vysokoškolákov, otcov rodín, mladých manželov, ľudí vzdelaných,

športovcov, ľudí v plnej sile, zdravých a veselých prichádza na sväté prijímanie, a nehanbia sa. Žiadne „sviečkové baby“, ale riadny a úprimný vzťah k Bohu.

Nechcel by sa niekto pridať k tomuto hnutiu? Treba k tomu odvahu, to je pravda. Ale veď každý mladý človek chce byť odvážny, obdivuje odvahu! Skúste. Ochutnajte a uvidíte! Precítite, aký dobrý je Pán. Blažený každý, kto je pozvaný na hostinu Baránkovu. A kto pozvanie prijíma? Aké bolo to posledné naše sv. prijímanie a aké bude to nasledujúce?

Odpovedzme si vo vedomí, že stojíme pred Bohom.

Amen.

Štvrtok – 3. veľkonočný týždeň

Jn 6,41-51

Vidíme hodnotu v Eucharistii

Človek je neprestajne hladný, smädný, nenasýtený. Diet'a sa nasýti krajičkom chleba, cíti radosť z maličkostí, ktoré mu sprostredkujú jeho rodičia. Je šťastné, keď je s ním niekto blízky. Táto spokojnosť však netrvá dlho.

Mladý človek opúšťa svoj dom, vidí, že sused má už žemľu so šunkou, kolegyňa sa má lepšie, a tak začína mať hlad po tých veciach a začína po nich túžiť a vlastniť ich. A jeho chuť rastie, stúpa. Chce rádio, magnetofón... Chce to mať, lebo sa domnieva, že to ho urobí šťastným, chce sa vyrovnáť druhým. Chuť vlastniť sa premieňa na túžbu ovládať ľudí, pretože predmety už nudia a prestávajú tešiť. A čoskoro sa prihlasuje hlad, preto ho treba stíšiť, veď je to predsa vec prirodzená....

Vieme, že aj keby mal človek všetko v jednom okamihu, zistí, že vlastne nemá nič, že ho to nerobí šťastným. Cíti sa oklamáný, slabý, znechutený... Chcel sa nasýtiť vecami, priateľstvami a zisťuje, e je nespokojný a sám si nevie dať vysvetlenie. A vtedy niekto siahne pomaly na alkohol, iný zasa skúsi účinok omamných jedov a cíti sa šťastný a uvoľnený. Ale po vytriezvení, po opustení účinných vecí sa však cíti ešte horšie. Ak by sa počul, je to ešte dobre, ale stáva sa opak. Zmení sa to na návyk. Pociťuje hlad. Vie, že si škodí, že mu to neosoží, začína cesta slabocha, cesta k strate zdravia, zničenia mladosti, cesta k bolesti i svojich najdrahších, a nakoniec smrť. Chce sa jednorázovo pozbaviť akejsi beznádejnosti a stáva sa otrokom.

A predsa, aj v tom najťažšom stave sa odohráva čosi, čo pripomína udalosť zo života proroka Eliáša. Prorok je sklamaný, bojí sa, zaspí a v tom ho ktosi budí: „*Vstaň a jedz, lebo máš pred sebou dlhú cestu!*“ (1 Kr 19,7). Nastáva prebudenie.

To robí Boh, na ktorého človek zabudol. Ježiš Kristus prichádza a chce nás posilniť, potešiť a dať jedine to, čo má skutočnú cenu. Preto hovorí: „**Ja som chlieb života**“ (Jn 6,35).

Nie všetci pochopia tieto slová pri prvom počutí. Nie všetci ich pochopia dnes. Jedni ich vypočujú a dost. Iní ich pochopia, ale neuvedú do praxe života. Ďalší hneď zaujmú opačné stanovisko, odpor. Celý problém prijatia Ježišových slov spočíva v tom, že premýšľajú ako ľudia bez viery a Ježiš hovorí ako Boh. K porozumeniu obsahu Ježišovej reči je potrebné povedať, že Ježiš k nim hovoril jazykom viery a oni na neho pozerajú len cez svetlo svojho rozumu. A tu musíme vidieť koreň všetkého neporozumenia. Aby sme mali úžitok z jeho slov, musíme mu najprv uveriť a potom žiť tak, ako nám to prikazuje. A toto je podstatou dnešného zamyslenia nad Ježišovým evanjeliom.

Nasýtiť sa- nasýtiť je rozdiel. Sú ľudia, ktorým nikto a nič nie je po chuti. Ku všetkému majú svoj komentár, názor. V poriadku. Lenže oni k ničomu nepriložia ruku, neprajú si, aby boli predmetom kritiky. Učenie Pána Ježiša o Eucharistii sa u poslucháčov zakladá na viere. Ježiš k nám hovorí jednoznačne, že jeho viera je láska.

„*Nešomrite medzi sebou! Nik nemôže prísť ku mne, ak ho nepritiahne Otec, ktorý ma poslal*“ (Jn 6,43-44). A Otec rôznym spôsobom priťahuje ľudí k sebe a rôznym spôsobom sa ľudia presvedčajú o jeho láske. Jedných akoby od samého začiatku držal za ruku; tak to bolo s Abrahámom, Ondrejom či Petrom a iných vedie k sebe dlhou cestou, ako napríklad Pavla, Augustína veľa konvertitov. Nevieme, prečo to takto robí. Ale každému preukáže svoju lásku.

Horšie je, keď ju niekto odmietne. Židia z dnešného evanjelia nielenže odmietli jeho lásku, ale s ňou ani nespolupracovali. Na všetko hľadali rozumové dôkazy, boli ignorantmi, a preto nemohli porozumieť učeniu Pána Ježiša o nakrmení svojím vlastným Telom. Iné by bolo nasledovalo, keby sa boli jeho učeníu otvorili, keby na neho neboli pozerali len očami tohoto sveta. opovrhovali svojím Mesiášom. Chceli tu na zemi žiť večne a Ježiš ich učí, že po smrti budú žiť večne. On im hovorí, že ho posielal Otec a oni v ňom vidia syna Jozefa a Márie. A preto nič divného, že medzi nimi a Ježišom došlo k nedorozumeniu.

Niečo podobné prežívame i my. Všetko sa rozbieha o našu slabú vieru. A Pán Ježiš si nič tak nepraje, ako posilniť našu vieru. V tejto veci nám preto dáva isté dôkazy. Jedným z nich je aj toto evanjelium. Keď uveríme, že Ježiš nám skutočne dáva svoje Telo, tým sa zmení aj názor na náš život, naše zmýšľanie, skutky. Keď uvidíme v Eucharistii hodnotu, ktorá vysoko prevyšuje všetky iné hodnoty, osoby, nájdeme uspokojenie, radosť, jednoducho to, čo môže človeka nasýtiť tu na zemi.

Keď pristupujeme pri sv. omši ku Sviatosti oltárnej, je to krásny pohľad. Tam sa postaví brat vedľa sestry, nerozhoduje vek, postavenie, postava, vnútorné svedectvo, viera. Každý si môže vyprosiť to, čo potrebuje. Ježiš mu nerobí žiadne prekážky. A prečo toto všetko? Lebo naším cieľom nie je tento svet, hoci je taký krásny, ale stav blaženosti, ktorý voláme nekom. A na dosiahnutie tohoto stavu nám nestačí pozemský chlieb, ale chlieb, ktorý nám dáva Pán. Áno, kto je pozemský chlieb, uspokojí svoje pudy len na čas, kto však prijíma Telo Kristovo, túži žiť s Kristom naveky. Pred nami je dlhá cesta. Cesta, na ktorej sa budeme cítiť vyčerpaní, unavení, budeme vysilení, ale chlieb – Telo Pána Ježiša – dáva odvahu: Vezmite a jedzte!

Tento chlieb je posilou, aby sme sa nedali znovu vtiahnuť do víru pozemských vášní, chŕťok, ktoré len prehľbujú hlad, ktorými sa zväčšuje priepasť medzi tým, čo chcú a čo konajú. Tajomstvo kresťanského víťazstva nad slabosťami je v Tele Kristovom. Aj pri dnešnej sv. omši budeme počuť výzvu: Blažení tí, čo sú pozvaní na hostinu Baránkovu!

Áno, blažení a šťastní sú len tí, ktorí sú priateľmi Pána Ježiša.

Amen.

Piatok – 3. veľkonočný týždeň

Jn 6,51-59

Všetci sme pozvaní

Zaiste ste už niekedy dostali pozvanie na hostinu, svadobné či primičné oznámenie a v ňom listok: Pozývame Vás k slávnostnému stolu. Alebo prišli vás pozvať snúbenci, alebo iní oslávenci osobne. A považujete si za povinnosť pozvanie prijať. Aj keby vám to hneď nepadlo vhod, povieť si: Nemôžem predsa pozvanie odmietnuť.

Dnes nám Božia múdrosť už po štvrtý raz posielala svojich poslov a pozýva nás na svoju hostinu. Už dva týždne čítame Božie slovo o tajomnej hostine, na ktorú nás Boh povoláva. Sme pozvaní k stolu Božej láskavosti, k stolu Božieho slova a na hostinu Baránkovu.

Hovoríme už druhý týždeň, a odmietame ho aj dnes? Čo keď počúvaš pozvanie naposledy a čo povieš na svoju obranu potom, pred Bohom, ktorý pozná všetky naše myšlienky a slová? Dobré zváž, aby si nezarmútil Ježiša ako obyvateľa Kafarnauma. Ježiš nás predsa pozýva tak naliehavo: pod'ťe a jedzte z môjho pokrmu a pite z vína, čo som namiešal. Skúste a vid'ťe, aký dobrý je Pán. Pod'ťe, deti, čujte ma...

Ježiš hovorí: **„Vezmite a jedzte... Veru, veru, hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život...”** (Jn 6,53).

Jednou z najnápadnejších vecí v katolíckych kostoloch je večné svetlo. Symbolizuje Kristovu prítomnosť a jeho neustálu lásku k nám, ktorá ho priviedla tak ďaleko, že sa nám neustále dáva, že sa stal naším spoluobčanom postaviac svoj stan v strede našich miest a dedín. Keď prichádzajú kresťania do jeho príbytku, kľaknú si. Je to jeden z prastarých symbolických úkonov vyjadrujúcich pokornú úctu, poddanosť a oddanosť Bohu, pretože veria v jeho prítomnosť v konsekrovaných hostiách, uschovaných v kalichoch pre prípad umierajúcich.

Áno, bratia a sestry, sviatostný Ježiš sa chce s vami stretnúť i na vašich lôžkach, chce sa s vami stretávať v chorobe a utrpení. Ježiš túži po stretnutí a je ochotný podniknúť znovu cestu na Golgotu za teba, a ty si nájdeš takúto výhovorku... Kresťan katolík by sa mal za ňu červenať! A čo tvrdenie: Keby prišiel kňaz a zaopatril ma, hneď by som zomrel. Brat môj, drahá sestra, tak takáto je tvoja viera! Áno, je to viera, ale falošná! Zanedbaná pre ľahostajný prístup k u Sviatosti oltárnej. Pravdou je, že sa to pomazanie nazývalo posledným, ale to neznamenal, že posledným v živote, ale v chorobe. A teraz v tej istej chorobe môžeš i častejšie prijať sviatosť pomazania chorých. Cirkvi už aj tu robí zmenu, aby človek nemal strach. Tak často sa bojíš, brat, sestra. Áno, bojíš sa len jedného. Človek sa bojí stratiť to, čo mu je na svete najdrahšie. A často nie sú to deti, manžel, manželka, ale ten ošúchaný peniaz, auto, tá kariéra, pre ktorú robíš toľko ústupkov! Cirkvi robí všetko, čo je v jej silách. Boh je všemohúci a nedá nikdy svojej Cirkvi zahnúť, zaniknúť. Je to dosvedčené aj vo Svätom písme, že brány pekelné ju nepremôžu. Kristus nás pozýva neustále, aby sme sa zmierovali s ním, a ako verní kresťania ho nasledovali.

Ale pozrite, aká je skutočnosť? Pouvažujte, prečo ste nedali zaopatriť svoju matku, otca na smrteľnej posteli? Prečo nezavoláte kňaza, aby vašim, o ktorých hovoríte, že ich máte najradšej, dal posilu, navrátil elán do života? Prečo vaši drahí nemocní a opustení sú ukracovaní o poklad, ktorým je Kristus? Keď ostávaš chladným ty, brat, sestra, keď máš strach pred Ježišom, ktorý ťa miluje, tak dopraj radosť aspoň chorým! nečakaj, až bude prvý piatok, ale priprav otca, matku, suseda na toto krásne stretnutie! Vysvetli mu, povzbud', povedz mu, že Ježiš je život. Sám hovorí o sebe: *„Ja som cesta, pravda a život“* (Jn 14,6). Tak ukazuje cestu a pozýva všetkých na hostinu. Prichádza ako mladoženich a pozýva vás. A cez vás pozýva vašich doma. Verím, bratia a sestry, že dnešné pozvanie, ktoré vám teraz tlmočím, to, ktoré hovorí Ježiš, neostane bez ozveny a že sa už nestretneme s prípadom, že nám zomrie niekto drahý bez zmierenia s Kristom.

Daj pozor, lebo raz sa môžeš aj ty zodpovedať za svojho otca, svoju matku, že si zanedbal svoju povinnosť. Ved' štvrté Božie prikázanie zaväzuje i teba, aj keď si už dospelý, keď máš svoje deti, svoju rodinu! A či chceš, aby si aj ty zomrel bez Krista?! A vy, moji starí otcovia a matky, proste o toto stretnutie. Prikážte vašim drahým, aby vám sprostredkovali dobrú smrť, dajte si to do duchovného testamentu! Ba čo viac, keď ťa na lôžko pritlačí choroba a ležíš

dlhšie, volaj kňaza, nemusí ťa zaopatriť, nemusí ti udeliť sviatosť chorých, ale môže ti priniesť aspoň raz do týždňa eucharistického Krista. Kňaz na vás čaká spolu s Kristom. Bolí to nielen Krista, ale aj kňaza, keď musí pochovávať brata či sestru, ktorí zomreli bez sviatostí. Keď človek ochorí, hneď voláte k nemu lekára, ale lekára srdca, toho necháte čakať až keď je telo studené, keď duša už predstúpila pred tvár spravodlivého Sudcu. Keď sme utrápení a žalujeme sa tým, ktorí nám nevedia pomôcť, nemôžu, lebo aj ich tlačia tie isté starosti, je tu Ježiš!

Preto odneste si z tejto našej úvahy len jedno predsavzatie: Zoberiem si osobne na starosť svojho najdrahšieho alebo suseda a budem mu na pomoci, sprostredkujem mu stretnutie, milú návštevu s Kristom.

Ani pápež Pavol VI. sa nebál tejto sviatosti. Mons. Macchi, ktorý bol jeho tajomníkom 24 rokov, po smrti povedal: - Od prvého dňa, čo som bol jeho tajomníkom, Sv. Otec mi kázal, aby som mal sväté oleje vždy po ruke. Na sviatok Premenenia Pána, po svätej omši o šiestej hodine, ktorú zo svojho lôžka sledoval Sv. Otec, poprosil ma, aby som mu vyslúžil sviatosť chorých. S dojatím som mu ju vyslúžil, bol pri plnom vedomí a pekne mi odpovedal. –

Či nestačí tento dôkaz, ktorý nám dal náš Svätý Otec, ktorého sme si tak vážili?

Jean, anglický lord, mal na svojom zámku náramne smiešneho šaša. Kúpil mu šašovskú čapicu s hrkálkami a keď mu ju dával na hlavu, povedal:

- *Nos túto čiapku na znamenie, že si blázon. Nedávaj ju nikomu, iba ak by si našiel niekoho, kto by bol väčší blázon ako ty.*

Po rokoch, keď lord umieral, lúčil sa s rodinou, priateľmi i bláznom, šašo sa ho spýtal:

- *Kam ideš, pane?*

- *Neviem.*

- *A čo si berieš na cestu?*

- *Nič, - odpovedá jeho pán, lebo celý svoj život vyplnil na daromnice.*

- *Nič? – čuduje sa blázon. Sníma z hlavy čiapku, nasadí ju pánovi na hlavu a povie:*

- *Dnes som našiel človeka, ktorý je väčší blázon ako ja.*

Pozvanie sme dostali. Sám Ježiš nás pozval na svoju hostinu. Či prijmem pozvanie, záleží len od nás. Ježiš nečaká žiadne dary, chce len naše hriechy a chce nás obdarovať.

Preto prid', Pane Ježišu!

Amen.

Piatok – 3. veľkonočný týždeň

Jn 6,51-58

Večne mladý Ježiš

A čo mladosť? – Dvadsaťpäť rokov?

Ružových tvári hlad' jará?

Či údov sila? Či strmosť krokov?

Toto sa všetko zostará!

Mladosť je túžba živá po kráse,
je hlas nebeský v zemskom ohlase,

je nepokoj duší svätý,
je tá mohutnosť, čo slávu hľadá,

je kvetín lásky rajska záhrada,
je anjel v prachu zaviaty!

Takto ospevuje mladosť náš básnik Andrej Sládkovič v M a r í n e.

A Sv. Otec Ján Pavol II. na stretnutí s viedenskou mládežou sa vyjadril takto: - Keď vidím vás, alebo mladých ľudí v iných krajinách, naplňa ma veľká nádej. Keď vás vidím kráčať v Kristových šľapajach! –

Ľudová múdrosť hovorí: „Každý je taký mladý, ako sa cíti“.

Prečo tie slová o mladosti? Odpoveď je viac. Hovoriť k mladým je vždy aktuálne. A potom, tento rok je rokom mladých a tá najaktuálnejšia odpoveď vyviera z dnešného evanjelia. Posúďte sami.

Ježiš povedal zástupom: **„Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky“** (Jn 6,51).

Len si uvedomme, že tieto slová povedal Ježiš už pred dvetisíc rokmi. A keď vás tu vidím, mám pocit, že tieto Kristove slová nezostarli, nezničil ich čas, nepodľahli skaze. Ba naopak, na vašich tvárach je možné vidieť radosť, šťastie. V čom hľadať ten úspech? Odpoveď je jedna: Kristove slová ste prijali do svojho života. Ježiš, ktorý sa nazval chlebom, nezostarol, nevyschol, nesplesniviel, ale vo vás ten Ježiš pod spôsobom chleba v Eucharistii vyvoláva túžbu po večnom živote, po takom, ktorý nemôže a nedá nik, okrem neho: *„Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky“* (Jn 6,51). A aj keď človek biologicky starne, no nikdy nie v láske, ak sa posilňuje týmto liekom večnej mladosti.

Preto toto stretnutie nech posilní našu túžbu po večne mladom Ježišovi. Povieť, že dnes svet nestojí o Ježiša. Ba často máme pocit, akoby nastávala noc viery. To sa nám zdá, keď vidíme neveru, ľahostajnosť, nevšímavosť, zlobu sveta, neustály zhon po materiálnych veciach, keď sa pošliapava ľudská česť, sloboda, keď sa narušuje pokoj v ľudských srdciach, podporuje rozpad rodinného života, keď svojím životom nie sú si istí rovnako nenarodení i narodení ľudia, keď sa za špinu ľudského ducha svet prestáva hanbiť, tiež i pri iných chorobách, kde jasne vidieť nedostatok viery a človek má pocit, že začína noc...

Sv. Otec však v posolstve mladým vraví: - Polnoc je súčasne začiatkom nového dňa. – Ťažkosti súčasnej doby prebúdzajú v mnohých mladých ľuďoch odvážne sny, najlepšie sily srdca, ducha a rúk, prebúdzajú ochotu deliť sa a bez vypočítavosti dať svoj život do služby.

Všade na svete si začali ľudia klásť otázky: Čo môžeš urobiť? Kam vedie naša cesta? Predovšetkým sú to veriaci mladí ľudia, ktorí chcú prispieť k ozdraveniu do značnej miery unavenej a chorej spoločnosti. Tak dávate svojmu životu nový zmysel. Meno Ježiš sa stalo pre vás nádejou. Ukážte ho aj iným! Ukážte im cestu k nemu! Zverme sa Ježišovi Kristovi, ktorý o sebe povedal: *„Ja som cesta...“* (Jn 14,6). On takmer pred dvetisíc rokmi povolal k sebe mladých ľudí. Tí mali odvahu zanechať siete a stali sa jeho učeníkmi. Z rybárov sa stali apoštoli. Ježiš volá aj nás. Volá a ukazuje cestu prostredníctvom toho, čo rozprávajú evanjeliá o jeho vzťahu k ľuďom.

Dotýka sa nás jeho veľká obozretnosť, s akou sa stretáva s ľuďmi, ako žehná deti, stáva sa spoločníkom colníkov, odstraňuje bolesť naimskej vdovy, počúva žobrákov, ktorí volajú pri ceste a vedie rozhovor pri studni so ženou. Každá stránka evanjelia rozpráva o Ježišovej добрote. Skutočne neprekvapuje, že mladí ľudia znova obracajú pozornosť na Ježiša, pretože vidia v ňom Lásku. On nás pozná lepšie, ako my sami seba. On nás miluje, aj keď je táto láska často ukrytá. On je boh, ktorý dáva budúcnosť. On nie je Bohom mŕtvych, ale živých. Jemu sa môžeme zveriť. Toto nám ukázal Ježiš počas svojho 33-ročného života. Na to myslel, keď povedal: ja som cesta.

Ježišovo posolstvo je zároveň aj požiadavkou. Sympatia a dôvera k nemu majú vyústiť do nasledovania. Samotné city nestačia. Musíme na neho zamerať i svoju vôľu a svoje konanie. O tom nás Pán nenecháva na pochybách: *„Kto zachováva jeho prikázania, ostáva v Bohu*

a Boh v ňom.“ (1 Jn 3,24). A na túto cestu nás Ježiš povoláva. V každodenných udalostiach čaká od nás odpoveď, že chceme patriť jedine jemu.

K sv. Tomášovi Akvinskému, ktorý oplýval neobyčajnou múdrosťou, prišla jeho rodná sestra a pýtala si od neho radu:

- *Čo mám robiť, aby som prišla do neba?*
- Svätec jej dal nečakanú odpoveď:*
- *Chcieť.*

Áno chcieť.

Musí byť dobrá vôľa začať. My mladí sa sťažujeme, že starší nám dávajú zlý príklad. Na jednej strane chcú, aby sme boli dobrí a na druhej nás učia, školia, nútia byť zlými. Dieťa nesmie povedať, zakazuje sa mu to, že chodia do kostola tam a tam, a naopak, prikazuje sa mu, aby klamalo, že sa nemodlí. A robí sa to pod krásnym heslom: Pre krajšiu budúcnosť dieťaťa. V mene falošnej slobody sme svedkami názorov; keď vyrastie, nech si robí čo chce, teraz ho nebudeme zaťažovať Bohom, modlitbou, krstom a podobne. Vieme však, že falošná sloboda už nejdneho priviedla k strate nielen životných ideálov, ale i vlastného života.

Najmilší, želite si spoločnosť, v ktorej by bolo viac spravodlivosti, pravdy, milosrdenstva. Preto povzbudzujte iných. Buďte vzorom v kresťanskom spolunažívaní, napríklad v katolíckom pozdrave, podľa čoho poznajú, že sme veriaci. Príslovie hovorí: „Čo človek nepozná, nemiluje“. Preto nájdite si čas na pravidelné prehĺbenie náboženských vedomostí. Mnoho rodín má Sväté písmo a iné náboženské knihy, na ktoré padá len prach. Preto očistite ich, načrte do nevyčerpatel'ného prameňa, ktorý nasýti hladné a smädné srdcia po Bohu. Dokážete rozprávať o filme, športe, o svojich záľubách. Skúste sa tak isto nenútené medzi sebou rozprávať o veciach, ktoré niečo dajú duši človeka a nebudete pritom cítiť stratu času. Zamilujte si to, čo nechce zotročiť, ale oslobodiť. Áno, je to ťažké, ale mladým je príznačné, že sa nevyhýbajú prekážkam, že nechcú byť slabosti, keď si uvedomia poklad, ktorý je na dosah ruky. Len treba chcieť!

K jednému zbožnému mníchovi prišiel muž a s plačom prosil:

- *Som úbohý, biedny hriešnik a neustále upadám do tých istých vášní. Zľutujte sa nado mnou, otče! Pomodlite sa za mňa a vyproste mi obrátenie.*

Mních sľúbil modlitbu. O niekoľko týždňov prišiel muž za ním znova, že sa mu nič nedarí. Mních mu povedal:

- *Počkajte, poviem vám príčinu. Avšak musím najskôr naložiť na našom kláštornom dvore na voz vrecia s obilím. Prosím vás, poďte mi pomôcť.*
- *S radosťou!*

Sotva pozdvihli ťažké vrece do výšky, mních pustil vrece z ruky. To sa opakovalo trikrát.

- *Takto nedostaneme vrece na voz ani do súdneho dňa, keď ho vy nebudete držať, - vykrikol muž nahnevane.*

- *Práve tak nemôžem pomôcť ani ja svojimi modlitbami, keď vy sám sa nechcete napraviť. To je príčina neúspechu.*

Muž pochopil názorné poučenie a pevne si zaumienil: Chcem byť lepší. A skutočne to aj dokázal.

Lenže, najmilší, často sily, dobrá vôľa a chuť mladého človeka nestačia. Musíme si uvedomiť, že potrebujeme jeden druhého. Spomeňte si, ako vás poteší milé slovo od blízkeho, slovkó uznania a najmä dobrý príklad. Preto nebuďme nároční na druhých, keď sami sa dopúšťame ešte väčších nedostatkov. Posúďte sami, ako zapôsobí na dcéru alebo nevestu

poznámka „veriacej ženy“, keď nahovára na prerušenie tehotenstva so slovami: To je bežná vec, maj rozum!

Aký vklad pre budúci život majú tí, čo sa milujú, a nie sú zosobášení?! A rodičia dovoľia, aby snúbenec prespával v ich dome, aby šli spolu na dovolenku a podobne. Zaujímavé, že niečo nechceme vidieť a je to pritom vážna vec! Krstná matka alebo birmovný otec, teda tí, ktorí sa stávajú rodinou cez sviatosť prijatú v kostole, súhlasia a idú na sobáš len na úrad a pritom nepokladajú to za hriech! Kúpia im ešte i dar. Povedzte, milí priatelia, je to vzor? Príklad?

Alebo vžite sa do situácie, že kňaz robí všetko, čo je v jeho silách a tzv. kresťan, keď mu dieťa prvýkrát pristúpi ku sv. prijímaniu alebo ku sviatosti birmovania, viac ho neprihlási na vyučovanie náboženstva. Čo si o tom všetkom, aký úsudok utvorí ten dospievajúci mladý kresťan? Ktosi o tom vtipne poznamenal, že takí rodičia stoja na konári a pod sebou si ho podpilujú a ešte si myslia, že sú chytrí, vtipní a moderní! Dokedy? Za akých obetí?

Pri počúvaní týchto slov každý úprimne zmýšľajúci kresťan sa neurazí, aj keď si v nich nájde niečo pre seba. Pozrime sa na sochu Panny Márie Nanebovzatej. Ruky Matky ukazujú krásny pohyb smerom hore. Cítite, najmilší, pozvanie našej Matky, že ona nikoho nevyklučuje, nikým nepohŕda, ale naopak, všetkých nás miluje. Jej život prežitý s Ježišom je odmenený. Ježiš si svoju matku berie k sebe. Odmena za vernosť je jej nanebovzatie.

Odmena za našu vernosť k Márii a jej Synovi taktiež bude nielen tu na zemi, ale raz aj vo večnosti. Ten, ktorý žije večne a ktorý nás miluje od večnosti, nás pozval k večnosti.

Andrej Sládkovič ospieval v *M a r í n e* mladosť. Nikdy a v žiadnej dobe to mládež nemala ľahké. Ani v dobe bernolákovcov, štúrovcov či dnešná mládež. ale keď chce odovzdať štafetu čestne, musí zápasit'. Preto vám želim a vyprosujem mnoho milostí a požehnaní.

Amen.

Sobota – 3. veľkonočný týždeň

Jn 6,60-69

Žriedla kríz v našej viere

Keď sa obzrieme okolo seba, často vidíme, že veriaci si neplnia svoje povinnosti tak, ako si plnili predtým. Niekedy to aj počujeme: Bol som miništrantom, a teraz neverím. alebo: Ja to už mám odmodlené; Boh mi nepomohol, keď som bol ja chorý. Keď vidím ísť do kostola X.Y., ja tam nejdem a podobne.

Vieme, že základnou čnosťou v živote človeka je viera. Je potrebná v živote prirodzenom, ale i v nadprirodzenom. Nie je možné predstaviť si život bez viery. Musíme byť vďační Pánu Ježišovi, že nás i dnes upozorňuje na niečo veľmi dôležité.

Pán Ježiš sa v evanjeliu obrátil k pochybujúcim a reptajúcim, a povedal: „**Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život**“ (Jn 6,63).

Ježišova reč o Eucharistii, ktorú si rozoberáme už niekoľko nediel, vedie naše úvahy. Táto reč pobúrila Židov a vniesla i zlo do radov jeho učeníkov. Tak isto ako ostatní nemohli porozumieť, ako Ježiš môže dať jesť svoje telo a pokrm. Preto počujeme slová z ich úst: „*Tvrdá je to reč! Kto to môže počúvať?!*“ (Jn 6,60).

A viacerí odišli od Ježiša. Odchod od Pána Ježiša nesmieme chápať ako problém – či uznať, alebo neuzať Pána Ježiša. Musíme to chápať ako problém emocionálny, ktorý bol pri

počúvaní Ježiša u mnohých. A keď emócie prešli, city ochabli, zjavila sa potreba rozumného uvažovania a tu jeho žiaci nerezignovali. Ježiš od nich žiada vieru, aby mu verili, ale oni nie sú to schopní pochopiť.

Pascal povedal, že tak ako k láske, tak i k viere potrebujeme odvahu. Nedostatok odvahy k viere ju nielen oslabuje, ale neraz aj znemožňuje.

Aké sú prekážky, ktoré znemožňujú našu vieru?

Najväčšou prekážkou je, keď si chceme všetko vysvetliť svojím rozumom, a to je nemožné. Často počujeme: Čo nevidím, neverím! A predsa, je veľa vecí, ktoré nevidíme a veríme, že jestvujú. Nevideli sme žiadne gama, a predsa veríme, že je. Nevideli sme elektrický prúd, a veríme, že jestvuje. Slepý človek nikdy nevidel slnko, a predsa verí, že existuje.

Najväčšou ťažkosťou pre apoštolov bolo uveriť tomu, čo je ľudskými silami nemožné. Ako nám Ježiš môže dať jest' svoje telo? Odpoveď na túto otázku je podstatná, dôležitá, a predsa jednoduchá. Ak Ježiš môže piatimi chlebmi nasýtiť päťtisíc ľudí, ak môže slepému vrátiť zrak, keď vzkriesi už tri dni ležiaceho Lazára k životu, tak to znamená, že môže dať i svoje telo za pokrm.

Viera v tomto prípade je znakom dôvery v Krista. Tak Pánu Ježišovi apoštoli uverili úplne. Na otázku Pána Ježiša: „*Aj vy chcete odísť*“ (Jn 6,67). Peter odpovedá: „*Pane, a ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života*“ (Jn 6,68). Je možné odísť od Krista, je možné zradiť ho, je možné celkom sa ho zrieknuť, ale čo dať ľudskej duši namiesto Krista?! Duša človeka je hladná po Bohu. Ona si tiež preberá, hocičím ju nemožno nasýtiť. Na túto tému povedal vážne slová sv. Augustín: - Stvoril si nás pre seba, Pane, a nespokojná je naša duša, kým nespočinie v tebe. –

Každá Cirkev a tým viac kresťanstvo, má svoje tajomstvá, ktoré sa dajú objasniť a úplne pochopiť iba vo svetle smrti a zmŕtvychvstania Pána Ježiša. To bolo dôvodom sv. Pavla, aby napísal v Liste Korint'anom tieto slová: „*Ale ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera*“ (1 Kor 15,14). Zmŕtvychvstanie Krista je posledným a najväčším dôkazom, argumentom potvrdzujúcim pravosť našej viery.

Druhým dôvodom, ktorý často vyvoláva krízu viery, je naše pozemské zmýšľanie. Tak chápali i slová Pána Ježiša niektorí jeho poslucháči, a tak zmýšľali neraz i jeho apoštoli. Najväčšou starosťou bola pre nich starosť o dočasný život. Zabezpečiť si tu na zemi čo najspokojnejší život, oslobodiť sa od ťažkostí, užiť si z neho čo najviac. A to považovali mnohí za najpotrebnejšie. Veriť vo večnú blaženosť – alebo, v Eucharistiu, vo večný život, a to je pre dnešného človeka veľa. Ako na tieto ťažkosti odpovedá Pán Ježiš? Jeho slová sú jednoznačné. Starosť o život tu na zemi je dobrá vec, je to potrebné. Pán Ježiš ju na inom mieste pochválil, ale rovnako prizvukuje, že táto starosť nerozviazne problém ľudského života. Človek má okrem tela aj dušu, a preto sa musí starať i o ňu.

Výrečné sú slová Pána Ježiša z evanjelia: „*Duch oživuje, telo nič neosoží. Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život*“ (Jn 6,63). Slovo telo v tomto texte označuje dočasné prebývanie tu na zemi. Pán Ježiš tým potvrdzuje, že je to dobré, ale veľmi krehké, rýchlo sa mína a málo z neho zostáva človeku. A keď je tomu tak, je teda nesprávne si na ňom zakladať, pretože všetko sa raz skončí. Uvedomme si, že náš skutočný život sa vlastne po našej smrti len začne. Pán Ježiš nám tu pripomína jednu hlavnú vec, že vo svojom živote tu na zemi sa musíme naučiť správne hodnotiť svoj vzťah. To znamená, že nemáme znevažovať svoje poslanie na zemi, ale musíme si byť vedomí, že za život tu na zemi raz budeme odmenení.

Čo to znamená pripravovať sa na večnosť? Znamená to brať vážne slová Pána Ježiša, ktoré povedal i dnes na našu adresu: „*Duch oživuje, telo nič neosoží. Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život*“ (Jn 6,63). Zaväzuje nás zatiaľ život duchovný. Starosť o jeho rozvoj,

bezhranične dôverovať Kristovi a snažiť sa o plné zjednotenie s ním. Dôkaz vidíme v každodennom živote, ktorý nás učí, že kto v živote sa snaží žiť podľa Krista, ten sa nesklame. Dôverujme Kristovi!

Nedávno bol sviatok Štefana Uhorského, ktorého nazvali “Apoštolom na tróne“. Bol tu na zemi podľa Ježišových slov svetlom a kvasom. Spolu so svojou manželkou Gizelou plnili Ježišove slová. Povieť, že boli čosi vyššie? Sv. Helena žila podľa prirodzeného zákona, držala sa svojho svedomia. Povoláním poštárka a stala sa manželkou dôstojníka Konštantína Chlóra, ktorý ju neskôr, keď sa stane cisárom, zanechá, opustí. Vytrvala však čestne a odmeny sa jej dostane, a keď sa stane cisárom jej syn Konštantín, ktorý ju mal veľmi rád. Jej ďakujeme za krásne stavby a objavenie kríža, na ktorom zomrel Pán Ježiš.

Na budúci týždeň máme sviatok sv. Moniky. Poznáme jej 16 rokov trvajúcu snahu obrátiť nielen syna Augustína, ale i manžela a svokru. Podarilo sa jej to a krásne to povedal Monike kartáginský biskup: Žena, nie je možné, aby Boh nevypočul tvoje modlitby.

Čo to všetko znamená pre nás?

Dôverovať Ježišovi viac ako sebe. Dať Bohu, čo mu patrí, a to nielen vo chvíľach sviatočných či slávnostných, ale i všedných, a najmä keď tlačí kríž: Pane, tu som!

Krízy boli, sú a budú. Pán nikoho neskúša nad jeho sily. Pán dopustí, ale neopustí. Spytujeme si radšej častejšie svedomie, čo sme všetko zanedbali, pokazili, zradili vo svojom vzťahu k Bohu tu na zemi.

Amen.

Sobota – 3. veľkonočný týždeň

Jn 6,60-69

Cesta za Kristom je ťažká

Páter Martell kázal v Londýne o viere. Jeden mladík, nie práve najčistejší a ohrabaný, sa ozve:

- *Viera je zlá, lebo podľa nej sa neriadia ani veriaci, ani kňazi!*
- *Zaiste, zlí sú kresťania a nehodní sú i kňazi. No mydlo vymysleli tiež dávno a na vás to nevidieť. A predsa nemôžeme povedať, že mydlo je zlé!*

Počuli sme poslednú časť o zázračnom rozmnožení chleba a rozhovor ľudí s Ježišom v Kafarnaume od sv. Jána evanjelistu: „**Tvrdá je to reč! Kto to môže počúvať?!**“ (Jn 6,60). To hovoria tí, ktorí túžili len po pominuteľnom chlebe, ale Petrova odpoveď je za tých, ktorí to s Kristom myslia vážne: „**Pane, a ku komu by sme šli? Ty máš slová večného života. A my sme uverili a spoznali, že ty si Boží Svätý**“ (Jn 6,68).

S týmto rozhodnutím ideme za Ježišom Kristom. Všetci, čo ho nasledovali, mali vieru úprimnú, šli za ním z túžby.

No ani nás Ježiš neušetrí pred rozhodnutím. Človek sa rozhoduje stále. Od toho rozhovoru v Kafarnaume i dnes ráno sme sa museli rozhodnúť. Takže mnohí sklamané hovoria: Tvrdá je to reč ísť za Ježišom, keď nám on ponúka seba za pokrm. Ježiš nám ponúka najväčší dar svojej lásky. Neodníma nám slobodu, ale ju umocňuje.

Kresťan je najslobodnejší človek na svete. Máme sa slobodne rozhodnúť, či Ježiša prijímame takého, aký je: poníženého, trpiaceho, mučeného, ale tiež naveky osláveného, či ho chceme prijať v poníženom sviatostnom znaku. Eucharistia je tým bodom, kde má človek otvoriť srdce, vyznať vieru, prijať všetko v Kristovi. To je tvrdá reč pre každého, kto je zahľadený len na seba. No v tejto tvrdej reči sa skrýva tajomstvo viery, tajomstvo večného života. Reč o prijímaní jeho eucharistického Tela je tvrdá z viacerých príčin. Najprv preto, že žiada, aby sme vieru v jeho slovo protirečili svojím vlastným zmyslom, svojej skúsenosti, o ktorú sa denne opierame a prijali chlieb, ktorý kňaz ukazuje ako samého Krista. Ďalej preto, lebo ho možno prijať len s čistou dušou, a to predpokladá úprimné pokánie, zrieknutie sa hriechu, často príjemného a výhodného. A konečne preto, že toto prijatie Krista zaväzuje si počínať tak, konať tak, ako by na mojom mieste konal Ježiš sám. Žiada si natrvalo moje ruky, nohy, ústa, myseľ, srdce.

Bojím sa o svoje miesto, o svoj plat, o svoje pohodlie, o svoju česť a vážnosť v spoločnosti tých, ktorým sú takéto reči smiešne. akokoľvek by sme sa chceli pohoršovať na tých, čo opustili Krista, keď počuli tvrdú reč o Eucharistii, musíme im byť vlastne vďační. Príbeh, ktorý sme práve počuli, dáva nám najlepší dôkaz, že Eucharistia je naozaj Kristovo telo nám na pokrm. Keby to bol Kristus myslel nejako ináč, symbolicky, určite by bol odchádzajúcich zavolať späť a vysvetliť im, že zle rozumeli, aby sa nepohoršovali. On však nič neodvolal. On stál na svojom vyhlásení i napriek tomu, že ho toľkí preto opustili. A bolo ich určite veľa. Evanjelium nám udáva len počet tých, ktorí ostali. Keďže ale s Ježišom vždy chodil veľký zástup a pri zázraku rozmnoženia chlebov ich bolo niekoľko tisíc, je tragické, že ho opustili práve vtedy, keď im oznámil najväčší prejav svojej lásky.

Ale zrejme vzťah k Eucharistii je rozhodujúci pre každého. Tu sa musí každý rozhodnúť. Boh nikomu nevnučuje svoju lásku. Boh nie je pánom otrokov, alebo bezduchých pánov. Boh je Otcom slobodných detí. Dal nám takú veľkú slobodu, že ju môžeme použiť aj proti nemu. A Boh to plne rešpektuje. Mohol ľahko donútiť ten veľký zástup, aby zostal. Boh však nikdy nepoužije svoju moc, svoju všemohúcnosť proti nášmu rozhodnutiu. Peklo, to hrozné veľké zatratenie, to je ten najväčší dôkaz. Musíme sa teda rozhodnúť. Tak ako Izraeliti v Starom zákone, keď ich Jozue vyzval, komu chcú slúžiť. Kristus sa tiež spýtal tej hŕstky ľudí, ktorí s ním tam zostali, či aj oni chcú odísť. Aj nás sa pýta. Každý z nás sa musí slobodne rozhodnúť sám za seba, ktorou cestou pôjde.

Cirkev po koncile mimoriadne zdôrazňuje slobodu svedomia. Nik nemôže nútiť nikoho vo veciach svedomia. Nik na to nemá právo. Ani rodičia. Ak je tu niekto z donútenia rodičov alebo manželky, ak je tu len preto, aby bol doma pokoj, aby nemusel počúvať frflanie, nič mu to nie je platné. Boh takú službu nepotrebuje! Skutočná bohoslužba je len to, čo dáme Bohu z vlastného rozhodnutia, ktoré je často ťažké. Cirkev hlása také nepopulárne a málo príťažlivé veci. Žiada zapieranie, zdržanlivosť, zachovanie pôstov. Žiada lásku k tým, ktorí nám ublížili, žiada prekonávanie hnevu, pohoršenia, žalovanie na seba. Žiada vieru v nepochopiteľné. A odmena? Tú sľubuje vo večnosti, ktorá sa nám zdá ďaleko. V evanjeliu nikde nenájdeme výrok a Kristus nikdy to nepovedal, že ten, kto pôjde za ním, bude sa mať dobre, bude sa mu ľahko žiť.

A svet nám takýto život ponúka. Je to ako v tej rozprávke, kde sa mali bratia rozhodnúť, ktorou cestou pôjdu. Či tou pohodlnou, širokou, alebo tým strmým chodníčkom. Hlúpy Jano si vybral ťažkú cestu aj napriek výsmechu svojich bratov a vieme, že dostal s princeznou aj pol kráľovstva.

Aj my sme mnohokrát vystavení posmechu. Často sa rozhodujeme ovplyvnení mienkou tých, ktorí si vybrali ľahšiu cestu, strachom z výsmechu kamarátov, kolegov na pracovisku: Nebuď hlúpy! Ty tomu ešte veríš? Nebuď blázon! Poď s nami a podobne.

Noel potreboval tajomníka, poctivého a riadneho človeka. Doporučili mu mladého inžiniera, ktorý bol chudobný a práve hľadal zamestnanie. Dohodli si čas a mladý inžinier prišiel presne. Sadli si k stolu. Po niekoľkých formálne pretrasených vetách, začal Noel útočiť na náboženstvo. Mladý inžinier zbledol. Mal hlboké náboženské vzdelanie, bol presvedčeným katolíkom a Noelovými slovami sa cítil dotknutý. Noel spozoroval jeho rozpaky a zdvojnásobil svoje útoky proti Cirkvi. Mladý inžinier to už nevydržal. Začal oponovať svojmu hostiteľovi a bezohľadne odrážal jeho útoky. Rozhovor sa bezmála premenil na hádku. Zrazu Noel prepukol v smiech, podal hosťovi ruku a srdečne ju stisol:

- Prepácte mi. Takýchto ľudí potrebujem. Prijímam vás do svojich služieb.

Koľko našich mladých inteligentov by obstálo v takejto skúške?

Ale ja viem, že sú tu medzi vami hrdinovia, kresťania, ktorí sa neboja a slobodne vyznávajú Krista. Neskrývajú svoje presvedčenie. Vedia sa postaviť na odpor. Pritom sú si vedomí, že Cirkev nerobí na nich nátlak, ako to robí ten, kto útočí proti Cirkvi. Vie priniesť obeť a zriekne sa niekoľko stoviek mesačne a deťom dá Krista. Je kresťan, a nie zbabelec.

Kristus nás chce celých a slobodných. Nie polovičitých a dvojtvárnych.

Ale tých, ktorí idú za ním nebojácne, odmení. Vynahradí im to, čo im je tu pre neho odňaté a nedopriate kvalitatívnym dobrom. Ponúka svoju lásku, odpustenie, pokoj. Kristus stále čaká. Nemusíš si podať prihlášku, ani prejsť čakacou dobou. Kristus ťa môže urobiť šťastným v jednom momente. Pre každého má miesto, pre každého má pochopenie. Nezáleží ani na množstve, ani na veľkosti našich vín.

Záleží len na tom, aby sme sa vždy rozhodli pre Krista, lebo len on je naším Pánom, naším Bohom. Čokoľvek by nám sľubovali inde, len Boh má pre nás slová života večného.

Mydlo máš stále opriť seba, a môžeš byť špinavý. Aj vieru môžeš vyznávať, a nemusíš byť šťastný.

Amen.

Pondelok – 4. veľkonočný týždeň

Jn 10,11-18

Pane, daj nám dobrých kňazov!

V dnešnej dobe sme si zvykli pripomenúť niektoré povolania, ktoré spoločnosť potrebuje a je ich nedostatok. Slávime deň stavbárov, železničiarov, učiteľov a podobne.

Aj naša Cirkev na celom svete si pripomína jedno povolanie a to kňazské. Prosím všetkých, aby neprijali túto úvahu ako vyzdvihovanie, uprednostňovanie kňaza, ale aby sme si všetci uvedomili vážnu potrebu, ktorú môžeme vyjadriť myšlienkou či heslom: Pane, daj nám dobrých kňazov! Premeňme tieto slová ešte na úprimnejšiu modlitbu, lebo dnešná doba, viac ako ktorákoľvek predtým, potrebuje viac kňazov ako v minulosti.

Evanjelium nás na to upozorňuje slovami: „**Moje ovce počúvajú môj hlas, ja ich poznám a ony idú za mnou**“ (Jn 10,27).

Keď sledujeme texty nedeľných čítaní z evanjelia, cítime úžasnú starosť Pána Ježiša o Cirkev tu na zemi, o svojich bratov a sestry. Minulú nedeľu sme čítali o udalosti po zmŕtvychvstaní Pána Ježiša, keď sa tretí raz zjavil apoštolom na brehu Tiberiadského mora. Pri tomto stretnutí Ježiš položil Petrovi otázku – miluješ ma – na ktorú musel Peter tri razy odpovedať. Vieme, že to tak zapôsobilo na Petra, že si uvedomil vážnosť slov svojho Majstra a pri poslednej odpovedi sa rozplakal. Kristus ustanovil Petra za prvého pápeža, prvého biskupa medzi apoštolmi a pretože odišiel hlásať učenie Pána Ježiša do Ríma, kde aj zomrel, naša viera sa volá rímska a katolícka preto, že sme stúpecami učenia Pána Ježiša.

Vieme, že Pán Ježiš sa ani po svojom nanebovstúpení neprestal starať o svoju Cirkev, že jej sľúbil Ducha Svätého, čo sa aj na desiaty deň po nanebovstúpení uskutočnilo. Duch Svätý je ten, čo i dnes riadi svoju Cirkev cez viditeľnú hlavu Cirkvi-pápeža. Aj Svätý Otec Ján Pavol II. často používa slová dnešného evanjelia na svojich cestách po celom svete, aby ako zástupca Krista zdôraznil potrebu nových povolání a to rehoľných a kňazských. To, že Ježiš použil prirovnanie známe poslucháčom z bežného života – ovce počúvajú pastiera a idú za jeho hlasom – nie je nedôstojné pre nás. Cítime, že tu nejde o znižovanie dôstojnosti človeka, ale ide o nádherné prirovnanie, úžasnú myšlienku. Vieme, že dobrý pastier je ochotný urobiť všetko, aby nestratil ani jednu zverenú ovečku.

Pán Ježiš zomrel za všetkých. Ježiš je Pastier a my sme jeho stádo. Preto chápeme tak i slová evanjelia: „*Môj Otec, ktorý mi ich dal, je väčší ako všetci a nik ich nemôže vyrvať z ruky môjho Otca. Ja a Otec sme jedno*“ (Jn 10,30).

Keď sledujeme dianie v Cirkvi u nás za posledné roky po Druhom vatikánskom koncile, zistíme, že postoj kňazstva sa zmenil nielen vo vzťahu k neveriacim, ale i k veriacim. Kňaz konca 20. storočia je si vedomý, že nie jemu sa má slúžiť, ale že on má slúžiť. Mnoho ľudí to však zle chápe. Niektorí by chceli ísť až tak ďaleko, že kňaza by chceli vidieť ako svojho vazala, aby na kývnutie ruky pribehol a vyhovel im vo všetkom, aby sa zriekol svkojich predpisov, svojho svedomia, rešpektoval ich moc, postavenie, silu. Kňaz v dnešnej dobe si musí byť vedomý najmä toho, že pracuje s dvoma veľkými darmi Boha, že nielen on-kňaz, ale i jeho okolie, ľudia, majú dar rozumu a slobodnej vôle. Preto Cirkev dneška nechce robiť nátlak, vznášať hrozby, ale skôr pouča, vysvetľuje, že veriaci alebo pokrstení človek nemá vo svojej viere len práva, ale má aj povinnosti. Keď si uvedomíme túto zásadu, nik viac nepovie, že farár musí, keď tvoj život nenasvedčuje, že si veriaci!

Ako kňaz rešpektuje učenie Krista, tak aj od svojich veriacich musí to požadovať. Mnohí pozerajú na kňaza nesprávne. Jedni ho podceňujú, iní mu pripisujú to, čo vôbec nemá. Kňaz je v prvom rade človek, ktorý vedome a dobrovoľne po príprave v kňazskom seminári prijme z rúk biskupa moc kňaza, ktorú nedostáva od biskupa, ale od samého Ježiša Krista. Táto vec ho však nepozbavuje jeho ľudských slabostí a nedokonalostí. Zostáva mu temperament, jeho schopnosti, dedičné vlastnosti a ďalšie pozitívne i negatívne vlastnosti. Preto si zvlášť dnes musia tí, čo na kňazovi vidia len chyby, pripomenúť slová sv. Jána Mária Vianneyho, ktorý povedal: - Veriaci majú takého kňaza, akého si vyprosia, - a to znamená, že kritika bez pomoci, dobrej rady, slova uznania, pochopenia a modlitby je trochu málo. Veľa ľudí zasa od kňaza chce to, čo on nemôže. Kňaz je len sprostredkovateľom milostí.

Lacordaire hovorí: - Kňaz je človek, ktorému Ježiš Kristus zveril všetkých ľudí. –

Francois Mauriac vyjadril zmysel a zároveň moc kňaza takto. – Nič inšie si nwežiadam od kňaza iba to, aby mi dal Boha.-

G. Papini napísal: - spása sveta je v rukách kňaza! Kresťanstvo je jediný liek, ktorý môže uzdraviť ľudstvo a kňaz je jediný lekár, ktorý ho môže rozdávať.-

Otilia Mosshammerová vysvetľuje: - Povolanie kňaza je niečo celkom iné ako povolanie lekára, učiteľa alebo inžiniera. Veda, ktorej sa má kňaz naučiť, je bláznovstvom kríža. Kňazský úrad znamená pokračovanie v Kristovom diele, v hlásaní pravdy, vo vedení veriacich k večnému životu, cieľu, v rozdávaní milostí vo sviatostiach. Má moc ako splnomocnený prostredník Boží obetovať Krista za ľud. –

Všetky tieto výroky sa dajú zrnúť do slov:

Kňaz je prostredníkom medzi Bohom a ľuďmi.

A to si musí uvedomovať aj sám kňaz. Nesmie zabudnúť na to, že je vzácnou nádobou, v ktorej sa skrýva sám Boh.

Na rekreácii bolo viac rodín i s deťmi a medzi nimi bol aj mladý muž. Na druhý deň sa už navzájom poznali, vedeli o sebe, len o mladom mužovi nič. Je slobodný, ženatý, čo robí? Bol veselý, šikovný, ale i zvláštny. Nik sa ho konkrétne nespýtal na to, čo ich zaujímalo. Až na ďalší deň asi 12-ročné dievčatko sa opýta:

- Ujo, aj vy ste inžinier ako môj otec?

Muž sa usmial a hovorí:

- Mám vysokú školu, a nie som inžinier. Chodím do nemocnice k trpiacim, a nie som lekár. Vyučujem deti i dospelých, a nie som učiteľ ani profesor. Ľudia sa chodia ku mne vyžalovať, a nie som psychológ. Často kážem, a nie som politik. Denne si obliekam rôzne rúcha, a nie som herec. Tak čo myslíš, čím asi som?

Dievča, hoci nebolo vychované po katolícky, predsa odpovedalo správne:

- Nie ste teda nikto iný ako katolícky kňaz.

Bratia a sestry, denne vám často prajem a vyprosujem milosti. Veľa sa za vás modlím, a to nielen preto, že je to moja povinnosť. Dnes, na sviatok Dobrého pastiera, chcel by som, ak dovoľíte, využiť túto slávnosť tak trochu aj vo svoj prospech a chcem sa vám všetkým poďakovať, ktorí mi akýmkoľvek spôsobom pomáhate a zároveň chcem vás poprosiť: modlite sa za mňa, pretože i moje povolanie závisí od vás, vašich modlitieb a príkladu.

Modlime sa:

Mária, Kráľovná kňazov, oroduj za nás!

Amen.

Utorok – 4. veľkonočný týždeň

Jn 10,22-30

Ježiš prináša svetlo

Vieme, že život človeka, zvierat a rastlín nie je možný bez svetla. Vieme, že svetlo je úžasnou silou, ktorá má schopnosť vzbudzovať nový život. My veriaci vieme i to, že aj naša duša potrebuje svetlo, aj keď našimi zmyslami nepostrehnuteľné, a to svetlo milostí, ktoré sú potrebné k spásu.

V Jeruzaleme sviatok Posvätenia chrámu sa nazýva aj slávnosťou svetla. V Šalamúnovom stĺporadí sa Ježiš, keď ho k tomu vyzvú Židia, vyhlasuje za Pomazaného-Mesiáša slovami: „Už som vám to povedal, a neveríte. Svedčia o mne skutky, ktoré konám v mene svojho Otca, ale vy neveríte, lebo nie ste z mojich oviec....“ (Jn 10,25).

Vieme, že apoštol Ján napísal evanjelium až po troch synoptikoch-evanjelistoch, pretože osobnosť Krista už vtedy začína byť napádaná prvými bludármi. Ján svojím evanjeliom chce ukázať, že jestvuje len jedna cesta, aby sme mohli poznať odpoveď na otázku: Kto je to Kristus? A my máme uveriť jeho skutkom, a to je zároveň aj odpoveď. Skutky, ktoré konal, sú predsa znamením, že za nimi stojí Boh, ktorý s Ježišom spolupracuje a cez ne vydáva svedectvo o Kristovi, ako o svojom Synovi. Židia práve tomuto odporovali, a preto keď ktokoľvek bude tomuto odporovať, nebude schopný dopracovať sa k pravde. Kto však prijme Božie svedectvo v skutkoch Pána Ježiša, môžeme hovoriť, že to sám Boh-Otec ho dáva Ježišovi, to znamená, že taký človek počuje hlas Pána Ježiša, stáva sa jeho ovcou, a tak získa od neho večný život.

Ježiš – Dobrý pastier dáva svoj život za svoje ovce, tie sa môžu na neho spoľahnúť, a to dosvedčuje slovami: „... *nik ich nemôže vyrvať z ruky môjho Otca. Ja a Otec sme jedno*“ (Jn 10,29-30). To znamená, že tam je spása zabezpečená. Najväčšou príčinou, prečo veriaci, ktorí spoznali Pána Ježiša a počuli jeho hlas, idú za ním a prídu k spásu, je práve tá jednota, ktorá je medzi Otcom a Synom, to znamená jednota v božskej podstate: „*Ja a Otec sme jedno*“ (Jn 10,30). Pretože ako Otec chce spasiť všetkých ľudí, a preto vydáva svedectvo o Ježišovi a tým, ktorí uveria v neho, dáva spásu skrze neho, tak aj Pán Ježiš dáva spásu tým, že sa rozhodol prijať úlohu spasiť ľudstvo, ale i to, že vykonal túto obeť svojho života. Preto prijímame, že naša spása je v rukách Boha a z rúk Boha nás nikto nemôže vyrvať.

Keď si toto uvedomujeme, máme ešte povinnosť nechať to rozvinúť v konkrétnom živote. Ježišove slová: „*Moje ovce počúvajú môj hlas, ja ich poznám a ony idú za mnou*“ (Jn 10,27) nás oslovujú k praktickej časti uskutočňovať Ježišove slová.

Je to zachovávanie blahoslavenstiev, ktoré povedal Ježiš na hore.

Sú to príklady, ktoré dal apoštolom nielen pri Poslednej večeri, ale i počas verejného účinkovania.

A tiež modlitba, ku ktorej Ježiš vyzval cez apoštolov všetkých, ktorí uveria v neho. Toto prináša do nášho života svetlo, pred ktorým ustúpia, hoci niekedy pomaly, všetky pochybnosti, strach, neistota.

Kto sa mu celkom a celý oddá, stonásobne viac dostane: „*A každý, kto pre moje meno opustí domy alebo bratov a sestry, alebo otca a matku...*“ (Mt 19,29).

Toto je cesta svetla. Preto vieme, že ten, kto sa stretne so svetlom, netuží po tme, lebo svetlo je lepšie.

My však vieme, že nestačí len prvý krok. Aj keď v duchovnom živote príde únava, iné ťažkosti, zostaňme v dôvere v Dobrého pastiera. Vieme, že on zanechá na horách 99 oviec a ide za jednou zablúdenou a raduje sa z jej návratu. To je úžasná myšlienka, že Ježiš nás miluje viac, ako si to často vieme sami predstaviť. My skôr nad sebou mávneme rukou, hasnúci knôt uhasíme, prípadne, nalomenú trstinu dolomíme. On sa však podobá žene, ktorá keď vymetie dom a nájde stratenú drachmu, zavolá priateľky, susedky a radujú sa spolu.

To je svetlo, ktoré obohacuje. Takýmto svetlom je i láskavý otec z podobenstva o mánotratnom synovi. Predbieha syna a odpúšťa mu, pretože veľmi miluje. Svetlo víťazí nad tmou. A toto všetko Ježiš robí len preto, lebo ako sám hovorí, vidí to robiť Otca: „*Ja a Otec sme jedno*“ (Jn 10,30).

Byť dobrým pastierom – to nie je len záležitosťou kňaza, ale dobrým pastierom mal by byť aj otec, matka, predstavený, brat bratovi. Vedieť povedať dobré slovo. Vedieť toto slovo prijať, odložiť aj cudzie hriechy: súhlasiť s hriechom druhého, pomáhať pri hriechu druhého, zastávať hriech druhého, netrestať hriech a podobne.

Ako život vegetatívny, živočíšny si ťažko vieme predstaviť bez svetla, nech i v našom duchovnom živote je čím ďalej, tým viac a viac svetla a milostí.

Amen.

Nevera v Krista – úžasná zrada

Predstavte si takúto situáciu.

Sedíte v aute či autobuse, ktorý nemá v poriadku brzdy. Sedíte a čakáte na smrť a vy to neviete. Keby ste to vedeli, tušili, zaiste by ste urobili čosi, aby ste tomu zabránili, predišli. Nesadli a nenastúpili by ste do tohto dopravného prostriedku, pokiaľ by nebola odstránená táto závažná chyba, akou sú zlé brzdy.

Život tých, ktorí odmietli veriť v Krista, mal by sa čo najskôr zmeniť, pretože sa podobajú práve tým, čo si sadajú do vozidla bez brzd. Na toto nás upozorňujú slová evanjelia: „**Kto mnou pohŕda a neprijíma moje slová, má svojho sudcu**“ (Jn 12,48).

Situácia tých, ktorí stratili vieru alebo neuverili v Krista, je preto kritická, že si neuvedomujú, ako je ohrozené ich večné šťastie. Je potrebné, aby pochopili, že kto odmietol veriť Kristovi, mal by sa snažiť svoje stanovisko zmeniť. Vidíme, koľkými spôsobmi sa Boh snaží ukázať človeku, ako je ohrozený jeho život nielen tu na zemi, ale najmä jeho večný život. Nevera v Krista je aj neverou v Boha a Boh chce spasť všetkých ľudí.

Svätý Pavol hovorí, že Boh nás stvoril bez nás, ale spasť nás môže len s naším pričinením. Preto nám poslal svojho Syna, ktorý nás vyučil všetkému, čo máme robiť, aby sme boli spasení. Ježiš nás poučil o dvoch daroch, ktoré nesmieme prehliadnuť a síce, že máme rozum, ktorý nás robí vrcholom všetkého stvorenia a slobodnú vôľu, ktorá musí spolupracovať s rozumom aj v otázke spásy našej duše.

Poznamenajme si však dnes i to, že Boh dopúšťa na nás skúšky. Nie preto, aby nás stratil, ale aby sme si zaslúžili ešte viac jeho lásku. Preto niekedy naše oči zaslepuje a zatvrdzuje naše srdcia, aby sme sa potom mohli dotknúť dna Božej milosti. Preto správne pochopme, že darom Božím môžu byť i takéto stavy v našom živote:

Človek je nespokojný sám so sebou keď:

- prežíva sklamanie,
- pociťuje chorobu svojho tela, alebo blížneho,
- prežíva smrť milovanej osoby,
- cíti pokušenie tela i duše.

Boh to nedopúšťa preto, aby človeka ešte viac zničil, alebo že nemá záujem o svoje stvorenie, ale naopak. Správne by sme mali pochopiť vo svojej viere aj slová starého kresťanského príslovia: „Koho Pán Boh miluje, toho krížom navštevuje“. Toto si máme uvedomiť skôr, ako príde na nás niektorá zo spomenutých skúšok viery.

Nikto z nás nemôže povedať, že sa nestretol ešte s ťažkosťami vo svojej viere. Musíme si uvedomiť, že Pán si nás chce na jednej strane znova a znova vyskúšať a na druhej strane, aby sme si tu na zemi odpykali tresty za svoje hriechy nevery, ktorých sme sa dopustili, prípadne, aby sme prácou na sebe získali si vyšší stupeň slávy.

Ale uvedomme si aj túto skutočnosť, že aj našim pričinením, cez naše utrpenia, skúšky, teda cez náš príklad, chce získať i ďalších bratov a sestry na svoju stranu. Veď ne jeden správny prístup kresťana k Bohu, keď ho vidia ľahostajní a neveriaci ľudia, pobáda ich k zamysleniu a uvažovaniu. Koľko ľudí na základe dobre žitého života veriaceho kresťana

našlo cestu ku Kristovi! Preto skúšky, ktoré na nás zosiela Pán, neprijímajme ako trest, ale ako milosť, že s nami chce spolupracovať Pán Ježiš a že si nás vybral spomedzi mnohých, aby sme na vlastnom tele dopĺňovali to, čo Kristovmu telu ešte chýba. Takto to spomína sv. Pavol vo svojom liste.

Uvedomujeme si, že nevera v pomoc Božiu, v jeho ochranu, alebo v jeho odmenu za všetko, čo konáme pre spásu svojej duše a svojich blízkych, by bola veľkou urážkou a zradou Ježišovej lásky. Ježiš nás nemiloval len vtedy, keď hovoril o svojom umučení a smrti. Ježiš nás miloval aj v tom okamžiku, keď hovoril: „*Je dokonané*“ (Jn 19,30). Pre nás to dnes znamená, že keď sa skutočne vzchopíme, uvidíme v Ježišovi Boha, a tak prejdeme z tmy do svetla, zo smrti do života.

Nikto z nás si nepraje sadnúť si do auta, ktoré má zlé brzdy. Bojíme sa o svoj telesný život. A preto nech aj náš postoj k viere je vážnejší, zodpovednejší, aby sme nepoznali raz sklamanie, ktoré by mohlo nastať veľmi rýchlo, nepredvídane.

Amen.

Štvrtok – 4. veľkonočný týždeň

Jn 13,16-20

Sme reprezentantmi Krista

Ako pri sústruhu nie všetci sústružníci sú rovnakými odborníkmi a pri pulte nie všetci rovnakými predavačmi, tak podobne môžeme hovoriť aj o nás – kresťanoch. A predsa je veľkým priáním Pána Ježiša, aby sme sa snažili o dokonalosť a svätosť života.

Ježiš nám dáva príklad pri Poslednej večeri. Keď umyl učeníkom nohy, povedal: „**Sluha nie je väčší ako jeho pán, ani posol nie je väčší ako ten, kto ho poslal...**“ (Jn 12,16).

Po dlhšom čase znova si pripomíname udalosť z večeradla. Prečo sa máme s odstupom času znova pozrieť do večeradla? Udalosť, keď si Ježiš zobliekol vrchné šaty, prepásal sa zásterou a postavil sa pred apoštolov, aby im umyl nohy, hovorí o tom, že poslaním jeho apoštolov bude to isté: slúžiť druhým s obetavou láskou. To znamená, že v tejto láske máme konať všetky služby, a to nielen veľké, ale i podradné, i tie, ktorými sa opovrhuje.

Týmto počínaním Pána Ježiša si máme uvedomiť, že: „*Sluha nie je väčší ako jeho pán*“ (Jn 12,16). Pravda, apoštoli nikdy neboli voči Ježišovi v postavení otroka k pánovi, predsa platí, že si svoju službu nesmú uľahčovať, keď ich Učiteľ, Majster a Pán si neuľahčil, ako to vidíme z toho, že sa zohol i k nohám Judáša. Boh vedel od začiatku, že ho Judáš zradí. táto udalosť nás oslovuje, aby sme splnili slová: „*Kto prijíma toho, koho ja pošlem, mňa prijíma. A kto prijíma mňa, prijíma toho, ktorý ma poslal*“ (Jn 12,2).

Nemáme niekedy pocit, túžbu, že chceme byť viac, ako bol Pán Ježiš? Tomu by totiž nasvedčovalo naše správanie, keby sme opovrhovali svojimi nepriateľmi, cítili by sme odpor k podradnej veci, prípadne k práci špinavej. Všetci musíme pokračovať ako spolupracovníci na páse sveta tak, ako si to praje Ježiš. Uvedomme si, že naše upokorenie pred blízkymi nám neuberá na vážnosti, hodnosti a dokonalosti, ba práve naopak. Kresťanská služba zahrňuje v sebe pokoru práve tak, ako zahrňuje v sebe lásku. Zostať v tom pravom zmysle slova bratom, ktorý chce slúžiť. Ved' v tom je práve veľkosť a v tom nám je príkladom i sám Pán Ježiš. Farizeji pre toto nemohli vyvstať Pána Ježiša, ktorý sa práve pre túto vlastnosť stal priateľom opovrhovaných a hriešnikov. V tom je pre nás najväčším vzorom.

Vieme, e naši pápeži majú titul „svätý“. To nie je ten titul, ktorý dávame tým, ktorí už dosiahli blaženosť po smrti, či už udelený Cirkvou, alebo samotným Ježišom, ale tento titul pápežovi hovorí aj toto: Si sluha sluhov Božích! Keď sledujeme počínanie Sv. Otcov, dnes i Jána Pavla II., neubránime sa faktu nielen my, ale i neveriaci i inoveriaci, že dnešný pápež je skutočne sluha sluhov. Vie sa zohnúť k trpiacemu, vie utrieť slzu dieťaťu, nájde si čas pre mládež, vie sa prihovoriť vzdelancom a podobne. V jeho správaní je akési svetlo, o čom hovoria všetci, čo sa s ním stretávajú. On je hlavou Cirkvi, zástupcom Krista na zemi, a nezakladá si na svojom primáte, ale plní presne slová, ktoré nám dal sám Ježiš pri Poslednej večeri. A toto si máme uvedomiť všetci. Sme povinní navzájom si poslúžiť. Nepozerajúc na zisk, pocty či inú odmenu. Máme vzor a príklad v Kristovi. Nevyberáme si, čo nám je milšie, príjemnejšie, čo si viac niekto všimne.

Pozrite, dnes sa veľa hovorí o Matke Tereze, ktorej otvárajú hranice všetky štáty sveta bez rozdielu svetonázoru. Ale v jej osobe vidíme aj tisíce jej spolusestier, ktorých mená nepoznáme, a predsa sa skláňajú pri chorých, opustených, zavrnutých. Takto to robia i naše rehoľné sestry, ktoré sa zriekli vlastnej rodiny, manžela, detí a svoj život zasvätili Kristovi, ktorého vidia vo svojej práci pri chorých.... Ježiš nikdy nečakal na poďakovanie. A tu si musíme uvedomiť slová: Povedzte si, že sme neužitoční sluhovia. Urobili sme len to, čo sme boli povinní urobiť.

Takýto postoj k životu bude najlepším prejavom, že sme skutočne reprezentantmi Krista.

Odborníci pri strojoch, ale i v iných zamestnaniach sa snažia prehľbiť svoje vedomosti, skvalitniť svoj prístup k povinnostiam nielen preto, že sú k tomu vyzývaní nadriadenými orgánmi, ale že si to uvedomujú aj sami a obohatí ich to. Tým viac si toto máme a musíme uvedomiť my, veriaci kresťania, aby svet to z našich skutkov videl a nemusia to povedať naše ústa.

Amen.

Piatok – 4. veľkonočný týždeň

Jn 14,1-6

Ježiš – naša cesta

Človek sa niekedy ocitne na križovatke v situácii, že nevie, ktorou cestou ísť ďalej, aby prišiel do správneho cieľa. Tak je to i v duchovnom živote. Človek sa ocitne na križovatke a pýta sa: ako ďalej? Rozhodovanie je sťažené najmä tým, keď si človek uvedomí, koľko zbytočnej cesty a námah už podnikol, a to len preto, že nepremýšľal, nedal si poradiť, chcel niečo zažiť a podobne. Možno i dnes, v tejto chvíli, sa ocitáme na križovatke a hľadáme tú správnu cestu, po ktorej by sme prišli k opravdivému šťastiu, ktorá by vyriešila naše pochybnosti a zodpovedala by na najdôležitejšie životné otázky. Nie je to ľahké. Často nás chytí bezradnosť a keď aj ideme správnou cestou, nesmieme riskovať.

Do nášho života chce zasiahnuť aj Ježiš. Vyhlasuje o sebe zaujímavé slová: „**Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa**“ (Jn 14,6).

Na svojich životných cestách často počujeme, ale i sami konštatujeme, že musí byť ktosi, kto toto všetko stvoril, riadi, teda Boh. Mnoho ľudí verí v Boha takto svojsky, jednoducho. My však vieme o tom viac. a to vďaka učeniu, ktoré nám venoval Ježiš Kristus. On nás aj pozval na túto cestu k Bohu-Stvoriteľovi. On, ktorý pre nás sa stal Spasiteľom. Jeho počínanie

sa teda pre nás stáva smerovou tabuľou, ukazovateľom, ktorý chce, aby sme zaručene a úspešne prišli do cieľa. Jeho učenie preto chápeme ako návod a zároveň aj ako otvorenú bránu, ktorá vedie k Bohu Otcovi. Stačí len vykročiť a ísť v jeho šľapajach.

Uvedomujeme si, že naša spása, večné šťastie, stretnutie s Otcom je naším cieľom. Ako dobre sa nám kráča životom, keď máme jasný cieľ! Ale aký je život ťažký, keď človek žije v neistote. Ale čo keď skutočne existuje „to“, čo popieram, nechcem uznať, čomu sa všemožne v živote vzpieram a vyhýbam?!

Často sa prirovnávame k pútnikom, ktorí kráčajú v ústrety večnosti. Keď žijeme v spojení s Bohom, nemusíme mať strach, aj keď sa úzkostí celkom nemôžeme pozbaviť. Prijímame však slová Pána Ježiša, ktoré sa stávajú pre nás posilou: „*Nech sa vám srdce nevzrušuje!... V dome môjho Otca je mnoho príbytkov... a pripravím vám miesto...*“ (Jn 14,1-3).

My sa však pýtame, v akom zmysle sa vlastne sal Kristus našou cestou do tohoto večného príbytku? O tom nám hovorí: „... *a verte aj vo mňa... Ja som cesta, pravda...*“ (Jn 14,1-6). Kristus je vtedy našou cestou, keď nám podáva pravdy, ktoré máme veriť a dáva nám zásady, prikázania, podľa ktorých máme na našej životnej ceste žiť. Mnohé z týchto príkazov sa nám zdajú ťažké.

Vieme, že život podľa evanjelia je náročný a mnoho od človeka vyžaduje. My však za týmto všetkým nevidíme len ťažkosti, ktoré musíme prekonať, zvládnuť, ale vidíme aj odmenu vo večnosti. Preto ten, kto sa takto zadáva na večnosť, na Krista, ten nepovie, že je to ťažké, lebo túži po niečom cennom, čo táto ťažkosť zaručuje. Mnohí pre ťažkosti opúšťajú cestu, ale tí, čo skutočne uverili v Krista, napredujú. Mnohí sú nám na poučenie v dobrom i zlom. Mnohí šli len za pozlátkom. Vidíme veľa tragédií, ľudských nešťastí, trosiek... Mnohí ani nevedia, prečo neveria. Stále opakujú čosi, čo logicky nesúhlasí, alebo chcú za každú cenu nahradiť Boha niečím, čo utíši na čas ich otázky. Dokedy? A ako?

Ľudské cesty sú občas aj ľahké. Je čosi zvláštne, že hriech dokáže vyfarbiť nový hriech ružovo. Hriech množí hriech. A šťastie, radosť, spokojnosť sa vzdáľuje, stráca a zaniká.

Ježiš však hovorí: „*Kto chce ísť za mnou, nech vezme svoj kríž a nech ma nasleduje*“ (Mt 16,24). A na inom mieste dopĺňa: „*Moje jarmo je príjemné a moje bremeno je ľahké*“. (Mt 11,30).

Toto však musí človek vedieť prijať, rozhodnúť sa preň a nielen čakať, že to za neho spraví iný, prípadne, že on si môže vybrať len smotanu a to lepšie.... Uvedomujeme si, že máme veľa prostriedkov, ktoré nám môžu pomôcť prejsť životnú cestu víťazne. Treba si ich však viac všimnúť a uskutočňovať ich vo svojom živote.

Zamýšľajme sa často nad svojou cestou života. Aká je naša cesta? Čo nám na nej najviac znepríjemňuje naše putovanie? Prečo sme na svojej ceste takí nevšímaví, povrchní, ľahostajní? Poprosme, aby bol Ježiš naším sprievodcom správneho života.

Amen.

Čo vidí svet v kresťanoch?

Často pri stretnutí s maličkými deťmi a ich rodičmi odznejú milé slová: Celý po oteckovi! Celá mamička! Deti dorastú. Keď sa syn či dcéra drží dobre, je veľmi pekné, keď synovia povedia: Si celý otec! A syn je hrdý. Podobne i s dcérou, pretože všetci majú na tom zásluhu. Snažia sa. Pracujú na sebe.

Ježiš hovorí Filipovi: „**Kto vidí mňa, vidí aj Otca**“ (Jn 14,9).

Ježiš nielen Filipovi, ale i nám dnes dáva krásne poučenie. Kto pozná Ježiša, ten pozná i nebeského Otca. V týchto slovách nejde o akési zmyslové poznanie na dotyk. Všetci apoštoli vedeli, že Boh je čistý duch, že Ježiš len z lásky k nám si zobral podobu človeka. Tu ide skôr o poznanie viery, ktorá sa tým, čo vidia očami, chce odhaliť ešte viac. Aj viera apoštolov musela rásť. Aj Filip neskôr dozreje v myšlienke, že v Ježišovi vidíme aj Otca. Najprv však muselo prísť Ježišovo ukrižovanie, zmŕtvychvstanie a posila Ducha Svätého. Až potom sa odhaľuje tajomstvo Ježiša Krista, Syna Božieho.

Keby si Ježiš nebol zobral podobu človeka, nevedeli by sme o tomto nádhernom vzťahu, ktorý je medzi Otcom a Synom, o tom nádhernom pute lásky tretej božskej osoby – Duchu Svätom. Ježiš vo všetkom svojom počínaní poukazuje na svojho Otca. Tvorí s ním jednotu, čo nerozdelilo ani to, že prijal na seba na 33 rokov podobu človeka, a to z lásky k nám. V tomto vidíme jedinečný vzťah Otca a Syna, keď Syn nielenže žil, ale je skutočne nepretržite spojený s Otcom. Vidíme to aj z oslovenia, ktorému učí svojich apoštolov, keď Otca nazýva i pre nás Otcom. Tak sa nám dostáva poznania, že sme všetci synmi a dcérami nebeského Otca. Teda medzi nami a Otcom vzniká nádherný vzťah dôvery, lásky...

Tento výklad vzťahu Ježiša k Otcovi, nielen svojmu, ale i nášmu, mal by sa nás dotknúť, mal by nás naplniť, obohatiť.

Je preto povinnosťou i nás kresťanov obohatiť svet o veľké hodnoty lásky. Učenie Krista má práve preto hodnotu, že hovorí o láske. Nie oko za oko a zub za zub, ale milovať budeš Boha a svojho bližného ako seba samého. Keby len toto sme pochopili z učenia Krista, už by to bolo úžasným prínosom pre svet i v dnešnej dobe. Podobali by sme sa na svojho Stvoriteľa. V Starom zákone v Prvej knihe Mojžišovej, ktorú voláme Genezis, čítame, že sme stvorení na obraz Boží. To znamená: sme stvorení v tom najkrajšom, čo Boh uznal vo svojej múdrosti utvoriť. Človek je dokonalý tvor, dielo Božej lásky. Keby tomu tak nebolo, bol by Ježiš zobral na seba podobu človeka?

Túto podobu však často aj my veriaci znehodnocujeme. Čím? Hriechom! Kresťan, ktorý nosí meno po Kristovi, mal by sa snažiť vo svojom živote byť vzorom obrazu Krista v nás tým, ktorí neuverili alebo sa im nedostalo takého poznania o Kristovi.

Ján apoštol napísal: Boh je láska. Teda aj kresťan, vyznavač Boha, mal by lásku nielen kázať, ale i žiť. Je to ťažké. Preto práve dnes si máme vyprosiť silu od Pána Ježiša, aby sme sa učili od neho láske, aby sa aj svet mohol tomu naučiť od nás.

Podobáme sa Ježišovi? Vidia Ježiša v nás? Nerobíme naším životom z Ježiša karikatúru?

Keď sa syn či dcéra v dobrom podobá na otca alebo matku, je to pre rodičov potecha. Takto si to môžeme prirovnať i v duchovnej oblasti. Urobme všetko, aby sme sa podobali na nášho brata-Ježiša Krista, aby sme boli podobní Bohu, na ktorého podobu sme boli stvorení.

Amen.

Veriaci nie je nikdy sám

Prednedávnom som navštívil jednu veriacu babičku, ktorá pre pokročilý vek už nemôže pravidelne chodiť do kostola. Opýtal som sa jej:

- Babička, nie je vám smutno?

A dostal som zahanbujúcu odpoveď.

- Pán farár, nie! Ja nikdy nie som sama. Keď mám chvíľku čas, sadnem si a modlím sa. Mám sa za koho. Deti občas prídu, napíšu, chcú ma i zobrať k sebe, ale mne je tu zatiaľ dobre. Keď sa modlím, cítim, že sú pri mne a často si predstavujem, že Ježiš, Panna Mária i moji zomrelí sú blízko mňa.

Sú to slová veriacej ženy, pre ktorú modlitba znamená mnoho. Pochopila posilu, ktorú ponúka v evanjeliu Pán Ježiš apoštolom:

„Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho príbytok“ (Jn 14,23).

V celkovom chápaní je toto evanjelium prípravou pre apoštolov na okamih, keď budú bez Ježiša. Ježiš ich pripravuje, pretože ich miluje. Dáva im najavo, že aj keď odíde k Otcovi, keď splní svoje poslanie Spasiteľa a Vykupiteľa, nenechá ich samých. Vysvetľuje im, aby nemali obavy, že sa postará o nich zvláštnym spôsobom. Okrem toho dostávajú informáciu, že musí odísť, ale sa stretnú, pretože ide pripraviť miesto tam, kde chce mať všetkých svojich, ktorí mu uverili a budú žiť podľa jeho slov, teda ide im i nám pripraviť miesto vo večnej blaženosti.

Je to pre nás skutočne potrebná a posilňujúca myšlienka, že aj tu na zemi budeme s Ježišom po jeho odchode spojení, ale taktiež nás čaká stretnutie, ktoré už nebude poznať konca, lúčenie....

tieto Ježišove slová môžeme pochopiť aj ako svetlo, ktoré objasňuje chvíľu, keď sa dostane človek do stavu akéhosi pesimizmu, beznádeje, strachu. Ak budeme vtedy dôverovať týmto Ježišovým slovám, pocíti človek silu a takýto veriaci si uvedomuje i to, že túto úžasnú myšlienku, ktorá sa mení v skutok, teda v akési poslanstvo, nemôže si ponechať pre seba, a preto ho podáva ďalším generáciám.

Toto zaväzuje dnes i nás. My sa dnes neuspokojujeme len s tým, že veríme, ale máme i túžbu premieňať slová na činy, že chceme budúcim generáciám bratov a sestier pripraviť a odovzdať vieru pravú, ktorá je hodná vznešenej odmeny, ktorú pripravil Pán tým, ktorí ho milujú.

Jeden z takýchto osvedčených spôsobov či vecí je dobrá modlitba: pravidelná, zbožná, v spojení s Bohom. Už tu na zemi si vo svojich srdciach máme vytvoriť oázu, kde človek pookreje, povzbudí sa, načerpá nových síl. Kto správne pristupuje k učeniu Pána Ježiša, nikdy sa nebude cítiť sám. Pretože aj keď sa modlí sám ako spomínaná babička, spolu s ním sa modlí na celom svete milióny a milióny bratov a sestier, ktorí sú fyzicky ďaleko, ale v Bohu taká duša žije, hýbe sa, má existenciu.

V päťdesiatych rokoch sa ocitol vo väzení aj môj priateľ-kňaz. Prežil niekoľko mesiacov i na samotke. To je čosi úžasne ťažké. Celé týždne nevidel nikoho, len hore cez malé okienko trochu svetla. A pritom nesmel sedieť, nemal ani na čom. K tomu množstvo vypočúvaní vo dne

i v noci, niekedy i celé hodiny. Čo ho udržalo, že to vôbec prežil? Myšlienka, že je v rukách Božích! Hovoril, že keď bolo najťažšie, šepkal ako Ježiš v Getsemanskej záhrade: Otče, nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!

Považovali ho za vatikánskeho špióna, za zradcu, vyvrheľa národa. On, ktorý učil milovať národ, učil deti ctiť si rodičov a predstavených, on, ktorý si čestnou prácou zarábala na svoje živobytie. Dnes je to človek bez záznamu v registre trestov, pretože národ uznal svoj omyl a bol rehabilitovaný. Hovorí i takto:

- Už v seminári som si uvedomil ako mladý študent teológie, že buď budem celý a celkom patriť Kristovi, alebo odidem. Neodišiel som. Moje cvičenie oddanosti ku Kristovi sa vyplátilo. O tom som sa mohol presvedčiť vo vlastnom živote.

Nevieme, čo nám Pán pripravuje. Aké skúšky vernosti budeme musieť podstúpiť. Veľa bratov a sestier zradilo Pána Ježiša v ťažkostiach života. Dnes nás však Ježiš chce posilniť. On tým, ktorí mu ostanú verní, ktorí zachovávajú jeho slová, ide v ústrety.

Vernosť Kristovi je zárukou pre nás, že Ježiš ostane verný nám všetkým, skôr narodeným i vám, milí mladí priatelia. Veriaci kresťan nikdy nie je sám. Je s ním Ježiš. Je v našom srdci, keď sa modlíme, keď prejavujeme nielen lásku Bohu, ale i blížnemu, ba dokonca i vtedy, keď chceme naplno užiť čisto svoju mladosť.

Amen.

Utorok – 5. veľkonočný týždeň

Jn 14,27-31a

Pokoj má úžasnú moc

Rozprával mi raz jeden chlapec.

Boli Vianoce. Ale neboli to sviatky pokoja. Otec si ako obyčajne viac vypil. Keď sa vrátil domov, bolo zle. Všetko mu stálo v ceste. Večer sme všetci plakali, súrodenci i mama. A otec spal na gauči. toto mali byť sviatky pokoja?

Iný príbeh.

Pokiaľ kolegyňa je mimo kancelárie, sme ako v raji. Tešíme sa, keď je nemocná, prípadne má dovolenku, pretože keď je s nami, je stále oheň na streche. Nepokoj. Vždy si nájde príčinu a obetného baránka.

Na druhej strane ako radi si spomíname na miesta, na ľudí, kde sme mali úžasný zážitok, z ktorého sme si odniesli veľký poklad – **pokoj**.

Ježiš apoštolom, ale i nám želá, aby sme takýchto zážitkov, kde vládne a víťazí pokoj, mali čo najviac. Ježiš nám praje pokoj: „**Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva**“ (Jn 14,27).

Na Východe je zvykom, že keď sa ľudia lúčia, prajú si pokoj: Šalom, lechém! Pokoj vám! Alebo: Nech vás sprevádza pokoj! Keď sa Ježiš lúči so svojimi učeníkmi, na konci svojej prvej časti príhovoru praje im pokoj. Tento pokoj však nie je čosi povrchné, bezvýznamné, čosi klamlivé, čo často zažijeme vo svojom živote, ale Ježiš tu hovorí o pokoji, ktorý pochádza zhora od Boha. Ježiš je ním naplnený, a preto ho chce dať aj svojim apoštolom. Medzi Ježišom a Otcom je úžasný pokoj lásky. Tento pokoj môže apoštolom priniesť duševnú rovnováhu a dôveru.

Ježiš poveril apoštolov šírením svojho učenia. Preto apoštoli majú niest' do sveta aj Ježišov pokoj. Majú učiť svet pokoji. A preto vo svojich slovách im Ježiš vysvetľuje, že tento pokoj je od nebeského Otca, ktorý stvoril tento svet.

Vedci zo všetkých oblastí makro či mikrokozmu hovoria, že okolo nás je úžasný pohyb. Hovoria však i to, že tento pohyb je iný ako ten, ktorý prežívame vo svojom živote. Hovoria, že aj keď je úžasný pohyb, ale z neho priam cítiť pokoj. Všetko je na svojom mieste. Všetko má svoje poslanie, postavenie, funkciu. Hovoríme, že Boh Otec stvoril tento svet tak nesmierne krásny a dokonalý, pred ktorým snímajú svoje klobúky vedci svetového mena, keď hovoria o Zákonodarcovi tejto úžasnej prírody.

O takomto pokoji nemôžeme hovoriť vo svojom živote. Neustále napätie, zhon, náhlenie sa. áno, je to pohyb. ale tento pohyb, toto náhlenie človeka nevie uspokojiť. Človek nenachádza pokoj, obohatenie, ba práve naopak. Slovo pokoj sa prestalo nielenže vyslovovať, ale svet už stráca aj pravý obsah tohoto slova. Slovo pokoj musí najprv nájsť svoj pôvodný obsah a až potom môžeme pokračovať ďalej.

My veriaci hovoríme, že pokoj Kristov je dar boží. Preto sa človek môže pripraviť na jeho prijatie, a to láskou a poslušnosťou voči Bohu. Kto popiera Kristov pokoj, nemôže hovoriť o pravom pokoji. Kristus nás učí o pokoji, ktorý je založený na láske.

Sv. Ján apoštol napísal: Boh je láska, a to znamená, že tam, kde niet lásky, nemôže byť ani pokoj. Darom budeme hovoriť o odzbrojení, o pomoci druhým, keď v našom vnútri nebude skutočná a opravdivá láska. Je potrebné a žiaduce starať sa, aby vo svete zavládol pokoj. Musíme si však uvedomiť, že v prvom rade sa musíme snažiť o pokoj vo vlastnom srdci, v rodine a tam, kde žijeme. Bez tejto postupnosti nikdy nebudeme môcť povedať o skutočnom pokoji, o tom, že existuje, alebo že sa oň snažíme.

Aj dnes platia slová:

Aký som ja, taká je i moja rodina. aká je moja rodina, také je mesto či dedina, kde žijem. Aká je dedina, taký je štát. Aké sú štáty, taký je svet.

Pokoj sa nikdy neznesie s pretvárkou, egoizmom, snahou podriaďovať si násilne brata. Pokoj znamená darovať sa. Vedieť zabudnúť, prepáčiť, odpustiť, vedieť vidieť vo svojom blízkom Boha.

Čo to teda znamená pre nás v praxi?

Videl otec vo svojich deťoch a manželke Boha?

Nie. Preto zaspal na lavici a jeho najbližší nemohli povedať, že pre nich Vianoce boli sviatkami pokoja.

Môže niektorý z kolegov povedať o svojej spolupracovníčke, že je kresťankou, keď si stále nachádza príčinu a dôvod ku šíreniu nepokoja na pracovisku?

Nech o nás zajtra budú ľudia hovoriť viac ako dnes, že v našej blízkosti sa cítia dobre. Svojím prístupom k životu ukážme pokoj nielen na tvári, ale predovšetkým ho majme vo svojom srdci.

Amen.

Snažme sa udržať spojenie s Kristom

Vieme, že prerušením elektrického vedenia sa nám nerozsvietia žiarovky, lampy, neroztočia motory. Vieme, že prerušené vodovodné potrubie neuhasí smäd. Vieme, že to, čo je prerušené, nesplňa svoj účel a že skôr či neskôr poznáme skutočné následky prerušenia.

Aj v duchovnom živote je to podobné. Prerušenie kontaktu s Bohom, Cirkvou znamená to, že sa prestaneme modliť, zúčastňovať sa na bohoslužbách, pristupovať ku sviatostiam. Skôr či neskôr tiež zistíme, že sa mnoho zmenilo a pre nás veriacich v tom prípade len k horšiemu. Skúsme sa dnes nad touto témou zamyslieť.

Evanjelium nám rozpráva o krásnom prirovnaní, ktoré svojim poslucháčom povedal Pán Ježiš krátko pred svojim umučením. Pán Ježiš chcel všetkým pripomenúť, teda i nám, čo je najvzácnejšie v živote kresťana. Je to úplné a čo najdokonalejšie spojenie človeka s Bohom. Túto pravdu nemohol lepšie zobraziť ako prirovnaním, ktoré bolo všetkým poslucháčom známe.

Izraeliti mali veľa viníc. Keď pozeral Pán Ježiš na viničné kry, povedal: „**Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť**“ (Jn 15,5).

Pán Ježiš sa prirovnáva k viničnému kru a nás k ratolesti. Jeho reč je mnohovravná. Hovorí nám, že tak ako vetvička žije iba vtedy, keď je spojená s krom, tak aj človek môže žiť plným životom len vtedy, keď je dokonale spojený s Bohom.

Čo z toho vyplýva? Predovšetkým to, že napojenie nemôže byť len polovičaté. Nalomená vetvička ešte čerpá potrebnú výživu z kra, ale už len čiastočne. Môžeme povedať, že ešte žije, ale je nedokrvená. Skôr alebo neskôr jej hrozí odľatie od kra a spálenie. Tak spôsobí sebe, ale i kru ťažkosť. Podobne môžeme hovoriť o vetvičke, ktorá je celkom odtrhnutá a chcela by žiť samostatným životom. Jej osud je už spečatený. Zvädne, uschne. Uschne preto, lebo je pozbavená životodarnej šťavy, ktorá sa dá čerpať jedine z materinského kra.

Najkrajšie je to vtedy, keď je vetvička neporušená a je spojená s krom. Pretože len on jej môže dať to, čo potrebuje k životu i k tomu, aby mohla priniesť úrodu. Pánu Ježišovi veľmi záleží, aby sme boli živými, kvitnúcimi ratolesťami na kre, ktorým je on sám. Ide mu o úplné spojenie. Môžeme to povedať aj tak, že máme byť čo najdokonalejšie spojení s Kristom.

Pán Ježiš hovorí: „*Ak ostanete vo mne a moje slová ostanú vo vás, proste, o čo chcete, a splní sa vám to. Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia a stanete sa mojimi učeníkmi*“ (Jn 15,7).

Tieto Ježišove slová sú jednoznačné. Ježiš teda túži po úplnom našom zjednotení s ním. Pri takomto zjednotení sa na nás splnila slová sv. Pavla apoštola: „*Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus*“ (Gal 2,20). Je to tým vážnejšie, že nás o to prosí sám Ježiš. A uvedomme si, že keď Ježiš prosí, odporovať by sme nemali. toto je jeho vôľa. Sú to slová, ktoré Pánu Ježišovi veľmi ležali na srdci. A preto vytrvajte v plnom zjednotení s ním.

Aké ovocie z tohoto zjednotenia môžeme čakať? Predovšetkým veľká imunita proti našim vnútorným zlým sklonom. Kto žije s Ježišom, tomu ani diabol, ani hriech, ani svet so všetkými svojimi zvodmi neuškodí. Taký človek sa cíti silným, pretože v ňom je Ježiš a on je v ňom. Môžeme tiež povedať, že Ježiš za neho myslí, robí i rozhoduje. Kto sa opiera o Krista, opiera sa o nevyvrátiteľnú skalu. Oplatí sa preto byť zjednotený s Kristom.

Ďalší dôsledok tohoto zjednotenia je posilnenie našej viery. Človek, ktorý je zjednotený, je si viacej vedomý svojej viery než ktokoľvek iný. Taký môže povedať so sv. Pavlom: „*Viem, komu som uveril...*“ (2 Tim 1,12). Taký človek svoju vieru ukazuje v skutkoch. Môžeme povedať, že denne žije svoju vieru. V jeho živote nie je rozdiel medzi tým čo hovorí a čo koná. Zjednotenie robí z jeho života život podobný Pánu Ježišovi.

Ďalší dôsledok nášho zjednotenia s Kristom je rozmnoženie našej lásky. Vďaka tomuto zjednoteniu láska rastie, stáva sa mocnou ako smrť. Takáto láska sa preto stáva pre nás obohatením a pomáha nám získať veľa zásluh. Vďaka nej potom žijeme plným životom Božích detí. Obohatení takouto láskou nepočítame, či sa nám takéto zjednotenie vyplatí alebo nie, lebo veríme Kristovi, že on je jediný, ktorý nám pomôže rozvinúť náš kresťanský život. aký život, do ktorého nás pozýva sám Pán Ježiš a v ktorom on sám vidí opravdivý zmysel života.

Žijeme vo veľkom zhone. Často hovoríme: Nemám čas. Preto sa stáva, že niečo prospešné pre náš život si nevšimneme, lebo nám to prejde cez ruky bez vážnejšej chvíle zastavenia. Aj toto evanjelium hovorí o vážnej a potrebnej veci pre každého z nás. Ježiš si tak veľmi praje, aby sme boli nerozlučiteľne spolu.

V májovom čísle roku 1987 časopisu *F a t i m a R u f t*, bol uverejnený jednoduchý článok *L i s t J e ž i š a*.

Prosím, vypočujte si ho.

Milý môj priateľ!

Musel som Ti napísať, aby si vedel, čo pre mňa znamenáš. Včera som Ťa pozoroval, ako sa rozprávaš so svojimi priateľmi. Celý deň som čakal, že sa aj so mnou porozprávaš. Na sklonku dňa som Ti dal západ slnka a osviežujúci vetrik, a čakal som. Neprišiel si. Veľmi ma to bolelo, ale neotriaslo to mnou – mojou láskou k Tebe, pretože som Tvojím priateľom. Keď som Ťa minulej noci pozoroval v spánku, rozliat som po Tvojej tvári mesačné svetlo. Čakal som až do rána a chcel som potom prísť rýchle za Tebou, aby sme sa porozprávali. Mám pre Teba aj veľa darov. Ale keď si sa zobudil, ponáhľal si sa do roboty. Moje slzy sa pomiešali s dažďom...

Keby si ma len chcel vypočuť! Mám Ťa rád!

Pokúšam sa Ti to dať na vedomie modrou oblohou, mäkkou zelenou travičkou. Šepkám Ti do lístia stromov a nechávam žiariť farbami kvetov, privolávam Ti to horskými pramienkami a vtáčkovia spievajú pre Teba piesne lásky.

Zahaľujem Ťa teplým slnečným jasom a vzduch naplňam vôňami prírody.

Moja láska k Tebe je hlbšia ako more a väčšia než tieseň Tvojho srdca.

Klad' mi otázky, predkladaj prosby! Rozprávaj sa so mnou.

Prosím, nezabúdaj na mňa! Mám Ti tolko čo rozprávať a chcel by som sa s Tebou o tak veľa podeliť! Ale nechcem sa Ti vnucovať. Rozhodni sa sám. Zvoľ si, ako Ty chceš. Daroval som Ti slobodnú vôľu a rešpektujem ju. Ja som si Ťa vyvolil a budem čakať, pretože Ťa mám rád...

Tvoj priateľ Ježiš

Ježiš nás pozýva k najužšiemu spojeniu s ním.

Ako je vetvička spojená s krom, tak dokonale máme byť spojení s Ježišom. Kde sa preruší spojenie, nastáva vážna vec. Lampa sa nemôže rozsvietiť, hoci by bola moderná, bez chyby a krásna, pretože sila elektrickej energie do nej neprichádza.

Keď sa preruší prítok vody, smäd sa neuhasí.

Keď kresťan sa uspokojí s povrchnosťou, už je to začiatok neslávneho konca. Ak je naša ratolesť poškodená, nalomená, mali by sme sa dnes posilniť.

Obviažme, posilnime a zaceľme ranu, aby sme mohli byť Ježišovi.

Amen.

Spoločenstvo lásky

Keď som dnes ráno o štvrt' na šest' mal sv. omšu, bol to krásny zážitok. Svitalo a do toho nového, prebúdzajúceho sa dňa znel chorál vtáčích hlasov. Mal som pocit, akoby tieto hlasy chceli konkurovať našej nekrvavej obete, oslave pri sv. omši. Vtáci svojím spevom bez toho, žeby si to uvedomovali, oslavovali svojho Stvoriteľa. Aj pre nás je to dôvod na vážne zamyslenie sa.

Medzi veriacimi a Kristom je spojenie. Voláme ho LÁSKA. Tak si to praje i Pán Ježiš: „**Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske!**“ (Jn 15,9).

Ježiš si aj od nás praje lásku. A to nie obyčajnú, na ktorú sa rýchlo zabúda, prípadne takú, ktorá s láskou nemá nič spoločné, len oslovenie.

Ježiš presne hovorí, čo myslí pod pojmom láska: „*Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske, ako ja zachovávam prikázania svojho Otca a ostávam v jeho láske*“ (Jn 15,10). Ježiš priniesol úžasnú zmenu v obsahu slova láska. On zjednotil náuku o láske k Bohu s láskou k sebe samému a k druhým, preto vieme z jeho úst: „*Milovať budeš Pána, Boha svojho, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého!*“ (Mt 22,37-39).

A on to nielen povedal, ale i naplnil skutkom. Jeho starostlivosť o chorých, mrzákov, opustených, ale i o hriešnikov, jeho podobenstvá; o márnotratnom synovi, stratenej drachme, ovečke a talentoch hovoria, že prvá zo všetkých čností je – láska.

Preto aj Pavol apoštol Korint'anom píše: „*Keby som hovoril ľudskými jazykmi aj anjelskými, a lásky by som nemal... ničím by som nebol...*“ (1 Kor 13,1-2).

Ježišove učenie hovorí, že láska nás vedie k dokonalosti. Tento prikaz lásky nám dáva Ježiš pre naše obohatenie, pretože si praje, aby naša radosť bola úplná. Aby sme už na zemi sa pripravovali na večnosť. Naš život tu na zemi už hovorí o našej večnosti.

Pascal napísal, že ľudia nikdy nemilujú osoby, ale iba vlastnosti ľudí. A vieme, že vlastnosti sa rýchlo menia a strácajú. Mení sa veselý pohľad, milé jednanie, stratí sa aj milý úsmev z tváre... To všetko sa môže veľmi rýchlo skončiť a potom môže prísť smrť našej lásky. Stačí jediné slovo, urážka, pýcha a z lásky sa zrodí nenávisť. To je tá ľudská láska.

Ježiš myslí na inú lásku. Boh si nezakladá a nemá záľubu v našich vlastnostiach, jemu nevadia ani naše nedostatky, ale Boh nás miluje ako osoby.

On nás miluje takých, akí sme. Pre nás samých nás miluje. To je láska, akou nás miloval Kristus.

On – dokonalý nemohol mať záľubu v našich nedokonalostiach.

On nás miloval preto, že sme ľudia.

Božia láska je iná. Pavol ju vykresľuje slovami: „*Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé, neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží. Láska nikdy nezanikne*“ (1 Kor 13,4-8).

A takúto lásku máme napodobňovať v našom živote. Preto v týchto slovách je najhlbší zmysel Ježišových slov: „*Aby ste sa navzájom milovali, ako som ja miloval vás*“ (Jn 15,12).

Každý by mal poznať sám seba. Vieme o svojej úbohosti, poznáme svoje nedokonalosti, hriechy, zradu, náš chlad pri plnení našich povinností voči Bohu. Uvedomujeme si, že to nemôže takto u nás zostať. Ježiš čaká našu odpoveď bez odkladania, a to jasnú a presvedčivú.

Odpovedzme mu:

Pane,

chcem prejsť cez močiar ľudských slabostí, nedokonalostí,

chcem sa prebrodiť z tieňa smrti na druhý breh, kde svitá.

Tam chcem nájsť to, čo neumiera,

tam chcem nájsť teba, Pane, svojho Boha, živého a pravého, tvoju nepochopiteľnú lásku.

Vieme, že niektorí svätci veľmi túžili po tom, aby ľudia milovali Boha. Keď nepočúvali ich slová a rady, odišli a kázali vtákom, rybám. Boli to nielen sv. František z Assisi, ale i sv. Anton Paduánsky a ďalší. Zo života sv. Františka sa traduje i príhoda o tom, ako o láske k Bohu rozprával vlkovi, ktorého ľudia nenávideli, pretože bol nebezpečný. A on vlka nazval bratom.

Láska. To je to, čo svetu chýba a čo svet môže urobiť šťastným. Boh je láska. Uverme tejto Láske!

Keď niekedy budete mať chuť a čas, započúvajte sa do ranného spevu vtákov. Zaiste i vás napadne myšlienka o láske k Bohu.

Amen.

Piatok – 5. veľkonočný týždeň

Jn 15,12-17

Kto miluje najviac?

Dnes je všeobecne známe, že svet zalievajú potoky slov. Jazyk propagandy a reklám je aký mocný a bohatý na slová, kde sa ponúka, predáva tovar a každý chce čo najlepšie predať, získať. Ba ľudia na slovách stavajú aj svoju kariéru, rozprávajú, rečia, často očividne klamú, vidia len zisk, svoj materiálny zisk a bohatstvo tu na zemi. A preto sa nečudujme, že v tomto množstve slov sa človek dopúšťa aj zrady na slovách, ktoré nemajú nič spoločné s jeho podnikaním a tieto slová znamenajú niečo oveľa cennejšie, krajšie ako len obohatenie, hmotný a materiálny zisk.

Medzi tieto slová patrí slovo – LÁSKA. O tomto slove sa hovorí, spieva a rozpráva v najrozličnejších formách, obmenách, ale často na našu škodu a falošne. Veď všetci by sme mali túžiť po skutočnom obsahu tohoto slova. Preto nesmieme mlčať. Musíme hovoriť, ale bez pretvácky, podvodu, falšovania obsahu tohoto slova.

Pýtajme sa hneď v úvode: Nie je i v mojom prípade kresťana pojem slova láska len čosi bezduchého? Ako kresťania sme si predovšetkým povinní uvedomiť, že milovať človeka znamená to, že sa musíme zjednotiť.

Hlavnou témou dnešných liturgických čítaní pri sv. omši je slovo láska. Ide hlavne o lásku k druhému človeku. Pritom ale nemôžeme hovoriť o láske k blížnemu, keď nehovoríme o láske k Bohu. Čítania nás upozorňujú, že len vtedy budeme skutočne milovať Boha, keď budeme milovať aj svojho blížneho.

Pán Ježiš hovorí: „**Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás**“ (Jn 15,12).

Oslovenie Ježiša k činorodej láske k blížnemu má svoje opodstatnenie a miesto. tieto slová hovoril Pán Ježiš krátko pred svojím odchodom z tohoto sveta. Je to úryvok z jeho krásneho

príhovoru k svojim učeníkom. Keď takto hovoril Ježiš pri rozlúčke so svojimi učeníkmi, tak mu zaiste na tom veľmi záležalo. Ježiš si praje, aby sa navzájom milovali. Ale ako? Na túto otázku si odpovedá sám: „... ako som ja miloval vás“ (Jn 15,12). A ako nás miloval Ježiš: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí život za svojich priateľov“ (Jn 15,13).

Z toho vidíme, že naša láska k blížnemu musí byť taká, aká je aj k Ježišovi. Pokúsme sa v úvahe zastaviť a pouvažovať o hlavných rysoch tejto Ježišovej reči.

S príkazom milovať blížneho sa stretávame už v Starom zákone. Tento príkaz mal však inú náplň. Vtedy platilo, že stačí milovať blížneho asi v takom rozpätí ako pokrvný, prípadne rodák. Tento príkaz sa nevzťahoval na cudzincov. Nový zákon vyjadruje už nové chápanie, a to také, že milovať máme všetkých ľudí, všetkých národností, farby pleti a podobne.

Tento príkaz sa vzťahuje aj na lásku k nepriateľom. Z Ježišovho učenia máme na to veľa dôkazov. Možno by ste, bratia a sestry, na túto tému sa chceli aj s Ježišom diskretné porozprávať. Skutočne máme milovať aj svojich nepriateľov? Ale uvedomujeme si, že keď to povedal Ježiš, nemáme o tom pochybovať. Taká je jeho vôľa a také je aj Ježišovo učenie. On najlepšie vie, čo máme konať a čo nám najviac osoží. Preto dôverujme Ježišovi.

Milovať druhého človeka má základ už v prirodzených príčinách, ale i v nadprirodzenom učení. Predovšetkým vyplýva z úcty k druhému človeku. Všetci ľudia sú si predsa rovní. Každý je človek a má právo, aby sa s ním zaobchádzalo ako s človekom. Preto v každom človeku máme vidieť brata. Bez ohľadu na to, či je čierny, alebo biely, či má obyčajné, alebo šikmé oči, je človekom. Preto medzi ľuďmi má dochádzať k vytváraniu srdečného a priateľského prostredia. Ak si k tomu pripomenieme i to, že každý človek je stvorený na obraz Boží, že má v sebe čosi z Boha, tým viac má právo na našu lásku.

Pán Ježiš miloval všetkých ľudí, pretože v ich tvári videl obraz svojho Otca. Vo svojej láske šiel až tak ďaleko, že si pokľakol pred ľuďmi, ako to urobil v prípade apoštolov, keď im kľáčačky umýval nohy. Ale vidíme i to, keď za nás všetkých zomrel na kríži. Mohol vtedy právom povedať: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“ (Jn 15,13). Iba Ježiš a nikto iný nám nedal krajší dôkaz lásky. Všetky podobné príklady obetavej lásky, sú iba slabým nasledovaním Krista. Sú však nasledovaniuhodné, ak ich robíme pre Krista.

Čo to znamená zostávať v Ježišovej láske? To znamená vžiť sa do potrieb iných ľudí. Milovať – to neznamená len hovoriť, ale máme konať aj skutky. Skutočná láska k blížnemu je pokorná. Má znaky skrytosti a jemnosti. Nechce byť známa, oslavovaná. Teší sa, že nenápadne plní svoje poslanie.

V zhode so Svätým písmom teda o láske platí: Viac radosti cítime vtedy, keď dávame, ako keď berieme. Skutočnú lásku môžeme prirovnať k rieke, do ktorej sa stále vlievajú nové prítoky. Ako vody zúrodňujú širokú krajinu, tak skutočná láska obohacuje mnohých. Je známe, že ani jeden skutok vykonaný z lásky neostáva bez odozvy, ale vzápätí sa rodí nový skutok lásky. Človek, ktorý miluje blížneho, nestarne, pretože stále cíti radosť zo šťastia iných.

Najmilší, toto je niečo pre nás. Každý chce byť šťastný. A v Ježišových slovách nachádzame recept: „*Toto vám prikazujem: Aby ste sa milovali navzájom*“ (Jn 15,17). Inými slovami: Rob radosť druhému!

Keď čítame o tom, čo preslávilo svätých, zisťujeme, že to nie sú veľké stavby, vzácne diela z oblasti umenia, ale je to jednoduchá, skromná láska, ktorá často prerástla v hrdinskú odvahu a tá ich priviedla až na stupne oltára.

Spomeňme si na Maximiliána Kolbeho, väzňa č. 16670 z Oswienčima, pátra Pro z Mexika z čias prenasledovania, Damiána de Vester z ostrova Molokaj, ktorý zomel medzi

malomocnými, na Židovku Edit Steinovú umučení v Oswienčime a podobne. Všetci títo a iní sa preukázali jedným spoločným; milovali blížneho podľa slov Ježiša: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“ (Jn 15,13).

Dokážeme i my tak milovať svojich blížnych? musíme si uvedomiť, že láska je opravdivým znakom, že patríme Kristovi, že sme Kristovi. Ak medzi nami nebude lásky, nebude ani Krista.

V roku 1889 pri Filipínach sa topil parník Remus. Na lodi nastala panika. Mnohí skákali do vody, aby si zachránili život. Iba dvaja – misionár Paul Raimond a Dorado pomáhali starým a deťom dostať sa do záchranných člnov. Nakoniec zostalo v člnoch len jedno miesto. Raimond si kľakol a začal sa modliť. Dorado si sadol do si sadol do člna. Parník klesol pod hladinu aj s Raimondom. Záchranný čln sa už vzdialil od tragédie, keď pri člne sa vynoril jeden z tých, čo skočili do mora a prosil, aby ho vzali so sebou. Miesta však nebolo. Iba ak by ho niekto uvoľnil. Dorado ochotne vstal, uvoľnil mu miesto a sám skočil do mora.

Toto sú v praxi žité Ježišove slová.

Aj L. N. Tolstoj nás môže poučiť, čo znamená milosrdenstvo a láska.

Dvaja priatelia sa vydali na púť do Jeruzalema. Cestou šli okolo jedného domu. Ten prvý z nich vošiel dnu, aby sa napil trochu vody, kým druhý pokračoval v ceste. V dome však videl strašnú vec. Rodina umierala od hladu. Zostal tam, pomohol, rozdelil sa s nimi so svojím jedlom. Ba zašiel i do neďalekej dediny, priniesol všetko potrebné a liečil ich, pokiaľ nevyzdraveli. Chcel sa potom vybrať na cestu, ale keďže minul celý svoj majetok i zásoby, vrátil sa domov.

Ten druhý však za ten čas prišiel až do Jeruzalema a vošiel do chrámu k Božiemu hrobu. bolo tam veľa ľudí a nemohol sa dostať až k hrobu. Keď tak stál pri dverách a modlil sa, zbadal svojho suseda, ako sa priamo modlí na Božom hrobe. Ba zdalo sa mu, že okolo neho je veľká žiara. Čakal ho preto vonku. Čakal, čakal, ale márne.

Vrátil sa domov. Po príchode domov rozprával všetko, čo videl a zažil. Tu až pochopil, že Pán Boh viac prijal obeť jeho suseda, než jeho púť do Jeruzalema k Božiemu hrobu.

Naozaj, ak nemáme lásky, nič nám to neosoží. Len láska nás robí šťastnými a spokojnými. Nám kresťanom nie je ťažko žiť v láske, pretože máme Učiteľa, ktorý nás naučil nielen slovom, ale aj príkladom, ako máme jeden druhého milovať. Láska Božia je základom a vzorom našej lásky. Preč s hnevami, zvadami, nenávisťou, lakomstvom, sebeckom, egoizmom, súdmi, udávaniami, vykorisťovaním, nevraživosťou...

Pri dnešnej sv. omši, keď nás kňaz ako zástupca Krista vyzve: Dajte si znak pokoja, nech naše podanie ruky je znakom lásky a odpustenia.

Amen.

Láska je silnejšia ako nenávisť

Ten, čo sa odhodlal nasledovať Ježiša, musí sa často presvedčiť, že láska je prenasledovaná nenávisťou. Je to smutný následok dedičného hriechu. Ľudia, ktorí nenávidia boha, nenávidia aj tých, ktorí sa snažia žiť pre Boha láskou. Preto nie je zriedkavosťou, že za lásku a dobro sa človek človeku odpláca nenávisťou.

Na túto tému hovorí aj dnešné evanjelium. Pán Ježiš chce svojich miláčikov upozorniť na niečo veľké. To znamená, že nielen apoštolov, ale aj všetkých svojich bratov a sestry do konca sveta, ktorí vo svojom živote plnia jeho príkaz lásky. Ježiš povedal svojim učeníkom: „**Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa nenávidel prv ako vás**“ (Jn 15,18). A hneď aj vysvetlí, prečo je táto nenávisť: „**Keby ste boli zo sveta, svet by miloval, čo je jeho, ale preto, že nie ste zo sveta, že som si vás ja vyvolil zo sveta, svet vás nenávidí**“ (Jn 15,19).

Tieto slová patria d druhej časti rozlúčkovej reči Pána Ježiša pri Poslednej večeri. A konkrétne do toho posolstva lásky sa vkradol disharmonický tón, čím chce pripraviť svojich apoštolov na to, že hoci sa budú snažiť siať okolo seba lásku, za túto snahu budú zberať nenávisť sveta, pretože nie všetci majú vo svojom živote vodcu Ježiša. Tí, čo ho nemajú, nenávidia Ježiša a pretože jeho učeníci patria Kristovi, stihne ich podobná vlna nenávisti ako samého Krista. Okrem toho, že si ich Ježiš vybral zo sveta, to znamená z moci zla, už nepatria svetu a za toto sa svet vie pomstiť, lebo svet miluje len to, čo mu patrí, čo neprekračuje jeho hranice, zásady a spôsob života.

Pomsta sveta za priateľstvo s Ježišom sa preto najčastejšie prejavuje prenasledovaním Ježišových učeníkov. Ježiš ich na to upozorňuje a zároveň ich chce potešiť, povzbudiť, že aj jemu samému sa svet takto odplácal. Apoštoli pri týchto slovách si začínajú uvedomovať zjednotenie, spätosť s Kristom, že budú musieť s Kristom trpieť, ale že spoznajú aj radosť z úspechov, ku ktorým sa pri šírení Ježišovho evanjelia dostanú. Pretože mnoho ľudí prijme vieru a uverí v Pána Ježiša, a tak sa rozmnoží i počet kresťanov.

Podobne aj my musíme počítať s tým, že sa pre Ježišovo učenie nevyhneme nenávisti sveta. Preto musíme počítať s neprajnosťou sveta, zažijeme uponižovanie, ba musíme počítať i s prenasledovaním pre Krista. toto všetko je daň, ktorú platí kresťan za svoju poslušnosť a vernosť Kristovi. S týmto sa musíme zmieriť a nehľadať únikovú cestu.

Uvedomujeme si, že keď dochádza v našom živote ku konfrontáciám so zlom, aj to je potrebná vec pre kresťanský život. Dejiny Cirkvi nám hovoria o nespočetnom zástupe tých, ktorých svet nenávidel a museli položiť i svoje životy za Boha.

Veď v tomto čase si spomíname na sv. Stanislava, biskupa krakovského, ktorého kráľ dáva popraviť ako nepohodlného človeka. Spomíname si na pápeža Martina I., ktorý vedie v ťažkých časoch Cirkvi, lodičku Petrovu. Aj keď musel obetovať svoj vlastný život, nezradil. Spomíname si na Juraja, ktorý ako vojak a veliteľ si vie uvážiť, kto je vyšší dôstojník, a tak dáva prednosť mučeníckej smrti.

Všetci však nezomreli mučeníckou smrťou. Máme dlhý rad vyznávačov: Dominik Savio zomiera mladý, ale heslo zo dňa, keď bol na prvom sv. prijímaní, si zachoval: Radšej zomrieť, ako zhrešiť. Sv. Atanáz-biskup neraz musel i vtipom čeliť, a predsa zvíťazil. Zostal verný Kristovi, aj keď musel niekoľko mesiacov žiť na cintoríne a podobne. Sú príkladom pre nás, aby sme nestratili v ťažkostiach pokoj, aby sme vytrvali verne pri svojich povinnostiach. Kto vytrvá do konca, ten zvíťazí. Nemajme strach, keď nás svet bude pre Krista nenávidieť. Pretože vtedy máme ďakovať Pánu Ježišovi, že nás uznal za hodných vydávať svedectvo o jeho učení – LÁSKE. Amen.

Spojení s Kristom nemáme strach

Človek rád prijíma dobré správy. A dobre mu padne, keď sa to týka priamo jeho. Krivým pohľadom odmeníme toho, kto nám oznámi nepríjemnosti a ťažkosti, čo nás čakajú. A predsa, nie všetky nepríjemné správy sa prijímajú rovnako. Človek sa musí naučiť počítať s mnohými ťažkosťami, ktoré ho v živote môžu stretnúť. Takýto postoj je správny aj v oblasti viery.

Keď sa Pánu Ježišovi končí poslanie na zemi, chce pripraviť apoštolov na ťažkosti, ktoré budú pre jeho učenie zdieľať. Sľubuje im posilu. Je to duch Svätý, ktorého im pošle po svojom nanebovstúpení.

Ježiš, Syn Boží, druhá božská osoba vie, že po jeho smrti budú jeho učeníci prenasledovaní. Vylúčia ich zo synagóg, ba príde čas, že každý kto ich zabije, bude si myslieť, že tým slúži Bohu. Takýto postup však zvolia nepriatelia len preto, že odmietli Pána Ježiša a tým i Boha. Učenie Krista je však také silné, že Ježišovi učeníci nielenže budú vydávať takéto krvavé svedectvá pre Kristove učenie, ale ani nezradia. Ich víťazstvo bude na základe zástancu-Ducha Svätého, Pána Ježiša i Boha Otca. Toto víťazstvo je podobné Kristovmu víťazstvu nad jeho nepriateľmi. Tento Duch posilní apoštolov k pravde a ku statočnosti. Pripravuje apoštolov na ťažký útlak, ako je vonkajšie prenasledovanie, a to je kríza vnútorná, kríza viery. Malú skupinu veriacich bude prenasledovať nenávisť okolia a budú sa pýtať: bol Pán Ježiš skutočne Syn Boží, očakávaný a predpovedaný Mesiáš? Toto sa budú pýtať zvlášť vtedy, keď bude Ježiš zomierať a z toho budú plynúť ďalšie otázky: Prečo to Boh dopustil? Prečo nad Kristom zvíťazili jeho nepriatelia? A stále sa budú i prenasledovaní pýtať: Prečo máme trpieť?

Bude to veľmi ťažká chvíľa. A práve v tomto čase a postavení ich Duch Svätý uchráni od zrady a odpadu od Krista. Dostane sa im istoty, že Ježiš nie je mŕtvý, ale žije v sláve Boha Otca. Toto svedectvo sa stane úžasnou posilou pre apoštolov a pol nich i pre nás.

Nikto z nás, aj tu prítomných, nie je vylúčený z možnosti, že Pán si nás ešte bude chcieť vyskúšať a dopustí na nás krízu viery. Mnoho bratov sa dostane k odpadu od Boha pod rôznymi tlakmi, tiež od prostredia, v ktorom žijú a ktoré je vedené proti Bohu. Časť sa rýchlo prispôsobuje prostrediu, ktoré je neveriace, ktoré sa vzdalo kresťanstva pod vplyvom ľahšieho života. Musíme si uvedomiť, že kríza ešte nie je dôvodom, aby sme pred ňou mali mať strach. Kríza nie je nič nového, ale naopak, keď sa takéto situácie dokážu zvládnuť, vtedy sa viera ešte viac upevní a zmocnie, pretože vieme, že zo všetkých bojov, nech je to v ktorejkoľvek oblasti života, keď sa postupuje premyslene a správne, dá si poradiť, vysvetliť či poučiť, môže človek čakať skutočné víťazstvo.

Čo sa týka viery, keď kresťan skutočne zabojuje, vyjde zo zápasu silnejší, zdatnejší a čistejší. Znova pripomeňme, že to len za predpokladu, že sa otvorí Duchu Svätému a prijme svetlo, ktoré zároveň vedie k poslušnosti voči Bohu a vytrvalosti k čnostiam. Všeobecne sa hovorí, že snaha sa hodnotí, a preto aj veriaci ju musí prejavovať. Nesmie rezignovať, odhodiť flintu do žita, len tak ľahko sa vzdať. Kríza nevyžaduje koketovanie, ale seriózny a otvorený prístup. Preto veriaci nesmie v takomto rozporení podceňovať alebo zanedbávať modlitbu. Modlitba sa vtedy skutočne stáva najdostupnejšou a výhodnou zbraňou. V takýchto situáciách môže veriaci kresťan nájsť posilu vo Svätom písme. Preto nech nás slová evanjelia posilnia a pripraví na prípadné ťažkosti.

Keď počujeme o ťažkostiach, ešte nie je nič stratené. Práve naopak, keď začneme s modlitbou k Duchu Svätému a s pokorou i dôverou voči Bohu, víťazstvo je naše a musíme ho d začiatku chytiť do svojich rúk.

Amen.

Utorok – 6. veľkonočný týždeň

Jn 16,5-11

Môj odchod bude vašim obohatením

Hovorí sa, že ne jeden nepriateľ Krista si na Cirkvi vylámal zuby, či zlomil väzy. Trochu pravdy snáď na tom je. Mnohí si želali smrť, zánik Cirkvi, ktorá je dielom Ježiša Krista, ktorú však riadi duch Svätý cez viditeľnú hlavu, hierarchiu Cirkvi na čele s pápežom. Boli v Cirkvi aj také obdobia, že mnoho veriacich upadlo do beznádeje a strachu o Cirkev. Zabudli však, že Cirkev nie je dielo ľudské, ale Božie. Preto nezaškodí ani nám dnes zamyslieť sa nad úryvkom evanjelia a posilniť sa vo svojej viere.

„Je pre vás lepšie, aby som odišiel. Lebo ak neodídem, Tešiteľ k vám nepríde. Ale keď odídem, pošlem ho k vám“ (Jn 16,7).

Tieto slová museli apoštolov prekvapiť, keď ich počuli od Pána Ježiša. On chce od nich odísť. Nerozumejú a nechápu, a preto im vysvetľuje, že keď odíde, bude to skutočne pre nich a pre budúcu Cirkev až do konca sveta len na úžitok, pretože tým len získajú, a to práve pôsobením Ducha Svätého. Aj keď po Ježišom zmrtvychvstaní apoštoli sa mohli presvedčiť o poslaní Pána Ježiša ešte presvedčivejšie, mali však pod vplyvom prostredia a najmä dlhej doby čakania na Mesiáša inú predstavu o Ježišovi. Stále zostávalo pre nich mnoho nejasných miest, a preto jeho neprítomnosť po odchode vylieči ich od pozemského chápania učenie, ktorého sa im dostalo. Toto sa im dostane cez „zástancu“, čiže cez tretiu božskú osobu-Ducha Svätého, ktorý je pravý Boh s Otcou i Synom. Tento Duch Svätý sa stane až do konca čias spojivom v neviditeľnom procese medzi Pánom Ježišom a viditeľnou hlavou Cirkvi na zemi. Pod vplyvom Ducha Svätého svet spozná, že nie Pán Ježiš, ale svet sa dopustil zločinu, nevery. Tak môžeme pochopiť, že ten čo neverí, sám seba odsúdi, pretože nespôlupracuje s tým, ktorý toto nielenže stvoril, vykúpil po spáchaní hriechu, ale že ho i riadi až do konca sveta. Svet si uvedomí, že smrť Pána Ježiša nie je pre nás porážkou, práve naopak, víťazstvom. Kristovo zmrtvychvstanie je pre neveriaci svet najväčšou porážkou.

Dnes nikto z nás nepochybuje o tom, že Duch Svätý je medzi nami činný. Aj keď Ježiš – náš Vykupiteľ a Spasiteľ od nás odišiel, no pod vplyvom Ducha Svätého môže celý svet viac a viac napredovať a hlbšie poznať osobu Pána Ježiša.

Môžeme povedať, že hoci sme sa s fyzickým Kristom ako človekom nestretli, predsa naša viera nie je o nič menšia, slabšia, a to práve preto, že odchodom Pána Ježiša k Otcovi, nielen vtedy v Jeruzaleme, ale i dnes, stali sme sa schopnými prijať Ducha Svätého a pod jeho vplyvom môžeme rásť vo viere a láske.

Koľkokrát práve tajomstvo Eucharistie je pre nás úžasným impulzom viery. Ďalej pripomienka, že Duch Svätý je vo mne, v mojich bratoch a sestrách, mocne ma utvrdzuje vo viere v jedného Boha v troch božských osobách. Prekážkou nám vôbec nie je ani to, že Pána Ježiša tu na zemi nevidíme z tváre do tváre. My však veríme, že Ježiš nám takéto stretnutie prisľúbil. Keď teda splnil aj svoje slová okolo svojho umučenia, smrti a zmrtvychvstania, veríme, že naše vzkriesenie nebude pre Ježiša nejakým problémom. Áno, aj keď často tieto súvislosti celkom svojím rozumom nechápeme, pretože to dnes ešte presahuje našu chápanosť, pracujeme a vzdelávame sa, aby sme mohli o tomto čo najviac nielen vedieť, ale i podávať ďalšie svedectvá. Raz pre nás tieto ťažkosti pominú a naša viera nebude pre nás ťažkosťou, ale radosťou z oslavy Boha. Predpovedaný a oznámený Duch Svätý je preto pre každého, kto sa k nemu obracia vo viere, posilou a svetlom na ceste do večnosti. Smelo sme odložili strach o budúcnosť Cirkvi. Aj keď to nevidíme v ružových farbách, aj keď sa stretávame s úžasným odporom a nenávisťou voči Cirkvi, platia slová Pána Ježiša, ktoré za dvetisíc rokov sa už neraz osvedčili: „... pekelné brány ju nepremôžu“ (Mt 16,18). Amen.

Streda – 6. veľkonočný týždeň

Jn 16,12-15

Predpoveď o Duchu Svätom

Medzi najviac sledované informácie patrí predpoveď počasia. Podľa toho si môžeme mnohé veci zariadiť k lepšej spokojnosti, prípadne sa môžeme vyhnúť nepríjemnostiam a ťažkostiam.

Toto evanjelium má tiež ráz informácie. Ježiš povedal svojim učeníkom: „**Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy...**“ (Jn 16,13).

Táto informácia o duchu Svätom je pre nás veriacich cenná z viacerých príčin. Najmä preto, že o Duchu Svätom sme v Starom zákone vedeli len veľmi málo. Pán Ježiš častejšie hovoril o Duchu Svätom, dnes však hovorí podrobnejšie. duch Svätý spôsobí, že nielen učenici, ale i my poznáme plnosť pravdy a staneme sa jej učiteľmi. Preto mnohé veci na začiatku apoštolí a veriaci neboli pripravení prijať a pochopiť. Až príchodom Ducha Svätého sa odstraňujú hlavné prekážky, ako sú nestála viera a strachom naplnené srdcia. Ježiš hovorí, že Duch Svätý nebude robiť nič, čo by odporovalo učeniu Ježiša Krista. Nebude hovoriť sám za seba, ale iba to, čo počul od Otca a od Syna. Teda je Duchom Pána Ježiša, a preto nemôže začať učiť novú náuku, ktorú by dovtedy nebol hlásal Pán Ježiš. Jeho poslaním bude, aby ľudí oboznamoval s tým, čo má prísť, to znamená, že dáva ľuďom znamenie doby, a to tak, že Ježišovo učenie sa musí vykladať správne a prijateľne v duchu doby, pre potreby doby, pretože každá doba chce nájsť pre seba uspokojivú odpoveď na ťažké otázky a bolesti z učenia Pána Ježiša, a to bude úlohou Ducha Svätého. Takto Cirkev bude stále plnšie chápať posolstvo Pána Ježiša a stále lepšie predkladať vo zmenených podmienkach.

Keď máme na mysli dejiny Cirkvi, vidíme obdivuhodnú vitalitu Cirkvi, čo je dielom Ducha Svätého. Vidíme, že už antického človeka uspokojilo učenie Pána Ježiša. Ježiš sa stal vrcholom i v stredoveku. Preto Duch Svätý pôsobí tak, že v každej dobe chce zaujať celého človeka: jeho myslenie, túžby, prania. Preto nič nové pod slnkom, keď sme svedkami, že učenie Krista zaujíma pozornosť i moderného človeka. Nič nebráni človeku, aby sa venoval svojmu umeniu, športu, vede i politike, len nech to je pre jeho večnú spásu a tiež iných nesmrteľných duší.

Bolo by to smiešne, keby sa v dnešnej dobe atómu hlásalo učenie Krista v duchu antiky, alebo stredovekým spôsobom. Ale i dnes Duch Svätý riadi Cirkev a jej predstavených tak, aby sa nehlásali bludy, ale pravda, pretože i dnešný človek má svoju úlohu, ktorá sa musí niesť v Duchu a pravde. Preto dnes sa hovorí stále o aktuálnej slobode a dôstojnosti človeka, o jeho celi, obsahu života, o mieste človeka v Božom pláne.

Dnes veriaci kresťan nie je o nič ochudobnený tým, že je veriaci, ba práve naopak, od neveriaceho sa líši ešte úžasnou myšlienkou, že verí v život večný. To znamená, že nežije len pre tento svet, ale v spolupráci s Duchom Svätým riadi a koriguje svoje konanie tak, aby úspešne prešiel životom, obstál v skúške života, a tak si zaslúžil večný život.

Nič sa nezmenilo na slovách, ktoré nám zaznamenal svätopisec: - Na svete sme na to, aby sme Pána Boha poznávali, jeho milovali, jemu slúžili, a tak prišli do večného života. –

Tieto slová uskutočňoval človek iným spôsobom a za iných okolností v prvých dobách kresťanov, ďalej v čase vedecko-technickej revolúcie a iným spôsobom to uskutočňuje v 20. storočí. A predsa, v základných rysoch stále platí, že musíme zachovávať príkazy. To si musíme uvedomiť i my dnes. Boh nás chce mať teraz, tu, v týchto podmienkach. Tu je naše miesto, tu sami rozhodujeme o svojej večnosti. Máme však na pomoc Ducha Svätého, ktorého nám prisľúbil Pán Ježiš a ktorý vedie, riadi a spravuje viditeľnú hlavu Cirkvi, zbor biskupova celú Cirkev. Informácia o Duchu Svätom je preto pre nás vítaná a často si na Ducha Svätého spomeňme. Teda nech do nášho duchovného života patrí i pravidelná prosba o sedem darov Ducha Svätého. Amen.

Nanebovstúpenie Pána

Lk 24,46-53

Nanebovstúpenie Pána je naša istota

Prednedávnom v televíznom seriáli o veľkých mestách ukazovali Londýn a najväčšiu poisťovnicu kanceláriu na svete, v ktorej sa dá, vraj všetko poistiť. Jedno však iste nie. Nikto nás nepoistí v tom, že po smrti budeme aj bez Boha spasení. Veď pred Bohom sláva, moc a bohatstvo je ako poľný kvet, čo vädne, stráca sa, a to všetko je márnosť nad márnosť, ako hovorí starozákonný kazateľ. A predsa, v dnešný deň sa nám dostáva uistenia, že keď vytrváme s Kristom až do konca, že on, ktorý odchádza od apoštolov k svojmu Otcovi, ide nám pripraviť miesto, aby sme raz aj my vošli do stavu večnej blaženosti, do ktorého sa vracia on, náš Vykupiteľ a Spasiteľ po splnení svojho poslania tu na zemi.

Aj nás dnes oslovuje: „**Vy ste toho svedkami**“ (Lk 24,48).

Čoho sme spolu s apoštolmi svedkami? Čím nás to chce Ježiš poveriť? Zamyslime sa a dajme odpoveď.

Vieme, že po zmŕtvychvstaní sa Pán Ježiš počas 40 dní zjavoval nielen apoštolom, ale i ďalším bratom. Dnes si spomíname na jeho odchod k Otcovi. Opustil svojich apoštolov. Možno si niekto položí aj otázku: Prečo neostal aj naďalej viditeľne s nami? Veď jeho telo už nemohlo zostarnúť, trpieť, ani zomrieť. Keď sa však chystal odísť, povedal apoštolom, že to bude pre nich lepšie, ak odíde. Prečo? Keby žil medzi nami dnes, s kým by sa mohol stretnúť osobne? Aj keby bol stále na cestách, mohol by prísť do všetkých rodín, krajín? Ak áno, tak zaiste len raz za života, aj to len na chvíľu.

On však zostal v iných podobách medzi nami. A to v takých, že sa s ním môžeme stretnúť každý a kedykoľvek. Veď my veríme, že Ježiš je prítomný vo svojom slove, vo sviatostných znakoch a hlavne v Eucharistii. Pravdaže i v spoločenstve chorých, ale i tých, čo sa schádzajú v jeho mene.

Jeho odchod je pre nás potrebný preto, aby nám ukázal zmysel a hodnotu nášho života nielen od narodenia až po smrť, ale predovšetkým myslí na život večný v Božej blízkosti. On bol prvým človekom, ktorý to dosiahol. A dostal sa na najčestnejšie miesto, vyjadrené podľa našich ľudských zvykov, ako keby sedel Bohu po pravej strane. Pravdaže, to pre nás neznamena žiadny trón. Ani my nebudeme mať nejaké vyhradené miesta bližšie, alebo ďalej od Boha.

Vieme predsa i to, že v stave blaženosti neplatí náš pozemský čas. Neplatia tam ani priestorové miery. Byť blízko Boha znamená blízkosť vzťahu. Ak sme v tlačnici, priestorovo sú nám najbližšie tí, čo sú okolo nás natlačení. Ale v skutočnosti nám je blízky možno niekto na konci zástupu, pretože je to náš priateľ.

Nebo nie je miesto, ale stav šťastného stretnutia človeka s Bohom v láske. Ježiš je preto po pravici Otca, lebo je rovný Bohu, je Božím Synom, a predsa je taký ako človek. Nik nemohol prísť do neba pred ním a ani teraz nemôže prísť nikto bez neho. Z ľudí len Ježiš preukázal takú lásku, ktorá bola silnejšia ako smrť, a preto len v spojení s ním sa môžu aj ostatní ľudia dostať do neba. K tomuto zaujatiu miesta Kristom po jeho nanebovstúpení sa viažu aj ďalšie slová nášho Kréda: ... odtiaľ príde súdiť živých i mŕtvych...

Veľa je toho, čomu musíme za života uveriť, pretože sa o tom nemôžeme presvedčiť. Raz však príde deň, keď sa každý sám presvedčí o všetkom. Ježiš vo svojom oslávenom tele odišiel z ľudsky viditeľnej prítomnosti, ale sa vráti, keď sa zavŕši tento svet. Vtedy ho každý uvidí už nie v skrytých podobách, ale zjavne v plnej sláve. Každý bude musieť uznať, že on je Pánom vesmíru. Ako sa bude v tej chvíli cítiť človek, ktorý ho neuznával a bol ľahostajný, myslel len na to, aby sa sám mal dobre? A ako ten, čo sa síce modlil, chodieval do kostola, ale

myslel si, že to stačí a nevidel biedu iných? Ježiš sám o tom povedal, že vtedy sa rozdelia všetci ľudia podľa toho, kto sa ako k nemu choval, keď ho stretol v skrytej podobe hladného, smädného, otrhaného, opusteného, odkázaného na pomoc.

Vtedy sa všetko zjaví. Bude to ako film svetových dejín a zároveň aj filmom života každého jednotlivca. Tam sa ukáže všetko aj s následkami. Uvidíme, čo všetko spôsobilo každé zlo a čo sa zachránilo každým dobrom. Uvidíme aj to, aký bol pôvodný Boží plán, ako by sa to so svetom aj s nami skončilo, keby bol každý plnil vôľu Božiu.

Spoznáme následky odpustenia.

Odpustený hriech nikomu nebude na hanbu, ale naopak. Lútosť je prejavom lásky človeka k Bohu a odpustenie je prejavom lásky Boha k človeku. Táto láska sa stane zjavnou, prepukne naplno a už nikdy neprestane.

Spomíname si na Ježišov odchod od nás v ľudskom tele. Ježiš však ešte raz príde a ten druhý príchod bude jeho verejným víťazstvom. Všetci, čo budú k nemu patriť, budú triumfovať s ním.

Všetci, čo sme uverili v Krista, máme byť toho svedkami. Praje si to Ježiš, keď to povedal pred svojím odchodom: „*Vy ste toho svedkami*“ (Lk 24,48). Teda nielen apoštoli, ale i my všetci si máme dnes uvedomiť, že máme rozširovať učenie Pána Ježiša, a to nielen slovom, ale najmä príkladom.

Sme si toho vedomí, aj keď cítime svoje nedostatky a dopúšťame sa z ľudskej slabosti pádov, predsa sme presvedčení, že naše miesto je tu, aby sme svedčili o Kristovi.

Tak to budú robiť aj naši bratia a sestry i po nás až do konca sveta, do chvíle druhého príchodu Krista na zem.

Kristovi nerobíme radosť, ale hanbu a zároveň si pripravujeme odsúdenie, ak vraždíme nenarodené deti bez citu a úvahy. Takto nebudeme Kristovými svedkami.

Aj dnes si máme uvedomiť, že náš pobyt tu na zemi je len krátky. Máme sa osvedčiť v skúškach života, či si zaslúžime večné prebývanie s Ježišom v jeho blaženosti.

Ježiš odišiel, aby nám pripravil miesto. Po tomto máme túžiť a svojím životom to aj dokazovať. Takto prežitý život svedectva o Kristovi bude istou zárukou našej večnosti.

Žiadna, ani tá najväčšia poisťovacia kancelária v Londýne nás nepoistí pre večný život. Večnosť je v našich rukách. O večnosti už hovorí náš život.

Aký život tu na zemi žijeme, takú odmenu si každý sám pre seba pripravujeme. Ježiš je naša istota.

Amen.

Piatok – 6. veľkonočný týždeň

Jn 16,20-23a

Radujme sa, že patríme Kristovi

Pripomenuli sme si sviatok Nanebovstúpenie Pána Ježiša. Štyridsať dní sa svojim učeníkom, ale i ďalším bratom a sestrám zjavoval a dopĺňal svoje učenie, ktoré pred svojím umučením tri roky učil apoštolov a zástupy. Pri počúvaní Ježišových slov často horeli srdcia apoštolov. Tešili sa, že Ježiš im bol spoločníkom, a preto sa nečudujeme, keď sa im Ježiš svojím odchodom k Otcovi stratil z očí, že do ich srdiec sa na chvíľu dostalo trocha strachu. Preto im Ježiš už počas stretnutí na zemi povedal slová povzbudení a útechy:

„Veru, veru, hovorím vám: Vy budete plakať a nariekať, a svet sa bude radovať. Budete žiaľovať, ale váš smútok sa premení na radosť“ (Jn 16,20).

Zármutok Ježišových učeníkov nad odchodom Ježiša sa zmení na radosť pôsobením Ducha Svätého, ktorý im cez vieru dá spoznať, že telesná neprítomnosť Ježiša je nahradená jeho tajomnou prítomnosťou vo Sviatosti oltárnej, v jeho slove, a to znamená vždy a všade, kde sa bude čítať a vysvetľovať jeho učenie, ale i v spoločenstve veriacich, čo prijali krst: *„Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi“* (Mt 18,20).

Smútok a opustenosť apoštolov trvali len krátko. Kedysi im Ježiš povedal, že chvíľu ho neuvidia. Myslel tým na svoju smrť. Potom ho znova uvidia a myslel tým na čas po svojom zmŕtvychvstaní do svojho nanebovstúpenia. Takéto časové údaje – ešte chvíľu – môžeme chápať aj vo vzťahu k novej Cirkvi, kedy v nej Pán Ježiš bude prítomný pod tajomnými spôsobmi až do svojho druhého príchodu na tento svet. Apoštoli sa neopovážili spýtať Pána Ježiša na to, čo znamená „ešte chvíľku“. U mnohých ľudí i dnes je to aktuálny problém. Snažia sa zisťovať, počítať, špekulujú okolo druhého príchodu Pána Ježiša na svet. Pán Ježiš predsa povedal, že o tomto dni kedy príde, nevedia ani anjeli, ani Panna Mária. Problém, či Pán Ježiš odišiel definitívne, nás netrápi, pretože o prítomnosti Pána Ježiša medzi nami sme presvedčení učením Cirkvi. Ježiš je stále prítomný medzi nami. Stačí, ak správne pochopíme účasť na svätej omši. Prijatť učenie Cirkvi o sviatostiach, ale i postupovať pri čítaní Svätého písma v úmysle Cirkvi.

Postup, ako sa smútok apoštolov rýchlo zmení na radosť, prirovnáva Pán Ježiš k rodiacej žene. Keď je dieťa už na svete, žena rýchlo zabúda na bolesti, ktoré musela znášať. Materinská láska vysoko prevýši všetky bolesti. Tak je to aj s apoštolmi, ktorí rýchlo zabudnú na smútok, keď sa presvedčia, že Ježiš žije a tvorí s nimi jedno spoločenstvo. Už nie sú z nich ustráchaní, neistí apoštoli, ale po prijatí Ducha Svätého sa stávajú novými ľuďmi.

Aj nás sa chytá zármutok, keď nevidíme Pána Ježiša a býva to ešte ťažšie, keď na nás dopadnú vnútorné nepokoje, neistota, suchopárnosť, ako aj modlitby bez akejsi radosti, sv. prijímanie bez pocitu obohatenia. Sú to teda tie chvíle stretnutia s Ježišom, kedy ho necítíme a zdá sa nám byť ďaleko. V takýchto ťažkých okamihoch života si uvedomme, že musíme mať dôveru a odvahu. Dobré je v takejto chvíli mať blízko seba duchovného vodcu, najlepšie spovedníka a dať sa ním viesť, prípadne i sami si máme uvedomiť, že aj keď necítíme radosť z prítomnosti Pána Ježiša, on je predsa tu.

Poučením nám môže byť udalosť zo života sv. Terezky, ktorá sa často stavala do úlohy loptičky. Ponúkla sa Pánu Ježišovi, že keď sa bude chcieť s ňou pohrať, ona čaká na túto chvíľu. Ale keď ju aj odloží do kúta ako nepotrebnú, bude čakať, že príde okamih, keď si ju znova zoberie do svojich rúk. Táto svätica musela v živote mnoho prežiť aj napriek tomu, že umrela mladá.

Raz sa po takej ťažkej skúške, keď niekoľko týždňov nemala radosti zo stretávania sa s Pánom Ježišom a sťažovala sa mu na to, kde bol cez celú tú dobu, dostala v srdci odpoveď: Terezka, bol som v tvojom srdci. A veľmi som sa tešil, že si ma hľadala. Mal som z teba radosť.

To znamená, bratia a sestry, že sa nemusíme strachovať po odchode Pána Ježiša. On je medzi nami stále prítomný, aj keď ho naše oči nevidia. On je tu. Chce, aby sme mu ostali verní aj v ťažkostiach.

Skončilo sa štyridsať dní trvajúce obdobie, keď sa stretávali apoštoli so zmŕtvychvstalým Kristom. Teraz prežívame čas, keď sa pripravujeme na prijatie Ducha Svätého, ktorý svojou silou pokračuje v diele Syna Božieho. Amen.

Sobota – 6. veľkonočný týždeň

Jn 16,23b-28

Bohatstvo a láska ukryté v modlitbe

O modlitbe sme už veľa rozprávali, premýšľali a môžeme povedať, že sa aj pravidelne modlíme a pri modlitbe chceme byť sústredení. A predsa, aj dnes môžeme hovoriť o modlitbe, a to preto, lebo chce o tom hovoriť sám Pán Ježiš.

Ježiš hovorí učeníkom: „**Proste a dostanete, aby vaša radosť bola úplná**“ (Jn 16,24).

Vieme, že po jednom rozhovore so svojím Otcom, bol Ježiš oslovený apoštolmi, aby aj ich naučil modliť sa. Vtedy ich naučil modlitbu, ktorú voláme **O t č e n á š** a ktorú považujeme za najkrajšiu, pretože nás ju naučil sám Pán Ježiš.

Dnes nás však upozorňuje ako svojich bratov a sestry, aby sme využili jeho priateľstva s nami a prosili v jeho mene, jeho i nášho nebeského Otca. Je to niečo podobné, ako keď náš dobrý priateľ nám povie: - Neboj sa, len choď a povedz, že ja ťa posielam. –

Ježiš svojím umučením a smrťou získal od Otca pre nás nový prameň darov a milostí. Ježiš si praje, aby sme sa v jeho mene obracali s prosbami priamo i na nášho spoločného Otca. Tento postup chce preto, aby sme si uvedomili, akého význačného postavenia sa nám dostalo jeho umučením a smrťou, že môžeme sa priamo obrátiť na nášho Otca a dostaneme to, o čo prosíme, a to práve pre zásluhy Ježiša Krista. V takomto postupe budeme cítiť ešte väčšiu radosť. Ježiš nás ešte viac povzbudzuje k úspešnému konaniu a vyslyšaniu našich potrieb u nášho Otca, keď poznamenáva: „*V ten deň budete prosiť v mojom mene. A nevravím vám, že ja budem prosiť Otca za vás. Ved' Otec sám vás miluje, lebo vy ste milovali mňa a uverili ste, že som vyšiel od Boha*“ (Jn 16,26-27).

Takto sme dostali oslovenie priamo na telo. Záleží len od každého z nás, ako využijeme túto veľkú príležitosť na získanie milostí a lásky pre seba a svet. Pán Ježiš vo svojej láske voči nám si veľmi praje, aby sme si prosili v modlitbe, a aby naše stretnutia v tomto rozhovore boli časté ako prízvukuje apoštol: Bratia, neprestajne sa modlite!

To je pre nás úžasná dôvera, keď má dôjsť k tak bezprostrednému stretnutiu s Bohom, ktorý toto všetko okolo nás i v nás nielenže stvoril, ale i riadi. Využime to čo najlepšie, pretože od toho záleží veľa i pre najvážnejšie stretnutie v našom živote, v hodine smrti. Predsa aj toto stretnutie si môžeme vyprosiť už tu na zemi, aby bolo stretnutím tých, ktorí sa skutočne milovali, ktorí túžili po sebe. Boh urobil všetko pre nás, aby sme sa naučili prosiť, d'akovať, odprosovať, aby sme vo svojom živote už tu na zemi našli si čas na oslavu svojho Boha.

Uvedomme si, že naše modlitby tak získajú na hodnote a naše stretnutie s Ježišom premení na plodný dialóg, rozhovor dvoch milujúcich – Boha a človeka. Z takéhoto stretnutia môžeme len a len odísť šťastní a obohatení, čomu sa nebude dať prirovnať nič z bohatstva a krásy tohto sveta. Ježiš nám dá všetko, čo osoží našej spásy, keď si nájdeme čas a stretneme sa s ním v modlitbe.

Preto už teraz sa poďakujme Pánu Ježišovi za nové pozvanie k rozhovoru s ním. Ved' chápeme, že náš Boh je stále v našej blízkosti. Nemusíme ísť na zvláštne miesto, nemusíme sa postaviť do rady, nepotrebuje protekciu. On čaká len na nás, kedy si nájdeme čas. On nepotrebuje naše modlitby. On chce nás a znova len nás požehnať, posilniť a naplniť svojím pokojom, láskou a najmä milosťami.

Amen.

Dôverovať Ježišovi – prínos pre náš život

Je to úžasne dobrý pocit, keď sa človek ocitne v ťažkosti, keď sa ho začne chytať beznádej, strach, ba i zúfalstvo a on sa môže oprieť o niekoho vedľa neho. Je to úžasné, keď mu dáva nádej, keď mu vlieva silu, keď z jeho úst počuje potrebné slová: Dúfaj!

Ježišove slová sú pre človeka, ktorý uverí, úžasnou posilou, a to môžeme cítiť i z evanjelia, keď Ježiš hovorí apoštolom: „**Vo svete máte súženie, ale dúfajte, ja som zvíťazil nad svetom!**“ (Jn 16,33).

Ježiš mnohé vysvetlenia podal len apoštolom. Takto si ich pripravoval, aby sa raz aj oni rozišli do sveta a podávali jeho učenie ostatným. Mnoho vecí vysvetlil apoštolom a hoci im hneď nerozumeli, predsa konštatovali, že ku nim hovorí nielen v podobenstvách, to znamená na príkladoch zo života, ktoré boli im známe, napríklad o dobrom pastierovi, stratenej ovečke, ale hovorí im aj otvorene. Rozprával im o svojom vzťahu medzi ním a Otcom, ktorého vôľu sa rozhodol plniť už tu na zemi. Rozprával im aj o utrpení, ktoré ho čaká, ale i o svojom odchode z tohoto sveta. Apoštoli sa mohli presvedčiť, že Ježiš vidí aj do ich srdiec. On nepotrebuje vypytovať sa ich, o čom sa cestou napríklad rozprávali. On je predsa vševiediaci Boh. Preto i dnes v evanjeliu hovoria Ježišovi: „*Teraz vieme, že vieš všetko a nepotrebuješ, aby sa ťa dakto spytoval*“ (Jn 16,30).

Apoštoli postupne uvažovali o tom, čo ich Ježiš učí, rozoberali si všetko, čo sa okolo Ježiša dialo. A tak mohli konštatovať, že Ježiš skutočne vyšiel od Otca a k Otcovi sa zase vráti. Keď sa Ježiš spýtal Petra: „*Za koho ma pokladáte vy?*“ *Peter odpovedal: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha“* (Mt 16,15-16). To bola Petrova spolupráca s Duchom Svätým, cez ktorého mu toto zjavil Boh Otec. U apoštolov teda dochádza k postupnej viere. Lenže táto ich viera ešte nie je konečná. Vieme, že uverili v Krista a keď príde na nich skúška, sklamú. Peter zaprie, ostatní sa rozutekajú.

Keď sa na to dívame ľudskými očami, povieme, že to nie je nič nezvyčajné. Veď niečo podobné sa stalo, alebo môže sa stať i nám. Nebuďme si príliš istí. Možno si myslíme, že sme dobrí a že sa nám nemôže nič prihodiť, aby sme zradili Ježiša, veď máme skúsenosti, svoj vek, postavenie, a tak my už nezhrešíme, a nemusí prejsť ani dlhšia doba a naša pýcha sa ozve – a nasleduje pád.

Dnes si máme uvedomiť, že verný je jedine Boh!

Pán Ježiš nás pozná lepšie, ako sa môžeme poznať my, pretože on stvoril človeka. Pán Ježiš vedel o našich slabostiach, ale i tom, že ho človek zradí, opustí, zaprie. A predsa Boh ostane verný.

V evanjeliu nám ponúka svoju lásku, aby sme v neho dúfali.

On stojí pri nás. On je vždy ochotný zasiahnuť, pomôcť, ochrániť nás, potešiť, pravda, keď z našej strany sa nájde dobrá vôľa. Inými slovami, keď budeme v Ježiša veriť a snažiť sa žiť v jeho znamení, zvíťazíme nad svetom. Ježiš zvíťazil nad hriechom krátko trvajúcou porážkou, keď si ľudia mysleli, že jeho smrť na kríži je koniec všetkého. To bolo vlastne Ježišovo víťazstvo, víťazstvo Boha nad celým svetom. Jeho smrť nad všetkým zlom a hriechom v dejinách.

A práve toto nás posilňuje, aby sme dúfali v Krista. Aby náš život nikdy nevošiel do takej uličky života, že by sme si mysleli, že on nám už pomôcť nemôže, nedokáže a o to už ani nestojíme...

A predsa, dnes jasne znejú slová, ktoré s radosťou prijímame. Dúfam v teba, Pane! Dúfame, že on zvíťazí nad naším hriechom. On nám odpúšťa, vracia nám svoje priateľstvo, svoju lásku. On viac miluje, ako milujeme my jeho, a predsa dnes chce znova naše rozhodnutie. Je to úžasný pocit žiť v pokoji s Bohom.

Ďakujeme ti, Pane, za povzbudenie. Posilnil si nás, Pane, že keď sa ocitneme v beznádeji, keď nás naplní strach, nemáme sa čoho báť, veď si s nami. Keď klesáme a cítime porážku, môžeme sa o teba oprieť a zvíťaziť. Za to všetko nech je dnes Bohu chvála.

Amen.

Utorok – 7. veľkonočný týždeň

Jn 17,1-11a

Ježiš Kristus – príklad modlitby

V úvode k encyklopédii o modlitbe *L a P r e g h i e r a* (Rím 1967) píše profesor R. Boccassino svoje spomienky z Afriky.

Primitívna žena z horského kmeňa robí z hlíny nádoby. Modlí sa k bohom pri hľadaní hlíny, pri miešaní a pálení. Pýtajú sa jej, kto ju to naučil. Ona pokrčí ramenami a hovorí:

- Kto učí deti plakať? Sami. I modlitba je sama od srdca.

Definícia o tom, čo je modlitba, hovorí: Modlitba je rozhovor človeka s Bohom.

V evanjeliu sme čítali nádherný rozhovor človeka s Bohom, nádherný rozhovor Bohočloveka-Ježiša Krista so svojím Otcom. Z každého riadku a vety pri čítaní evanjelia cítime veľkosť a krásu tohoto spojenia v rozhovore.

Veľkonočný čas sa chýli ku koncu. Len týždeň nás delí od sviatku Zoslania Ducha Svätého, veľkej slávnosti počiatku Cirkvi. Cez veľkonočný čas sme si pripomínali tajomstvo nášho vykúpenia. Dielo Ježiša Krista nekončí veľkonočnými udalosťami, zmŕtvychvstaním a nanebovstúpením. Ježiš Kristus žije a rozvíja sa v Cirkvi. tak to chcel Ježiš Kristus a o to prosil i v dnešnom evanjeliu, ktoré voláme aj veľkňazskou modlitbou. Túto modlitbu sa Ježiš modlil pri Poslednej večeri. V modlitbe prosí Ježiš Otca za seba a za svojich učeníkov. Ježiš vie, že jeho poslanie na zemi sa končí. Prosí pre seba o prinavrátenie prvotnej slávy spoločnej mu s Otcom, ktorej sa zbavil. (por Flp 2,7) na ten čas života, keď sa chcel stať podobným nám ľuďom vo všetkom, okrem hriechu. Pre apoštolov prosí nezlomnú vieru v jeho osobu a v jeho poslanie proti každému nepriateľstvu. Ba viac prosí o jednotu medzi nimi.

Ježiš prisľúbi svojim učeníkom: „*Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi*“ (Mt 18,20). Ukázal im aj vzor a spôsob, ako toto spoločenstvo dosiahnuť.

Modlitba je charakteristickým znakom náboženského života. Veriaci človek sa bez nej nemôže zaobiť. Preto naša Cirkev pripisuje po vzore Ježiša Krista modlitbe veľký význam a kladie dôraz na pestovanie spoločných i osobných modlitieb.

Modlitba má pevné miesto v celej liturgii. Šťastný je rodinný aj osobný život obohatený pravidelnými modlitbami! V súvis s týmto konštatovaním je namieste položiť si otázku, či má modlitba v našom živote primerané miesto, vážnosť a ocenenie. Zamyslime sa trochu nad tým, aby sme sa pri odpovedi neunáhľili, ale mohli vážne a zodpovedne odpovedať.

Najspoľahlivejším meradlom opravdivosti modlitebného života je pre nás Ježiš Kristus a jeho život preniknutý modlitbou. On sa modlil po celý život. Bol v neustálom, trvalom styku so svojím nebeským Otcom v modlitbe. Modlitbou bolo vlastne celé jeho počínanie, lebo

všetko konal v mene Otcovom. Každým svojím činom plnil jeho vôľu, oslavoval Otca a preukazoval pomoc ľuďom. Tým dal svojim nasledovníkom príklad, ktorý majú nasledovať.

Pozoruhodné sú Ježišove konkrétne modlitby a príklady. V modlitbe dobrorečil (por. Jn 6,2); chválil Otca (Mt 11,25); prosil a ďakoval (por. Jn 11,41); prosil za Petra (por. Lk 22,32); prosil za učeníkov a všetkých veriacich (por. Jn 17); modlil sa za nepriateľov (por. Lk 23,34); ukázal, že treba sa vždy modliť a neochabovať (por. Lk 18,1); varoval pred pokrytectvom v modlitbe (por. Mt 6,7); prisľúbil vypočutie modlitby predkladanej v jeho mene z neochvejnej viery (por. Jn 15,7); ukázal a zanechal vzor modlitby Otče náš (por. Mt 6,9-13).

V modlitbe nachádzal Ježiš posilnenie a potešenie, preto sa modlil stále, v každom čase a v každej situácii: ráno, cez deň i večer, pri jedle, v radosti i v smútku. Pri všetkom prosil o pomoc a požehnanie Otca v nebesiach.

Vidíme, že Ježiš kladie dôraz v praxi v modlitbe predovšetkým na Božie veci, uznanie Božej moci, rešpektovanie Božej vôle, osvojenie si a napomáhanie Božích cieľov: „*Hľadajte najprv Božie kráľovstvo...*“ (Mt 6,33). Pritom je však veľmi dôležité, že Ježiš nepodceňoval ani časné hodnoty, včítane ľudských telesných potrieb. Úspech modlitby bude i vtedy reálnejší, keď bude všetkým zjavné, že sme kresťania, a to musí vyžarovať z našich slov i skutkov. To znamená, že si máme kresťansky počínať nielen v kostole, ale všade: doma, v rodine, na pracovisku i v spoločnosti. Naše modlitby majú byť v tomto smere vedené bez ohľadu na to, kde sa modlíme, pretože nie je rozhodujúce, kde sa modlíme, ale ako sa modlíme. To znamená, že modlitba musí byť záležitosťou srdca, a nie zvykom, lebo len tak môže byť opravdivá. To však nič neuberá na význame modlitby v kostole. Spoločné modlitby v kostole sú veľmi dôležité pre vytvorenie dobrého vzťahu človeka k Bohu a k blížnemu.

Jeruzalemský chrám bol Ježišovi blízky. Často v ňom strávil čas v modlitbe, ale modlil sa všade, kde nikým a ničím nebol vyrušovaný, kde sa mohol sústrediť, otvoriť svoje srdce v naprostej dôvere k Otcovi a vyjadriť mu svoje prosby i vďaky.

V tejto súvislosti chápme slová: „*Keď sa ty chceš modliť, vojdí do svojej komôrky, zatvor za sebou dvere...*“ (Mt 6,6). To pre nás znamená, že sa máme modliť všade, kdekôľvek a vo všetkých životných potrebách.

Ježiš je nám v tom najkrajším príkladom. Jeho modlitba, rozhovor s Otcom predstavuje pre nás nesmierne bohatstvo, z ktorého môžeme neustále čerpať. Mnohí pred nami sa o tomto presvedčili vo vlastnom živote a nikdy to neofutovali, práve naopak, modlitba ich dvíhala a priťahovala viac ku vzoru modlitby – Ježišovi Kristovi.

13.11. 1983 Svätý Otec Ján Pavol II. vyhlásil Máriu Bauardi za blahoslavenú. liturgia sa konala v troch rečiach: arabskej, gréckej, latinskej. V homílii zameranej na život modlitby novej blahoslavenej Svätý Otec povedal:

- Arabskú rodinu Bauardi z malej dedinky neďaleko Nazareta navštevovalo nešťastie za nešťastím. Narodilo sa dvanásť detí a všetkých dvanásť krátko po narodení zomrelo. Žúfali rodičia – gréckokatolíci putujú do Betlehema s modlitbou: Aspoň jedno zdravé dieťa.

Stalo sa. Dieťa dostane meno Mária a o dva roky umierajú obaja rodičia. Mária sa dostane ku príbuzným do Alexandrie. Ako 13-ročnú ju chcú podľa tamajšieho zvyku zasnúbiť. Stáva sa čosi neočakávané. Dievča nesúhlasí. Už v tomto veku sa chce zasvätiť Bohu. Keď nepomáhajú tresty, musí ísť na prevýchovu do moslimskej rodiny. Nasledujú ďalšie tresty, pretože nechce prijať vieru domácych.

Po mnohých dobrodružstvách sa dostane ako slúžka do Francúzska a v krátkom čase sa stáva sestrou Máriou Od ukrižovaného Ježiša.

Svoj život naplní láskou a hlavne modlitbou. Žije v Indii, Španielsku a nakoniec v Betleheme. Umiera v službe lásky, keď prináša robotníkom vodu na stavbu. Tam dôjde k úrazu a na jeho následky 26.8. 1878 zomiera. Mala iba 33 rokov.

Svoj príhovor Sv. Otec zakončil modlitbou ku nej, žene modlitby, Márii Od ukrižovaného Ježiša, podobne ako Ježiš vo večeradle: - Prosím za nich. Prosím a modlím sa za mier celého sveta, za jednotu, za pokoj ľudských srdc a vyznanie viery. –

Primitívna žena z rozprávania profesora nám hovorí. – Modlitbu chápme ako záležitosť srdca, to znamená, že nezáleží na vzdelaní, postavení, veku, ale na láske, ktorú opätujeme v každom čase nášmu Bohu. –

Amen.

Streda – 7. veľkonočný týždeň

Jn 17,11b-19

V jednote je veľkosť

Žijeme v dobe, ktorá sa vyznačuje strachom. Súčasná doba to nie sú len lety do vesmíru, vedecko-technická revolúcia, z ktorej je svet zamračený, ale rovnako celá rada ťažkostí o ďalší priebeh ľudstva. Čoraz častejšie počujeme o boji za krajší zajtrajšok, o šťastnejší život pre seba, že treba sa starať o seba a nepozerať na druhého človeka, pretože o mňa sa tiež nikto nestará. Začínáme nenávidieť každého, komu sa vodí lepšie, pomaly druhého človeka začíname vidieť len ako vraha, ktorý číha na nás, a tak sa pred svetom uzatvárame, nechceme mu dať nič a od nikoho nič nechceme. Začíname sa hlásiť k zásade, že všetci sú proti všetkým, lebo veľa nás rozdeľuje a nadmieru veľa je rôznych ťažkostí medzi nami, a preto si musí každý sám putovať týmto svetom.

Mohli by sme sa pýtať slovami básnika:

Ľudia, ktorí sa náhlite, ktorí ste slepí, hl'a, akí ste úbohí! Prečo? Driete sa, udýchaní ste, zmorení, pre akú snahu to robíte?

Nemáte pocit, že takýto život sa uberá k samozničeniu?

Pred chvíľou sme počuli v evanjeliu slová Pána Ježiša a bola to modlitba o jednotu.

Môžeme sa právom však pýtať, či je vôbec možná taká jednota, o ktorej hovorí Ježiš, že má byť medzi nami, keď sa v živote presviedčame o opaku, keď vládnu intrigy, nevraživosti. Môžeme hovoriť o jednote v našej veľkej rodine kresťanov, keď vidíme, že jednota nie je ani v malých skupinkách, v rodinách?

Sv. Ján píše: „*Boh je láska; a kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom*“ (1 Jn 4,16).

Láska je sila, ktorá spája a zjednocuje ľudí medzi sebou. Ak bude medzi nami Duch Boží, vtedy začneme žiť iný život a ten náš sa bude v zásade líšiť od života iných ľudí, ktorých opanuje duch tohto sveta. Rozdiel spočíva v tom, že zmeníme svoje zmýšľanie. Dovtedy sme mohli mať rôzne túžby a ciele, napríklad svoj záujem a svoje obohatenie sme mohli chápať ako svoj zisk, mohli sme sa venovať veciam, ktoré odpovedali našej logike a egoizmu.

Teraz túto záležitosť vidíme ináč. Naším cieľom, do ktorého smeruje všetko, musí sa stať to, čo vyjadríme heslom: „Aby všetci jedno boli!“ To sa uskutočňuje preto, lebo sme prijali učenie Krista, ktoré nás vedie i k inej životnej múdrosti, k vernosti učeniu Krista. Slová Pána Ježiša sa postupne stanú pokrmom človeka, ktorý začne pomaly praktizovať lásku, ktorú učí Kristus. Tieto slová sa v našom živote majú prejavovať cez medziludskú jednotu. A to nie je jednoduché.

Pán Ježiš to vedel, preto nám dáva osobný príklad, ponúka nám svoju pomoc. Jeho modlitba, ktorú sme dnes v evanjeliu počuli, začala zmienením sa o jeho blízkom odchode

a o osamotení, v ktorom sa ocitnú jeho najbližší, a preto za nich i za nás prosí. Tu chápeme aj dar, ktorý nám zanechal – Sviatosť oltárnu, ktorá nás má spájať. Jeho Telo je pokrmom, v ktorom máme čerpať silu, vzor a urobil nás hodnými, že sám seba zveril do našich ľudských rúk.

Zásadnou povinnosťou každého z nás, kto uveril v jeho lásku, je: Snažiť sa o jednotu v rodine, medzi susedmi, na pracovisku, v národe, v Cirkvi, v spoločenstve ľudí. Žriedlom tejto jednoty pre nás je Eucharistia. Pri prijímaní sa máme učiť tejto láske.

Čo by ste odpovedali na otázku: Kedy by sme sa mali cítiť šťastne? Odpovedali by ste zaiste: Keď som zdravý, keď mám úspech, keď som na dovolenke... Ale myslím si, že najlepšia odpoveď by mala znieť: Šťastný som vtedy, keď sú šťastní aj ľudia v mojom okolí! Skutočné šťastie môže byť len tam, kde je láska. Skutočnú radosť má ten, kto ostáva v Bohu a keď Boh ostáva v ňom.

Čo je to kresťanská radosť, uvediem na príklade sv. Františka z Assisi.

Raz sa František pobral s bratom Leónom v zime a vo vetre k zamknutej kláštornej bráne. Tu František povedal bratovi:

- Brat León, bolo by krásne, keby bratia boli príkladom čnosti a bohabojnosti, ale zapamätaj si, že toto nie je dokonalá radosť.

León sa preto spýtal Františka, v čom spočíva skutočná radosť. A na to mu František povie:

- Zaklopme teraz na dvere kláštora. Sme premočení, zničení a hladní. a keď na našu prosbu o prijatie do kláštora vrátnik nám neuverí, že sme bratia a povie nám, že klameme, prípadne vyhodí nás, neprijme, ostaneme vonku na zime, daždi, vetre a hladní. Keď toto znesieme trpezlivo a nebudeme sa hnevať, ale budeme to trpezlivo znášať, akoby nás poznal a cez jeho ústa k nám prehovoril sám Boh. Zapamätaj si León, toto je skutočná dokonalosť!

Ten, kto vie trpezlivo znášať ťažkosti, dokáže viac prejaviť lásku.

Spomeňme si na časy, keď sme sa pripravovali pred rokmi na naše prvé sväté prijímanie. akú sme mali radosť! Naše srdcia boli šťastné, pretože boli neskazené, nepoznali ťažké hriechy. Všetci by sme sa mali vrátiť do tých rokov a pousilovať sa viac si vážiť Eucharistiu, častejšie a s väčším záujmom i ochotou pristupovať ku Sviatosti oltárnej. Sám som sa presvedčil, že časté a pravidelné pristupovanie ku Sviatosti oltárnej je veľkou posilou, aj keď človek zostane človekom slabým, ale dokáže viac odpustiť, skôr zabudnúť, častejšie odolať zlu, hriechu. Vie si odpustiť nedovolené a zakázané. Koľkí sa vysmievali z častého pristupovania ku prameňu lásky a jednoty, ale vysmievali sa len dovtedy, pokiaľ sa sami nepresvedčili o opaku, že časté sväté prijímanie nerobí ľudí svätuškárov, rojkov, ale ľudí šťastných a spokojných.

Poznám muža, ktorý nie je anjel, ale počul som z jeho úst: Keby som často nepristupoval ku sviatosti, cítim, že bol by som pre svoju povahu veľmi zlým otcom, manželom, mužom. Nie, Sviatosť oltárna, učenie Krista nie je spiatočnosťou, ale spiatočnosť je to, ak niekto tvrdí, že kresťanstvo je nezmysel, že nič neprináša a neobohacuje moderný svet.

Áno, naša doba je ťažká, zlá. Vedú sa vojny, najbližší sa súdia, je mnoho sporov, nedorozumení, hriechu. Keď však začneme od seba a nebudeme pozerieť na druhého, aby ten začal, ale začnem ja, my tu prítomní, už to bude niečo znamenať a bude na svete viac lásky, šťastia a pokoja. A táto snaha sa vyplatí, pretože ju požehná Boh a jeho požehnanie bude ako bumerang, čo sa vráti a ešte viac nás urobí šťastnými. Zamyslime sa nad touto myšlienkou. Akú si dáme odpoveď? Amen.

Krása, sila, ale i istý cieľ je v jednote

Keď po tieto májové dni prejdeme prírodou, naskytne sa nám ne jeden krásny pohľad na rozkvitnuté lúky. Hoci na lúke nie je len jeden druh kvetov, nie sú iba jednej farby, predsa pri pohľade na kvety cítime úžasnú krásu. Z toho pohľadu si môže človek odniesť zážitok, ktorý ho posilní v jeho živote. A pri takomto zážitku, pri pohľade na rozkvitnutú lúku máme pocit, že toto všetko spolu tvorí jednotu. Nič tam nie je pre seba a náš rozum v tej chvíli ticho uzná, že v tej kráse, sile, ktorá z nej plynie, v tejto jednote farieb cítiť jeden cieľ, a to milovať Boha, osláviť ho, pokloniť sa mu. Keď k týmto myšlienkam nás privádza krása prírody, tým viac mali by sme sa dnes zamyslieť nad slovami evanjelia.

Ježiš sa modlil: „**No neprosím len za nich, ale aj za tých, čo skrze ich slovo uveria vo mňa, aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe...**“ (Jn 17,20-21).

Toto sú záverečné slová modlitby Pána Ježiša pri Poslednej večeri, ktoré adresoval svojmu i nášmu Otcovi. Pán Ježiš sa obracia k svojmu Otcovi v úžasnej modlitbe na konci Poslednej večere k apoštolom, keď im zanechal veľké dary a to: svätú omšu, Sviatosť oltárnu a sviatosť kňazstva. Chystá sa na Olivovú horu. Čo sa vlastne skrýva v týchto slovách? Čo tak veľmi leží na srdci Krista krátko pred jeho smrťou?

Sú to slová, v ktorých môžeme nájsť hodnotu, ktorá sa nedá nahradiť. Dozvedáme sa o veľkej láske, ktorú má Ježiš ku všetkým ľuďom, o jeho prosbe k Otcovi, aby mu dovolil uskutočniť jeho plán lásky, ktorým obohatil celý svet. Hneď na začiatku svojej modlitby počujeme, že Ježiš neprosí len za svojich apoštolov, ktorí boli účastní Poslednej večere, ale rovnako za všetkých, ktorí uveria slovám apoštolov a tým aj v neho. Pán Ježiš prosí za všetkých ľudí, ktorí do konca sveta pod vplyvom počúvania Božieho slova uveria, že on je Syn Boží. Vtedy myslel i na nás. O to prosil v tej ťažkej chvíli: „... aby všetci jedno boli...“ (Jn 17,21). Akoby chcel povedať, že čím bude nebezpečenstvo pre veriacich väčšie, aby tým viac bola živšia a pevnejšia ich viera.

Ježiš vedel o ťažkostiach, ktoré čakajú jeho verných. V niekoľkých slovách Pán Ježiš dáva vzor, návod na účinok pre zachovanie jednoty, stále hľadanej a nikdy dokonale nedosiahnutej. Jednota, ktorá má nastať medzi nami, má byť podobná jednote, ktorá sa nachádza medzi Otcom a Synom Božím: „... ako si ty, Otče, vo mne a ja v tebe...“ (Jn 17,21).

Môžeme si predstaviť dokonalejšej zhody, harmónie ako je medzi Otcom a Synom? Jednota to je podstata prosby Ježišovej modlitby, aby bola podobná jednota medzi nami, ako je to medzi Synom a Otcom.

V ďalšej časti modlitby Pán Ježiš prosí: „... aby svet spoznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa“ (Jn 17,23). Touto modlitbou chcel nám najprv Pán Ježiš povedať, ako nás má rád, že je to taká láska, akou je on od Otca milovaný. Z Ježišových slov ďalej vieme, že Otec vypočuje jeho prosbu: „... aby všetci jedno boli...“ (Jn 17,21). Zároveň Ježiš hovorí, ako sa to stane. Bude to v prejave lásky navzájom medzi sebou. „*Ohlásil som im tvoje meno a ešte ohlásim, aby láska, ktorou ma miluješ, bola v nich a aby som v nich bol ja*“ (Jn 17,26).

Tak chápeme, že jednota je dôsledkom našej viery v Krista, že človek sám svojimi silami by ju nedosiahol. Jednota je dar od Boha, ktorý si máme vyprosiť cez Duchu Svätého. Vtedy nielen svet, ale i sami zistíme, že sa vyplatí spolupracovať s Bohom. Táto modlitba neuzatvára len vyvolených do svojej hodnoty, pretože Ježiš má záujem o všetkých ľudí, aby

v spojení s ním boli obohatení. Ježiš si praje, aby všetci raz dosiahli to miesto: „... boli so mnou tam, kde som ja, aby videli moju slávu, ktorú si mi dal...“ (Jn 17,24).

tieto slová vidíme uskutočňovať na sv. Štefanovi, keď pri kameňovaní volá: - Vidím nebo otvorené a Ježiša stáť po pravici Boha. – Vôľa Pána Ježiša sa splnila na Štefanovi. Naplnil ho Duch Svätý, cez ktorého čosi vidí a chápe. Je už šťastný, vie, že ho čaká Ježiš. A v tejto láske aj Štefan si praje a vyjadruje tak jednotu, o ktorej hovorí Ježišova modlitba: „*Pane, nezapočítaj im tento hriech*“ (Sk 7,60). To sú slová, ktorými Štefan praje i svojim vrahom, aj keď ho nenávidia, aby zvíťazila láska, a teda jednota a raz aby aj oni mohli prísť na miesto, ktoré je odmenou pre tých, čo sa snažia o jednotu v láske. Koniec Ježišovej modlitby hovorí, že svet ešte nepozná Otca. Ježiš ho ešte predstaví svetu, čo aj po svojom zmŕtvychvstaní urobí.

Modlitba Štefana je podobná modlitbe Pána Ježiša. Prosí o jednotu preniknutú láskou: Pane, nezapočítaj im tento hriech. Dá sa lepšie vyjadriť láska, akú mal Štefan ku Kristovi, keď sa modlí za svojich vrahov?

Správanie Štefana je pre nás úžasné oslovenie a príklad. Štefan nielenže poznal cieľ Ježišovej modlitby za jednotu a lásku medzi nami, ale v najťažšej chvíli svojho života ju uskutočnil aj v praxi. Modlil sa za jednotu. My dnes cítime, že je to pre nás úžasná posila a vidíme v tom čosi krásne, keď človek miluje i v hodine smrti svojich vrahov a praje si, aby aj oni raz s ním vo večnosti prebývali.

Keď dnes sledujeme ľudstvo, zistíme, že ešte nikdy netúžilo po jednote a pokoji tak ako dnes. I napriek tomu, že bacil bezcitnosti, nenávisti, ľahostajnosti, ale i ďalšie sa chcú ujať vo svete. Rastie však i dobrá vôľa.

Vidíme to nielen v športe, kde je odstránená rasová diskriminácia, ale i v iných akciách, kde sa národ snaží pomôcť národu z hrozných katakliziem. Spomeňme si na Arménsko, sucho v Afrike... Zdá sa, že svet dozrieva duchovne, aj keď to ide pomaly. Svet akoby prebúdza svoje svedomie a dôstojnosť človeka. Cirkev taktiež neustále cez slová Svätého Otca a modlitby veriacich snaží sa o naplnenie Kristovej modlitby: „... aby všetci jedno boli...“ (Jn 17,21).

Po poslednej vojne v talianskom meste Cella di Varci, bol postavený kostol rumovísk zničených kostolov na celom svete. Miestny farár sa v roku 1952 obrátil s prosbou k starostom, biskupom a kňazom celého sveta, aby zaslali materiál na tento kostol. Dostal 60 odpovedí. Bol tam materiál z Poľska, Japonska. Kostol mal názov: Kostol bratstva. Oltár je zo zbúraného kostola z Hirošimy. Je zdobený krížom, ktorý je zhotovený zo zbraní, bodákov a nožov. Je tam trňová koruna z drôtu koncentračného tábora v Oswienčime a svätožiaru tvorí akýsi prsteň, ktorý používali k mučeniu v Kongu. Kostol hovorí jasnou rečou: Musí medzi nami zvíťaziť jednota! Pretože jedine jednota prináša lásku a láska je sila, ktorá ma svoj cieľ a ten cieľ je skutočne krásny: večná blaženosť, život bez konca, život večný...

Pre nás to znamená vedieť odpustiť, zabudnúť, naučiť sa odprosiť, vedieť roztvoriť päť, zdržať slovo, svoju myseľ naplniť láskou.

Aj pohľad na nás ľudí je podobný rozkvitnutej lúke. Každý sme iný; farbou, povahou, vzdelaním, ideológiou, vekom, pohlavím, no všetkých by nás mala naplniť myšlienka jednoty, pretože v jednote je sila a z nej sa rodí krása.

Amen.

Peter sa stáva hlavou Cirkvi

Vo svete matérie sa často hovorí: Niečo za niečo. Aj keď by sa na prvý pohľad zdalo, že to platí aj v oblasti viery, nie je tomu tak. Pretože v oblasti viery sa hovorí o láske a v oblasti matérie sa hovorí o egoizme.

Posúdme to sami pomocou evanjelia. Po tri razy opakovanej otázke Pána Ježiša Petrovi: „**Šimon, syn Jánov, miluješ ma väčšmi ako títo?**“ **Po tri razy vyznanom:** „**Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád**“... vyzval ho: „**Pod' za mnou!**“ (Jn 21,15-19).

Končí sa veľkonočné obdobie. Niekoľko dní sme venovali pozornosť Ježišovej veľkňazskej modlitbe, ktorá je jeho testamentárnou rečou a dnes sme počuli, ako Pán Ježiš ustanovuje Petra za hlavu Cirkvi, za najvyššieho pastiera-pápeža. Ježiš najprv poukázal svojim apoštolom na jednotu vo viere a láske, a to preto, lebo to sa má stať ohniskom v osobe Petra, ktorému Pán Ježiš chce zveriť svoju Cirkev, stádo, svoje ovečky, to znamená svojich veriacich. Je to preto samozrejmé, lebo Pán Ježiš neskúma Petrove vlohy k tomuto úradu, ani jeho organizačný talent, ani jeho teologické znalosti, ani jeho právnický talent, ale pýta sa ho na jeho lásku k nemu. Predtým častejšie Pán Ježiš zdôraznil vo svojom učení, že prvým medzi apoštolmi môže byť len ten, kto má najviac odvahy slúžiť a najviac milovať. Preto sa spytuje Petra: „... *miluješ ma?*“ (Jn 21,15). A dokonca to zopakuje tri razy, a to nie preto, že stará právna norma žiadala k platnosti trojnásobnú výpoveď svedkov, a tiež nie preto, aby tým zdôraznil význam tejto chvíle, ale preto, aby Petra upozornil, že ho tri razy zaprel. A neurobil to preto, aby ho pokoril, ale aby mu ukázal, že mu odpustil a zároveň ho upozorňuje, že pri svojom zodpovednom poslaní, keď bude riadiť Cirkev, sa nesmie spoliehať len na seba, pretože to by mohlo viesť k novému pádu, ako sa o tom Peter mohol presvedčiť, ale aby sa spoliehal jedine na Boha. To, že Peter pochopil výčitku Pána Ježiša, cítime po treťom opýtaní sa Pána Ježiša, keď Peter odpovedá: „*Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád!*“ (Jn 21,17). Vidíme, že Peter sa už nespolieha na seba, ale volá samého Pána Ježiša za svedka svojej lásky. To sa stane útechou Petrovi, ale i ostatným apoštolom. Pán Ježiš pozná ich slabosti, ale pozná aj ich lásku. To znamená i to, že nikto nebude môcť v Cirkvi vytýkať chyby druhému po udalosti, keď mu tieto chyby odpustil Ježiš Kristus, teda po sviatosti zmierenia.

Otázka – miluješ ma – sa netýka len Petra, prípadne predstavených v Cirkvi, ale týka sa aj nás všetkých. Pán Ježiš si nás chce všetkých spútať láskou. To cítime zo slov Petrovi: „*Keď si bol mladší, sám si sa opásala chodil si, kde si chcel. Ale keď zostarneš, vystrieš ruky, iný ťa opáše a povedie, kam nechceš*“ (Jn 21,18). Šimon Peter bol muž prudkej povahy, a predsa Ježišova láska ho spútalala.

Keď sa človek narodí, vynúti si od rodičov všeličo. Keď je človek mladý, tiež si ide kam chce, mnoho sa mu odpúšťa, prepáči, mnoho samu toleruje. Ale raz príde deň, že budeme musieť ísť všetci tam, kde sa nám moc nechce. Človek má však slobodnú vôľu, môže odmietnuť, ba dokonca aj Bohu povedať nie. Ak však máme skutočnú lásku, tak toto nikdy nepovieme. Ježiš sa aj dnes pýta každého z nás: Miluješ ma? Kiež by sme odpovedali ako Peter! „*Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád!*“ (Jn 21,17).

Takto vyznaná naša láska nám zväzuje ruky, srdcia a celé naše životy a my chceme ísť len tam, kde nás chce mať Boh a čo je jeho vôľa. My vieme, že vôľa nášho nebeského Otca je, aby sme šli a hlásali Evanjelium a podľa neho aj skutočne žili. Dnes by sme si mali viac uvedomiť aj to, aby sme sa skutočne čo najpevnejšie spájali s viditeľnou hlavou Cirkvi-

pápežom, s našimi biskupmi a kňazmi, aby sme vytvorili skutočnú jednotu v láske, o čom nás tak dôrazne učil Pán Ježiš. Všetci veriaci spojení s Rímom sa modlíme za Svätého Otca, aby ako nástupca Petra apoštola viedol nás šťastne do prístavu večnosti. Naša oddanosť, naše modlitby- to je silná zbraň proti zlu a isté víťazstvo!

Nečakáme za to odmenu tu na zemi, ako čakajú neveriaci nebo tu na zemi. Čakáme odmenu v láske, ktorú obsiahneme úplne len po stretnutí s Bohom vo večnosti.

Amen.

Svätodušná nedeľa

Jn 20,19-23

Narodeniny Cirkvi

Krátko po druhej svetovej vojne, keď sa odstraňovali trosky po náletoch na námestí sv. Petra v Ríme, zhromaždilo sa niekoľko tisíc mladých ľudí, ku ktorým prehovoril pápež Pius XII. Rukou ukázal na baziliku, ktorá je skvostom Cirkvi a povedal:

- Keby ste kedysi uvideli ruiny z tohoto krásneho chrámu, na ktorý sme my kresťania hrdí a je nám milý, zapamätajte si, že to nebude koniec Cirkvi, ale iba zrúcanina krásneho chrámu, pretože Cirkev – to ste vy, všetci odrazu a každý z vás osobitne.

Mohli by sme tiež povedať, že keby zbúrali stovky kostolov, uväznili mnoho kňazov a biskupov, to by tiež nebol koniec Cirkvi. Cirkev – to sú všetci veriaci kresťania, ktorí uverili v Pána Ježiša a navzájom sa milujú.

Pri príležitosti desiateho výročia pontifikátu pápeža Jána Pavla II. sa pýtali aj jedného dievčaťa, čo sa jej páči na pápežovi. Odpovedala takto:

-Som šťastná, že patrím do tejto Cirkvi. Veľmi sa teším, že nám pápež svojím životom ukazuje, že Cirkev žije a v nej žije Ježiš.

Vieme, že Svätý Otec prijal na osobnej návšteve delegáciu z Moskvy, v ktorej okrem veľvyslanca boli aj dve kozmonautky. autor o tomto stretnutí napísal, že všetci prítomní pri stretnutí s pápežom cítili úžasnú silu, pokoj a lásku. a poznamenal, že pápež je osobnosť.

Dnes sa na nás všetkých obracia liturgia, texty Svätého písma s významnou myšlienkou: „Prijmite Ducha Svätého“ (Jn 20,22).

Čo to znamená? Pán Ježiš, keď na 40-ty deň vystupoval do neba, sľúbil apoštolom, že im pošle posilu – Ducha Svätého. Desať dní čakali v modlitbách spolu s Máriou, bratmi a ženami, keď za sprievodu zvláštnych znamení vetra a ohnivých jazykov sa z ustráchaných apoštolov stávajú nebojácni ohlasovatelia učenia Ježiša Krista. Zbabelý Peter prehovorí a odpoveď na jeho prvé kázanie je úžasná. Mnohí prítomní prijali jeho učenie a dali sa pokrstiť a pripojilo sa ich v ten deň asi tritisíc duší (por. Sk 2,41). Pod vplyvom darov Ducha Svätého sa Peter stáva osobnosťou. Z obyčajného rybára sa stáva rybár ľudských duší, ako mu to predpovedal Majster.

Slávnosť Svätodušnej nedele chce každého z nás postaviť pred vážne zamyslenie. Viac ako po iné dni roka by sme si mali uvedomiť slová Pavla, ktoré napísal v Prvom liste Korinťanom: „Neviete, že ste Boží chrám a že vo vás prebýva Boží Duch? Kto by teda Boží

chrám zničil, toho Boh zničí. Lebo Boží chrám je svätý – a ním ste vy“ (1 Kor 3,16-17). to znamená, že vo svetle viery je človek chrámom Ducha Svätého, a to najmä v čase, keď je v milosti Božej. Túto skutočnosť si my veriaci máme náležite uvedomiť, oceniť a vážiť. To samá prejavíť v našom zmýšľaní, reči a tiež i v praktickom konaní. Taký človek plní si svoje povinnosti čestne a modlí sa. Pristupuje ku sviatostiam a pravidelne sa zúčastňuje na sv. omši. Uskutočňuje príkaz lásky, odpúšťanie pre neho nie je frárou, ale samozrejmosťou. Je to človek, o ktorom sa hovorí, že má v sebe dobrého ducha a dobré srdce.

Je potrebné zamyslieť sa a uvedomiť si, či je to skutočne aj u nás takto. Bohužiaľ, aj my sme si málo uvedomovali, že sme chrámom Ducha Svätého, aj keď sme pristupovali k sviatostiam a plnili si náboženské povinnosti. Prirovnávaním môžeme povedať, že sme na výstavbe a výzdobe svojho chrámu málo pokročili. Často sa náš chrám menil na javisko, v ktorom sa odohrávali drámy a neuveriteľné romány. Náš život bol často ako divadelná sieň, do ktorej po zaplattení mal vstup každý. Možno naše telo sa stalo trhoviskom, kde sa odohrávali rôzne machinácie. Alebo sa naše telo – chrám premenil na skrýšu, kde sa snuli rôzne plány proti čestným ľuďom a nemravnosti...? Pán Ježiš si praje, aby sme pod vplyvom Podobnosti o mánotratnom synovi vrátili sa späť a začali nový život, začali cieľavedome budovať a zdobiť chrám svojej duše, a tak vytvorili dielo, ktoré si raz zaslúži večnú odmenu.

Ježiš po zmŕtvychvstaní často svojim hovorí: „*Pokoj vám!*“ (Jn 20,19). Náš chrám, naša duša, naše telo skutočne najviac potrebuje pokoj. Pokoj svedomia, čistý pohľad, teplý stisk ruky, milé slovo. Pán Ježiš povedal: „*Kto chce ísť za mnou, nech vezme svoj kríž a nech ma nasleduje*“ (Mt 16,24). Keď chceme skutočne svoj život zmeniť a prijať Ducha Svätého, musíme si dnes uvedomiť, že sebazapieranie a sebaovládanie je prvou podmienkou pri nasledovaní Krista na ceste, ktorá vedie k víťazstvu.

Rozkázať inému je ľahšie ako sebe. Cicero, pohanský filozof, poznamenal: - Najväčším víťazstvom je víťazstvo nad sebou samým. – Pavol, ktorý osobne prežil zmenu života, dáva nám radu: „*ale z milosti Božej som tým, čím som, ak jeho milosť nebola vo mne márna*“ (1 Kor 15,10).

Silu Ducha Svätého vidíme aj vo sviatosti zmierenia, keď sa zbavujeme starého človeka. Rodí sa nový, ktorý chce kráčať rovnou cestou a vo svetle. Tu prichádza Duch Svätý ako prevzácny hosť, aby prebýval v nás ako v chráme. Aby táto budova bola pevná a odolala búrkam a víchriciam akéhokoľvek druhu, je potrebné, aby sme ju stavali a posilňovali živou a rozumnou vierou, a tiež dodržiavali predpisy výstavby normálnej prevádzky. To znamená, aby sme zachovávali slovo Božie, príkazy Božie a posilňovali sa prostriedkami milosti, čiže sviatosťami. Na to, aby sme boli skutočne živým chrámom, stačí tak málo, aj keď mnohým sa to zdá veľa.

Ale kto raz okúsil skutočnú radosť z Ducha Svätého, ktorý prebýva v nás, neľutuje čas, námahu i prostriedky a prípadne, aj keď došlo snád' načas k zneucteniu, znečisteniu chrámu hriechom, snaží sa čo najrýchlejšie ho dať do pôvodného stavu krásy. Takto žitý život s vedomím, že vo mne prebýva Duch Svätý, je nielen obohatením osobným, ale i obohatením všetkých, s ktorými sa stretáva. To vidíme i vo svojom okolí, že mnoho našich bratov a sestier si je vedomých toho, že v nich prebýva Duch Svätý, čo dokazuje, že kresťanské pravdy sú pekné nielen v teórii, ale že sú aplikovateľné aj v praxi a ako také sú hybnou silou a tvorcom mravného čistého, čnostného a radostného života.

Dnes často počujeme, že chceme svet radostnejší, spokojnejší, lepší. To však ale znamená, že musíme začať od seba. Uvedomme si, že máme sa starať, aby náš vnútorný život, náš vzťah k Bohu bol čistý, a to znamená, že máme svoje telo držať v takom stave ako ten

najvzácnejší príbytok Ducha Svätého. Niekedy stačí tak málo, aby človek bol šťastný. Odstrániť jednu chybičku, jeden zlý návyk a spoznáme rýchlo úžitok.

Prirovnajme to k zubu. Sme zdraví, len jeden zub nás bolí. Už cítime nielen bolesť, ale sme i nespokojní, ba často i naše okolie pre náš zub trpí, lebo človek je nervózny, zamračený. Stačí jedna návšteva u stomatológa a vráti sa pokoj, radosť, úsmev. Nie sme náhodou takým boľavým zubom aj my? Neznepríjemňujeme život, radosť svojim bratom, sestrám?!

Dnešná doba musí mať osobnosti. To však nie je rezervované len pre vyvolených. Osobnosťou môže byť každý z nás, kto svoj život nežije povrchno a svoj život veriaceho upriamuje na večnosť, kde očakáva aj odmenu. Áno, náš Svätý Otec je osobnosť, ktorú uznávajú nielen veriaci, ale i inoveriaci, ba i neveriaci. Vieme však o Jánovi Pavlovi II., že tvrdo pracoval a pracuje na sebe. Nielen ako kňaz, ale aj ako človek. Osobnosť človeka sa nezhoduje so slabosťami. A práve dnes si vzbudme túžbu dokázať viac na sebe pracovať, ako tomu bolo doteraz. My veriaci si zvlášť uvedomme, že sme chrámom Ducha Svätého.

Cirkev môže prísť v kataklizmách o chrámy, ako povedal mladým ľuďom pápež po vojne. Ale Cirkev sa tým nezničí, pretože Ježiš bude žiť v našom živote a naše telá zostanú chrámami Ducha Svätého.

Amen.

Svätodušný pondelok

Jn 14,23-26

Cirkev sa pohla z miesta

Pred niekoľkými rokmi sa u nás hovorilo a písalo ako senzácii, keď sa podarilo robotníkom, technikom premiestniť niekoľko metrov starý historický kostol v Moste v Čechách. Na mieste, kde bol vybudovaný kostol, nachádzalo sa uhlie. Bolo to veľmi nákladné, ale pomaly, centimeter po centimetri, kostol za pomoci modernej techniky premiestnili. Škoda však, že tento kostol neslúži svojmu pôvodnému účelu. Vtedy viaceré články mali názov: Pozor, pozor! Kostol sa pohol z miesta! Takéto zvolanie môžeme použiť aj my dnes, na sviatok Zoslania Ducha Svätého: Pozor, pozor! Cirkev sa pohla z miesta!

Svätodušné sviatky sú skutočne začiatkom novej epochy v dejinách nielen Cirkvi, veriacich ľudí, ale i novej, stále mladej a modernej doby. Zoslanie Ducha Svätého sa stalo medzníkom pre svet až do konca čias.

Čo to znamená? Čo sa vlastne vtedy udialo, keď táto udalosť sa spomína aj po stáročiach, a to nielen ako historický fakt, ale aj ako významná udalosť potrebného významu pre dnešný svet.

Touto slávnosťou sa končí veľkonočné obdobie. Na apoštolov zostupuje Duch Svätý, ktorého im prisľúbil pred desiatimi dňami Pán Ježiš, keď vystupoval k Otcovi do neba. Desiat dní čakali na tento znak.

Zvykli sme si v spojitosti so slávnosťou Zoslania Ducha Svätého hovoriť o päťdesiatich dňoch. Turíce. Cítime v tom čosi tajomné. Pripomeňme si, že toto slovo je gréckeho pôvodu a vyjadruje päťdesiaty deň po zmŕtvychvstaní Pána Ježiša. Svätý Augustín, ktorého považujeme za znalca znakov čísel, vysvetľuje nám, že číslo 50 je číslom Ducha Svätého, ktorý účinkuje v dejinách sveta. Môžeme to odvodiť z toho, že je to zároveň určitý časový údaj prvého zostúpenia Ducha Svätého na apoštolov a istým programom činnosti, začiatkom nového sveta, o ktorom sme počuli i zo slov Pána Ježiša.

Skúsme si poodhaliť niekoľko informácií, ktoré sa vzťahujú na túto udalosť. Najviac si máme povšimnúť duchovnú premenu apoštolov. V Skutkoch apoštolských sa dočítame o neobyčajných úkazoch, ktoré toto sprevádzali: prudký vietor, ktorý naplnil celý dom, ohnivé jazyky, ktoré sa rozdelili nad každého jedného z prítomných, ale aj o schopnosti hovoriť cudzími jazykmi.

Máme tu teda tri zvláštne znaky: **vietor, oheň a jazyky**. Tieto tri znaky sú vo všeobecnosti v tradícii zjavenia Boha chápané ako symboly všemohúceho Boha. **Vietor a oheň** sú často sprievodnými znakmi všemohúceho Boha, ktorý sa v Starom zákone zjavuje ľuďom. Pripomeňme si horiaci ker, z ktorého hovorí Boh k Mojžišovi, alebo búrku na hore Sinaj v čase, keď Mojžiš dostával Desatoro Božích prikázaní. V židovskej tradícii znakov **jazykov** je chápaný ako výraz prorockého poslania. Vieme, že proroci často oslavovali boha nezrozumiteľnými slovami, rečou, ktorej nerozumeli poslucháči a v tom videli znak naplnenia Duchom. Môže sa to zdať divné a podozrivé pre racionalisticky zmýšľajúcich ľudí. Pravda, z toho ešte nevyplýva, že keď ktosi mrzačí reč a hovorí nezrozumiteľne, že musí byť naplnený Duchom Svätým.

Židia však boli presvedčení, že ten, kto hovoril neznámymi slovami, že je to znak poslania a toto si musíme povšimnúť aj my, pretože musíme brať ako fakt to, že takéto znaky vidíme aj vo chvíli zoslania Ducha Svätého, aby mohli byť presvedčení prítomní, že toto pochádza od Boha. Konečne pred koncom textu Skutkov apoštolských tento znak reči zohráva ešte ďalšiu úlohu. Prítomní, ktorí boli zhromaždení v Jeruzaleme, pochádzali z rôznych krajín a národov a všetci počuli apoštolov hovoriť v ich vlastnom jazyku. Tu môžeme vidieť aj vysvetlenie i na udalosti pri stavbe Babylonskej veže, kde došlo k akémusi pomäteniu, kde si ľudia v okamihu prestali rozumieť, pretože každý z nich hovoril inou rečou. Nemohli si porozumieť a preto sa rozišli a nedokončili stavbu veže, ktorá mala symbolizovať to, že aj bez poslušnosti k Bohu sa dostanú do neba. A tu apoštoli obracajú sa k ich potomkom v ich reči, bez predchádzajúceho štúdia tejto reči, a to v jednom okamžiku.

Tento dar jazykov, z ktorého získavajú apoštoli, nám pripomína i úlohu rodiacej sa cirkvi, ktorá má prehovoriť k ľuďom ich vlastným jazykom a všetci majú byť zjednotení s Pánom Ježišom. A preto vietor, ohnivé jazyky, dar reči sú znakmi prítomnosti Ducha Svätého v apoštoloch. Pri čítaní evanjelia zistíme, že Pán Ježiš predpovedal prítomnosť ducha Svätého apoštolom a aj to, že ich posilní. Pán Ježiš sa často obracal na apoštolov slovami: „*Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu zadržíte, budú zadržané*“ (Jn 20,22).

Apoštoli tak dostali moc sprostredkovateľov medzi Bohom a ľuďmi. Apoštoli dostávajú moc odpúšťať ľuďom ich nedokonalosti, a to v sile zmŕtvychvstania Pána Ježiša. Dostalo sa im moci k urýchleniu diela Pána Ježiša a vplyvu na osudy sveta. Keď si uvážime že túto istú moc, ktorú dostali apoštoli na päťdesiaty deň, má dnes Cirkev, tak môžeme byť menej náchylní k pesimizmu, ktorý šíria falošní proroci o Cirkvi dnes. Silu a dary Ducha Svätého však nedostávajú len apoštoli, ale všetci Židia i prítomní v Jeruzaleme, ktorí prichádzajú na to miesto, kde sú apoštoli. Nie je to len vec dotýkajúca sa apoštolov, ale túto silu možno pozorovať i na veľkom počte mužov a žien, ktorí v tom čase sú prítomní v Jeruzaleme, ktorí sa prišli pozrieť, čo sa vlastne deje. Ku nim sa obrátili apoštoli svojimi slovami. Každý ich počul hovoriť v jeho vlastnom jazyku a ohlasovať im veľké Božie dielo. Židov sa nedotklo iba to, že počuli šum vetra, ale ešte viac sa ich dotkli slová apoštolov, ktorým porozumeli.

Vieme, že je potrebné posilnenie duchom Svätým, aby sme v slovách druhého človeka vycítili, že sa jedná o Božie slová. Vieme to zo slov apoštola Pavla: „... a nik nemôže povedať: Ježiš je Pán, iba ak v Duchu Svätom“ (1 Kor 12,3). Duch Svätý musel vnútorne

osvietiť Židov, aby mohli prijať slová apoštolov, že to hovoria o Bohu. Významné miesto má táto udalosť nielen u apoštolov, ktorí na ňu boli pripravení, ale bola to udalosť, ktorá mala im získať aj akúsi popularitu, pretože títo ľudia neprišli do Jeruzalema kvôli smrti Ježiša z Nazareta, a predsa tu vidíme druhú príčinu zoslania Ducha Svätého, a to je chvíľa narodenia Cirkvi na základe kázni, ktoré predniesli apoštoli pod vplyvom Ducha Svätého. Duch Svätý pripravuje prítomných, aby prijali učenie Ježiša Krista a uznali ho za svojho Pána a stanú sa pod vplyvom znakov aj oni svedkami učenia Ježiša Krista. Keď apoštoli videli, že prítomní prijímajú tieto slová a spájajú či zjednocujú sa s Bohom, vysluhujú im sviatosť krstu.

Táto udalosť má úžasný význam, pretože od tohoto okamihu medzi nami, čo prijímame Ducha Svätého neplatí rasizmus, odstraňujeme nerovnosť medzi národmi, stavmi a pohlavím. Všetci sa stávame rovní, sme bratmi a sestrami. Toto prijímame ako silu a dielo Ducha Svätého a v tom poznáme, že Ježiš Kristus prišiel na to, aby spasil všetkých ľudí.

Sme rozdielni, a predsa môžeme prijať toho istého Ducha Svätého. Uvedomujeme si, že v Duchu Svätom sme zjednotení, pretože vieme, že od neho pochádzajú všetky naše schopnosti, že on dáva našim snahám správny smer. Je to tá nádherná myšlienka Pavla o jednom tele, ktoré sa skladá z mnohých údov, kde úd sám pre seba nestačí, ale svoj význam má v spojení s ostatnými. Naša úvaha nás teda chce posilniť, aby sme v Duchu Svätom poznali svoju jednotu, že máme byť medzi sebou navzájom zjednotení ako bratia a sestry.

Tak sme sa my veriaci mohli posilniť vo viere a svet, ktorý neveril v Boha, mohol sa presvedčiť, že nie budova z kameňa, ale budova Cirkvi sa pohla. Jej staviteľ-Ježiš Kristus, ktorý dnes riadi Cirkev cez Ducha Svätého, ukázal, že Cirkev je živá, má svoje pevné a neotrasiteľné miesto i dnes, na konci 20. storočia – storočia atómovej doby.

Cirkev žije a my môžeme v Duchu Svätom dnes spievať: Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat! To znamená: Kristus víťaz, Kristus Kráľ náš, Kristus vodca náš!

Amen.

Pondelok po 10. nedeli v Období cez rok

Mt 5,1-12

Moderné ticho

Predstavme si jeden obyčajný deň. Ráno sa mnohí ľudia strhávajú zo sna za zvonenia budíka a o malú chvíľu vstupujú na ulicu do dennej vravy. Pripája sa hrmot automobilových a iných motorov. Popoludní a na večer tento krik a vresk zmohutnie zapnutím rádia, televízie, filmových premietaciek a koncom týždňa všetko doplní a korunuje ohlušujúca hudba tanečných zábav.

Pod vplyvom toho, že svet je zaplavený hlukom a vreskom, zdajú sa nám slová Pána Ježiša: „**Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme**“ (Mt 5,5) čudné, ba priam nemožné.

Preto si porovnajme tento každodenný hurhaj sveta s pokojom Božím. Všimnime si, ako chceme ovládať svet, druhých ľudí, svoje okolie. Otec v rodine, vedúci na pracovisku, učiteľ v škole. Všade plno kriku, ktorý je taký strašný, taký zraňujúci, ale pritom vždy bezmocný. Pokiaľ siaha krik otca? Po múry vlastného bytu. A krik štadiónov, zábavných podnikov? O niekoľko sto metrov ďalej. Ďalej je už ticho. Mocné a nepremožiteľné ticho polí, lesov, prírody, vesmíru.

Ale je tu ešte jedno ticho. Ticho po smrti, ktoré premôže každého, ktorému nik neodolá. Celá zem, celý svet je ponorený do ticha. Tak to stvoril Boh. Pre neveriaceho je toto ticho strašné. Je pred ním bezmocný, nevie, čo sa v tom tichu skrýva. Je to ticho prírodných zázrakov, zákonov, ničoty, nezmyselnosti. Pre nás veriacich je to ticho Božie. Celý svet je uložený do tichej, mlčanlivej láskavosti Božej. Boh svojím tichom ovláda svet. A naše výkriky, naše slová, naše modlitby nie sú bezmocné slová do prázdna, ale do láskavej a tichej tváre Božej. Svet nepatrí ľuďom, ktorí kričia, ale tichým, ktorí v ňom počujú tlkot Božieho Srdca. Blažení tichí, lebo im bude patriť zem.

Boh vždy prehovoril iba k tichým ľuďom. Ľudí, ktorých si vyvolil, najskôr vyviedol do ticha púšte, do samoty a tam im zveril svoje prisľúbenie. Aj keď zostúpilo Božie Slovo na zem, svet bol hlboko ponorený do ticha noci. Aj Syn Boží sa sám postavil do zástupu tichých. Pokojné a tiché bolo jeho zvestovanie, narodenie, skrytý a tichý bol aj jeho život. A vo verejnom živote pristupoval Ježiš k ľuďom nie s krikom a násilím, nikoho neprekrikoval, s nikým sa nehádal, ale ku všetkým vedel nájsť milé a láskavé slovo. Svoj život tu na zemi zavŕšil tichou a pokojnou smrťou. Od tej doby kráča svetom zástup ľudí, ktorý sa naučil tichosti. Idú za Ježišom, nesú svoj kríž nasledujúc svojho Učiteľa. Lebo čo zostalo po kráľoch, vladároch, mocných tohto sveta? Zanikol ich hlas, ich meno, ich vzor. Ale tí, čo prosili a prosia: Ježišu tichý a pokorný srdcom, sprav srdce naše podľa srdca svojho, idú ďalej a vládnu zemou. Šíria Ježišovo evanjelium nie silou hlasu, krikom, ale tichým, skrytým životom, v ktorom pôsobí milosť Božia.

Nejedná sa tu však len o vonkajšie ticho. Tichý musí byť človek najskôr vo svojom vnútri, aby sa ovládal aj navonok. Avšak každé ticho je závislé na Bohu. Iba ten, kto prijíma Boha, prijíma jeho pokoj, jeho blažené ticho. On je jediným zdrojom tichosti.

Pozrime sa na Svätú rodinu. Aké blažené ticho tam vládlo! Vládnú toto ticho aj v našich rodinách? Starší ľudia vyhľadávajú chvíle ticha a odpočinku pre svoju únavu, nevládnuť. Mladší ho hľadajú až vtedy, keď sú dokonale unavení, keď už nervove nemôžu zniesť krik tohto sveta. Nahliadnime sami do seba a priznajme si, ako málo vyhľadávame chvíle ticha, chvíle samoty. Prečo je tomu tak? Lebo tu sa stretávame s Bohom, tu sa začíname modliť, tu začíname poznávať sami seba. Vždy sa niečo nájde, čo nám prekazí to vnútorné ticho. Vždy nám niečo alebo niekto stojí v ceste k Bohu. Preto radšej trpíme hluk sveta. Keby nebolo v ľudských dušiach a vo svete chvíľ ticha a pokoja, nenašli by sme v dejinách obdivuhodné diela sochárov, hudobníkov, básnikov a spisovateľov, vynálezcov a mnoho iných krás. Práve v tomto tichu človek nachádza svoje šťastie, poznáva tvár Božiu a v nej poznáva odlesk lásky Božej. To sú tie najvzácnejšie chvíle ľudského života na zemi.

Svet sa namiesto pokoja a ticha uchyluje k hrmotu vynálezcov, k rinčaniu zbraní. Na zničenie zeme stačí 15 000 vodíkových bômb. ale na svete je ich vyrobených oveľa viac. Toto všetko nás vzdďľuje od Boha, a tak strácame pokoj a ticho svojej duše a celého sveta, a to len preto, že niektorí sa dobrovoľne zriekajú pokoja a tichosti Kristovej a nestačíme im stavať sanatóriá, ústavy a nemocnice, kde sa zotavujú a liečia tí, ktorí ochoreli z vresku tohoto sveta.

Máme skúsenosti, ako liečivo a blažene pôsobí ticho na človeka, najmä na jeho dušu. Hodnoverné svedectvo by nám vedeli priložiť aj svätí. Pre nich to boli chvíle spojenia s Bohom, chvíle Božej prítomnosti, kedy sa mohli započúvať do Božieho hlasu. Avšak Boh nehovorí len ku svätým. Hovorí i ku každému jednému z nás. Len si musíme nájsť čas,

musíme si nájsť samotu a ticho, aby sme sa vedeli započúvať do jeho slova. Mnohí to už dokázali.

Skúsme to aj my spolu, alebo aspoň podobne ako anglický vládca Jim v Afrike. Jeho príbeh opisuje jeden z malých bratov Karola Foucaulda v knihe *C h v í l e p r e ž i t é v A f r i k e*. Spomína tu vyučovanie katechizmu, pri ktorom opisuje aj skutočný príbeh s Angličanom Jimom.

Do nádherne vybudovaných víl belochov v Afrike roznášajú poštu domorodí obyvatelia. Pri tejto zodpovednej úlohe poštára pomáhal svojmu otcovi aj malý, sotva dvanásťročný Tom. Pred obedom už mali byť poroznášané všetky noviny, a preto sa ponáhlal do školy, aby to stihol. Pri piatom dome ho zachvátili veľké bolesti žalúdka.

Zastrčil noviny do schránky, ale dostal akúsi odvahu vstúpiť do domu a poprosiť o vodu. Otvoril dvere domu, vstúpil do chodby a odtiaľ do kuchyne. Nestretol nikoho. Jeho šikovné prsty zvrtili kohútik a pohár sa naplnil vodou. Vypil ho na dúšok a pocítil úľavu. Ale tu zrazu sa po chodbe blížili mocné a dunivé kroky. Blížil sa biely Jim. Chlapec Tom si už predstavoval, ako bude lízať prach zeme, ale potom, že vezme kameň a hodí do tohto namysleného belocha. Predstavoval si, ako sa bude vyhovárať, čo urobil bielemu Angličanovi. Tým sa jeho predstavy skončili. Už mal na pleci silnú ruku, ktorá ho pootočila a jednou ranou po hlave zvalila k zemi. Takto pokorený Tom však mení svoje zmýšľanie. Bojázlivo sa díva na belocha a trasľavým hlasom zvolá:

- Ďakujem vám, že môžem u vás ležať na zemi. Ved' celú zem Kristus pokropil a posvätil svojou krvou. Nehnevám sa na vás. Mám strašné bolesti, a preto som sa odvážil vojsť sem. Dovoľte mi odísť.

Vtedy sa Jim zahanbil a prišlo mu na um, že zem je skutočne svätá, lebo Ježiš bez slova vylial na ňu svoju krv. S ľútosťou zdvihol chlapca, podal mu ruku, usmial sa, pritiahol ho k sebe a vraví:

- Sme priatelia. Keď prinesieš noviny, zastav sa vždy u mňa.

Či by ste chceli, bratia a sestry, aby stretnutie oho bezmocného chlapca so silným a neľudským mužom skončilo ináč? Stačil okamih ticha na zemi a chlapec zmenil aj krutovládca. aj Kristus dostal zaucho, a nevrátil ho, nepomstil sa. Ak by ste aj vy ho radšej videli v úlohe odplatiteľa za zlo, musel by nás trestať všetkých.

Keď prídu v živote ťažké chvíle, keď sa kríž bude zdať neznesiteľný, vtedy si pomyslime na túto facku a po nej na tento okamih ticha. Hľadáme aj my to sväté ticho, v ktorom k nám prichádza Kristus so svojou láskou, aby nás posilnil a znova pripomenul, že iba takto môžeme získať dedičstvo v kráľovstve svojho Otca.

Amen.

Utorok po 10. nedeli v Období cez rok

Mt 5,13-16

Vážne upozornenie

Prednedávnom som sa rozprával s jedným mojím známym. Je to veľmi dobrý a znášanlivý veriaci. Sťažoval sa, že pracuje v kolektíve, ktorý sa riadi pochybnou morálkou, ale on by chcel pre tento kolektív čosi urobiť. Chcel by kolegom ukázať svetlo, chcel by ozdraviť ich zmýšľanie, názory a skutky. Jedným slovom, chcel by vniesť ducha Evanjelia do prostredia, v ktorom pracuje. Veľa nad tým rozmýšľal, ale bojí sa začať, aby sa ostatní od neho neodvrátili a aby nepovedali, že je príliš múdry a moralizuje.

Náš brat pozná aj slová evanjelia, ktorými sa nám Ježiš prihovára: „**Vy ste svetlo sveta... Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach**“ (Mt 5,14-16). Ale tu sa mu zasa vynára ďalšia ťažkosť. Pýta sa: Ja mám byť svetlom sveta? Ja mám svietiť iným? Ved' som len obyčajný človek. Nebolo by domýšľavosťou, že ja svietim druhým? Neviedlo by to k pýche? K čomu vlastne nás tu Ježiš navádza?

Odpoveď na tento problém nám pomôže dať jeden celkom bežný úkaz z prírody. Predstavme si, že niekedy večer kráčame s deťmi po ulici. Odrazu sa spomedzi mrakov vynorí žiarivý svit mesiaca. Deti vykriknú: - Ocko, mama, pozrite, ako mesiac svieti! – My dospeli im s celkom čistým svedomím prikývneme a ideme ďalej. Ale je to pravda? Naozaj mesiac svieti? Všetci vieme, že mesiac vôbec nesvieti. On len odráža slnečné lúče a my ich prijímame ako vlastné svetlo mesiaca

Podobne je to aj s nami, kresťanmi. Ak máme svietiť iným, nesvietime svojím svetlom, ale tým, ktoré prijímame od Krista. Teda Kristovým svetlom svietime. toto vedomie nás uchráni od pýchy a namyslenosti. Ľudia, ktorí uvidia svetlo nášho jednanie a našich skutkov, po čase pochopia, e to nie je naše vlastné svetlo, ale svetlo Božie, v lúčoch ktorého kráčame. Myslím, že každému človeku je svit mesiaca v jeho skromnosti sympatický a nikto mu nezazlieva, že nesvieti vlastným svetlom.

Podobne je to aj s nami. Aj nás si ľudia obľúbia ešte väčšmi, keď zistia, že máme také isté slabosti ako ostatní, ale dokážeme ich prekonávať Kristovou silou a silou jeho svetla. Teda to, čo nás drží nad hladinou, nie sú naše schopnosti, ale priazeň Božia, ktorú používame a o ktorú sa svojím životom usilujeme.

Všimnime si ešte raz Ježišovo odporúčanie. Ježiš nám nehovorí: Hovorte o svojom svetle, odkiaľ ho máte, ale doporučuje nám predovšetkým konať a svojimi skutkami svedčiť o svetle, ktorého sa nám dostáva. Kto takto bude postupovať, pre toho sa stanú bezprostrednými obavy, žeby ho iní obvinili z moralizovania, alebo vyvyšovania. Svetlo evanjelia nám ukazuje aj to, ako začať. Všimnime si Ježiša, koľkokrát vo svojom živote začína rozhovor s neznámym človekom slovami: „*Odpúšťajú sa ti hriechy*“ (Lk 5,23). On-Boh odpúšťa. A odpúšťa aj v poslednej hodine svojho pozemského života tým, ktorí sa ho chcú zbaviť a vysmievať sa mu ešte aj pod krížom.

A pozrime sa aj na Ježišovho námestníka, pápeža Jána Pavla II. On ako najvyšší reprezentant Kristovej Cirkvi a verný nositeľ Kristovho svetla zostupuje do väzenia k človekovi, ktorý sa pokúsil o jeho smrť a odpúšťa mu. My tiež najviac a najhlbšie môžeme zapôsobiť na iných vo svojom okolí tým, že budeme odpúšťať bez ohľadu na to, aké krivdy alebo poníženia sme museli zniesť.

Niektó však povie: - Ale odkiaľ brat silu? Ja by som sa rád pomeril so svojím hnevnikom, ale bojím sa s ním stretnúť, aby som mu znova niečo nepovedal. Preto ho radšej obídem.-

Svätý Otec Ján Pavol II. vo Frossardovej knihe *Rozhovory s Jánom Pavlom II.* odpovedal na to asi takto: - Silu pre každodenné povinnosti máme čerpať predovšetkým z modlitby. Nedá sa povedať, koľko sa máme modliť, no všetky naše záujmy musia vyrastať z modlitby, akoby zo svojej duchovnej pôdy. Vrstva tejto pôdy nemôže byť príliš tenká a plytká. Vnúťorná skúsenosť nám umožní rozoznať, ako utvárať túto pôdu zo dňa na deň, aby jej bolo dosť, aby sme mohli dokázať previesť všetky svoje rozhodnutia. –

Bratia a sestry, ak aj my cítime, že by sme mohli niečo pozitívne urobiť pre svojich blízkych a pre svoj kolektív, v ktorom dennodenne pracujeme, nebojme sa stať svetlom Kristovým. Na usmernenie života iných nepotrebujeme učené teologické debaty, ale jednoduché skutky. Skutky živé modlitbou a vychádzajúce z úprimného srdca.

Amen.

Streda po 10. nedeli v Období cez rok

Mt 5,17-19

Som spravodlivý kresťan podľa Ježiša?

Bratia a sestry, možno ste sa v živote stretli s podobným príbehom, ktorý mi rozprávala jedna staršia pani. Hovorí:

Boli sme dvaja súrodenci. Ja a brat. Prednedávnom, keď nám naša už stará mamička ťažko ochorela, ani sa neukázal pri jej posteli. A keď zomrela, ešte si pýtal aj polovicu z podpory, čo som dostala na pohreb. Povedzte, kde je tá spravodlivosť?

Človek čaká od ľudí spravodlivosť. Niekedy sa jej ani nedočká. Položme si pár otázok:

Akú spravodlivosť čakám ja od ľudí?

Akú spravodlivosť sám dodržiavam?

Akú spravodlivosť nám ukázal náš Pán?

Ak sa nám podarí odpovedať na tretiu otázku, ak sa nám podarí prijať na ňu aj odpoveď, tak nemusíme odpovedať na prvé dve. Teda, akú spravodlivosť nám ukázal Pán? Všetky spravodlivé nariadenia by mali byť ukotvené v zákone. A zaiste neušli vašej pozornosti slová žalmu: „*Blažený človek, čo v Pána skladá dôveru...*“ (Ž 40,5). Spomínaný zákon sme počuli pred dvoma týždňami v ôsmich blahoslavenstvách. A že to Pán Ježiš myslí vážne, o tom svedčia aj dnešné slová: „**Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do nebeského kráľovstva**“ (Mt 5,20).

aká je Kristova spravodlivosť? Je možné usvedčiť farizejov a zákonníkov z nespravodlivosti? Tých, ktorí dávali desiatky z kôpru, mäty? Tých, ktorí sa denne modlili, ktorí chodili do chrámu, tých, ktorí dodržiavali pôst, ktorí nekradli...?

Čo to vlastne chce ešte Ježiš od nás? Nestačilo by mu, keby sme boli tak spravodliví ako farizeji? Kresťania majú byť nasledovníkmi Krista, nie nasledovníkmi farizejov. Ak by sa Ježiš bol správal podľa spravodlivosti farizejov a zákonníkov, tak svet, ľudia, my, tak každý z nás by sme boli trestaní za hocikakú maličkosť. A kto by chcel prísť do takého kráľovstva? Kto by chcel takého šéfa?

V čom je rozdiel medzi spravodlivosťou farizejov a spravodlivosťou Ježiša? Spravodlivosť farizejov môžeme prirovnať ku dvom rukám. Obidve s výstražne zdvihnutým prstom. Boli to

skôr dve trestajúce ruky. ale Ježišove ruky, Ježišove dlane nám hovoria: „*Pod'ťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste unavení a ja vás posilním*“ (Mt 11,2).

Ježišove roztvorené ruky vravia: „*Milosrdenstvo chcem, a nie obeť*“ (Mt 9,13). Ježišova otvorená náruč sa nám ponúka: „*Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a nájdete odpočinok pre svoje duše*“ (Mt 11,29).

A my vieme, že Ježišove dlane, Ježišove ruky vytvárajú otvorenú náruč a v jej strede je prebodnuté srdce. A kto z farizejov si nechal prebodnúť srdce? Spravodlivosť farizejov a zákonníkov nemala ducha, ducha lásky, ale oko za oko... Avšak pozor! Pán nezjemňuje Zákon, to nie, ba skôr naopak, veď on hovorí ešte prísnejšie: „*Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov...*“ (Mt 5,20). Či to nie sú prísnejšie slová?

Čo je vlastne spravodlivosť?

V knihe *D o z r i e v a š v l á s k e* Sullivan cituje:

- Jej základom a tiež základom dobrého, krásneho a spravodlivého života vôbec je pravda. ale pravda, ktorá nie je zohriata teplom srdca, je pravda zradená! – (str. 119).

Vieme, že energia srdca, ak to tak môžem nazvať, je láska. Preto hovorí Svätý Otec v bl. pamäti Pius X. v encyklike *O n a d r a g e s i m o a n n o* :

- Tak ako spravodlivosť nenahradí lásku, ani láska nemôže nahradiť spravodlivosť, lebo spravodlivosť sa rodí v mozgu a láska v srdci, lebo myšlienka sa objaví v mozgu, ale myseľ v srdci! –

V tom je rozdiel, že Ježiš nás pozýva do náručia lásky, a nie pod ruku zákona, ktorá nám naháňa strach.

Dobre, povieť si, ale ako to súvisí naším životom? My sa voláme kresťania. Vyznávame, že sme kresťania. My predsa sme kresťania! Ale žijeme aj ako kresťania?!

Povedali sme si, že Kristova spravodlivosť je láskavá, odpúšťajúca.

Spravodlivosť farizejov a zákonníkov je zámenná – oko za oko. Ktoej sa v živote viacej pridriavame? Ak sa nám napríklad snaží ktosi „podraziť nohu“, koľkokrát sme mu odpustili, alebo koľkokrát sme sa mu za to podľa „spravodlivosti“ snažili podraziť – obidve nohy?!

Spravodlivosť farizejov nepozná odpustenie.

Spravodlivosť Ježišova je pretkaná milosrdenstvom, odpúšťaním.

Spravodlivosť farizejov je založená na vzťahu sudcu a obžalovaného.

Spravodlivosť Ježišova na vzťahu lásky.

A k tomu nám svätý Pavol ukazuje cestu: „*Čo by som hovoril jazykmi ľudskými a anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som ako cvendžiaci kov a zuniaci cimbal*“ (1 Kor 13,1).

Teraz už rozumieme, teraz už chápeme a teraz Pánove slová prijmime a odteraz ich žíme.

Tak ako sa to podarilo istej pani, ktorá mala susedku a tá bola voči nej naoko srdečná, ale viackrát ju ohovorila pred inými. Keď sa dopočula na seba klebety, v prvej chvíli sa chcela rozbehnúť a poriadne sa vyvadiť, potom sa však upokojila. O niekoľko dní sa stretla s priateľkou svojej susedky. Prihovoriť sa jej a vraví:

- *K čomusi sa vám priznám. Bývam vedľa pani XY a musím vám povedať, že je to veľmi milá pani a ozaj dobrá suseda. Ani neviete, aká som rada, že bývam vedľa nej. Pokladám si za veľké šťastie byť jej susedkou, ba viac, byť jej priateľkou.*

- *O niekoľko dní susedka-osočovatelka sa predstavila našej pani a takto sa jej prihovoriť:*

- *Chcela by som byť ozaj vašou dobrou susedkou, vašou priateľkou. Azda som nebola vždy taká dobrá voči vám, ako to o mne rozprávate. Odpustíte mi a odteraz, odteraz budme dobrými priateľkami.*

A o starej klebete nepadlo ani slovo. A oni dve sa stali veľkými priateľkami.

(Radostné posolstvo, rok A, str. 138)

Ej, to bol ale ťah, to sa jej podarilo! Skutočne, ale čo tam bolo zvláštne? Zvláštne bolo to, že musela naša pani čosi prehltnúť, ale to premenila na chlieb lásky. Tajomstvo bolo v tom, že vedela odpustiť z lásky.

Bratia a sestry, skúsme, odvážme sa byť voči iným ľuďom milosrdnejší, láskavejší, ohľadupľnejší. Potom aj my môžeme dúfať, túžiť, ba mať skoro istotu, že Boh bude i voči nám milosrdný, ako to spomína istý Bruckberger v knihe *D o z r i e v a š v l á s k e*, kde hovorí: - Dúfam, že pri poslednom súde bude Boh voči mne nespravodlivý. áno, nespravodlivý, ako môže byť len ten, kto miluje. – (str. 124).

Pane, aká je krásna tvoja spravodlivosť!
Aké sú krásne tvoje slová,
ktoré nás učia žiť,
ktoré nás učia odpúšťať,
ktoré sú našou záchranou,
ktoré sú naším šťastím.

Kiež by sme, bratia a sestry, nájdenú Ježišovu spravodlivosť ponúkli našim rodinám. Potom nebudeme počuť o našich rodinách, žeby sa deti nemohli dohodnúť, zniesť a odpustiť si ani pri smrteľnej posteli svojich vlastných rodičov. Nie, nebudeme to počuť, lebo do našich rodín zavíta Kristus. Kristus so svojou milosrdnou spravodlivosťou, spravodlivosťou otvorenej náruče a spravodlivosťou lásky.

Amen.

Štvrtok po 10. nedeli v Období cez rok

Mt 5,20-26

Podme s úprimnosťou k Ježišovi!

Zaiste nikomu z nás sa nepáči pretváрка. A kto má priamu chrbtovú kosť, ten ju priam neznáša. A to je správne.

Ak takto zmýšľame, berieme si k srdcu slová Pána Ježiša: „**Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do nebeského kráľovstva**“ (Mt 5,20).

Farizeji sa snažili zachovávať prikázania, ale ako? Len navonok. Konali to len pre pochvalu, uznanie. Skrátka, len aby sa ukázali, akí sú „dokonalí“. V srdci ináč a navonok tiež ináč. Im stačilo, len keď pekne vyzerali pred ľuďmi, ale o svoje vnútro sa vôbec nestarali. A tým sa hnali do záhuby, lebo ich srdce bolo ďaleko od Boha. A práve preto Ježiš pripomína, ba porovnáva vonkajšiu spravodlivosť s vnútornou. Dovtedy sa mnohí nazdávali, že stačí byť navonok pekným a pritom si mysleli, že aj tak im nikto do srdca nevidí.

Bratia a sestry, vidí nám niekto do srdca? Veru vidí. I keď ľudiaľ nie, ale Boh nám každému veľmi jasne vidí do srdca a on hodnotí naše skutky z pohľadu srdca. Preto je veľmi dôležité už to, čo sa skrýva v našom srdci, čo kujeme a pripravujeme vo svojom vnútri. A to nie sú prázdne a bezvýznamné slová, ale je to skutočnosť. a práve dnes, keď vidíme, ako sa

zaznávajú morálne hodnoty, pošliapávajú a nivočia, keď sa beztrešne vykonáva vražda nenarodených detí. Lenže je to beztrešné i u Boha?

Kto sa hnevá, zaslúži si súd. Takže už hnev si zaslúži potrestanie a vražda, vražda nenarodeného v matkinom lone, to by malo byť bez súdu, bez trestu?! Kto dovoľuje takéto podlosti a kto ich prevádza, či nechá si ich previesť sám, ten len ukazuje, že nič mu nie je sväté a nemá štipku zodpovednosti, ani zdravého úsudku! A každý jeden z nás, bratia a sestry, kto si chce zachrániť dušu pred večným nešťastím, ten taktiež odsúdi tieto zločiny, ktoré sa okolo nás prevádzajú. A práve preto Pán Ježiš ide na koreň týchto vrážd, ide na myšlienku, keď žiadostivo hľadiš na ženu a môžeme doplniť: i keď žiadostivo hľadiš na muža, pretože tieto hriechy sú rovnako závažné u žien i u mužov. Keď niekto tvrdí, že to nie je nič zlého, tým len dokazuje, ako je vzdialený od morálnych zásad.

Čo myslíte, kedy sa stáva zlodej zlodejom? Či až vtedy, keď niečo ukradne? Či nie už vtedy, keď si robí plán? Veru, už myšlienkou na krádež stáva sa človek vnútorne zlodejom. I vtedy ním ostáva, keby sa mu nepodarilo krádež previesť i navonok, azda preto, že na mieste bol policajt, ale už v srdci spáchal vážny hriech. A tak isto je to s hnevom i so žiadostivou myšlienkou či pohľadom. Veď k uskutočneniu myšlienky, túžby či žiadosti stačí mnohokrát len vhodná príležitosť a stane sa to aj skutkom. Možno ste niekedy počuli hovoriť: Ja by som ho najradšej zabil. Alebo ste videli, ako sa deti hrajú s puškami a miera na seba, akoby strieľali. Alebo v hostinci ste boli svedkom reči: Ja by som sa s tou Ferovou ženou... I keď sú to všetko len myšlienky, slová, túžby, ale či ich možno považovať za bezhriechene? Čo ak sa naskytne príležitosť? Aj vtedy to bude nevinné?!

Možno ste videli film *Prežiť si svoje peklo*:

Matka ostala so synom sama a po rokoch sa opäť vydala. Syn mal vtedy 12 rokov. S novým manželom sa im narodila dcérka. Keď malo dievčatko sedem rokov, niekto ju uniesol a zavraždil. Viete, kto to urobil? Sotva 20-ročný syn, ktorý to vykonal zo žiarlivosti na matku, otca i malú sestru. Keď sa matka opäť vydala, vnútorne ho to zožieralo. Robil si plány na pomstu, ako ich potrestať, ako sa pomstiť matke, ktorá sa delila o lásku a starostlivosť s viacerými. A po siedmich rokoch plánov, vnútorného hnevu, žiarlivosti a zlosti – vražda!

Kde sa to začalo, bratia a sestry? Čo predchádzalo hroznému skutku? Boli to myšlienky, plány, túžby.

Je tu ešte niekto taký, čo by tvrdil, že myšlienky, hnev, žiadostivé pohľady a vraždy nenarodených – nie je nič zlého?! Zaiste, nik so zdravým rozumom také niečo tvrdiť nebude. Ježiš vedel, že bude to od nás vyžadovať i obety, sebaovládanie, pevnú vôľu i chrbtovú kosť, aby sme dokázali žiť podľa jeho slov, preto nám pomáha svojou silou i dnes, aby sme dokázali svoje myšlienky, vnútro a srdce zachovať si čisté.

Pri každej svätej omši sa nám ponúka ako chlieb života, ktorý keď budeme často prijímať do svojho čistého srdca, najlepšie posilníme svoje vnútro. Najlepšie sa pripravíme, ak odoláme zlým vplyvom okolia, ktoré zaznáva všetko, čo je sväté. Pán Ježiš na nás čaká. Chce nám pomôcť. Chce k nám prísť. Otvoríme si svoje srdce pre neho. Aby sme však mali srdce pripravené pre neho, modlime sa spolu:

Ježišu, ja viem, že akákoľvek pretváрка, akékoľvek farizejstvo je tebe odporné. Chcem upraviť svoje vnútro podľa tvojich slov. Buď mi na pomoci, aby som i v dnešnom svete dokázal, že žiť s tebou je zisk, že žiť s tebou je šťastie, radosť, skutočná istota. Často ťa budem prijímať do svojho čistého srdca vo svätom prijímaní, aby moje srdce bolo plné teba a nič iného sa nedostalo do neho. Chcem žiť s tebou. Chcem sa dostať do nebeského kráľovstva. Amen.

Jeden z najťažších príkazov

Každý dospelý človek vie, že po pude sebazáchovy je najsilnejší pud sexuálny. Dnes hovoríme o svete, že je bez morálky, a to znamená, že prestal uznávať šiesty a deviaty príkaz. Hovoríme, že človek sa prestal hanbiť za svoje správanie. Mnohí podľa seba súdia druhých. A predsa, i v dnešnej dobe je potrebné hovoriť na aktuálnu tému, o ktorej hovorí nielen piaty Mojžišov zákon, ale i evanjelium:

„Nescudzoložíš!“ (Mt 5,27).

Slová Pána Ježiša: „Každý, kto na ženu hľadá žiadostivo, už s ňou scudzoložil vo svojom srdci“ (Mt 5,28). Tieto slová hovoria, že človek musí pri tomto úkone byť pri plnom vedomí a s vnútornou túžbou súhlasiť k nejakému skutku, čo je ťažké previnenie proti čistote.

Pravé oko a pravá ruka naznačujú väčšiu hodnotu a väčšiu potrebu týchto údov, aké majú ľavé oko a ľavá ruka. Spasiteľ hovorí obrazne. Ak je príležitosť k hriechu taká blízka, alebo azda aj vzácna, ako je nám blízke a vzácne pravé oko alebo ruka, vtedy máme odstúpiť a chrániť sa zlej príležitosti. Nechápme tieto slová Pána Ježiša akoby nám dával rozkaz, aby sme sa fyzicky, telesne okypili, ale odporúča, aby sme sa pokúsili svoju vôľu skoro násilne zlomiť a od zlého sa odvrátiť.

Druhý príkaz z evanjelia sa týka rozvodu. U Židov bolo dovolené prepustiť manželku a tým sa manželstvo úplne zrušilo. Tento krok oprávňovala nejaká príčina: ak sa našiel u ženy nejaký „hanebný čin“ (por. Dt 34,1n.). Podstatou tejto viny v časoch Kristových bola hádka medzi židovskými učiteľmi. Jedni chceli prísnejšie súdiť a dovoľovali rozvod len pri ťažkom previnení ženy, iní zase brali vec povrchne a dovoľovali rozvod z akejkoľvek, a to aj z celkom malichej príčiny. Pán Ježiš však zakazuje manželský rozvod a dovtedajší zvyk Židov vyhlasuje za zvyk dočasne trpený. Dovoľuje, aby sa manželia mohli rozísť, ale iba tak, že oddelený manžel, ak by prepustil svoju manželku, nesmel si vziať druhú a zasa ani iný muž si nesmel vziať prepustenú ženu. V oboch prípadoch by páchali ťažký hriech proti manželstvu.

Keď teda Spasiteľ pripúšťa prepustenie manželky bez ohľadu na to, či ide o vinnú alebo nevinnú stránku, nedovoľuje im nové manželstvo. Dovoľuje iba dočasné, alebo trvalé prerušenie spolunažívania manželov-separáciu. Z textu vidíme, že manželský zväzok nesmie byť dotknutý a zrušený. Právoplatne uzavreté manželstvo sa nikdy nemôže vyhlásiť za neplatné.

Tento text ľudia neradi počúvajú. Vidíme to nielen zo štatistiky rozvodov, ale i z ďalších udalostí zo života. Text však hovorí o veľkej láske Pána Ježiša k nám. Hoci počujeme tvrdé slová, cítime, že skrývajú lásku.

Niečo podobné je to s liekom. Nejedno liek je odpudzujúci, a predsa ho prijímame, aby sme boli zdraví. Nejedno sebaovládanie, sebakontrolovanie je úžasný prísun posily, milosti do života človeka. Je potrebné, aby sme častejšie mysleli v tejto oblasti skúšok a pokušení na svoje stretnutie s Bohom. A to nie preto, že by sme sa len báli, ale aby sme videli v Ježišových slovách obohatenie a duchovný prínos pre život, a to tak svoj, ako i druhých.

Mnoho ľudí opovrhuje modlitbou. A práve v tejto oblasti modlitba je úžasná posila pre život, ktorý je boj, a to nie práve najľahší či najpríjemnejší. Boj o veľké hodnoty potrebuje veľké víťazstvá. Dnes by sme sa nemali modliť len za seba, aby sme mali sil vytrvať podľa učenia Pána Ježiša, a tak upevniť rodiny, manželstvá, ale mali by sme sa modliť za tých, ktorí to dnes nevedia zvládnuť a prežívajú krízy, porážky, zmietajú sa v sieti sexu a nemravnosti.

Nie, my nemáme právo nikoho odsúdiť, nad nikým sa povyšovať, nikým pohrdáť. To všetko patrí Bohu, ktorý ako večný Sudca bude súdiť spravodlivo. Našou povinnosťou je udržať na uzde svoje vášne a zároveň víťazne prejsť cieľovou rovinkou. Kto pozeral niekedy dostihové preteky vie, že nestačí len sedieť na koni, ale musí ho i riadiť. Vedieť pridržať uzdu, ale tiež ju i popustiť. Niečo podobné je to i v tejto oblasti. Nesmieme toto vidieť len v tmavých farbách. Máme to chápať ako dar od Pána Boha. Zneužiť však dar, opovrhnuť ním, prípadne ho nepriať, je veľká urážka a nevďak, čo právom volá po zaslúženom treste.

Spomeňme si na Máriu Goretti, ktorú Alexandro dopichal nožom. Dnes je už aj Alexandro mŕtvy. Vieme však, že odpustenie Márie prinieslo Alexandrovi nový život a veríme, že už spolu chvália Boha vo večnosti.

Svätý Alojz mal zásadu, že sa nepozeral ani do tváre svojej matky. Bojoval o svoju čistotu a cenil si ju viac ako čokoľvek iné na svete.

Uvedomme si, že tí, ktorí nás predišli do večnej blaženosti, mnohí si ju zaslúžili práve tým, že vedeli, či našli si správny spôsob, ako bojovať proti tomuto hriechu. Príklad hodný nasledovania pre nás.

Nič nie je tak ťažké, že by to nedokázal rozumný človek. Nič sa však nedá naraz, bez tréningu. Musíme sa popasovať i s touto slabosťou.

Amen.

Sobota po 10. nedeli v Období cez rok

Mt 5,33-37

Neprisahaj!

U niektorých jednotlivcov sa vyskytuje hriech, proti ktorému je namierené i toto evanjelium.

Ježiš hovorí: „**Nebudeš krivo prisahat', ale splníš, čo si Pánovi prisahal**“ (Mt 5,33).

Vysvetlili sme si už, ako Pán Ježiš chápe výnimky v otázke rozvodu. Toto evanjelium odstraňuje výnimku ohľadom prisahy. V Svätom písme sa nachádza viac miest, kde je zákaz prisahy.

Druhá Mojžišova kniha hovorí: „*Nevezmeš mena Pána, svojho Boha nadarmo! Lebo Pán nenechá bez trestu toho, kto bude brať jeho meno nadarmo*“ (Ex 207). Slovo „nevyslovíš“ doslovne znie „nevezmeš“. „Nadarmo“ zas chápeme ako „zbytočne“. Preto výklad znie, že sa zakazuje vysloviť meno Božie neúctivo, zneužívať ho k falošnej prisaha, kliat' a rúhať sa.

V Tretej Mojžišovej knihe sa zase hovorí: „*Neprisahajte falošne na meno moje, aby ste nezneuctili meno svojho Boha!*“ (Lv 19,12).

Ale aj vo Štvrtej Mojžišovej knihe sa hovorí: „*Toto prikazuje Pán: Ak niektorý muž urobí Pánovi sľub alebo ak sa zaprisahá, že sa zaväzuje zdržovať sa niečoho, nech nezruší svoje slovo, ale nech splní všetko, ako sľúbil*“ (Nm 30,3).

Tieto slová chápeme ako dobrovoľné zaviazanie sa z lásky k Bohu darovať seba, alebo niečo zo svojho majetku, alebo sa zrieknuť dovolených vecí, napríklad vína, manželského spolunažívania a podobne. Z textu vidíme, že ľudia robili sľuby od najstarších čias (por. Gn 28,20-22). vidíme, že Mojžiš sľuby nezrušuje, ale zdôrazňuje ich posvätnú záväznosť. Vieme, že v Izraeli sa mnoho prisahalo. Bolo potrebné, aby sa stálym dovolávaním sa Božieho mena nešírila neúcta k Bohu, preto zákonníci vymysleli akési náhradné slová.

A tak čítame, že prisahali na nebo, na zem, na chrám, na zákon i na mesto Jeruzalem. Pán Ježiš takto odkryva dvojakosť a nepravdivosť takéhoto jednanía. Na jednej strane sa nevyslovovalo meno Božíe, ale na druhej strane sa pohrdalo menom božíím a je i dnes ako prostriedok na získanie dôvery partnera či vierohodnosti, a to čisto v pozemských veciach, často nečestných a hriešnych. Pán Ježiš si preto nepraje, aby sa prisahalo. Vyžaduje od svojich učeníkov pravdovravnosť a chce, aby ľudia boli úprimní a na to má stačiť ich slovo a nie, aby ho ešte väčšími miešali s Bohom. Ľudia preto zaviedli prisahu, lebo sa veľa klamalo, vo svete bolo veľa neúprimnosti, nečestnosti, dvojtvárnosti. Ježiš však vedie apoštolov i nás k tomu, že keď mu chceme celkom a celí patriť, nepotrebujeme k tomu prisahu.

Apoštoli, ale i my si uvedomujeme, že láska k pravde robí prisahu zbytočnou. Musíme si uvedomiť, že dôverovať slovám blížneho nevyžaduje od nás prisahu. Uvedomujeme si, že keď naše „áno“ bude aj ich „áno“ a naše „nie“ aj ich „nie“, tak nepotrebujeme skladať prisahu, lebo to bude, a aj je zbytočná záležitosť medzi kultúrnymi, vzdelanými ľuďmi a tým viac medzi veriacimi.

Toto nie je utópia.

Je to ťažké dnes vo svete, keď vládne rafinovaná lož, neúprimnosť, dvojakosť, kde sa často klame i tam, kde je to zbytočné. Dnes aj keď môže povedať pravdu, povie lož. Okrádame sami seba. Uvedomme si, že veľmi záleží od nás, či budeme mať odvahu dôsledne a radikálne hovoriť pravdu. Uvedomme si však, že len tak získame dôveru a podporíme ľudskú dôstojnosť, ktorá sa prejavuje jednoduchým slovom.

Pozrime si len raz správy. Samý komentár... Správy a udalosti zveličujeme, žiaľ, často len k zlému a horšiemu. Modlíme sa za vytrvalosť v dobrom. Bojujme proti hriechu.

Videli ste už oklamaného klamára? Hoci prijal aj prisahu? Ak to poznáte z vlastného života, cítite zaiste svoju hanbu a porážku.

Amen.

Pondelok po 11. nedeli v Období cez rok

Mt 5,38-48

Pochopenie blížnym

Rozprávky nám citlivo podávajú svoju múdrosť. Jedna Andersenova rozprávka nám hovorí o starej Rusalke.

Každých sto rokov si musela natierať tvár záračnou masťou, aby omladla a bola zase krásna. Ale raz, po mnohých storočiach, minula sa jej masť. Zostalo jej už iba na jednu tvár. A keď sa potom pozrela z jazera na svet s tou krásnou tvárou, voda bola pokojná, nebo modré, slnko pekne svietilo a všetko bolo v poriadku. Keď sa však vynorila jej druhá tvár, strhla sa búrka, vlnobitie, víchrice a mnoho lodí stroskotalo.

Aj my by sme si radi predstavovali Božíu spravodlivosť s dvoma tvármi ako táto Rusalka. Láskavú a odpúšťajúcu, a to po 365 dní v roku vo vzťahu k nám alebo k našej rodine, prípadne k našim priateľom. A naopak, len spravodlivú a trestajúcu k tým, ktorých považujeme za svojich nepriateľov, prípadne, za nepriateľov našej rodiny, našich priateľov.

Áno, to by sme si veľmi často priali a zatiaľ čítame vo svätom evanjeliu, že nebeský Otec dáva vychádzať svojmu slnku rovnako na dobrých i zlých, posiela svoj dážď spravodlivým

i nespravodlivým. A nielen to. Rovnako milujúci postoj si Pán Ježiš praje i od nás: „**Tomu, kto ťa prosí, daj, a neodvracaj sa od toho, kto si chce od teba niečo požičať**“ (Mt 5,42).

Nuž čo, dokonalí by sme chceli byť všetci a vo všetkom, čo máme a čo sme. Prajeme si dokonalé zdravie, dokonalé životné prostredie, dokonalé podmienky pre sebarealizáciu. Všetko si prajeme dokonalé, a to hneď teraz, hneď a bez konca.

Ale vo Svätom písme nájdeme trochu iný návod na dokonalosť. Čítame: Milujte svojich nepriateľov. A aby nikto nemohol vyhlásiť, že za svoje city nemôže, je hneď na niekoľkých prípadoch vysvetlené, že nejde o city, ale o skutky. V evanjeliu čítame: „*Ak ťa niekto udrie po pravom líci, nastav mu aj druhé. Tomu, kto sa chce s tebou súdiť a vziať ti šaty, nechaj aj plášť. A keď ťa bude niekto nútiť, aby si s ním išiel jednu míľu, chod' s ním dve*“ (Mt 5,40-41).

Toto nám pripadá ako niečo typicky dávnoveké. Budeme učene vykladať, že predtým bol taký oblek veľmi cenný, že to bol veľký majetok, o ktorý by sa bol človek ochotný súdiť. Budeme vysvetľovať, že vtedy, za starých čias, poslovia vladárov mali právo vziať si bezplatného sprievodcu, ktoréhokoľvek poddaného a ten ich musel sprevádzať žiadaný počet míľ. Toto všetko budeme učene vykladať a pritom nám unikne maličkosť – toto všetko sú len príklady.

Ako by sme však odpovedali, keby vo svätom evanjeliu boli príklady len trochu pozmenené, príklady z nášho prostredia?

Napríklad: Keď ťa niekto predbehne v rade, nerob krik, hádku! Keď ťa niekto nemilosrdne kritizuje, neodplácaj sa rovnakými, alebo ešte horšími slovami alebo skutkami! Keď ťa niekto na základe ohovárky predbehol v životnej fronte, potom... Ja viem, v takom okamihu sa v nás začína všetko búriť. Tu by sme očakávali zo strany Božej zákrok. Aby bol priamy a spravodlivý a trestajúci, aby nám, tým ukrivdeným chudákom, získal zadosťučinenie. Nech ide o susedov vo veci sporu, ohľadom presahujúcich vetví stromu, alebo o spolupracovníkov, ktorí dostali nezaslúžene, alebo skôr pridané k platu ako my, alebo o súrodencov, ktorým rodičia nechali nespravodlivo o prst viac, naše prianie by bolo:

Nech Pán Boh všemohúci, ktorý je láska sama, teraz sa chvíľku k mojej ukrivdenej maličkosti chová ako tá Rusalka s tvárou, na ktorú jej už nestačila masť. Ale pokiaľ by sa to týkalo nás, aj s prípadmi našich nových a nových sklamaní, vtedy, samozrejme, nech Pán Boh zástupov ukáže len dobrú a milosrdnú tvár.

Keď sa Karol Foucauld, moderný hľadač kresťanskej spirituality, rozhodol postaviť svoju pustovňu v Beni Abés, staval ju tak, aby mohol žiť trvale v prítomnosti Boha, ale súčasne aj v prítomnosti ľudí. Pri stavbe ohrady okolo svojho príbytku neprestúpil výšku pol metra, aby tak umožnil obyvateľom oázy navštíviť ho. Brat Karol od Ježiša súčasne pochopil, že k ozajstnej kresťanskej láske je treba veľkej duchovnej sily, ktorú čerpal z hlbokej viery. I láska sa môže unaviť ustavičným dávaním. Ľudia si radi rozprávajú, že sa navzájom milujú, ale ak to trvá dlhšie a ľudia nás neustále potrebujú, zvyknú sa spoliehať len na nás. Nie je obtiažne dať raz plášť chudákovi. Sme pripravení napodobniť sv. Martina.

Blesková láska je láskou, o ktorej snívame. Potrebujúci odíde a keď ho nevidíme, spomienka nás ešte dlho teší. Ale ak nás ľudia stále potrebujú, je to ťažšie. Nie, nie je to vôbec ľahké, naozaj a v celom životnom zameraní žiť podľa príkazu: Milujte všetkých, teda včítane nepriateľov. Sú ľudia, ktorí v krátkosti naplnili dlhé roky. Ktorí už v mladosti dokázali i v najkrajnejších situáciách podľa tohto príkazu konať. Sú však i ľudia, s ktorými skúša Boh svoju trpezlivosť dlhšie, pokiaľ je ešte nádej, že by to mohli raz pochopiť. Ako dlho bude trvať u nás, než prijmeme vedome a s vnútornou dobrou vôľou a ochotou toto Kristovo prikázanie? Prikázanie lásky do krajnosti. Prikázanie, ktoré neznamená nič iné, ako dať svietiť slnku svojej lásky na všetkých ľuďoch. A to podľa vzoru nebeského Otca.

I my sa stretávame s trpiacimi i nešťastnými ľuďmi, ktorí niekedy potrebujú našu pomoc. Často stačí pokojné slovo, láskavý úsmev, stisnutie ruky alebo iný prejav našej účasti, aby spoznali, že nie sú osamotení. ak sme naozaj deťmi Božími, a teda deťmi svetla, prejaví sa to i v našej láske k blíznym. Svätý Pavol v Liste Rimanom pripomína: „*Láska nerobí zle blížnemu...*“ (Rim 13,10).

Bratia a sestry, odplácať dobro zlom – je diabolské. Odplácať zlo zlom – je živočíšne, teda pudové. Odplácať dobro dobrom – je ľudské. Ale odplácať zlo dobrom – je hodné Božích detí, ktorými podľa slov apoštola máme byť.

Buďme dokonalí, ako je dokonalý náš nebeský Otec!

Amen.

Utorok po 11. nedeli v Období cez rok

Mt 5,43-48

Ťažký príkaz

V kostole sa pravidelne hovorí o láske. Hneď v úvode počujeme: Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Boha Otca i spoločenstvo Ducha Svätého, nech je s vami všetkými. A kto by to spočítal, koľkokrát sa v priebehu sv. omše vysloví to krátke, ale dôležité slovíčko – **láska!**

Vyjdeme z kostola von a počujeme toto slovko skloňovať vo všetkých pádoch. Napriek tomu všetci cítime, že tu niečo nehrá. Som nekonečne sklamaný a mávnem rukou so slovami: Čo tu hovoriť o láske? Dnes sa žije bez nej!

Ježiš i v tomto evanjeliu nám znova a znova neúnavne pripomína príkaz lásky, a to nielen k svojim blíznym, ale i k nepriateľom: **“Milujte svojich nepriateľov... buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec”** (Mt 5,44-48).

Príkaz lásky k blížnemu poznal už aj starozákonný človek, ale veľmi úzkoprso ho chápal iba vo vzťahu k tomu, kto je jeho priateľ, k príslušníkom tej istej rasy, toho istého národa. Iba v jednom prípade Starý zákon výslovne poznamenáva: „*Ak je ten, kto ťa nenávidí, hladný, daj mu chleba jesť, ak je smädný, daj mu vody piť*“ (Prís 25,21).

Zdá sa, že príkaz lásky k blížnemu bezúspešne bojuje s naším egoizmom. Máme iné záujmy a neradi počujeme a žijeme lásku k Bohu a blížnemu, jednotu človeka s Bohom i človekom. Uspokojujeme sa s tvrdením, že vlastne láska vymizla zo zeme a žiť lásku je prinajmenej ťažké, ak nie nerozumné. Kdekoľvek sa pozrieme okolo seba, vidíme nepokoj, rozbroje, hnev, vojny... A kam to vedie? Rastie nespokojnosť a znechutenosť ľudí ku všetkému, čo nás obklopuje. Právom si kladieme otázku: Dá sa to zmeniť? Ak áno, tak ako?

Ján Gualberto bol zámožným občanom mesta Florencia. Jeho brat bol zavraždený a on ako katolík prisahá, že svojho brata pomstí. Je Veľký piatok. Mesto je ponorené do ticha a rozjímania o smrti Ježiša Krista. Práve v ten deň stretáva Ján na ulici toho, kto zavinil smrť jeho brata. Pre Jánovho protivníka niet úniku. Pomsta úplne ovládne Jána a nešťastník sa nezmôže na nič, iba na túto vetu:

- Pre lásku Krista, ktorý dnes zomrel na kríži a ktorý odpustil, prosím ťa, odpusť mi!

V srdci Jána sa odohráva veľký a ťažký boj. Kto vyhrá? Pomsta, alebo katolícke svedomie a odpustenie. Do ticha naraz znejú slová:

- Vstaň, nemôžem ti odprieť to, o čo prosíš v mene Krista. Odpúšťam ti a dávam svoje priateľstvo a ty pros za mňa Krista, aby aj mne odpustil.

Odvtedy Ján začal viac myslieť na Krista a stal sa svätým.

Tento príbeh človeka, ktorý žil medzi nami, ukazuje, ako dosiahnuť, aby sa o láske menej hovorilo, ale viac žilo:

Zbaviť sa hriechu a vedieť odpúšťať.

Dať priestor Duchu, ktorý si chce z nás vybudovať svoj chrám a riadiť sa jeho milosťou, aj keď azda svet sa na nás pozerá ináč.

Takto dosiahneme nielen vzrast v láske, ale splníme aj želanie a druhý príkaz Ježiša Krista: „... *bud'te dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec*“ (Mt 5,48).

Žijeme v časoch, keď sme v menšine a sme obklopení spoločnosťou, ktorá miluje konzumný spôsob života, civilizáciou, ktorá propaguje egoizmus a pôžitkárstvo. V tejto spoločnosti musíme pochopiť nutnosť žiť Evanjelium a jeho základnú požiadavku – **zákon lásky**.

Kiež by nám k tomu pomohla i modlitba z denníka kňaza-robotníka:

Pane Ježišu Kriste,

ty zjednocuješ všetky rodiny a národy zeme v jedno telo.

Ty si nás všetkých učinil synmi jedného Otca.

Ty chceš, aby sme boli jedno, ako si ty jedno s Otcom.

Stvor v nás láskavé srdce pre všetkých, ktorých miluješ.

Nauč nás poznávať pravdu krstu, ktorý sme prijali.

Pravdu o živote, ktorý nás všetkých zjednocuje, o poslaní, ktoré nás všetkých spája, o sviatostnom spoločenstve, ktoré nás privádza k jednote.

Nauč nás žiť ako údy tvojho tela, ako deti tvojej Cirkvi.

Veď nás a chraň nás, aby sme neporušili túto jednotu.

Ťažký príkaz dostáva sa nám dnes v evanjeliu. Krajší príklad nám dal Pán Ježiš svojím životom. Jeho príklad víťazí v nás.

Amen.

Streda po 11. nedeli v Období cez rok

Mt 6,1-6;16-18

V čom spočíva zbožnosť?

Z času na čas si môžeme položiť aj takúto otázku: Na akom stupni sa nachádza môj vzťah k Bohu, k blížnemu i k sebe samému? Vieme, že nestačí si len povedať; som zbožnejší, lebo chodím častejšie do kostola, prípadne, viac sa modlím, alebo že nehreším ako niekto druhý.

áno, toto nám prikazuje Zákon, Desatoro, Pätoro, Ježišove učenie... Vieme však, že nielen Zákon musí byť naplnený duchom Pána Ježiša, ale i zbožnosť, ktorá sa prejavovala za čias Pána Ježiša trojakým spôsobom: almužnou, modlitbou a pôstom.

Toto evanjelium nás chce poučiť v našom živote práve v tejto oblasti, keď nám Pán Ježiš radí: „**Dajte si pozor a nekonajte svoje dobré skutky pred ľuďmi preto, aby vás obdivovali...**“ (Mt 6,1).

Evanjelium nás oslovuje, že tí, čo skutočne chcú patriť Pánu Ježišovi, musia sa vo svojej zbožnosti sústrediť na vnútro svojho života, na úprimnosť svojich skutkov a nezištnosť, s akou ich konajú.

Evanjeliá často hovoria o kritike Pána Ježiša na adresu farizejov. Áno, boli zbožní, veď robili mnoho dobrého, a predsa ich kritizuje. Musíme si všimnúť, že Pán Ježiš zásadne nekritizuje dobré skutky, ale zlý úmysel tých, ktorí ich konajú. Ich pýchu. Tak poukazuje, že farizejom nejde pri konaní skutkov o oslavu Boha, ale o svoju oslavu. Oni konali dobro preto, aby ich ľudia za to chválili. Konali to tak, aby si to ľudia povšimli.

Toto evanjelium hovorí aj na našu adresu: „... nevytrubuj pred sebou, ako to robia pokrytci v synagógach a po uliciach, aby ich ľudia chválili. Veru hovorím vám: Už dostali svoju odmenu“ (Mt 6,2). A to nám stačí, aby sme pochopili, že za takéto skutky už dostali svoju odmenu, a preto ďalšiu od Boha už nedostanú. Dostáva sa nám však poučenia, ako si má správne počínať dobrý Kristov žiak: „ale keď ty dávaš almužnu, nech nevie tvoja ľavá ruka, čo robí pravá, aby tvoja almužna zostala skrytá. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti“ (Mt 6,3-4).

Chápeme, že Boh chce od nás, aby sme konali bez svedkov, veď Boh je všade prítomný a je náš najväčší svedok lásky. Boh chce, aby sme konali aj z nezištnej lásky, a to znamená, že za to nič tu na zemi nečakáme, ale jedine vo večnosti a už tu na zemi chceme tým chváliť Boha.

Podobne je to aj s modlitbou a pôstom. Farizeji sa okázalo a dlho modlievali na rohoch ulíc. bola to vôbec modlitba? Modlitba – to je rozhovor s Bohom. Oni sa však vystatovali na obdiv.

Alebo pôst. Aby si ich pôst všimli druhí, dávali to najavo tým, že si hlavu posypali popolom. Bol to prejav pôstu v tých časoch v Palestíne. Mali to však robiť v skrytosti, a nie pre verejný obdiv... Toto ich počínanie je však bezcenné pred Bohom.

Správne sme pochopili slová Pána Ježiša, keď netúžime po nasledovaní spôsobu zbožnosti farizejov. Práve naopak, keď sa postíme, snažme sa, aby to nikto na nás nevidel. Keď sa chceme viac modliť, zatvorme sa tam, kde budeme skutočne sami v rozhovore s Bohom. Pretože sa plnia slová Pána Ježiša: „A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti“ (Mt 6,4).

Modlitba má zmysel len vtedy, keď vychádza z nášho vnútra. Pôst je účinný pre našu spásu len vtedy, keď zmýva naše hriechy, a to znamená, keď ho človek koná úprimne, keď si uzná svoju hriešnosť, chybu, pád.... O tom predsa nikto nemusí vedieť a tiež je výhodnejšie, keď to ľudia na nás nepozorujú a nie je to nápadné.

Áno, uvedomujeme si, že zbožný nie je ten, kto koná predpísané skutky a pritom to robí len pre sebauspokojenie a priazeň ľudí. Zbožný je však ten, kto koná dobré skutky, aby oslávil Boha a zároveň odmenu ponechá Bohu, či prijme od neho tento prejav zbožnosti alebo nie, a to znamená, či dostane a akú dostane odmenu.

Pospytujme si svedomie:

Nechodím na sv. omšu len kvôli ľuďom? Nemodlím sa len preto, aby ma ľudia videli a chválili? Moje pristupovanie ku sviatostiam je vždy zamerané na moje posvätenie, obohatenie, alebo na to, aby ma ľudia videli? Koľko sa snažím venovať Bohu v skrytosti doma, napríklad v modlitbe, skutkoch lásky bez nároku na odmenu? Nechcem byť zbožný len pred sebou samým? Nenamýšľam si o sebe, že som najzbožnejší, najdokonalejší, najsvätejší? Nerobím niečo len preto, aby som sám seba uspokojil, a nie Boha?

Budem si dávať pozor, aby sa moje dobré skutky páčili Bohu. Preto sa budem snažiť konať ich ticho, nenápadne a s úprimným srdcom bez nároku na odmenu od ľudí.

Amen.

Modlitba nám nesmie zovšednieť

Oltárny spolubrat rozprával, že ako malý chlapec mal veľmi rád Vianoce.

Vtedy mohli ísť štyria-piati chlapci spievať koledy. Postavili sa do chodby, zaspievali koledu a čakali, kedy im niečo dajú. Najviac dostali u svojich rodičov. Keď otec otvoril dvere a videl tam stáť svojho syna, vždy hlbšie siahol do vrečka. Keď šli k druhým, zase podstrčili dopredu syna, bývajúceho v tom dome. I tento otec siahol hlbšie do vrečka. A to sa im páčilo. Nikdy neurobili tak, že by skryli syna pred otcom.

Otec a matka sú najštedrejší vtedy, keď sa jedná o ich syna či dcéru.

A teraz lepšie pochopíme udalosť, pri ktorej radí Pán Ježiš apoštolom, keď ho prosia: „**Pane, nauč nás modliť sa, ako Ján naučil svojich učeníkov. Povedal im: „Keď sa modlite, hovorte: Otče, posväť sa...”**“ (Lk 11,1-2).

tu je veľký zlom v dejinách ľudstva. Dovtedy to bol Boh. Jahve, ktorý bol strašný, majestátny a nedosiahnuteľný pre človeka. Pán Ježiš preto prišiel na zem, aby každý človek tejto zeme cez svoju vieru mohol sa stať dieťaťom Božím. Ak sa chceš rozprávať s Bohom, urob zo seba syna, dcéru nebeského Otca. Potom ako syn a dcéra pýtaj od Boha, čo potrebuješ.

Viem, že všetci sme dosť šikovní a vedeli by sme sformulovať svoje žiadosti Bohu. ale predsa, ani jeden z nás by nemal tú odvahu pýtať od Boha to, čo nám radí brat Kristus: Bože, buď môj Otec! Od Otca si pýtajte a dostanete.

Čo máme pýtať od Boha? V čom je Boh najväčší boháč? Život boží, to je život v Trojici. A nebeský Otec prežíva svoju radosť a svoje šťastie cez Ducha Svätého vo svojom Synovi. Syn zasa prežíva svoju radosť a svoje šťastie, plnosť svojho života cez Ducha Svätého vo svojom Otcovi. Duch Svätý prežíva svoju radosť a svoje šťastie v Otcovi a Synovi. Teda v čom je Boh boháč? Boh je najväčší boháč vo vlastní života. Boh vlastní plnosť radosti a zmyslu života. Preto nás Pán Ježiš nahovára, že keď sa rozprávame s nebeským Otcom, aby sme mu hovorili – Otče a prichádzali si k nemu pýtať túto plnosť života.

Poukazuje na otcov ľudských: „... je medzi vami človek, čo by podal synovi kameň, keď ho poprosí o chlieb? Alebo keby pýtal rybu, či by mu dal hada? Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá váš Otec, ktorý je na nebesiach, dobré veci tým, čo prosia“ (Mt 7,9-11).

Pán Ježiš teda chce, aby sme boli napojení na život plnosti, zmyslu a šťastia Najsvätejšej Trojice cez Ducha Svätého. Ten, kto sa postaví pred nebeského Otca ako jeho syn či dcéra a pýta, nebeský Otec ho neodvrhne. Neprosme o nijaké všedné maličkosti ľudského života, ale o napojenie ľudského života na Boží život.

O Sudharovi Singovi hovoria, že je to muž, ktorý v súčasnej dobe v 20. storočí žije už akoby nie tu na zemi, ale vo večnosti. On hovorí:

Za všetko čo mám, môžem d'akovať modlitbe.

Denne venuje viac hodín rozprávaníu sa s nebeským Otcom. Denne číta Sväté písmo.

Jeho heslom je: Rozprávať sa s Bohom a opäť sa rozprávať s Bohom!

Sudhar Sing porovnáva modlitbu s letom vtáka:

Každý predmet, ktorý je vo vzduchu, je priťahovaný zemskou príťažlivosťou, teda aj vták. Vták zemskú príťažlivosť prekonáva tým, že máva krídlami. Keby sme mu ostrihali krídla, spadol by na zem. To, čo sú pre vtáka krídla, to je pre človeka modlitba. Modlitba človeka dvíha stále vyššie a vyššie. Spája človeka so životom Najsvätejšej Trojice. Cez modlitbu človek môže prežívať veľký zázrak samotného Boha vo svojom živote.

Keď Sudhar Sing chce porovnať zážitok človeka rozprávajúceho sa s Bohom, tak ho porovnáva so svojím zážitkom, ktorý prežil, keď vystúpil na šesťtisíc metrov vysoký vrch v Himalájach. Hovorí:

- *Začala zúriť búrka. Blesky a hrmenie. Myslel som, že zasiahnu aj mňa. videl som však, že blesky a búrka sú pod mojimi nohami. V tejto výške som pred búrkou v bezpečí.*

A takúto silu má modlitba. Vynesie človeka nad moc hriechu, nad zúrivosť zla, do istoty pokoja samotného Boha. Za jeho presvedčenie ho zavreli do žalára a nedávali mu jesť a piť.

Hovorí:

- *V žalári som sa mal modliť o chlieb a nápoj.*

Ale on sa modlil celkom ináč:

- *Bože, daj mi seba. Tu je môj život. Nech je, nech sa stane tvoja vôľa. Ja prosím teba. Prosím o teba, o Darcu života.*

Sudhar Sing hovorí o našich modlitbách toto:

- *Ľudské modlitby sa toľkokrát podobajú zobraňu žobrákov. Pýtame rôzne skutočnosti, rôzne potreby nášho života, ale nevšímame si samotného Boha. Nepýtame si, aby Boh prichádzal do nášho života.*

Vieme si predstaviť volavku. Je to vták, ktorý dokáže dlho stáť v jazere a pozeráť. Akoby rozjímala o všemohúcnosti Božej, alebo o veľkosti daru – rieky pre život. Ale ani na jednu z týchto vecí volavka nemyslí. Pozerá, ako uchmatnúť žabu a odísť.

Aj človek akoby sedel na brehu Božej vznešenosti a stále striehne, ako zobrať korisť pre svoj život a odísť bez povšimnutia Boha! Takto sa človek oberá o darcu života, o zmysel života.

Priatelia, dnes keď budeme prosiť ako apoštoli: Nauč ma, Kriste, modliť sa, Ježiš nám povie to isté, ako povedal svojim apoštolom: Keď chceš sa rozprávať s Bohom, hovor:

Otče, čiže staň sa synom, dcérou nebeského Otca.

Potom si pýtaj – a dostaneš. Pýtaj si a dostaneš od nebeského Otca Ducha Svätého. Duch Svätý dokáže napojiť tvoj život zo skutočnosti zeme na život plnosti životov.

Predstavme si rezervoár, odkiaľ je vedená voda potrubím do domácností. Keď chcem vodu, nemusím utekať k prameňu vzdialenému tri kilometre. Stačí otočiť kohútikom a voda tečie.

Keď sa chcem napojiť na život Boží, nemusím utekať kdesi do neba, ale stačí zložiť si ruky, vyslať k Bohu modlitbu, ktorá má takú silu, že pomáha ľudskej duši občerstvovať sa z prameňov Boha. Tento život s Bohom robí v živote človeka najväčší zázrak.

Sudhar Sing o ňom hovorí:

Je to zázrak, ktorý nie je viditeľný zvonku, ale je to zázrak, ktorý sa deje v srdci a v duši človeka, lebo človek je zasiahnutý silou, radosťou a šťastím života.

Ak chcem plnosť života, musím sa napojiť na Boha cez Ducha Svätého. Ak chcem, aby môj život bol napojený na život Boží, musím sa stať synom alebo dcérou cez vieru. ak mám na všetko čas od rána do večera; na televíziu, na zábavu, na jedlo, ak v mojom 24-hodinovom

dennom živote sa nenájde čas, miesto pre rozprávanie sa s Bohom, tak nemôžem vedieť, aký má pre mňa zmysel a význam Boh!

Podľa toho sa môžeme ohodnotiť. ako rád skladám ruky a rozprávam Bohu – Otec? Ako rád v modlitbe dvíham svoju dušu stále vyššie a vyššie v ústrety k Bohu, taká je potom aj odozva.

Sudhar Sing hovorí:

Keď sa človek denne aspoň pol hodiny dokáže modliť, isto sa Boh prejaví v jeho živote. Pán Ježiš sa nám ukazuje ako brat, ktorý hovorí. Ak sa chceš rozprávať s Bohom, hovor mu Otec, pýtaj si vo svojej modlitbe a dostaneš. Čo? Nebeský Otec ti pošle Ducha Svätého, v ktorom sa môžeš napojiť na život plnosti s Bohom.

Toto je veriaci človek, ktorý je v Bohu a prežíva už tu na zemi nebo. Pouvažujme a prehodnoťme naše modlitby. Ako sa dokážeme modliť?

Amen.

Piatok po 11. nedeli v Období cez rok

Mt 6,19-23

Modlitba bez lásky k bratovi nič neznamená

Rozjímali sme už o modlitbe O t č e n á š. Táto modlitba, ktorú nazývame aj najkrajšou, lebo naučil nás ju sám Pán Ježiš, obsahuje sedem prosieb. Jedna z nich znie: Chlieb náš každodenný daj nám dnes. Možno si kladiete otázku: Čo má táto prosba spoločné s dnešnou časťou evanjelia?

Pán Ježiš nám zanechal súvis poučení, medzi ktoré patrí i evanjelium a konkrétne slová: „**Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich mol' a hrdza ničia a kde sa zlodeji dobývajú a kradnú. V nebi si zhromažďujte poklad... Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce**“ (Mt 6,19-21).

Horská reč Pána Ježiša pokračuje podaním smerníc pre kresťana, aký má zaujať postoj a vzťah k materiálnym veciam. Tento úryvok evanjelia skúma pomer k majetku. Ten, kto uveril v Krista, musí mať na pamäti, že žije v hmotnom svete, ktorý vedie kresťana do ťažkých situácií. Nečaz sa kresťan musí sám seba spytovať, či ide správnou cestou viery, či nepodlieha hmote, prípadne, či žije slobodne ako dieťa Božie. Kresťan sa musí naučiť správne hodnotiť pozemské veci. Čo tvorí poklad hmotného pozemského sveta? Sú to peniaze, výhodné zamestnanie, pohodlné bývanie a konzumný spôsob života?

Kresťan si často musí uvedomiť, že toto všetko sú veci, ktoré rýchlo strácajú na hodnote. Preto si musí svoj život, to znamená svoj vzťah k veciam a okolnostiam riadiť tak, aby jeho srdce neliplo na pomínutelných veciach, ale viac venoval pozornosť iným hodnotám – pokladom, o ktorých hovoríme, že nestrácajú na hodnote, sú rovnako cenné, a to: milosti a Božia pravda. Môžeme povedať, že pre nás veriacich je otonáš poklad, naše bohatstvo, a teda tam musíme mať aj svoje srdcia.

Zvlášť dnes, keď sa hovorí o konzumnej spoločnosti, má si kresťan všimnúť, že veci tohto sveta nemajú stálu hodnotu, ale musí si byť vedomý, že aj lesk, sláva týchto vecí nemá pre nás významnejšie miesto. toto nám vysvetľuje Pán Ježiš v krátkom podobenstve o zdravom a chorom oku. V ľudskom tele má oko funkciu svetla. Človek so zdravými očami sa môže pohybovať, orientovať, čo naopak chýba chorému človeku.

Takto je to aj s túžbou po bohatstve. Keď človek stratí duševný zrak, keď nedokáže správne veci chápať, prijímať, užívať, tak sa stáva slepým pre veci Božie, a teda uberá sa do

záhuby. Kresťan sa musí starať, aby nestratil duševný zrak, aby si ho nepokazil. Musí si ceniť Boha viac ako všetko na svete!

Nebolo by na škodu, keby sme sa aj zamysleli a pospytovali si svoje svedomie. Aký je môj vzťah k hmotným veciam? Čo považujem za najcennejšie? sú to peniaze, postavenie, rodina, Boh?

Podobenstvo o oku nás tiež pobáda k zamysleniu. Ako sa pozerám na seba, na svoje okolie? Sú to oči tohto sveta, alebo je to pohľad Pána Ježiša? Dávam prednosť veciam Božím pred vecami svetskými? Nemám v sebe túžbu len mať viac a viac, a preto mio na Boha nezostáva čas?

Pripomeňme si stretnutie Pána Ježiša s bohatým mládencom. Zachovával príkazy. Chcel dosiahnuť večný život. Nazval Pána Ježiša dobrým. Ale keď dostal príkaz: „... *chod', predaj, čo máš, rozďaj chudobným... a nasleduj ma!*“ (Mt 19,21) – ostal smutný. Jeho vzťah k bohatstvu bol silný, viac ako túžba dosiahnuť večný život, ako priateľstvo s Pánom Ježišom.

Môžeme si spomenúť aj na podobenstvo o boháčovi a Lazárovi. Keď boháč prosí, aby šiel Lazár k jeho bratom a varoval ich, aby sa oni nedostali na miesto múk, kde sa dostal on, pretože sa viac venoval veciam tohto sveta ako veciam pre dušu, dostal odpoveď: „*Majú Mojžiša a Prorokov, nech ich počúvajú*“ (Lk 16,29). A správne sa zachoval mýtnik Lévi. Tento Židmi nenávidený človek povie Ježišovi pri stretnutí s ním v jeho dome: „*Pane, polovicu svojho majetku dám chudobným a ak som niekoho oklamal, vrátim štvornásobne*“ (Lk 19,8). A skutočne, jednal podľa slov Pána Ježiša a získal si miesto medzi Dvanástimi. Judáš sa však tým, že si bral zo spoločnej pokladničky, pomaly dopracoval ku zrade za 33 strieborných. A hoci ich vrátil, nemal už síl k celkovej zmene života, a preto sa obesil.

Na príkladoch z evanjelia vidíme poučenie, povzbudenie i výstrahu. Odpoveď si každý z nás musí dať sám. Vec je otvorená, čas rozhodovania je tu.

Keď sa modlíme Otče náš, modlime sa ho radšej pomaly a premýšľajme o tom, čo hovoríme s Ježišom.

Amen.

Sobota po 11. nedeli v Období cez rok

Mt 6,24-34

Prečo tolko strachu?

Pri rozhovore ľudí s kňazom často počuť túto námietku:

- *Ach, nie je času na tú modlitbu, ba niekedy nevyjde ísť ani v nedeľu do kostola. Ved' viete, pán farár, ako to v živote chodí. Staviam chalupu, nuž, v nedeľu i majstrov skôr zoženiem, aj času mám viacej.*

- *No, ale ved' musíte si predsa občas aj oddýchnuť, uvoľniť sa.*

- *No, to áno. Vtedy idem na šport, hokej, futbal, am si oddýchnem. Predsa sa musím starať, aby mala rodina kde bývať aj o kultúrne vyžitie sa musím postarať, aby som mal o čom s kolegami v práci rozprávať.*

To je charakteristika človeka dnešnej doby. Všetko je podstatné a potrebné, o všetko sa treba starať; o rodinu, o dovolenku, o čom hovoriť s kolegami v práci, ale o dušu?! Ved' to potom, zajtra, to sa nedá stihnúť! To musí aj Boh pochopiť...

A Ježiš v evanjeliu hovorí úplne ináč. On je Boh Syn. On do detailu pozná celú problematiku človeka i s jeho voľným časom, s prácou i s osobnými záľubami. Vie, že človek si nájde voľný čas vždy na to, na čo chce. Preto jeho slová: „**Nebud'te ustarostení o svoj**

život, čo budete jesť, ani o svoje telo, čím sa zaodejete. Či život nie je viac ako jedlo a telo viac ako odev?... A kto z vás si môže starosťami pridať čo len laket' k svojmu životu?... Váš nebeský Otec predsa vie, že toto všetko potrebujete. Hľadajte teda najprv božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše. Preto nebud'te ustarostení o zajtrajšok; zajtrajší deň sa postará sám o seba. Každý deň má dosť svojho trápenia“ (Mt 6,25-34).

Možno vám teraz napadla otázka. Ale čo potom propaguje kresťanstvo? Útek zo života, pohrdanie svetskými vedami a starosťami? Nie! Ježiš hovorí: „*Nebud'te ustarostení...*“ (Mt 6,25). A nie: nestarajte sa vôbec! Naopak, uvádza za príklad vtákov, ktorí usilovne hľadajú potravu pre seba i svoje potomstvo. Pán uznáva, že každý deň má dosť lopoty a driny, starosti o potrebné veci a že nebeský Otec vie o týchto veciach potrebných k životu. Sám Ježiš pracoval mnoho rokov v dielni sv. Jozefa, aby pomohol Svätej rodine zaistiť nutné životné prostriedky. Ježišovo slovo o zbytočných starostiach neznamena teda chválu pre lenivých. Naopak, ostáva povinnosť práce a starostí, ale bez paniky, prílišnej úzkosti a divokej žiadostivosti.

Kresťan vie, že svet je Božím dielom a on má vo svete svoju úlohu. Boh stojí za všetkým dianím, je mocnejší než hriech a peklo a vo svojej múdrosti dokáže aj zlo obrátiť k duchovnému úžitku. Kresťan musí uvažovať o budúcnosti a starať sa o každodenný chlieb, ale bez zúfalstva, a nie na úkor duchovného života, modlitby, ktorá vlastne dáva práci pravý zmysel a posvätenie. Ani kresťan nevie, čo prinesie budúcnosť, ale vie, že Boh je pánom budúceho času.

Niekedy sa pýtame sami seba, prečo sa tak ženieme len za zabezpečením, radosťami a rozptýlením tohto sveta a času? Prečo si nevedia ľudia, aj ja sám, odoprieť radosti, alebo odložiť zbytočné starosti, ktoré neprospievajú duševnému životu?

Asi len preto, že mám málo viery v Boha, málo verím a len veľmi vzdialeno a hmlisto, a že okrem tohto života existuje aj iný život, oveľa dokonalejší a obsahovo plnší. Boh je skutočná živá osoba a život v budúcnosti s ním alebo bez neho si pripravujeme životom tu na zemi. Preto ľudia žijú život tu na zemi bez šťastia z viery vo večný život a správajú sa tak, akoby mali k dispozícii len tie malé prostriedky času, priestoru a radosti, ktoré sú medzi kolískou a truhlou, preto sa prisávajú ako pijavice na tieto veci a ich sladkosť chcú vysať až do poslednej kvapky. Preto sa každý z nich pokladá za hlupáka a nešťastníka, ak mu nejaký ten pôžitok ujde a žije v neustálom strachu, že mu niekto každú chvíľu môže vyraziť z rúk tieto jeho obľúbené hračky. Preto ten strach človeka pred rakovinou, vojnou, čiže strach pred smrťou. Z toho plynie preto to šialené úsilie starostí: Musím stavať, budovať, musím zabezpečiť rodinu, však na Boha budem mať potom čas – v starobe. Potom, potom – a nakoniec nikdy.

Opýtajme sa seba, svojho svedomia, či aj ja nepatrím do tejto kategórie ľudí. Ak cítim, že áno, slabne moja viera v Boha, upadá môj život praktického kresťana.

Doby slabej viery boli vždy dobami veľkého životného strachu. a kto si odvykol od cesty do kostola, zvykol si často na cestu na nervovú kliniku. Len ten, kto vlastní veci tohto sveta ako dar Boží a nestráca z očí božiu vôľu a svoje poslanie od Boha vo svete, len ten dokáže žiť bez strachu a prehnanej starostlivosti o zajtrajší deň. Zdá sa vám to nadsadené? Nie je to skutočnosť? Žijeme svoj život tak, akoby sme tu mali byť natrvalo. Akoby veci, ktoré sme si nadobudli, nemali sme nikdy stratiť, ba skôr by sa to dalo prirovnať – akoby sme si tieto veci brali so sebou do hrobu, aby sme ich mohli aj po smrti užívať.

Možno sa vám zdá, že to nadsadzujem, ale počujte dva príklady. O jednom písali pred niekoľkými rokmi v tlači.

Jednalo sa o najbohatšieho muža sveta, ktorý ležal na smrteľnej posteli. Jeho meno bolo Onasis. Vlastnil akciové spoločnosti po celom svete. Jeho majetok bol takmer nespočítateľný.

A predsa, úžasná úbohosť človeka! Nemohol z neho využiť takmer nič. Posledných desať rokov nemohol nič jesť okrem zemiakov a mlieka, či iných veľmi ľahko stráviteľných zeleninových jedál. aj keď vynakladal závažné sumy na lekárske ošetrovanie, pomôcť sa mu nedalo. Za peniaze si mohol zadovážiť všetko, ale nevládal to užívať.

A ten druhý prípad, prípad obyčajný,

Keď človek celý život drie, na nič iné nemyslí, len z čoho vytĺcť peniaze, z čoho vyťažiť radosť života. Odrazu choroba a všetko je zbytočné... K životu stačí len palička a čerstvý vzduch.... Povieť: To je prípad vyššej bohemskej spoločnosti.

Nuž vám teda rozpoviem prípad človeka, prípad, ktorý sa ešte odohráva a nie je ukončený.

On chcel byť iný ako ostatní. Dom chcel mať zvláštny, „nóvum“. Plány si dal poslať od priateľa z USA. Začal stavať. Stavba bola veľmi nákladná, šla do peňazí a financie sa vyčerpali. Majstri nechceli ísť pracovať, lebo nebolo ich z čoho vyplatiť. Pracoval svojpomocne. Deň i noc. A ako sa hovorí – v piatok i sviatok. Nedelňa bola pre neho pracovným dňom. Predtým chodil pekne do kostola, no potom pri stavaní vôbec. V nedeľu robil od rána takmer do pondelka rána, a potom do zamestnania. Dom sa mu asi po desiatich rokoch podarilo dokončiť, ale k tomu pomáhala finančne celá rodina. Nastali ďalšie problémy s vykurovaním. Stavba nebola určená pre naše podnebie. V zime sa spálilo veľa uhlia. Peniaze šli na vykurovanie a údržbu. A tak si odtrhol od úst, aby sa ušetrilo na tieto veci. Odrazu nehoda, po ktorej manželka ostala čiastočne postihnutá. Deti si založili svoje rodiny a odišli z domu. Načo by im bola taká veľká stavba, kto by to všetko financoval? A on? Od prebdených nocí pri stavbe a od driny má podlomené zdravie. Často počuť z ich úst:

- *Načo nám to len je! Čo s tým budeme robiť?*
- *A čo on na to?*
- *Ach, keby som mal ešte raz žiť a stavať dom, ináč by som si to premyslel. Ale už je neskoro. Život sa nedá vrátiť späť.*

A toto akoby sme si ani neuvedomovali. aj my schvaľujeme všeobecné Božie práva nad svetom, ale v tomto okamihu nemáme čas, iné veci sú pre nás dôležitejšie: hospodárstvo, politika, šport, kultúra, radovánky. Modlitbu, rozjímanie o Božom slove, ktoré sme počuli v kostole, hľadanie cesty lásky k blížnemu, to si nechávame na budúcu nedeľu alebo týždeň, alebo na starobu.

Pán Ježiš však žiada teraz, hneď. Naše poznámky občas znejú: však ja som tiež kresťan, ja som niekedy aj ministroval! To sú lacné poznámky a znamenajú asi toľko. popri iných funkciách som aj kresťanom, pretože sa mi to práve teraz hodí.

Brat, sestra, ale vy chcete byť skutočnými, dobrými kresťanmi a to, že kladiete niekedy do popredia viac svetské starosti ako Pána Boha, to vás nemrzí?!

Preto teraz vo svojom srdci poproste pri sv. omši Pána Ježiša:

Pane, ty mi ponúkaš úžasnú výmenu. Vezmeš moje zbytočné starosti, ale aj oprávnené záujmy za svoje, pretože tvoj a môj nebeský Otec najlepšie vie, čo potrebujem a ja zasa zoberiem Božie záujmy za svoje.

Budem sa snažiť, aby si ty bol Pánom mojej duši a prostredníctvom môjho života i v mojom životnom okolí. Nauč ma tej pravej dôvere k nebeskému Otcovi, aby som vždy vo svojom životnom jednaní kládol na prvé miesto záujmy Božieho kráľovstva a ostatné sa mi pridá – podľa tvojho prisľúbenia – podľa potreby. Amen.

Vedzme, akí sme nedokonali

Počul som nasledovný príbeh.

V spoločenstve rehoľných bratov sa pohoršovali bratia nad chybou jedného spolubrata. Keď už každý povedal svoj komentár, čakali, že aj predstavený zaujme taktiež podobný postoj ako oni. On však mlčal. Počúval ich, nepovedal však nič.

Po obede, keď bratia mali odpočinok, videli ako ich predstavený chodí po záhrade so zvláštnym nákladom. Na pleciach mal vrece, ktoré ho zohýbalo. Bolo plné piesku. Na prsiach mal tiež piesok, ale v menšom vrecúšku. Večer sa ho pýtali na vysvetlenie. Povedal im: Každý z nás má pred očami to malé vrecko. Vidíme chyby a nedostatky druhého. Tie sú často oveľa menšie a ľahšie ako tie naše, ktoré nás tak tlačia, ale ich nevidíme, či nechceme vidieť.

Tento poučný príbeh je dnes vovodením do textu evanjelia, v ktorom nás Pán Ježiš napomína: „**Nesúďte, aby ste neboli súdení. Lebo ako budete súdiť vy, tak budú súdiť aj vás, a akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám**“ (Mt 7,1-2).

Z textu je jasné, že Pán Ježiš zakazuje svojim učeníkom posudzovať a odsudzovať. Hlavný dôvod je v tom, že v Božom kráľovstve toto práve súdiť prislúcha jedine Bohu. Len Boh pozná všetky okolnosti, ktoré priviedli človeka k hriechu, a preto ich môže spravodlivo posúdiť. Okrem toho vieme, že Boh je plný milosrdenstva a má súcit s hriešnikmi, preto jeho súd nebude nikdy krutý. Spomeňme si na udalosť, keď priviedli k nemu ženu pristihnutú pri hriechu. Čo jej vtedy povedal? „*Nik ťa neodsúdil? ... Ani ja ťa neodsudzujem!*“ (Jn 8,10-11). Pridal však i vážne slová: „*Chod' a už nehreš!*“ (Jn 8,11).

Vieme, že my ľudia veľmi radi kritizujeme a pravdaže, pre chyby druhých aj odpisujeme a zatracujeme. Po prečítaní evanjelia môžeme vidieť svoj omyl, ktorý spočíva v tom, že nad druhými vynášame prísne tresty a svoje sily preceňujeme. Kto pozná svoje nedostatky, ten nikdy nebude odsudzovať a zatracovať svojho blížneho. Pán Ježiš to znázornil smietkou, triesočkou, čo je niečo malé a zlé u druhého, ale u seba svoje brvno nevidí, nechce vidieť, nedokáže byť sebakritický.

Môžeme hovoriť aj o pokrytectve, pretože pokrytec má dvojaké miery. Na seba má stále ospravedlnenie, výhovorku, vie sa ospravedlniť, ale keď sa jedná o druhého, je nemilosrdný, vie pozdvihnúť ukazovák, zaujať ničivú kritiku. Toto je veľmi zlá cesta, od ktorej Pán Ježiš chce svojich učeníkov i nás odvrátiť, keď nás varuje a napomína: „... **a akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám**“ (Mt 7,2).

Áno, ten istý meter, ktorý má človek na druhého, priloží Boh na človeka samého. Ak sme teda prísni na druhých, Boh ten istý meter priloží aj na nás. Keď nám neunikne nijaká chybička na druhých, musíme si uvedomiť, že ani Bohu neunikne naša i ti najmenšia chybička.

Takéto pochopenie je pre nás užitočné, aj keď si pritom uvedomujeme, že máme strach. A je to správne, pretože o seba máme strach a máme mať však aj zodpovednosť za druhých. Tento text z evanjelia chce nám pomôcť dostať sa z nesprávnej cesty, keď vo svojom živote často používame slová kritiky a odsudzovania iných. Keď k tomu často pribudnú i ohovárania a osočovania, je potrebné, aby sme sa čo najskôr vzdali cesty, po ktorej sme snád' kráčali a radšej vykročme na cestu pomoci blížnym dostať sa z ich chýb.

My nechceme byť odsúdení, a preto nechceme odsudzovať druhých, pretože nemôžeme objektívne poznať okolnosti, ktoré vedú blížneho k tomu konaniu. Naopak, začnime kráčať cestou taktnosti a citlivosti k druhým.

Príslovia hovoria: „Čo nechceš, aby iní robili tebe, nerob ani ty druhým“. „Na lyžičku medu chytiš viac múch ako na sud s octom“.

To znamená, že láskavým slovom, citlivým jednaním a trpezlivým znášaním chýb druhých, môžeme im pomôcť dostať sa z nich. Veď je to krásny pocit, keď niekomu sme pomohli a on sa teší, že sa mu čosi podarilo.

Častejšie si pripomeňme príklad o predstavenom, ktorý povedal, že chyby druhých vidíme a sú často menšie ako tie, čo nás zohýbajú a sú naše.

Amen.

Utorok po 12. nedeli v Období cez rok

Mt 7,6;12-14

Náš príklad vo viere je otvorenou Bibliou pre neveriacich

Medzi nami je veľa pohoršenia. Zlý príklad, nahováranie na hriech a nepotrebanie hriechu zle pôsobí na naše okolie a zároveň nás to okráda o milosti.

Na toto nás upozorňuje úryvok z evanjelia: „**Nedávajte, čo je sväté, psom a nehádzte svoje perly pred svine, aby ich nohami nepošliapali, neobrátili sa proti vám a roztrhajú vás**“ (Mt 7,6).

Každý veriaci si musí byť vedomý, že dary, ktoré dostal od Boha – rozum a slobodná vôľa – majú mu pomôcť rozlišovať. Všetci sme povolaní ohlasovať Evanjelium. To znamená, že sme zaň vo svojom okolí zodpovední. Potrebné sú nielen slová, ale predovšetkým príklad. Náš prístup k plneniu si povinností, ktoré nám ukladá naša viera, je ako otvorená kniha pre neveriacich. Aj oni poznajú slová: „Verba movent, exempla trahunt“! – „Slová hýbu, ale príklady priťahujú“!

Preto si uvedomme, čo chce povedať Pán Ježiš prirovnaním o perlách a svinách. Židom bolo známe, že to, čo bolo obetované v chráme, nepatrilo inde. Napríklad nesmeli sa hodiť mäso z obetí psom alebo sviniam. Z toho môžeme vyvodiť toto: Ako bolo zbytočné dať nečistým ošipánym za potravu neskonzumovateľné perly, tak nemá zmysel predkladať pravdu ľuďom, ktorí nie sú na to pripravení, alebo nemajú túžbu či ochotu ju prijať. Ten, čo ohlasuje čisté, nesmie to znečistiť, dovoliť, aby bolo zneuctené. Pretože keby ohlasovateľ Evanjelia hlásal učenie Pána Ježiša prehnane a bez uváženia, narobil by viac škody ako osohu.

Sväté veci sú pravdy viery a všetky prostriedky milosti, ktoré apoštoli dostali pre dobro veriacich. Preto ich nemajú zbytočne udeľovať ľuďom, ktorí by z nich robili iba posmech, alebo by ich nejako potupovali. Azda aj toto miesto dalo podnet k tomu, že Cirkev oddávna skrýva posvätné veci pred pohanmi.

Nasleduje tzv. zlaté pravidlo lásky k blížnemu, ktoré ukazuje bez dlhých paragrafov, v čom spočíva jadro kresťanského postoja k druhým ľuďom: Všetko čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im. Rozprávali sme si, že tak ako my dokážeme odpustiť druhým, tak očakávajme, že aj druhí odpustia nám. To je náplň biblickej morálky. Pravá láska k Bohu sa osvedčuje práve láskou k blížnemu.

Úryvok evanjelia končí výzvou, aby ten, kto ide za Kristom, nevydal sa po ceste más. Pán Ježiš to vysvetlil obrazným prirovnaním o dvoch bránach. Široká brána, cez ktorú prechádzajú masy ľudí, ktorí odmietajú slová a učenie Pána Ježiša, prípadne neberú vážne

jeho pravdy, vedie do zatratenia. Z tejto skupiny sa musí veriaci vymaniť, vystúpiť i keď je to ťažké, keď je tam mnoho lákadiel, ako je konštatovanie, že ro robí väčšina, že to nie je až tak zlé a podobne.

Kresťan musí prejsť druhou bránou, tou tesnou, ktorá vedie do večného života. Pán Ježiš tým chce zdôrazniť iné svoje poučenie, ktoré predtým vyslovil. Len po úzkej ceste sa dá prejsť do večného života. Mládenec sa nevedel zriecť bohatstva. Farizeji svojej pýchy. Herodes a Herodiada seba navzájom. Títo teda nešli cez úzku bránu. Cez ňu vidíme ísť Jána Krstiteľa, Pannu Máriu a Jozefa, ktorí vyplnia vôľu Božiu, robia to, čo od nich vyžaduje Boh.

Z evanjelia pre nás vyplýva, aby sme si boli vedomí, čo je našou povinnosťou kresťana, učeníka, vyznávača, aby sme svoju vieru ohlasovali v jej čistote, chránili ju od nánosov toho, čo nemá s vierou nič spoločné, čo vieru znehodnocuje. Zároveň text evanjelia nás upozorňuje, že v živote je ťažké ohlasovať Evanjelium, to znamená ísť úzkou bránou. Z učenia Pána Ježiša ale vieme, že i toto má zmysel a význam.

Text nás vedie k zamysleniu sa nad sebou samým. Priam sa ponúkajú otázky a čaká na ne odpoveď: Po akej ceste idem? Je to pohodlná a široká alebo je úzka? Áno, my si uvedomujeme, že nie je podstatné, čo sa nám viac páči, čo nám viac vyhovuje, ale to, čo je pre nás viac osožné. A preto, že chceme chváliť Boha a zmysel svojho života nevidíme len tu na zemi, toto evanjelium chápeme ako smerovku, ukazovateľ, alebo prípadné usmernenie, či skorigovanie na svojej životnej ceste, že svoj smer chceme zjednotiť s tým, čo od Kristovho učeníka vyžaduje Pán Ježiš.

Odstráňme pohoršenie z našich radov! Časté a dôkladné spytovanie nášho svedomia nám vždy pomôže vylepšiť svoj vzťah k Ježišovi, a tak lepšie a istejšie kráčať do večnosti.

Amen.

Streda po 12. nedeli v Období cez rok

Mt 7,15-20

Ovocie je rozhodujúce

Cirkev od svojho začiatku musela bojovať proti zlým, mylným, ba i zákerným a rafinovaným útokom proti čistote učenia Pána Ježiša. Boli to bludy nestoriánov, monofizitov, ariánov a v našej dobe amerikanizmus, ale i hnutie Svedkov Jehovových. toto všetko Pán Ježiš vo svojej všemohúcnosti predvídal, a preto nielen apoštolov, ale i nás na to pripravoval.

Preto i toto evanjelium nestráca na aktuálnosti a je potrebné, aby sme sa nad ním zamysleli. Pán Ježiš hovorí. „**Chráňte sa falošných prorokov: prichádzajú k vám v ovčom rúchu, ale vnútri sú draví vlci. Poznáte ich po ich ovoci...**“ (Mt 7,15-16).

Týmito slovami Pána Ježiša nás chce Matúš upozorniť na kresťanských ohlasovateľov Evanjelia, ktorí nám ich nesprávne predkladajú. Zdalo by sa, a tak sa i tvária, že patria ku Kristovmu spoločenstvu – stádu, vyzerajú ako ovečky, ale v skutočnosti sú to draví vlci. To preto, lebo v skutočnosti neohlasujú posolstvo Pána Ježiša.

Pán Ježiš nás upozorňuje, že nesmieme byť ľahkovážni pri prijímaní náuky len preto, že to znie nábožne, ženám to lahodí, prípadne, spomína sa tam meno Boha či Pána Ježiša. Naopak, musíme byť bdeli, pretože nie každý, kto sa oháňa učením Krista a spásou, je Kristov ohlasovateľ, pretože nesprostredkúva spásu.

Sme svedkami, že vychádzajú časopisy v cudzine, ktoré sa šíria i medzi našimi veriacimi, ktoré sú často viac na škodu ako na osoh. Veriaci sa im často tešia len preto, že sa v nich spomína meno Ježiš, píše slovo Boh a pritom je to jed na dušu veriaceho čitateľa. Prípadne vychádzajú u nás knihy s nádychom náboženským a pritom trochu zbehlý kresťan po prvých stránkach zistí, že je to podvod, zámerne plánované vysmievanie sa z viery, prípadne pre slabých kresťanov, pre tých, ktorí hľadajú cestu k Bohu, takéto knihy zasievajú zlý, chybný postoj k viere v Boha.

Medzi takéto knihy, ktoré u nás v poslednej dobe vyšli, patria i knihy z vydavateľstva Obzor od Zenona Kosidowského *Čo rozprávali proroci a čo rozprávali evanjelisti*. Úprimne povedané je to brak, škoda za ne dať koruny.

I v beletrii sa u nás objavili knihy s podobným zameraním. Milan Ferko napísal knihu o Cyrilovi a Metodovi, kde historické fakty prekrútil, spochybnil a postavil do celkom iného svetla. U nás nevyšla ani v SSV v Trnave za štyridsať rokov poriadne literatúra, ale ešte i dnes si môžeme kúpiť knihu *Pápeži XX. storočia*, v ktorej sa rovnako zasieva jed falošným spôsobom. Preto je veľmi potrebné, aby boli veriaci opatrní pri vyberaní kníh a ich posudzovaní. Tu zvlášť platia slová Pána Ježiša, že „po ovoci ich poznáte“. Toto je bezpečné rozlišovacie znamenie. Cirkev počas Druhého vatikánskeho koncilu zrušila takzvaný Index zakázaných kníh, dala veriacim slobodu vo vyberaní literatúry a podobne. Ale Cirkev nám kladie na srdce, aby sme sami cítili zodpovednosť za to, čo čítame.

Na tému – poznáte ich po ovoci – môžeme hovoriť pri reláciách, besedách a podobne. Tu si musíme dnes uvedomiť, že kde sa nestavia oficiálne Cirkev, kde do náboženstva u nás hovoria laici bez odobrenia biskupa, tam hrozí to, na čo nás upozorňuje evanjelium. Mnohí z vás mi už viackrát povedali, že to, čo počuli, ich nahnevalo, prípadne sa pohoršili nad seriálom Kríž v osídlach moci. Starší, ktorí sa niečo pamätajú, vedia, že na 90 percent je to lož. A mladší si musia uvedomiť, že strih a dabing dokáže urobiť moderný zázrak. To znamená povyberať, veci zostaviť tak, ako im to vyhovuje, obrazne povedané, dokážu spraviť z anjela diabla. Nám veriacim sa nezakazuje toto sledovať. Ba nemusíme sa nad tým ani rozčuľovať, ale naopak, máme preto viac študovať, pýtať sa, prípadne dovoľávať sa aj diskusie na patričnej úrovni, kde sa nebudú cenzurovať texty a vopred nariaďovať, čo sa má hovoriť.

Vieme, že všetci i tí dnešní bludári boli pyšní, plní nenávisti a dvojtvárni. Chceli reformovať druhých a zabúdali na seba. Musíme sa naučiť aj v skromnosti vytrvať o vernosti ku Kristovi.

Staré heslo hovorí: „Pravda zvíťazí! Každý blud zanikne.“

Amen.

29. 6. Slávnosť apoštola Petra a Pavla

Mt 16,13-19

Pekelné brány ju nepremôžu

Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Kto by spočítal, koľko mocipánov nosilo túto túžbu, aby sa na nich splnili tieto slová. Môže sa to pre niekoho z mocipánov stať skutočnosťou? A kto dáva takýmto právo vyvyšovať sa nad iných? zobrať pri túžbe po moci to najcennejšie, čo človek má – život? Nikto! Lebo jeden Boh je všetkého Stvoriteľ a jedine on raz bude odmieňať a trestať. Naše storočie hovorí už dnes jasnou rečou, že akákoľvek moc, samovláda, povýšenectvo nad inými musí skončiť, že jedine Boh je večný. Spomeňme si

na 30-te roky v Mexiku, kde bolo najväčším zločinom to, že človek veril v Boha. Posledný svätý vyhlásený z toho obdobia je P. Mates, SJ.

Obdobie 40-tych rokov. Hitler. Koncentračné tábory, milióny detí a bezbranných zabitých. Spomeňme na 50-te roky, o ktorých sa v poslednej dobe začalo a ešte bude veľa písať a hovoriť. *Katolícke noviny* z 25.6. prebrali správu z Mongolskej tlače, kde sa píše, že pri stalinských čistkách zahynul každý desiaty obyvateľ krajiny. Len duchovných zahynulo asi 70 tisíc. Zbúraných bolo do 700 svätýň a kláštorov, ktoré boli vyhlásené za strediská kontrarevolučných síl. Bude sa hovoriť a písať i o Cirkvi u nás, keď bola násilne zrušená Cirkev gréckokatolícka, keď boli veriaci nútení zradiť, podobne i kňazi a ísť do väzenia. Sloboda jej bola vrátená v roku 1968.

Ale čo ďalšie krivdy? Za jedínú noc odvlečené rehoľné sestry z nemocníc, ústavov, škôl. Zatvorené kláštory. Zničené množstvo kultúrnych pamiatok, umeleckých predmetov, knižníc, a to všetko len pre moc! Toto všetko hovorí dnes – na sviatok apoštolov Petra a Pavla – jasnou rečou, potvrdzujúc slová Pána Ježiša z evanjelia.

„Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu“ (Mt 16,18).

Začalo sa to dávno pred vypovedaním týchto slov. Bolo to v raji. Pokušiteľ chcel zviest' na hriech človeka, a preto mu povedal: Budete ako Boh! A toto je začiatok echa-ozveny, ktorá i dnes chce pomýliť. Vieme však, že to je hriech pýchy. Kto chce byť viac ako Boh, musí si byť vedomý skorého konca. Babylon i Jeruzalem padli pre svoju pýchu. Kain pre pýchu vraždí ako prvý brata Ábela. Vyvolený národ zaniká pre svoj hriech. A vidíme, že nielen národy, mestá, ale i ľudia, a to i dnes pre hriech pýchy a moci zanikajú. aj dnešní svätci nás o tom učia.

Svätí Peter a Pavol sú stĺpy Cirkvi, ktorú založil sám Pán Ježiš. Kristus si mohol vybrať hocikoho z krehkých za stĺpy tak mohutnej budovy, akou je Cirkev. Peter sa nebál krutovládca Herodesa, ktorý zabíjal a bol postrachom ľudí, a nebál sa ani väzenia. Peter vedel, že Pán Boh je stále s ním cez celý čas, i vo väzení. Peter sa tešil výnimočnej láske Pána Ježiša, ved' samu celkom odovzdal. A pritom vieme, že krátko predtým ho tri razy zaprel pred obyčajnou slúžkou. Pavol sa stretáva s Kristom neplánovane. V Damasku chcel spútať tých, ktorí verili v Krista a práve tam on sám a dobrovoľne ponúkol svoje ruky Kristovi.

Obaja, hoci rozdielne povolání, stávajú sa jednotní. Jedného si povolal Ježiš Kristus, aby jeho učenie hlásal medzi Židmi a vyvoleným národom. A druhého, a to Žid Šavol-Pavol, aby priniesol učenie Ježiša Krista medzi pohanov. Ich pričinením, keď sa dali celkom a celí do služby Krista, dozvedel sa celý svet, že Boh si praje, aby sme si boli všetci rovní. Pred Bohom má rovnakú hodnotu otrok, ako i ten, čo má bohatstvo na zemi. Pred Bohom má hodnotu len to, ako si človek plní svoje povinnosti voči bohu a blížnemu. Dnes vieme, že k rovnoprávnosti, k zrušeniu otroctva a nevoľníctva muselo dôjsť, aby sa splnili slová Pána Ježiša: „... *aby všetci jedno boli...*“ (Jn 17,21).

Preto je dobré a výhodné poznať i dnes Sväté písmo. Tam sa nájde nejedno aktuálne slovo i pre dnešný svet: „*ved' čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?*“! (Mt 16,26). Ale i slová z dnešného evanjelia: „... *postaviš Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu*“ (Mt 16,18).

Často máme strach o materiálne veci. Právom, opodstatnene. Dnes si však máme uvedomiť, že veriaci sa nemusia báť o svoju Cirkev. História 20. storočia hovorí jasnou rečou: „... *pekelné brány ju nepremôžu*“ (Mt 16,18).

boli cisári, králi, prezidenti, a Cirkev je tu. Oslavovali jej smrť, a Cirkev žije. Plánovali jej skorý zánik a tí, ktorí jej to plánovali, dnes sú opovrhovaní. V srdci veriaceho nemá byť strach, ale Kristus. Ten však hovorí i tieto slová: „*Ak mňa prenasledovali, budú*

prenasledovať aj vás“ (Jn 15,20). Zároveň nám aj radí: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma“ (Mt 16,24). a keby tu bol ešte medzi nami niekto, kto sa skutočne bojí o Cirkev, tomu platia slová Pána Ježiša: „a hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28,20). Nie je to úžasné?

Áno, Kristove slová sú pre nás aj rozkazom. I dnes si pripomeňme slová: „*Ak ťa niekto udrie po ľavom líci, nastav mu aj druhé.... Modlite sa aj za tých, čo vás prenasledujú*“ (Mt 5,39-44). Pre nás nesmú platiť slová: „*Oko za oko a zub za zub!*“ (Mt 5,38). Kristus sa modlil aj za svojich prenasledovateľov, katov. Svätý Štefan – prvý mučeník sa modlil takto: „*Pane, nezapočítaj im tento hriech*“ (Sk, 7,60).

Keď zomieral P. Michal Augustín Pro 23. 11. 1927, a to zastrelením bez riadneho súdu, zvolal: - Nech žije Kristus Kráľ!-

Preto sa dnes naše oči majú otočiť smerom k Rímu. Tam, kde zomreli za Krista dnešní apoštoli Peter a Pavol. Tam, kde položili život počas prenasledovania kresťanov v Koloseu ako zvieratá. Pozerajme na Rím, pretože tam je náš Svätý Otec, viditeľná hlava Cirkvi, nástupca Krista na zemi. Pre nás je to skutočne osobnosť. Navštívil už celý svet. Je to skutočne posol pokoja a lásky i keď má veľa nepriateľov. Veď aj Krista nenávideli. Pápež to vie. Pre nás dnešný sviatok znamená aj to, aby sme ostali verní Svätému Otcovi. Tak ako to uverejnili i Katolícke noviny, keď zavítal na Slovensko náš slovenský kardinál Jozef Tomko, ktorý riadi tretinu sveta, pretože sú mu podriadené misie. Povedal: - O tom, čo povie pápež, sa nediskutuje! – To znamená vernosť Cirkvi a vernosť pápežovi. To nie je slepá poslušnosť, ale to je základ viery a jednoty.

Modlime sa preto, aby táto jednota sa medzi nami rozvíjala a prehlbovala. Modlime sa, aby sme ostali verní Kristovi a Cirkvi. Modlime sa, aby sme dali našej mládeži dobrý a zdravý základ viery do jej života. To bude tá najistejšia záruka, že náš národ i Cirkev splnia svoje poslanie, ktoré nám dáva Boh.

Keď má v rodine sviatok otec, tak sa často toto stretnutie využije na spomínanie, povzbudenie rodičov, pookratie.

Dnes si spomíname na nášho prvého pápeža, a preto aj toto naše stretnutie má vyznieť ako spomienka, povzbudenie do ďalšieho života, tiež pookratie, keď naše duše a telá sú unavené.

Amen.

Štvrtok po 12. nedeli v Období cez rok

Mt 7,21-27

Ježišu, svoju vieru chcem prejavíť skutkami

V našej dobe sa veľa rozpráva, ale málo žije podľa Kristových slov.

Rozprávajú sa dvaja otcovia rodín.

Prvý hovorí:

- *To je predsa jasné a samozrejmé.*

- *Naozaj? – pýta sa druhý.*

- *Naozaj! Často čítam Sväté písmo, modlím sa, chodím do kostola. Sväté písmo je pre mňa normou môjho života.*

- *A podľa neho nežiješ! – dodal druhý.*

V dnešnom Božom slove sme počuli: „**Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva...**“ (Mt 7,21).

Pán Ježiš pokračuje o dvojakých základoch, na ktoré ľudia kladú svoje vzťahy k Bohu. Jedni zostávajú pohodlne na povrchu a len pri slovách, pojmoch, múdrych výrokoch, maximálne formálnom prevedení. Druhí idú do hĺbky, až na skalú, t. j. k pochopeniu Božieho slova, ktoré sa získava uskutočnením.

Nedávno sme počuli slovo o láske k nepriateľom. Plne ho pochopí len ten, kto ho uskutočňuje, lebo sa presvedčí, že Boh je voči nám náročný, ale zároveň aj múdry a dobrý. Veľa síce od nás žiada, ale pritom nás nenechá samých. A práve toto vedomie o silnom, dobrom a veľmi blízkom Bohu, ktoré sa získava uskutočňovaním jeho slova, je tou hĺbkou, je skalou, ktorá robí človeka odolným proti svetu, ktorý „duje“ stále novými prúdmi do nás z boku, dažďom zhora, vášňami, ktoré na nás tlačia akoby zdola. Ak bol náš Pán i tu trochu tvrdý a nazval bláznom každého, kto by len počúval, a neuskutočňoval jeho slovo, tak zaiste len preto, že chcel mať zo všetkých svojich poslucháčov, a teda i z nás, múdrych staviteľov.

Istý pán hovorí: - Ale dôstojný pán, predsa nemôžeme žiť ináč ako ostatní ľudia. – Nielsenže môžeme, ale musíme žiť ináč! Len tak zachránilme svet. Ináč zahynieme aj so svetom, pretože môžu prísť vetry, ktoré nám zbúrajú všetko, čo sme nepostavili na skale.

Pozrime sa na prvých kresťanov. Malá skupinka chudobných, často bezvýznamných ľudí zlikvidovala pohanstvo nie tým, že sa prispôsobila ostatným, ale tým, že sa od nich oddelili, a to nie ku hriechnym ľuďom, ale k Bohu, aby poslúchali jeho príkazy.

Teraz sa pozrime na náš konkrétny život. Na čom staváme? Aj teraz sme si vypočuli Božie slovo, ale vyjdeme z chrámu a budeme sa správať, ako keby sme vôbec neboli kresťania! Stačí si všimnúť napríklad mladých. Naši mladí v dobe chodenia a známosti žijú už intímne ako manželia, a pritom dokonca mnohí z nich si to nepokladajú ani za hriech!

Manželvia zneužívajú manželstvo. A predsa u katolíckych manželov by to nemalo byť. Potraty a vraždy detí sú dnes bežnou vecou, bohužiaľ, i u katolíckych rodičov. A to je zlé! A čo ostatní? Zúčastňujeme sa na slávnostiach narodenia dieťaťa, hoci ho rodičia nedajú pokrstiť a my tam ideme, a oslavujeme narodenie. A nemáme odvahu, keď sme už tam, pripomenúť týmto rodičom ich najvážnejšiu povinnosť.

Alebo civilné sobáše. Zúčastňujeme sa na nich, ba dokonca prinášame dary, a pritom ide o sobáše nekresťanov, ktoré sú takto neplatné, ktoré neuzatvárajú manželstvo, ale vchádzajú do smilného pomeru – do konkubinátu. A my predsa ideme a podporujeme ich svojou účasťou! Pritom sa v duchu ospravedľujeme: Keby sme tam nešli, asi by si pomysleli, že sa hneváme. Škoda, že si nepovieme: Čo by si pomyslel Boh. A keď sme sa už tak znížili, že sme tam šli, nemáme odvahu povedať: Brat, sestra, toto nie je manželstvo. Škoda tu hovoriť o oznámeniach, kde často čítame takéto, alebo podobné zýnenie: prijímú manželstvo na príslušnom ObÚ, hoci majú sobáš i v kostole. V tom prípade nechcem povedať, že na oznámeniach stojí naša viera, ale i to je náš prejav. Ako by sme sa za svoje presvedčenie a vieru hanbili!

Drahí bratia a sestry, to sú tie naše slabosti, to je tá naša strašná bieda, že nemáme silu žiť, ako nám to káže Sväté písmo, ako to Kristus od nás žiada.

Čo robiť? I na toto nám dáva odpoveď dnešné Božie slovo: „*Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach*“ (Mt 7,21). A na inom mieste nám sv. Jakub pripomína: „*Tak aj viera: ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva*“ (Jak 2,17).

A tak to ide i v dnešnej dobe. Dôkazom toho je i tento príbeh dvoch sestier, dvoch malých kresťaniek.

Staršia Zuzka už pracuje ako zdravotná sestra, mladšia Helenka ešte študuje. Pochádzajú z tzv. dobrej rodiny, kde všetci členovia chodia v nedeľu do kostola. Ale teraz sa žení ich brat, ktorý prehlásil, že uzavrie iba civilné manželstvo. Rodičia súhlasili, ale sestry Zuzka a Helenka nie. Na znak nesúhlasu rozhodli sa neísť bratovi na sobáš, b ani na svadbu. A nešli. Nešli ani napriek dohováraniu rodičov a blízkej rodiny. Prejavili svoju vieru i takýmto odvážnym, no správnym kresťanským postojom a skutkom. Prečo to dokázali? Preto, že mali silnú vieru postavenú na skale. A ich viera nebola otrasená ani prívalom tých najbližších. Svoju vieru podporujú takmer dennou účasťou na svätej omši, častým pristupovaním ku Svätosti oltárnej, denným rozjímaním nad Božím slovom.

Aj nám Pán dáva denne príležitosť vyjadriť sa svojím postojom, prejať svoju vieru skutkom. Skúsme to, a keď budeme počuť názor, ktorý nebude v zhode s naším presvedčením, vyjadríme svoju mienku.

Pane, keď sme vypočuli a pochopili tvoje slovo, prosíme ťa, aby si nám pomohol premeniť ho na skutky, ktoré budú prejavom našej viery a postaviť sa tak na skalu, ktorá je jedinou zárukou, že vo vetre a búrke nestratíme to, čo má byť podkladom pre našu večnú odmenu.

Amen.

Piatok po 12. nedeli v Období cez rok

Mt 8,1-4

Všimnime si chorých v našom okolí

V našom živote prežívame veselé a radostné udalosti. Konajú sa plesy, zábavy. Uprostred týchto dní si môžeme všimnúť, že v našom okolí sú ľudia, ktorí sa nesmejú, neradujú. Prečo? Sú chorí, bolesť im namiesto úsmevu kriví tvár. Ba sú mnohí, ktorí sa nevedia rozpačovať, kedy sa naposledy zasmiali.

Dnes nám Cirkev chce v evanjeliu niečo pripomenúť.

Ježiš miloval všetkých ľudí. Ved' jeho príchod na zem je toho najväčším dôkazom. Ježiš nehlásal smútok. Jeho učenie – evanjelium znamená radostnú zvesť. Hoci nemáme správu o tom, žeby sa Ježiš smial, žartoval, nemôžeme však povedať, že sa nevedel tešiť. Tešil sa, keď mu matky prinášali svoje deti. Tešil sa, keď Jairusovi vracal živú dcéru, naimskej žene jediného syna, Marte a Márii brata Lazára. ale tešil sa, aj keď vracal zdravie a o tom hovorí i toto evanjelium: „**Chcem, buď čistý!**“ (Mt 8,3).

V našom okolí si musíme všimnúť i trpiacich a tých, ktorí potrebujú našu pomoc. Chorý z tohto evanjelia bol veľmi odvážny. Sám prišiel k Ježišovi. Nebral ohľad na zákaz podľa Mojžišovho zákona. Nechal stranou to, čo ho malo čakať za prestúpenie tohto príkazu, prípadne následky. Túžba byť zdravým bola silnejšia než všetko ostatné. V tých časoch takýto človek nevzbudzoval záujem iných, bol odsúdený na pomalú smrť. Ale on chcel žiť! Preto si prišiel prosiť život od Darcu života, od samého Ježiša Krista. Nesklamal sa. Ježiš splnil jeho prianie.

Keď sa pozrieme okolo nás, zistíme, že je mnoho trpiacich a tých, čo potrebujú našu pomoc. Oni sa na nás neobráti, neprídu za nami ako chorý z evanjelia za Ježišom. Neurobia to z mnohých príčin. Jedni nemôžu prísť, pretože im to už zdravie nedovoľuje, iní neprídu preto, lebo sa hanbia. Ba musíme si uvedomiť, že sú medzi nami aj takí, čo

z akéhosi taktu nezdvihnú ruku o pomoc. Nejednen je plný beznádeje, melanchólie, a tak chce zomrieť zabudnutý. A práve na takýchto sa máme zamerať. Máme im pomôcť, podať pomocnú ruku. Aké je to krásne, keď takýto človek pocíti, že nie je nepotrebný. Chorý človek podľa Cirkvi je potrebný a svojím utrpením očisťuje svet. Všetci chorí sú pre nás upozornením, sú pokladom. Kto spočíta utrpenia, obety, modlitby, ktoré sú v pláne vykúpenia sveta vážené zlatom?

Utrpenie nie je vec zanedbateľná. Pozrite, koľko ľudí a rodín sa spamätalo, vrátilo k Bohu, keď niekto z nich musel niesť kríž, chorobu, utrpenie života! Je krásne, keď z našich úst trpiaci počuje slová útechy, že jeho utrpenie je obohatením nášho života. Pravda, toto si vie ohodnotiť len ten, čo má vieru, teda veriaci človek, pretože chápe hodnotu hriechu a hodnotu pokánia.

Svätý Ján z kríža, milovník kríža, hovorí: - Bratia, naše utrpenie tu na zemi sa nedá porovnať s utrpením, ktoré nás čaká po smrti za naše hriechy. Keby sme si mali vybrať, vyberme si trpieť tu na zemi a po smrti čo najskôr sa tešiť s Bohom. – Vedomé a dobrovoľné prijatie utrpenia zachraňuje človeka od ďalších hriechov, pomáha mu očistiť sa dobrovoľne od hriechov už odpustených. Správne pochopené utrpenie dvíha myseľ k vyšším hodnotám.

Pamätajme na to a nikdy nedajme pocítiť, pravda, ak sa to nepreháňa, keď našie horí a starí potrebujú našu pomoc, že je nám to na obtiaž, že sú nám na ťarchu. Nehovorme urážlivo o nich. Neprajme im smrť! Jedine Boh môže odvolať z tohto sveta. Pokiaľ človek žije, má právo, aby sme mu venovali pozornosť a lásku. Nezabúdajme na to najmä vtedy, keď sa jedná o tých, ktorí nám dali život, ktorí priniesli pre nás viac obetí, ako sú tie naše, keď musíme i niekoľko mesiacov vynaložiť viac úsilia, keď je menej spánku, voľného času a podobne.

Vzorom, posilou a príkladom je sám Ježiš. Ježiš nás učí i tomu, že tam, kde už nepomôže moderná lekárska veda, môže pomôcť, alebo aspoň zmierniť bolesť a utrpenie dobré slovo, starosť o nich, návšteva a podobne.

Chorý z evanjelia sa nevzdával. A to je príklad pre chorých. Robil všetko, čo bolo v jeho silách. Nerezignoval! A toto je potrebné, aby si uvedomili chorí a starí. Mnohí sú netrpezliví, keď sa im nesplní všetko a hneď, čo si prajú. Taký človek je potom skutočne bremenom, príťažou v rodine.

Bratia a sestry, chorí a starí, vo svojich modlitbách často pamätajte na tých, ktorí sa o vás starajú a opatrujú, ale nezabúdajte ani na seba, aby ste vedeli trezivo znášať svoje kríže. Uvedomte si, že toto vaše utrpenie má zmysel. Buďte príkladom v trezivosti svojim najdrahším. Nezabúdajte sa im aj vy poďakovať za preukázané dobro.

Sami viete, že dnešný svet je veľmi rozbehaný, že aj tí, čo sa o vás starajú, to nemajú ľahké. Okrem vás majú aj iné povinnosti. Nehovorte, že vás nemajú radi. Verím, že toto je vecou cti každého kresťana katolíka, ako sa vie postaviť k tomuto problému. Chorí i zdraví si musia uvedomiť, že v takýchto situáciách vznikajú napätia, nedorozumenia z maličkostí, a preto musíme sa vedieť nad nimi povzniesť, zabudnúť, prepáčiť, a nie z malých vecí robiť hneď hnev, nepríjemnosti, ktoré často až po smrti sa zabúdajú a odpúšťajú. Načo si pokaziť to, čo sme pracne predtým budovali? Choroba a staroba nesmie zlomiť ani jedno kresťanské srdce. Nemali by sme sa rúhať, často pýtať: prečo ja?! Ved' som sa v ničom neprehrešila! Takto hovorí iba ten, kto nepochopil učenie Ježiša Krista.

Zaiste sa aj vám už stalo, že ste navštívili takýchto ľudí a odchádzali ste od nich zahanbení. Prečo? Nejednen trpiaci veriaci kresťan vie viac povzbudiť, potešiť ako my zdraví. Takéto stretnutie to je to, čo si dnes máme osvojiť a naučiť.

Poznám veľa kladných i záporných príkladov.

Rád idem k jednej chore, ktorá sa necíti zbytočná. Nie je na domácich náročná, radšej je uzavretá v izbe. Nemieša sa do mladých. V čom je jej sila? Modlí sa! Sama hovorí, že keď bola mladá, nemala toľko času na modlitbu. Teraz túto chorobu berie ako dar od Boha, aby ju prežila v modlitbe a odprosila za svoje hriechy. Ale nezabúdala domácich. Ona im to nepovie, to vie iba ona a Panna Mária s Ježišom, koľko milostí už rodine, ale i iným vyprosila.

A toto nie je zbytočné, aj keď viem, že sú mnohí, ktorí pokladajú takúto starobu za stratu a radšej by videli svokru, mamu, otca niečo robiť, hoci i perie párať. Mamona! Nie, takýto človek, ktorý takto zmýšľa, musí si dať pozor, aby sa nedožil smutnej staroby, prípadne tragickej.

Verím, že toto zamyslenie nebolo na škodu. Máme si však dávať pozor i na duše. Nemáme dať pohoršenie, ale ukázať i neveriacim bratom a sestrám, že viera je prínosom.

Amen.

Sobota po 12. nedeli v Období cez rok

Mt 8,5-17

Iba pravú vieru môžeme obdivovať

Každý z nás bol dieťaťom a aj naďalej by sme ním mali zostať. Ktorý chlapec už nevyskúšal svoju šikovnosť, keď v sebe našiel odvahu, aby sa v hore dostal na najvyšší strom, na ktorom mal hniezdo dravý vták? Stačí sa raz tam dostať. Cesta je známa pre toho, kto sa o to pokúsil, lebo skutočnosť sa nám môže stať trvalým obdivom.

Ak sme zdraví a mladí, nemyslíme na najhoršie, čo nás môže zastihnúť. To nám dáva poznať evanjelium, že v situáciách, v ktorých si ťažko môžeme sami poradiť, obraciame sa s prosbou ako stotník. Počul o Ježišovi a uveril mu. Preto vysielal s prosbou židovských starších za Ježišom, aby mu prišiel uzdraviť sluhu, ktorého si veľmi vážil.

Všimnime si, aké naliehavé sú tieto slová: „**Zaslúži si, aby si mu to urobil...**“ (Lk ,4). A Ježiš sa dal uprosiť.

Koľkokrát nás už mnohí o niečo prosili? Boli sme nevšímaví, alebo sme sa museli vzdať, resignovať, lebo opakované prosby sú silnejšie a tie nás v Ježišovom duchu premáhajú. Slová Ježiša: „**Hľadajte a nájdete! Lebo každý, kto prosí dostane...**“ (Mt 7,7) nás budú premáhať, ale i posilňovať.

Tu sa hneď môžeme stretnúť s pochopením, ktoré zaručuje viera a ktorej skutky zostávajú stále živé. Stačí opäť skúmať, prečo sa Pán Ježiš rozhodol a šiel pomôcť. Či ho nevedela pravá láska pomáhať človeka v jeho biede? A keď už nebol ďaleko od domu, dostane odkaz: „*Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu*“ (Mt 8,8).

To sú slová viery stotníka, ktorý prejavuje svoju úbohosť a potrebuje pomoc. Nejde len o jeho sluhu, ale aj oňho samotného. Cítíme v tejto chvíli, že skrze vieru nám Pán dáva všetko? Nepotrebuje v tejto dobe každý z nás naprávať stav svojej viry? Pán hľadá nanašu vieru. Platia aj pre nás slová obdivu: „*takúto vieru som nenašiel u nikoho v Izraeli*“ (Mt 8,10).

Pripravme svoje srdce na príbeh z Ježišovho života, aby sme ho stále oživovali svojimi dobrými skutkami. Vieru sme dostali, aby sme skrze ňu dostali aj pomoc. Koľkým sa už dostalo, keď svoj život započali s ňou a všetko robili preto, aby sa s vierou mohli odovzdať Ježišovi, aj keď ich už život opúšťal?!

Už vieme, ako sa treba pripraviť na život? Ved' Kristove slová o uzdravení platia len cez vieru. Ubezpečuje nás o nej: „*Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie*“ (Jn 11,25).

Nevzdávajme sa bez boja! V takomto boji zvíťazil i sv. Augustín, ktorý hovorí, že aj náš život vedie k dôvere, aby sa splnila naša spoločná túžba: - Pripravená mi je koruna spravodlivosti, - a to môže povedať každý z nás, kto uprostred neveriaceho sveta nestratil vieru, ale si ju verne zachoval. Jedine touto cestou sa dá dosiahnuť pravé šťastie. Ak ho stratíme, stratili sme šťastie, ktoré si môžeme zaslúžiť iba vierou. Neraz nám to pripomenuli i dejiny.

Francúzsky učenec Jouroyuthath počas svojich štúdií stratil vieru. Ako strašne trpela tým jeho duša! Spomína:

Keď som stál za tichej noci pri obloku, ponoril som sa do vážnych, ťažkých myšlienok. A zakaždým sa moje vnútro zachvelo. Rozpamätal som sa na uplynulé dni detstva, keď som žil ako veriaci šťastne. A zatúžil som znova po takomto živote, ale nemohol som to previesť, lebo mi chýbala odvaha. Po rokoch som sa vrátil do vlasti, k matke. Ocitol som sa doma, kde som uzrel svetlo a prežil znova detstvo. V kostole, kde som pristúpil k prvému svätému prijímaniu, obetovala sa tá istá najsvätejšia obeta. Na cintoríne sa ľudia modlili s tou istou nádejou za svojich zosnulých veriacich. Všetko sa modlilo, verilo, len ja jediný som odpadol od viery... Všetko čo ma obkľučovalo, malo to isté srdce, tú istú vieru. Len ja, osvietený vedou o svetle, bol som bez svetla, bez pokoja.

Jeden z mnohých a chce nám povedať tak veľa! Duša a srdce sa zháňa za niečím vyšším.

Svätý Augustín nás k nemu privádza: - Nespokojné je naše srdce, kým nespočinie v Bohu. – Len v ňom máme život a len k nemu nás privádza vierou Ježiš Kristus. Chce nás mať verných, pripravených a dokonalých, aby sme mohli vstúpiť do života s Bohom.

Ďakujem, Pane, že práve tieto tvoje slová viery nám pomáhajú zachovať nás v tejto tvojej láske. Bez nej sme stratení. Chceme, aby si našiel aj v nás takú vieru, ktorá by nás viedla k tvojmu vykupiteľskému dielu.

Amen.

Pondelok po 13. nedeli v Období cez rok

Mt 8,18-22

Nasledovanie Ježiša v laickom apoštoláte

Na celom svete veľa mládencov a dievčat dá svoj súhlas na Kristovo volanie: „*Pod' za mnou!*“ (Mt 9,9).

Títo mladí ľudia sa rozhodnú pre kňazský stav, rehoľný či misionársky život. Chcú zaviesť Krista medzi ľudí. Ale Kristovo volanie sa týka každého z nás: dospievajúcich, dospelých, ba i vekove viac pokročilých.

Pán Ježiš nás pozýva k jeho nasledovaniu, a nielenže nás pozýva, ale žiada od nás nepretržité nasledovanie, bez ktorého nie sme hodní pre Božie kráľovstvo.

Nasleduj ma! Je to skutočne stručná výzva. Nie je ľahké sa rozhodnúť a hneď vyhovieť takej výzve. Ak ste dávali pozor, všimli ste si, že ani pre dotyčného človeka, pre ktorého bola daná od Ježiša výzva, nie je to jedno. A vôbec nie je uľahčené rozhodnutie, keď Ježiš

pridá: „*Lišky majú svoje skrýše a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť*“ (Mt 8,20). Keď oslovený počuje také reči, zdá sa mu, že Pán Ježiš žiada príliš mnoho. Chcel by získať čas predtým, než sa rozhodne a prosí Ježiša: „*Pane, dovol' mi najprv odísť a pochovať si otca*“ (Mt 8,21). Ježiš je dobrý psychológ a vie, čo sa odohráva v človekovi a kvôli ľahšiemu rozhodovaniu pridá upozornenie: „*Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci Božie kráľovstvo*“ (Lk 9,62).

Slávny operný spevák Chose Mochica, ktorý vystupoval na javiskách najslávnejších opier sveta, bol filmovou hviezdou v Hollywoode a mal za priateľov slávnych hercov a spevákov, na vrchole slávy, keď sa nachádzal v Peru, odrazu vstúpil k františkánom. Každý si myslel, že ide o nejaký vrtoch. Mochica predtým býval v najlepších hoteloch, mal všetko pohodlie. Aj samotní predstavení si mysleli, že čoskoro vytriezvie. No on svoje rozhodnutie myslel vážne. Takto sa po rokoch stal františkánskym kňazom.

Pápež Pius XII. mu dovolil aj po vysviacke vystupovať na operných javiskách. Za peniaze, ktoré dostal, postavil vo svojom rodisku domov pre opustené deti, kostol a v Peru dal postaviť školu. Medzi jeho kňazským a umeleckým poslaním niet nijakého rozporu. Hovorí:

- *Celou energiou sa snažím priviesť Krista do rozhlasu, televízie, divadla, opery. Budem spievať, dokiaľ mi to Pán dá a hlasivky dovoľia. Budem spievať, aby som ešte veľa opusteným deťom postavil nový domov.*

Bratia a sestry! Určite každého z nás prekvapuje odhodlanosť toho speváka, ktorý neváhal zanechať slávny a pohodlný život a na výzvu Pána Ježiša – nasleduj ma – povie svoje bezpodmienečné áno. Vy si azda poviete: Je to naozaj pekné, ale čo máme robiť my, ako máme nasledovať Krista? Ved' každý z nás sa nemôže stať kňazom! Vaša otázka je správna. Každý sa nemôže stať kňazom ani rehoľníkom. Je to stav, na ktorý Pán sám volá svojich vyvolencov. A predsa, každého z nás Pán volá k jeho nasledovaniu.

Viacerí z vás iste počuli slovo – **laický apoštolát**.

Druhý vatikánsky koncil zdôraznil dôležitosť laického apoštolátu až natoľko, že vydal uznesenia o apoštolskej činnosti Božieho ľudu, teda o laickom apoštoláte.

Vieme, že laici sú všetci veriaci, okrem členov duchovenstva a Cirkvou schváleného rehoľného stavu (por. LG 4). Z úvodu spomínaného rozhodnutia sa dozvieme, že apoštolská činnosť laikov, ktorá korení v kresťanskom povolaní, nesmie v Cirkvi nikdy pominúť. (Úvod).

Naše kresťanské povolanie nás zaväzuje apoštolovať. Niektorí z vás by si mohol v duchu pomyslieť takto: Ale akým spôsobom? Viem, že väčšina z vás by na túto otázku odpovedala správne. Existuje veľmi účinný spôsob, ktorý platí pre každého z nás, a to je náš dobrý životný príklad. Pritom ani nemusíme rozprávať, nemusíme nikoho presvedčať, ved' dôkazom našej viery budú bezhlučné, skromné skutky. Možností máme až priveľa.

Hneď **prvá možnosť** sa vyskytuje v **rodinnom živote**.

Vy to veľmi dobre viete, aká námaha a trpezlivosť je potrebná pri výchove detí, aké je ťažké pokojne vypočúť problémy druhej manželskej stránky, niekedy sú ťažko riešiteľné spory medzi príbuznými. Keby sme sa snažili vyriešiť tieto ťažkosti v kresťanskom duchu, získali by sme pre vieru v Boha, pre kresťanstvo viac prívržencov než bombastickými kázňami, za ktorými by nestáli presvedčivé skutky.

Druhá možnosť je naše **pracovisko**.

Tretinu dňa prežívame so svojimi spolupracovníkmi. Ohľaduplným správaním sa, naším postojom k práci im budeme svedčiť o našej viere, o našom kresťanskom poslaní.

Tretia možnosť je **pre študujúcu mládež**.

Hlásať Krista svojím životom medzi mladými, ktorí hľadajú svoje ideály, ktorí hľadajú cieľ svojho života, je veľkou šancou pre mladého, láskou ku Kristovi zapáleného človeka.

Ďalšia možnosť je pre chorých a trpiacich.

Či sú v nemocniciach, alebo doma medzi svojimi, nech sú príkladom pre ostatných pri znášaní ťažkostí a bolestí. Vedomie, že svojím utrpením sa staneme účastníkmi na Kristovom utrpení, dodáva nám silu a odvahu.

Bratia a sestry! Trošku sme sa zaoberali s problémom laického apoštolátu. Zdá sa nám, že nebude ľahké spĺňať naše kresťanské poslanie. Čo máme teda robiť?

Máme hľadať mocného spojenca, ktorého nájdeme v osobe Pána Ježiša. Nezabúdajme ani na našu nebeskú Matku Máriu. Prosme ju, aby bola našou orodovníčkou u svojho Syna, aby po spojení s Ježišom v Eucharistii, v modlitbe a v rozjímaní dostali sme potrebnú pomoc k našej apoštolskej činnosti.

Pamätáme sa ešte na slová speváka Chose Mochicu? Povedal: - Celou energiou sa snažím priviesť Krista do rozhlasu, televízie, divadla, opery. – Kiežby sa aj nám podarilo priviesť Krista do rodinného života, na pracovisko, medzi mládež, chorých a trpiacich!

A táto naša činnosť nech sa opakuje stále a stále, veď takto sa nám podarí splniť poslanie, ktoré sa v Cirkvi nikdy nesmie pominiť.

Amen.

Utorok po 13. nedeli v Období cez rok

Mt 8,23-27

Zverme sa Kristovi, ktorý hovorí: „Nebojte sa!“

Bože, čo len bude z mojich detí?

Táto otázka prebehne myslou nejednému otcovi a matke vtedy, keď sa pozerajú na svoje spiace deti. Akú mám nádej, pán doktor? Je to rakovina? Sú to čoraz častejšie vyslovované otázky 20. storočia. Čo mi povie otec, mama, kňaz?

Tieto a podobné otázky, z ktorých cítime strach, strach, strach. Strach – smutné dedičstvo po prarodičoch. A do stavu neistoty, šera a bolesti preniká svetlo Ježišových slov:

„Čo sa bojíte, vy maloverní?!“ (Mt 8,26).

Táto úvaha z evanjelia má predovšetkým výchovný význam. Ježiš nenastúpil na loďku s apoštolmi preto, aby mal úmysel sa odreagovať od zástupu, ktorý sa tlačil okolo neho celý deň, keď učil. Ježiš nenastúpil na loďku ani preto, aby sa zúčastnil na lovení rýb. Prečo si teda sadol k apoštolom do lodičky? Preto, lebo chcel svojich apoštolov niečím zvláštnym pripraviť na ich budúce apoštolské práce. Chcel im poukázať na to, že tak ako na mori i v živote človeka sú búrky. Nie je podstatné, ako dlho trvajú, ako často sa vyskytujú, ale je potrebné si uvedomiť, ako na ne človek reaguje.

Najčastejšie na búrky života reagujeme spontánne ľudsky. Hľadáme pomoc u príbuzných, známych, vo vede u odborníkov a zabúdame na jedno, že najlepším a jediným liekom či lekárom na všetky búrky ľudského života je vyskúšaná pomoc Božia. Vidíme to na skúsených rybároch, ktorí už urobili všetko, na čo si len spomenuli ako ľudia a odborníci na more. Obracajú sa s výkrikom strachu k Ježišovi: „Učiteľu, nedbáš o to, že hynieme?“ (Mk 4,38). Vtedy Ježiš vstal, pretože predstieral, že spí, pohrozil vetru a moru, a povedal: „*MLč, utíš sa!*“ (Mk 4,39). vietor prestal a nastalo veľké ticho. A povedal im: „*Čo sa tak bojíte?! Ešte stále*

nemáte vieru?“ (Mk 4,40). akoby im chcel povedať: Prečo ste prepadli strachu? Prečo si zúfate? Veď som s vami!

Táto udalosť mala apoštolom povedať dve veci:

1. **Smrť** nemôže byť tam, kde je Ježiš.
2. **Strach** môžeme prekonať, zlozať len cez bránu, ktorá sa volá viera.

Rozoberme si tieto myšlienky.

Pán Ježiš je Pán života a smrti. Ťažko pripustiť, že by Pán Ježiš nevedel, že jemu i apoštolom hrozilo nebezpečenstvo a on by o tom nevedel. Ťažko si vysvetliť, že mohol spať v takom nečase, keď blesky krížili oblohou, vlny narážali na loďku a apoštoli v tomto zápase pokrikovali po sebe. V takejto chvíli i ten najviac unavený človek by sa bol prebudil. I napriek tomu evanjelista Matúš napísal, že Ježiš spal. Táto poznámka autora nie je len vec literárna. Evanjelista ju zámerne zaznamenal, aby konečný efekt zvýraznil; aby si apoštoli zapamätali, že im nikdy v živote nič nehrozí, ak je uprostred nich a s nimi Ježiš.

Nemyslíme si, že keď sa musíme zapodievať s množstvom ťažkostí, že sme na ne ponechaní sami. Ak sme uverili v Pána Ježiša a veríme v jeho moc, nič sa nám nemôže stať. On je stále s nami, ba čo viac, máme si uvedomiť, že on bojuje za nás. A tam, kde bojuje Boh, tam sa nedá hovoriť o neúspechu, pretože on nikdy nie je porazený.

Dôverujme vždy Pánu Ježišovi. On je stále s nami. Áno, apoštolov v búrke naplnil strach. Nebol to obyčajný strach. Bol to veľký strach, ktorý sa zmocní človeka vtedy, keď sa mu do očí pozrie smrť. Strach i zľaknutie cítíme pred smrťou vtedy, keď prichádza človeku na myseľ, že je tu už smrť. Tento strach donútil apoštolov obrátiť sa na Ježiša s veľkou prosbou: „*Pane, zachráň nás, hynieme!*“ (Mt 8,25). Vieme, že Ježiš zachránil apoštolov. Ale prečo dopustil túto vec? Odpoveď je veľmi jednoduchá. Ježiš chcel, aby apoštoli aspoň raz v živote poznali smrteľný strach, aby neskôršie z toho mohli čerpať posilu a poučenie. Taká posilnená viera im bude potrebná, keď budú musieť prežiť utrpenie Pána Ježiša a keď po jeho zmŕtvychvstaní zostanú sami. Vtedy táto viera bude pre nich zárukou a nádejou posledného víťazstva.

Myšlienka z evanjelia má osloviť i nás. Búrka na Galilejskom mori je symbolické ponaučenie pre nás, že nemôžeme si náš život predstaviť len ako tiché plavenie bez búrky. Búrky nás zachytia všade. Musíme ich zlozávať v súkromnom, osobnom živote, ako i v rodinách, v spoločnosti i v národe. Prichádzajú často rýchlo, neočakávane, sú vyvolané násilne cez zlých ľudí. Ako sa máme v takýchto chvíľach zachovať? Predovšetkým nesmieme upadať do zúfalstva a beznádeje. Po vzore apoštolov máme urobiť všetko, čo je možné v našich silách, ale i v rukách odborníkov. A keď vidíme, že toto nepomôže, zostáva nám ešte jedna vec a to obrátiť sa ako apoštoli s prosbou na Ježiša: „*Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?*“ (Mk 4,38).

Toto sa v živote apoštolov ukázalo veľmi užitočné a výnimkou nie je ani náš život. Modliť sa a prosiť však máme s nádejou, že Pán Ježiš nás počuje. Musí to byť tým väčšia nádej, o čo viac prosíme. Tak ako to robil Jób, dôveroval Bohu, hoci prišiel naraz o všetky deti, majetok, a napokon i o zdravie. Reptali jeho priatelia i manželka, on však dôveroval Bohu.

Musíme dôverovať Bohu v každej životnej situácii. Nielen vtedy, keď trpíme telesne, ale i vtedy, keď je ohrozená naša duša hriechom. V takých chvíľach neustávajme v modlitbe!

Uvedomme si, že Ježiš stojí blízko nás, je náš Priateľ i Utešiteľ. Posilníme sa i myšlienkou, že v našom živote nemôže byť taká búrka, ťažkosť, v ktorej by nám Ježiš nemohol pomôcť. Dôverujeme v jeho moc, lásku? ak áno, víťazstvo je naše.

Zaiste ste už boli pri smrteľnej posteli dobrého veriaceho kresťana. Bolesť je v tomto stave čosi samozrejmé. Ešte viac bolí srdce, keď sa jedná o mladého človeka, alebo o rodiča, ktorý má malé deti. Aké je to však krásne a povzbudivé, keď tento veriaci povie:

- Áno, je to ťažké, ale som v rukách Božích. Boh si to praje. Prijímam jeho vôľu. Verím, že Boh sa postará. Mne dáva ešte príležitosť získať si čo najviac zásluh pre večnosť. B Bože, daj mi len sil vytrvať! Nezmalomysel'niť!

Daj silu tým, čo sa starajú o mňa, aby aj oni vedeli pochopiť môj odchod... –

Keď v roku 1978 bol na lôžko pripútaný náš akademik, vedec na kozmonautiku – Jiří Mrázek, napísal krásne úvahy o dôvere k Bohu. Vypadali mu vlasy, hoci ich aj tak nemal mnoho, zamyslel sa aj nad zubom, ktorý mu počas ochorenia a následkom ožarovania tiež vypadol. Vedel prijať priateľov i kňaza s úsmevom, aj keď od bolesti v očiach boli slzy. Dôvera v Boha v najťažších chvíľach je veľmi odmieňaná.

Ale aj z opačného sa dá poučiť.

Nad hrobom syna, ktorého otec mal veľmi rád a ktorého smrť synovou vinou – havaroval na motorke – priviedla k zarážajúcim slovám, ktoré nie sú hodné veriaceho kresťana: Neverím už viac v Boha! Zbral mi syna. A pritom syna si zabil vlastne on sám, pretože mu nikdy nevedel povedať: nie! Pri synových ťažkostiach vždy bol na vine niekto druhý.

Zverme sa Kristovi. Dôverujme mu! A všetky naše búrky života spolu s ním budú na náš osoh. Pochopíme ich až vo večnosti.

Amen.

Streda po 13. nedeli v Období cez rok

Mt 8,28-34

Kristus – zmysel života

Istá matka rozpráva o príhode svojej dcéry.

So svojím chlapcom šla na diskotéku, na ktorej si chlapec začal ku nej viacej dovoľovať. A viete, aká bola jej reakcia? Rozhodné nie! A to s takýmto vysvetlením: Chcem, aby si vedel, že všade kam idem, ide so mnou i Pán Ježiš. Mládenec sa jej vysmial a zriekol sa jej. Nejaký čas to oplakávala. Neskôr však pochopila, že žiť bez hriechu, a tak svedčiť o Ježišovi, nie je vždy ľahké.

Možno si teraz poviete: Začiatok je taký neobvyklý ako dnešné evanjelium, v ktorom posadnutí dávajú Ježišovi nezmyselné otázky: „Čo ťa do nás, Syn Boží?! Prišiel si sem predčasne nás mučiť?“ (Mt 8,29).

Mnohí z nás si nevedia na tieto otázky dať odpoveď. Mnohých tieto otázky len obťažujú, ba dosť je takých, ktorí sú nimi zaťažení, neslobodní. Sú to predsa otázky, od ktorých závisí náš život, naše šťastie, večné šťastie. A kľúč k tomuto šťastiu je skrytý v otázke. Kto je

Kristus pre vás? Už jeho učeníci-apoštoli vymenovali niekoľko ľudských mienok o Kristovi. Ved' sa ich predsa pýtal: „Za koho ma pokladajú zástupy?“ (Lk 9,18).

A odpovede? Tak ako v minulosti, aj dnes sú rôzne. Najbežnejšie: Kristus je Mesiáš. Odpoveď, ktorá si žiada žiť podľa Kristovho učenia. Toto učenie praktizovať v skutkoch každodenného života, a tak sa zbavovať svojich nedokonalostí. To, že to nie je odpoveď všetkých, svedčí už doba, keď žil Kristus na zemi. Vedúce vrstvy národa ho považovali za nepríjemného buriča, priateľa hriešnikov a mýtnikov.

V dnešnej dobe s touto odpoveďou súhlasia tí, ktorých vedúce postavenie, peniaze a majetok je viac ako Kristus. Ľud v ňom videl proroka a divotvorcu poslaného od Boha. Pilát ho považoval za spravodlivého, Herodes za čarodejníka. Apoštoli hlásali vieru, že Ježiš Kristus je očakávaný Mesiáš, že je Syn Boží. Boh, ktorý sa stal človekom, ktorý prišiel na tento svet, aby nás na kríži od hriechu vykúpil.

A či o pravdivosti tejto viery mohli dať väčšie svedectvo, ako obeť svich životov? Áno, Kristus prišiel mučiť iba tých, ktorí sa nechcú rozlúčiť so svojím hriechom a ktorí nechcú byť šťastní!

Ak ešte stále neviete, bratia a sestry, kto je Kristus pre vás, počujte, čo hovorí spisovateľ Terďakov v románe *Z á z r a č n á i k o n a*, v ktorom opisuje denník študentky Táni Ľubkovovej.

Spolužiak sa dostane k jej denníku a ukáže ho riaditeľovi., Táňa v denníku uvažovala mnoho o problémoch súvisiacich s vierou a prišla k tomuto záveru: Bez viery nemožno žiť. Človek musí v čosi veriť. Ak verí v dobrotu a spravodlivosť, musí veriť v Boha, ktorý sa za dobrotou a spravodlivosťou skrýva! Nemôže ma uspokojiť s tvrdením, že v mojom živote sa všetko deje náhodou. Znepokojuje ma myšlienka, že smrť značí koniec všetkého. Naozaj sa všetko deje náhodou?

Budem tu žiť azda šesťdesiat-sedemdesiat rokov a potom sa navždy stratím v hrobe?

Ved' sú ľudia, ktorí veria, že smrťou sa všetko nekončí, že duša – najvzácnejšia vec v človeku, bude žiť naveky. Aká by som bola spokojná, keby som žila s takouto vierou!

Ak budem žiť navždy, ak je duša nesmrteľná..., tak nezáleží na tom, či som pekná, či čas letí a že ešte neviem, čo je láska. To všetko prejde. Ale ja nemám vieru... A predsa nemožno žiť bez viery...

Nevysloviteľná zvedavosť ju ženie do kostola. Je zvedavá, načo tam ľudia chodia. Rozhodla sa na Veľkú noc.

- A keď zbor zaintonoval: Kristus vstal z mŕtvych, svojou smrťou smrť premohol..., preniká ma čosi neopísateľné, - pokračuje Táňa. Zatúžila som modliť sa s ľudom. V tej chvíli som pochopila Krista a zmysel života.

Spolužiak, ktorý Táni vzal denník, povedal riaditeľovi:

- Keď si to prečítate, pochopíte, že je to tak, ináč to ani nemôže byť, lebo ináč sa nedá žiť.

Pochopili ste v tejto chvíli, že Kristus nás neprišiel mučiť? Vieme už, čo je Ježišovi do nás? Chápeš, brat, sestra, kde je naše šťastie? Je tu, a to uprostred nás. Kto žije s Kristom a v Kristovi, ten musí byť šťastný. Áno, šťastný, ak sa nám podarí nájsť Krista, ktorý žije v našich blízkych. A jednota v Kristovi je niečo celkom zvláštne. Prináša so sebou mimoriadne bohatstvo. Totiž prítomnosť Krista stane sa nám dôvodom prečo žiť a cieľom, ku ktorému máme smerovať.

Skúsme si urobiť predsavzatie, že pôjdeme týmto smerom, aj keď vieme, alebo časom pochopíme, že ísť za ním nie je vždy ľahké. Lebo ísť za Ježišom, znamená zbaviť sa hriechu, a tak svedčiť o ňom. Ved' sám povedal: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma“ (Mt 16,24). Amen.

Slávnosť sv. Cyrila a Metoda

Mt 28,16-20

Id'te a učte všetky národy!

Život je neustály pohyb. Slová nehovoria len o hmotnom, materiálnom, kultúrnom, ale i o náboženskom živote. Kto sa zastaví, už nežije. ak sa zastaví srdce, telo hneď podlieha rozkladu.

Poznáme históriu národov, ktoré boli bohaté, slávne, veľké a dnes patria medzi zaniknuté. Poznáme rôzne kultúry a dnes ich iba obdivujeme, už sa nerozvíjajú, sú mŕtve.

Dnes, hoci je pracovný deň, prišli sme na svätú omšu, v ktorej si spomínáme na smrť Pána Ježiša. Veď sv. omša je nekrvavá obeta Golgoty, a predsa všetci tu cítime, že sv. omša je zdroj úžasného života, nového života, a teda i pohybu. Dnes sa chceme poďakovať našim slovenským apoštolom, sv. Cyrilovi a Metodovi, že svojím postojom ku viere, nielen našim predkom, ale i nám zabezpečili život. Pochopili, že slová z evanjelia nepatrili len dvanástim apoštolom, ale aj im a do posledného úderu srdca plnili slová: **„Chod'te teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal“** (Mt 28,19-20).

Kristove slová sú výzvou i pre nás. Uvedomujeme si, že v týchto slovách sa skrýva život, ktorý od nás vyžaduje nezostať stáť, nezaspať svoju dobu, nezničiť svoj talent, nadanie, ale postarať sa, aby viera i cez nás pokračovala v našom národe.

Pán Ježiš na poučenie a vysvetlenie používal často podobenstvá, to znamená známe udalosti jeho poslucháčom. Najčastejšie boli z prírody. Raz povedal i podobenstvo o malom horčičnom semiačku. Najmenšie zo všetkých, a predsa prerastie všetky, vyrastie až v košatý strom, na ktorom hniezdia vtáci. Toto Podobenstvo sa vzťahuje na Cirkev. Ježišovo: „*Chod'te teda, učte všetky národy...*“ (Mt 28,19), je malé semiačko. Na začiatku boli len dvanásti. Na Turíce už tritisíc bratov a sestier prijalo krst. Strom-Cirkev rastie pomaly. Dnes učenie Pána Ježiša pozná celý svet, a predsa neprestáva rásť, a to je naša povinnosť.

Pán Ježiš hovoril aj o zrne a o rozsievачovi. Upozorňuje nás, aby sme neboli zrnom na okraji cesty, aby sme neboli zrnom, ktoré padne na skalnatú pôdu, zrnom v tŕní, pretože tieto zrná neprinesú úrodu. Túžme byť zrnom, ktoré padne do dobrej zeme a túžme priniesť tridsať, šesťdesiat, stonásobnú úrodu.

Keď zostaneme pri zrne, musíme si pripomenúť i tieto slová Pána Ježiša o kúkoli: „*Nebeské kráľovstvo sa podobá človekovi, ktorý zasial na svojej roli dobré semeno. Ale kým ľudia spali, prišiel jeho nepriateľ, prisial medzi pšenicu kúkol' a odišiel*“ (Mt 13,24-25).

Ježiš prikázal: „*Chod'te teda, učte všetky národy...*“ (Mt 28,19) a tieto slová nám hovoria, aby sme boli kvasom. Trocha dobrého kvasu prekvasí cesto. Cítime, že tu sa jedná o kvalitu. Apoštoli boli jednoduchí rybári, veď Pán Ježiš si nevyberal za apoštolov vtedajších mudrcov, mágov, učencov a tým akoby nám chcel poukázať, že naša kvalita musí byť v láske nasledovať Krista vždy, všade a za všetkých okolností. A chápeme, že každému, kto mu odpovie: - Áno, Pane – dá ešte viac.

Ježišov príkaz nám pripomína aj udalosť pri rybolove, keď vyzval apoštolov: „... *a spustite siete na lov!*“ (Lk 5,4). A hoci Šimon-rybár spustil siete len na slová Majstra, chytili také množstvo rýb, že sa im trhali siete (por. Lk 5,6). A ustrašený Peter dostáva povzbudenie od Pána Ježiša: „*Neboj sa, odteraz budeš loviť ľudí.*“ *A keď pritiahli lode k brehu, opustili všetko a išli za ním*“ (Lk 5,10-11).

Ježišov príkaz: „*Chod'te teda, učte všetky národy...*“ (Mt 28,19) nám pripomína Podobenstvo o skrytom poklade, ktorý keď človek nájde, od radosti nad ním ide a predá všetko, čo len má a kúpi to pole. Plnia sa slová Pána Ježiša: „*A každý, kto pre moje meno opustí domy alebo bratov a sestry, alebo otca a matku, alebo deti, alebo polia, dostane stonásobne viac a bude dedičom večného života*“ (Mt 19,29).

Tieto a ďalšie miesta v učení Pána Ježiša, ako ich máme zaznačené v evanjeliách, hovoria jasnou a zrozumiteľnou rečou. V každej dobe, od chvíle keď Kristus povedal apoštolom: „*Chod'te teda, učte...*“ (Mt 28,19), boli, sú a budú noví a noví ohlasovatelia jeho učenia, poslovia pokoja, lásky, spravodlivosti. Na mnohých si ľudstvo nespomína. Zomreli i tí, ktorých priviedli ku Kristovi a ich mená nezapadli. Viera v Boha je pre nich i náš povzbudením, že Boh nezabúda.

Boh je večný.

Ale dnes si spomínáme na všetkých známych i neznámych: Chváliť nám treba slávnych mužov, našich otcov, ako nasledovali po sebe. Pre svoju rozvahu stali sa vodcami ľudu a pre svoju zbehlosť v písmach viedli národy. Zostávajú vo svojom potomstve... O ich múdrosti rozprávajú národy a zhromaždenie ľudu ich ospevuje.

Tieto slová sa právom vzťahujú aj na našich vierozvestov Cyrila a Metoda. Ktosi sa raz spýtal: Ako spoznať veriaceho človeka? Potrebuje k viere oči? Videl som i slepca v kostole. Potrebuje uši, ruky, reč? Aj takýchto považujú za veriacich. Veriaci človek je človek, ktorý slová Pána Ježiša ukazuje skutkami a napĺňa slová starého príslovia: „*Ora et labore!*“ – „*Modli sa a pracuj!*“

Keby sme tak dnes naraz mohli vidieť krásu histórie nášho národa, ale i ostatných slovanských národov, tak by sme povedali tieto slová: Okolo Cyrila a Metoda sa točí celá história Slovenska, ale aj celej strednej Európy. Preto dnes vzdávame úctu týmto hviezdám, dnešným svätcom.

Uvedomujeme si však, že dnešní svätci nie sú odkázaní na našu pozornosť. Oni už dostali svoju odmenu. Pán ich už odmenil večnou blaženosťou za ich verné splnenie jeho slov. Dnešná slávnosť je pre nás. Pre človeka 20. storočia, ktorý uveril v Boha a je si vedomý, že na nás záleží nielen naša spása, ale my sme to aktuálne ohnivko v reťazi viery v našom národe. Od nás záleží, ako budú naši potomkovia pokračovať na poli umenia, vedy, ale najmä viery v Boha. Preto dnes zároveň prosíme o posilu pre seba. Preto sa v modlitbách obraciame na našich vierozvestov a prosíme o ich príhovor za nás. Aj keď príde do nášho života taká skúška ako stihla arcibiskupa Metoda pri návrate z Ríma, keď dva a pol roka strávil vo väzení a musel znášať rôzne príkoria, držal sa hrdinsky. Nezutekal, oral i naďalej svoju brázdnu i za brata Konštantína, ako mu to sľúbil pred jeho smrťou v Ríme. Mali by sme byť hrdí a uviesť si, že na nás by mali padnúť slová uznania, ako pred svojou smrťou Metod poukázal na Gorazda: - Toto je syn vašej zeme, je pravoverný a dobrý znalec Písma, ten nech je mojím nástupcom. –

Mali by sme sa snažiť byť dobrými nástupcami apoštolov Cyrila a Metoda.

Život je neustály pohyb. Nech naša viera je praktická, aktívna, časová. Vtedy náš život bude bohatý a hodný odmeny od samého Boha.

Amen.

Štvrtok po 13. nedeli v Období cez rok

Mt 9,1-8

Potreba pomáhať iným

Dnes je veľmi moderná autoturistika. Aj vy sami radi cestujete autom do hôr, k vode za slnkom, k starým rodičom na dedinu. Najrušenejšie je na našich cestách práve cez dni víkendu.

Predstavte si, že aj vy cestujete kdesi k starým rodičom, kde sú vaše deti na prázdninách, aby ste ich priviezli domov. Po ceste sa vám však stane nehoda. Narazí do vás nepozorný vodič a vy sa autom dostanete do priekopy. Nepozorný vodič ujde a vy ostanete ťažko ranení v prevrátenom aute. Pri každom pohybe pociťujete ukrutnú bolesť, ste úplne bezvládni a bezmocní. Sami si nedokážete pomôcť. Uvedomujete si svoju situáciu, viete, že pomôcť vám môže jedine lekár, ktorý vás v nemocnici ošetrí. ale kto vás do nemocnice odvezie? Zastaví sa niekto? Vy sami ste v takom stave, že nedokážete odstrániť prekážky, ktoré vám stoja v ceste k lekárovi. Nutne potrebujete pomoc iného. No a keď sa vám aj podarí odstrániť tie prekážky, nakoniec prídete do nemocnice, máte istotu, že nezostanete nevládni, nehybní, alebo ochrnutí?

Bratia a sestry, ani ten ochrnutý človek, o ktorom je toto evanjelium, nevedel si sám poradiť. Aj on nutne potreboval niekoho, kto by ho priniesol k tomu zázračnému Lekárovi, o ktorom už veľa počul a veril, že iba on mu pomôže.

Vžite sa teraz do situácie toho ochrnutého človeka. Vy, ktorí doma opatrujete niekoho bezvládneho zo svojich blízkych, vy to iste veľmi dobre pochopíte, ako sa cíti taký človek. Je bezmocný a bezvládni. Je pripútaný na lôžko. Je celkom odkázaný a závislý na pomoc a podporu zo strany iných.

V takomto stave sa nachádza aj ochrnutý z evanjelia, v stave bezmocnosti a nevládnosti. Počul o tom, že je niekto taký, ktorý mu môže pomôcť. A s touto nádejou určite zatúžil dostať sa k nemu. ale ako to dokázať? Ako sa k nemu dostať? Veď on sám nedokáže odstrániť ani tú prvú prekážku, aby mohol ísť k Ježišovi, veď sa nedokáže ani pohnúť. Možno sa už aj vzdával, možno strácal nádej, že príde včas ku Kristovi. A predsa to dokázal! Nie však sám. Našli sa ochotní ľudia, ktorí mu pomohli zdolať tú prvú prekážku ku Kristovi. Ale táto prekážka nebola jediná, bolo ich viac. Boli tu ľudia, bol tu zástup, ktorý obklopoval Ježiša, a tak mu znemožňoval prístup ku Kristovi. A ďalej boli tu steny domu, zaplnené dvere, takže sa nemohli dostať dovnútra. A ďalej, boli tu azda závistliví farizeji, ktorí bránili ľuďom, aby sa nechali uzdravovať od Ježiša. a možno tých prekážok bolo omnoho viac. Nakoniec všetko dobre dopadlo. Ochrnutý s pomocou svojich priateľov, hoci aj cez strechu domu, šťastne sa dostal pred Ježiša, od ktorého si vrúcne prial zdravie. Keď Ježiš videl ich vieru, keď videl, s akou vytrvalosťou prichádzajú, a aké prekážky prekonali, nielenže ochrnutému vrátil zdravie tela, ale najprv sa postaral o zdravie jeho duše... Nebola teda márna jeho námaha, ktorú podnikol za pomoci svojich priateľov.

Na prvý pohľad je nám jasné, že prvoradú úlohu tu zohráva chorý človek. ale či nepotreboval štyroch, ktorí mu pomohli odstrániť prekážky? To, že ho oni priniesli k Ježišovi, je veľmi dôležité, lebo v každom dobrom diele sú dôležité i druhoradé osoby, tie ktoré sú menej nápadné. ale čo by bol dokázal ochrnutý a chorý človek bez pomoci tých menej dôležitých osôb? No iste všetci uznáte, že by sa nebol dostal k Ježišovi, keby nebolo ich ochoty a pomoci.

Milovaní bratia a sestry, na ceste ku Kristovi, k tomu zázračnému Lekárovi, musíme aj my prekonávať mnohé prekážky a možno aj nám sa zdá, že ich nedokážeme odstrániť. Takto to býva veľmi často v našom živote. Z tých ľudí, ktorí žijú okolo nás, ktorí žijú spolu s nami,

jedni nám pomáhajú, ochotne nám poslúžia na ceste ku Kristovi, ale mnohí nám kladú prekážky, mnohí nám veľmi sťažujú prístup ku Kristovi.

Takými prekážkami môže byť napríklad nepochopenie zo strany detí, manžela, manželky, kolegu alebo predstaveného. Prekážkou môže byť to, že padne výčitka na adresu kňazov, že privádzajú deti ku Kristovi aj ponúknutým cukríkom či sladkosťou. A prekážkou najmä pre vás, rodičov, je mnohokrát opačná výchova, s akou sa stretávajú vaše deti v škole. Nenariekajme však nad tým, že iní nám robia prekážky, že len iní sú na vine a sťažujú nám cestu ku Kristovi.

Dajme si aj sami otázku, takú úprimnú; či v prostredí, kde žijem, v mojej blízkosti nie je niekto taký, koho treba pozdvihnúť a zaniest ku Kristovi? Alebo opačne: Nesťažujem i ja sám cestu k Ježišovi inému? Napríklad ako otec, matka nekladiem prekážky svojim deťom tými každodennými rodinnými hádkami, nejednotou, nadávkami a nepokojom? Koľko času venuješ ty, otec, svojmu dieťaťu? Alebo si azda myslíš, že len matka, tvoja manželka je zodpovedá za výchovu detí, že len ona je povinná ísť s nimi do kostola, privádzať ich ku Kristovi?

Už dávnejšie mi rozprával otec rodiny-lekár malú príhodu, ktorá sa odohrala v jeho rodine.

Vo svojej rodine veľmi dbal o to, aby sa celá rodina každý večer pomodlila spolu ruženec. Na návštevu k nim prišlo malé dievčatko. A celá rodina tak ako každý večer, aj vtedy si pokľakla k spoločnej modlitbe. Dali aj jej ruženec. Nevedela sa ho modliť, ale nejako to vydržala. Po niekoľkých dňoch dievčatko znova prišlo a povedalo, že jej mama nemá nič proti tomu, aby sa s nimi modlila, aj do kostola išla, lebo ona sama nemá čas.

- *Ťažko je modliť sa s deťmi, privádzať ich k Bohu, lebo ich radšej zaujíma televízor, hra, zábava – povzdychol si otec rodiny, - ale ja som si vedomý toho, že mám privádzať deti k Bohu modlitbou, a preto to takto robím. A predstavte si, duchovný otec, čo sa ma raz spýtal môj nasteší syn: Otec, prečo my nie sme ako ostatní, ako všetci normálni ľudia? Moji kamaráti sa hrajú a nechodia do kostola, a my sa modlíme a chodíme do kostola.*

Otecko, mamička, mohol by sa tvoj syn, dcéra opýtať podobne, prečo nie sme ako ostatní ľudia, prečo sa stále modlíme a chodíme do kostola?

Bratia a sestry, poslaním každého človeka, poslaním každého kresťana je privádzať, prinášať iných ku Kristovi, ktorí to sami nvedokážu. Obrazne povedané, každý z nás je povinný uľahčiť inému stretnutie s Bohom.

Poznáam mladého horlivého kňaza, ktorý vynaložil veľké úsilie, aby priviedol k hlbšej viere, k hlbšiemu poznaniu Ježiša Krista vo viere tak trocha ľahostajného 19-ročného chlapca, ktorý pri autohavárii utrpel ťažké zranenie. A následok? Poranenie chrčtice a dolnú časť tela mal nevládnú. Tento kňaz neurobil žiadny veľký skutok, len mal o chlapca záujem, navštevoval ho v nemocnici každý deň a svojou vierou a láskou ho priviedol bližšie ku Kristovi. Sám mu predstavil Krista v nádhernej podobe.

Už cítite, čo sme povinní, nútení urobiť, aby sme sa ako ten ochrnutý človek čím bližšie dostali ku Kristovi? V prvom rade odstránme prekážky, ktoré stoja na tej ceste a pomôžeme ich odstrániť aj iným, aby sme sa spolu dostali ku Kristovi. Čím a ako? Svietiť im nádherným príkladom kresťanského života, takým príkladom, aby vidiac naše skutky nasledovali ich a velebili Otca, ktorý je nanebesiach.

Nech náš život je pre iných piatym evanjeliom, čiže radostným vydávaním svedectva o Kristovi. Ak iných zatiaľ nepriťahuje text evanjelia, nech ich pritiahne náš život, ktorý má byť evanjeliom!

A tak teda na záver rozhodnime sa: Pane, chceme patriť k tým štyrom, ktorí k tebe priniesli ochrnutého. Chceme sa k tebe približovať a aj iným pomáhať ukazovať cestu k tebe. Amen.

Sila povolania

Začína žatva. Úroda obohacuje človeka, ktorý cíti plody svojej práce. Poznáme aj inú žatvu – duchovnú, ktorá tiež nie je zanedbateľná.

Vypočuli sme si časť svätého evanjelia podľa Matúša a z tejto state sa dozvedáme, e keď Pán Ježiš prechádzal po krajine izraelskej, zazrel sedieť na mýte istého colníka, ktorý mal meno Matúš. A Pán Ježiš podišiel k tomuto mýtnikovi a vyzal ho: „**Pod' za mnou!**“ (Mt 9,9). A evanjelista potom pokračuje vo výpovedi, že mýtnik vstala nasledoval ho.

Je to zaujímavá udalosť, ktorú nám opísal sv. Matúš evanjelista. Ved' tým mýtnikom, verejným hriešnikom, ktorého Pán povolal do svojej služby, je ten Matúš, ktorý potom napísal aj posolstvo o Kristovi. Zaiste niečo tento mýtnik Matúš už počul o Kristovi, lebo zvesť o ňom sa šírila po celom kraji. Ved' Ježiš sa prechádzal a dobre robil všetkým. Uzdravoval slepých, kriesil mŕtvych, hriešnikom odpúšťal... A teraz sa tento Ježiš-divotvorca objaví pred ním a jeho, mýtnika, ktorého ľud považoval za veľkého hriešnika, jeho volá Pán, aby šiel za ním. Ba u hriešnikov prijíma aj pohostenie, akoby na pohoršenie ľudu, ktorý odsudzoval takého počínanie Ježiša. Najviac však proti Ježišovi sú farizeji, ktorí Ježiša odsudzujú a jeho učeníkom vyčítajú: „*Prečo váš učiteľ jedáva smýtnikmi a hriešnikmi?*“ (Mt 9,11). Nevedia to pochopiť. Oni si azda mysleli, že Ježiš by sa mal s nimi stýkať, ved' oni sa pokladali za pravých a nábožných Izraelitov! No Pán Ježiš ich svojím duchom prezrel a videl, že sú plní klamstva a pokrytectva. Preto ich často nazýva aj obielenými hrobami, odvracia sa od nich; ide a volá k sebe hriešnikov.

On prichádza potešiť chorých a nevládných. Preto aj farizejom hovorí: „*Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí*“ (Mt 9,12). Ježiš týmto zdôrazňuje, že prichádza na svet, aby splnil vôľu svojho Otca, aby nás všetkých, čo sme padli do bahna hriechu, do otroctva temnôt, do moci zlého ducha, pozdvihol, oprášil a očistil. Preto nás volá, aby sme šli za ním, aby sme ho nasledovali, aby sme kráčali jeho cestou. Volá nás, ako aj toho mýtnika z evanjelia.

Nemyslím si, že stojíme mimo tohto povolania. Tieto slová, ktoré sme počuli o povolaní Matúša – mýtnika, platia aj pre nás. Prenás, a to pre všetkých bez rozdielu. Ku každému z nás prichádza Pán Ježiš a volá nás tými istými slovami: „*Pod' za mnou!*“ (Mt 9,9).

Nie všetci, ktorí počuli a počúvajú tento hlas, odhodlajú sa ísť za ním. Čosi ich drží, čo im nedovolí, čo im bráni povedať to rozhodné slovo, slovo súhlasu a odhodlania. Mnohých z nás drží a brzdi bohatstvo tohoto sveta, iných zase svetská sláva a kariéra. Preto mnohí z nás radšej zostávajú prízemní a nechcú sa odhodlať zanechať všetko a ísť k výšinám.

Matúš uchvátený slovami Krista vstáva, zanecháva svoje mýto, nechá všetko tak a ndjôelžitejším sa mu stáva Ježiš. Zaiste ľutuje svoje doterajšie poblúdenie a odteraz sa dáva viesť novým ideálom, svetlom Ježišovej pravej náuky.

Je veľmi potrebné, drahí bratia a sestry, aby sme aj my dali Ježišovi vo svojom živote prvé a hlavné miesto, aby sme ohodili od seba všetko to, čo nás teší a dali sa tiež viesť Ježišovým svetlom a kráčali po pravej ceste. Pán Ježiš chce, aby sme ho nasledovali, chce, aby sme kráčali v jeho šľapajach, hoci je to často ťažká cesta. Chce, aby sme patrili len jemu, ved' všetci sme jeho stádo, vykúpené jeho predrahou krvou. Chce, aby všetky ovečky boli spolu, aby sa ani jedna z tohoto košiara nestratila. On nás volá na dobrú a nezávadnú pastvu. A čo robíme často? Snažíme sa bočiť z tejto dobrej cesty, nechceme sa dať viesť tým dobrým

pastierom, ktorým je Pán Ježiš. Nechceme sa nijako odtrhnúť od svojich zlých ciest, od zlej pastvy.

Celkom iný príklad vidíme však u mýtnika Matúša a celkom ináč sa v tejto veci zachoval najmladší brat sv. Bernarda.

Zo života svätých zaiste mnohí z vás vedia, že sv. Bernard sa spolu so svojimi bratmi rozhodol slúžiť Pánu Bohu v samote. Prv však, ako odišli do samoty, títo bratia chceli sa rozlúčiť so svojim najmladším bratom, ktorý bol ešte len chlapcom. Povedali mu:

- Zostaň s Bohom, drahý náš brat Nivard. My ideme slúžiť Pánu bohu. Preto ti zanechávame otcovský kaštieľ, všetok majetok, polia, lesy i lúky. toto všetko bude odteraz tvoje.

Najmladší brat Nivard, keď videl svojich bratov vystrojených na cestu, rozplakal sa a so slzami v očiach zvolal:

- Nie tak, bratia moji. To nie je spravodlivé delenie. Vy chcete Boží život a mňa zanechávate zemi?! Ja chcem tiež nebo, a preto ja tiež idem s vami!

Bratia, dojatí rečou svojho najmladšieho brata, rozdali všetok majetok chudobným a brata Nivarda zobrali so sebou.

Pozrite sa, drahí bratia a sestry, ako smelo sa rozhodol pre Boží život tento chlapec Nivard, keď si mal vyvoliť medzi nebom a zemou. Či by si väčšina z nás, ktorí sa honosíme menom kresťan, nevyvolili radšej zem a bohatstvo tohoto sveta namiesto Božieho života, teda samého Boha?!

Zaiste kráčať v šľapajach Kristových je často veľmi ťažké a azda preto sa mnohí z nás aj boja tejto namáhavej a trnistej cesty. Boh však ťažko skúša svojich verných, aby takto vyskúšal našu lásku k nemu. Lebo tak, ako sa oceľ v ohni vyčistí a stvrdne, tak je to aj s nami. Musíme sa zušľachťovať v láske Božej v tvrdých životných skúškach.

V jednej epizóde o sv. Terézii z Avili sa hovorí, že raz, idúc cez rieku, strhol ju silný prúd vody a začala sa topiť. Tu sa jej zjaví Pán Ježiš a ona vo veľkom strachu mu vyčíta:

- Pane, prečo ma nechávaš takto sa trápiť?

A Pán Ježiš jej hovorí:

- Terezka, takto ja skúšam svojich priateľov.

Vtedy mu Terezka odpovedá:

- Už chápem Pane, prečo máš tak málo priateľov, tak málo tých, čo ťa nasledujú.

Áno, Boh skúša tých, čo ho nasledujú, skúša tých, čo sa odhodlajú ísť za ním. Veľmi pekne to vystihuje aj naše slovenské porekadlo: „Koho Pán Boh miluje, toho krížom navštevuje“. aj keď Pán Boh dopustí, ale nikdy neopustí. Nebojme sa preto ani my, drahí moji, vystúpiť na túto cestu. Bude to ťažká a namáhavá cesta, ale bude to cesta, ktorá vedie ľudí k večnému cieľu, k dosiahnutiu samého Pána Boha. a on sám nám pomáha na tejto ceste. Nuž, čohože sa nám treba báť? Kohože sa nám treba strachovať? Veď za nami stojí nie slabý človek, ale sám všemohúci Boh!

Vieme, už čo, žiada od nás Pán Ježiš, čo nám ponúka, tak teda vykročme za ním, vyvolíme si ho! Tu spolu s kňazom obetujeme svoje srdcia pri tejto sv. omši Ježišovi. Zasväťme sa mu, staňme sa jeho najlepšimi priateľmi. Zanechajme všetko ostatné, veď je to druhoradá. On nech stojí odteraz v našom živote na prvom mieste. Hľadáme najprv Božie kráľovstvo a všetko ostatné nám bude pridané. Prosme Ježiša, aby nám dal posily, aby sme v tomto predsavzatí vytrvali, patrili len jemu a nikdy ho vo svojom živote nesklamali.

Amen.

Sobota po 13. nedeli v Období cez rok

Mt 9,14-17

Vedieť prejavíť svoju vďaku

Bratia a sestry, iste vám nie je neznáma atmosféra v divadle, alebo po inom úspešnom predstavení či opere. Obecenstvo tleska a na javisko vystupujú tí, ktorí sa o tento úspech najviac zaslúžili. ale často vidíme aj to, ako umelec, dirigent alebo iní úspešní umelci sa ukлонia a rukou ukážu na zbor, orchester alebo ostatných hercov. toto gesto každý dobre pozná a znamená, že pomocou ich snahy sa dosiahol tento spoločný výkon. On týmto gestom ďakuje spoluúčinkujúcim. Ba môžeme vidieť i to, že keď dostane kvety, venuje ich niekomu z tých, ktorí mu dopomohli k úspechu.

Vďaku vidieť i v deň svätenia na kňazov, kedy novokňazi dostanú veľa kvetov a oni tieto kvety prinesú do kaplnky v seminári ako prejav vďaky.

V mestách nie je nezvyčajnou udalosťou, že po úspešnom absolvovaní vysokoškolského štúdia absolventi prinesú darované kvety do kostola a položia ich na oltár. Tým vyjadria svoju vďaku za pomoc pri skúškach.

Bratia a sestry, aj v našom živote je ešte mnoho iných takýchto a podobných prípadov, keď sú naše srdcia naplnené vďačnosťou a s vďakou sa približujú ku Kristovi.

Kresťan si často uvedomuje svoju ľudskú slabosť. Aj v dnešnom evanjeliu nám to pripomína Pán Ježiš: „**Nik predsa neprišívá na starý odev záplatu z novej látky...**“ (Mt 9,16).

Prednedávnom mi rozprával jeden mladý muž, že jeho život bol ako stroj, ktorý bol naprogramovaný. Ráno vstal, obliekol sa, zjedol dve žemle, zamkol bránku a prešiel tých dvesto metrov ku trolejbusu. Stále chodil tým istým spojom. Až jedno ráno tento spoj zmeškal. Veľmi sa rozhneval. Zdržal ho gombík, ktorý samu odtrhol a musel si ho prišiť. Trolejbus, ktorým cestoval a ktorý v to ráno zmeškal, sa na jednej križovatke zrazil s autom. Bilancia: osem mŕtvych. A práve vtedy si tento muž uvedomil, že sa o neho „niekto“ stará, že „niekomu“ na ňom záleží. A okrem toho čítal v novinách o zomierajúcich hladom v Indii a kladie si otázku: Prečo som sa nenarodil tam a prečo tam ja nezomieram od hladu? Nieкто ma potrebuje tu, kde som, kde žijem. Koľko ľudí žije v opustenosti, bez priateľov! A ja mám toľko priateľov, na ktorých sa môžem spoľahnúť. A okrem toho mám dievča, ktoré si chcem zobrať a je veľmi dobré. Keď o tom premýšľam, stále mám na mysli len jedno. Musím ďakovať, stále ďakovať tomu, kto má o mňa starosť – Ježišovi, ktorý ma chce mať tam, kde som.

Všetci máme za čo ďakovať:

Deti – za rodičov, zdravie, školu.

Rodičia – za deti, za partnerov, za pomoc Božiu a ochranu.

Snúbenci - za krásu a čistú lásku, vzájomnú dôveru.

Starci a starency – za život, ktorého sa dožili, za požehnanú starobu, za zdravú myseľ.

Celá farnosť – za všetky milosti, ktorých sa jej dostáva, za dar kresťanstva, za život...

Pane, ďakujeme ti.

Amen.

Pondelok po 14. nedeli v Období cez rok

Mt 9,18-26

Stretnutie s Kristom

Priatelia, predstavte si ten okamih, tú senzáciu, keď sa svetom rozletí správa, že sa vynášiel liek proti rakovine! Bude to uragán so senzáciami. Noviny a časopisy, ktoré prinesú túto správu, budú úzkoprofilovým tovarom. Budú iba pod pultom. Každý bude zvedavý; kto, kde, ako, kedy, za akých okolností na to prišiel. A ako vidím, ani sa veľmi nečudujete, len sa možno pýtate, načo toľký krik.

Chápem vás, že sa tomu veľmi nedivíte, lebo samozrejme, vás sa to až tak netýka. Ale ten, kto rakovinu má, ten by sa konečne dožil dňa, kedy mu svitla nádej zachrániť sa, žiť! Vidíte, aký rozdiel pri jednej veci? Pre jedných by bol objav lieku senzáciou, pre druhých by znamenal život!

Niečo podobné by sme mohli povedať o dnešnom Ježišovom stretnutí so ženou, ktorá trpela dvanásť rokov na krvotok a ktorej povedal: „**Dúfaj, dcéra, tvoja viera ťa uzdravila**“ (Mt 9,22).

Uzdravenie chorej ženy v evanjeliu je viac, viac ako jednou epizódou Ježišovho ohlasovania. Je typom, vzorom toho, ako sa môže každý človek stretnúť s Ježišom. Zaradíme sa v tejto chvíli do zástupu i my. Možno sa spoznáme v utrápenom otcovi, ktorý prosí za svojich najdrahších, alebo prichádzame so skrytou chorobou ako tá žena a chceli by sme sa potajomky dotknúť Ježiša. Alebo sme vedení iba obyčajnou zvedavosťou? To by bolo ešte horšie! Tým viac potrebujeme záchranu. Chorá žena sa stretá na svojej životnej ceste s Ježišom. Nezaberali lieky, nepomáhali rady. Teraz s veľkou vierou a nádejou sa dotýka okraja Ježišovho rúcha – a je uzdravená.

Táto žena a jej príbeh sú obrazom nášho stretnutia s Kristom. Prichádzame sem k Pánu Ježišovi, do tohto nášho chrámu ako duchovne chorí, uniká z nás krv, strácame dych života, sme unavení, nepochopení, bolí nás nepokoj v rodine, v susedských vzťahoch, napätie na pracovisku... Skúšali ste všetky možnosti, vyhľadali mnohých lekárov srdca. Len si spomeňte na ich rady. Kto má peniaze, má všetko! Jedzme a pime, veď zajtra zomrieme! Čas všetko zahojí. Možno ste po takýchto lekároch rozhádzali všetok duchovný majetok a vaše srdcia zostávajú i naďalej choré, nepokojné a bezradne sa pýtate: Prečo si nespokojné srdce, prečo sa búriš vo mne?

Zastav slová, brat, sestra, priateľ, priateľka, ak takto chceš povedať! Ježiš je tu osobitným spôsobom prítomný medzi nami. Využi šancu vzácneho stretnutia, nasleduj prosiaceho otca, chorú ženu! využi dnešnú svätú omšu, aby si sa s ním stretol, a to tak ako ešte nikdy vo svojom živote! Stačí otvoriť srdce, vzbudiť si vieru a zapáliť sa láskou. Teš sa teraz s Ježišom tak, ako sa tešíš s najlepším priateľom, alebo s tým, koho máš najradšej. Ale teš sa ešte viac! Pred Ježišom nemaj strach. Hovor, ako vieš hovoriť. On nehľadá na osobu. On rozumie i tomu, kto má problém s vyjadrovaním. Ó, aká veľká viera sa vo vás budí. Vidím to na vašich očiach, tichu, že túžite po priateľskom stretnutí s Ježišom...

Teraz už poznáte, ako sa stretnúť s Ježišom.

Počas teologických štúdií som sa rozprával s mužom, ktorý sa stretol s Ježišom ako dnešná žena z evanjelia. Rozdiel bol v tom, že Ježiš sa chcel stretnúť s ním, lebo on si neuvedomoval svoju chorobu. Počujme muža, ako rozpráva o tomto stretnutí:

Mal som slušné postavenie vo vedení jedného podniku. Mal som dom, auto, chatu; všetko primerane k môjmu postaveniu. Materiálne som mal všetko. Ja i moja rodina. A predsa, manželka nebola spokojná. Dovolenka v Taliansku sa jej nepáčila a dvaja synovia zneužívali moju zaneprázdnenosť. A dcéra? tá mi robila najviac starostí! Jedného hmlistého októbrového dňa sa udialo niečo, čo znamenalo pre mňa i pre celú moju rodinu zmenu života. so synom sme skúšali nový mercedes. Na klzkej ceste v miernej zákrute – šmyk! Prebral som sa o štyri dni v nemocnici. Synovi sa nestalo nič. U mňa nastali komplikácie. Ohlásila sa beznádej a zúfalstvo, a to vtedy, keď som si začal uvedomovať svoje postavenie. Ak aj budem žiť, budem do smrti mrzákom. Manželka sa o mňa svedomite starala. Bola ale tiež na pokraji zúfalstva.

- *Na izbe so mnou ležal jeden mladík. Napriek tomu, že sa nemohol pohnúť z postele, bol sále veselý. Začal som skúmať pôvod jeho veselej povahy a nálady. Navštevoval ho kňaz, ktorý mu sprostredkoval liek – stretnutie s eucharistickým Kristom. Túžil som po zdraví, a tak som poprosil kňaza o rozhovor. Vtedy som sa stretol s Ježišom. Od detstva som sa s ním nestretol. Nastala u mňa zmena, ktorú čoskoro zbadal i ošetrojúci lekár, ba i celý personál. Začal som žiť zo stretnutí s Kristom a nielen ja, ale i moja manželka a predstavte si, že i synovia a dcéra zatúžili po takom stretnutí. Najprv to robili ticho a vidiac účinok, začali sa denne s ním stretať v Eucharistii. a naša roky chorá rodina duchovne vyzdravela.*

Bratia, vtedy som sa pozrel na muža a až potom som si uvedomil, že ten ochrnutý, chorý muž predom mnou je na tele i na duši zdravý! Prosil ma, aby som ich príbeh raz povedal vám. Ale teraz nechajme muža, nech rozpráva ďalej:

- *Dnes verím v Krista, pretože som sa s ním stretol a vy, čo o tomto počujete, prestaňte s predsudkami, zatvrdlosťou, ľudskými ohľadmi a nechajte všetko, čo vám bráni stretnutiu! Nájdete pokoj duše a ak je to vôľa Božia, tak aj zdravie tela.*

Bratia a sestry, či ste sa i vy nestretli s Kristom pri podobných situáciách ako tento muž? Zaiste. Lenže pre rôzne ohľady ste nemohli tak krásne vyjadriť Krista ako tento muž. Bratia, priatelia a či sa chcete s Kristom stretať len vtedy, keď vás navštívi nejakým krížom? Myslím, že nie. Viem, že máte bolesti dosť, preto stačí si uvedomiť, že viera to nie sú veľké slová, učené reči, vznešený obrad. Viera, to je ponížený úkon pred Ježišom, úctivý dotyk jeho tajomstva, úprimné vyznanie Petrovo: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha“ (Mt 16,16).

Takáto viera je tým víťazstvom, ktoré premáha svet. Svet ľahostajnosti, svet chorôb a smrti. S takou vierou v srdci možno kráčať životom v pokoji. Žena z evanjelia sa dotkla rúcha a odvtedy kráčala v sprievode Ježišom.

Či aj my nemáme kráčať za Ježišom? Preto nech nikto neodíde z kostola, aby sa s ním nestretol a nech sa nikto neuspokojí s jediným stretnutím, ale nech túži po stálom a častom stretnutí. Verím, že sa budete chcieť s Ježišom stretnúť nielen dnes, ale i doma po svätej omši, i všade tam, kde vás povinnosti postaví.

Pane, dnes sme objavili senzáčný liek. Liek stretnutia s tebou v našom živote. Naša duchovná rakovina – smrť hriechu – je vyliečená. Čo na tom, že sa nám svet smeje, že sa vôbec niekomu zdôveríme so slabosťami, keď máme pocit uzdravenia od strašnej choroby – večnej smrti. Hlavná vec, že sme pochopili zmysel stretnutia s tebou.

Amen.

Utorok po 14. nedeli v Období cez rok

Mt 9,32-38

Otvorme sa pre Ježiša!

Rodičia často žasnú nad svojimi deťmi. Deti poznajú každé auto, vedia lepšie nastaviť rádio a televízor než dospelí. Ba neraz povedia matke: Mama, to musíš takto urobiť. A dieťa to skutočne vie lepšie. Deti sa ľahko a rýchlejšie učia než dospelí, lebo ich zmysly sú bystré, jasné, čulé a otvorené. Práve preto je pre dieťa krutým údelom, keď je hluché alebo nemé. Dnes sa pre také deti veľa podniká, aby si mohli zabezpečiť vlastnú existenciu. Voľakedy to takto nebolo.

Hluchonemý, o ktorom rozpráva evanjelium, patrila k najúbohejším ľuďom. Preto sa Pán zmluže nad ním.

Ježiš berie chorého nabok od zástupu. Dotýka sa prstami jeho uší a jazyka. Nie ako lekár, ktorý sa dotýka chorého miesta, aby zistil príčinu choroby, ale Ježiš tu robí dotyk, ktorý v skutočnosti nič neskúma, iba naznačuje, že zavreté uši a nemý jazyk sú príčinou biedy človeka. Preto mu vraví: „*Effeta, čo znamená: „Otvor sa!“ V tej chvíli sa mu otvorili uši a rozviazal spútaný jazyk a správne rozprával*“ (Mk 34-35). A stal sa normálnym zdravým človekom, ktorý mohol už počúvať druhých a vedel sa porovnávať a pobaviť s inými.

Iste ste už boli niekde, kde bol veľký hrmot, rachot. Keď trebárs letí nízko vrtuľník, nepočujeme tikať hodiny. Teda ak nepočujeme, nemusí to byť hneď chybou sluchu. Môže to byť niečo, čo nás ohlušuje.

Ak nepočujeme Boha, ak nevieme rozoznať jeho hlas vo svedomí, uvažujme prečo. Možno je príčinou hrmot a lomozy, v ktorom žijeme. Stačí ho teda odstrániť. Každý deň aspoň na chvíľku. Je pravda, že tempo dnešného života nedovoľuje žiadne dlhé meditácie. Ale chvíľu vnútorného ticha si môže dovoliť každý. To je už otázka vôle.

Lenže my sme si už na hluk zvykli. My u ticho a samotu neznesieme. Aj chvíle oddychu si nevieme predstaviť ináč ako s rozhlasom, televíziou či obrázkovými časopismi. Všetko musíme počuť, vidieť, prečítať. A tým si vyplníme každú chvíľku dňa. Bez toho už nemôžeme ani byť, ani čakať na autobus, ani ísť na prechádzku. Vždy nás musí niečo alebo niekto zabávať, rozptyľovať. Len aby sme nezostali sami so sebou, sami s Bohom, lebo to je nepríjemné. To sú obyčajne výčitky svedomia, ktorých sa bojíme, pred ktorými utekáme, kvôli ktorým sa ohlušujeme. Dúfam, že mi dobre rozumiete. Nie som ani proti rozhlasu, ani proti televízii či časopisom.

Chcem vás len upozorniť, ak neostanete cez deň ani minútku v tichu, nikdy boží hlas nebudete počuť. A pritom váš sluch, aj ten vnútorný, môže byť úplne v poriadku, takže nepotrebuje žiadne zázračné uzdravenie. Len odvahy a trochu vôle. Nebojte sa toho! Boh nie je trestajúca spravodlivosť. Boh je predovšetkým milosrdná láska. Verte, stojí za to počuť jeho hlas!

Hluchý však obvykle býva aj nemý. Nevie hovoriť. Aj hluchonemého z evanjelia priviedli pravdepodobne príbuzní a tí prosili za neho. Máme niekoho blízkeho, ktorý je hluchý na každé dobro slovo a je beznádejne nemý, takže niet predpokladu, že by sám prosil o uzdravenie? Prosme teda za neho my. Kristus aj dnes má moc uzdraviť a je tak isto ochotný. Prosme ho teda o dar sluchu pre všetkých, ktorým chýba.

Rodičia, poznáte, aké je to zlé, keď vaše deti sú hluché na vaše napomínanie. A koľko kresťanov je hluchých! A nepatrím medzi nich tak trochu aj ja? Prečo? Počúvam a vnímam pozorne, keď ku mne hovorí Boh? Hlas svedomia, to je hlas Boží. Slová Písma, to sú Božie

slová. Osvietenie, vnuknutie, povzbudenie k dobrému, ale aj výčitky našich blízkych, smutný pohľad našich detí, slzy matiek, v tom všetkom k nám môže hovoriť Boh. Počujeme ho?

A ako je to s nemotou? Viete, keď tak uvažujeme o množstve zla, ktoré sa robí jazykom, skoro by som povedal, že niekedy by bolo treba prosiť o nemotu ako o dar. Ved' si to len spočítajte. Koľko zväd a hnevov vyvolali ohovárky, klebety! Koľko slz vyteklo pre nadávky a urážky! Koľko bezsenných nocí, čiernych káv a cigariet! Koľko pohoršenia vzniklo z nepekných rečí! A tie zbytočné a prázdne slová, ľahkomyselné sľuby, reči, ktorými ideme celému okoliu na nervy, reči provokujúce! To všetko je zneužívanie vzácneho daru reči.

Nemý po zázraku však začal správne hovoriť. A správna reč je dobrá a láskavá. To je útecha, povzbudenie, záchrana pred zúfalstvom, poznanie, šťastie.

Arabi majú múdre príslovie: „Keď rozprávaš, musia byť tvoje slová lepšie ako mlčanie“. Bárš by sa toho každý z nás držal!

I zakázal im o tom niekomu hovoriť. Ale čím väčšími im to zakazoval, tým viac to rozhlasovali a nadmieru sa divili hovoriac: „*Dobre robí všetko: aj hluchým dáva sluch, aj nemým reč*“ (Mk 7,37).

Vidím na vás, bratia a sestry, že chápete. Boh stále nejako hovorí. Každému osobne. Doma, na pracovisku, vo vášni, pri zábave.... Prihovára sa nám dôverne, priateľsky, prísne i otcovsky, tiež bratsky a srdečne. Verím, že naše uši už nebudú naladené len na iné zvuky, ako je cveng zarobených peňazí, na štrnganie pohárikov, na vrčanie luxusných áut, jedovaté reči, okúzľujúceho muža či ženu. Pre tieto a iné hlasy nepočuli by sme potom Jeho slovo. Dostali sme dve uši. A zaiste nie na to, aby šlo Božie slovo jedným dnu a druhým von, ale aby ak ho jedno ucho nezachytí, poslúžilo druhé ako poistka. ale čo, ak nie jedným nepočúvame ako táto žena z nastávajúceho príbehu?

Od detstva bola nábožne vychovávaná a bola veriaca. Detstvo prežila čisto. Vzorom jej bola P. Mária. Privádzala k Bohu svojich priateľov a priateľky. Jej manželstvo bolo požehnané v kostole. Šťastné bolo až do dňa, keď v jej živote došlo k zrade manželskej vernosti. Keby bola hneď počula a povstala na základe výčítiek svedomia a hlasu Božieho, mohli sa znova vrátiť jasom žiariace dni jej manželstva. Ale zostala pri páde zatvrdlivá. V tej chvíli ohluchla pre Krista. Bolo to vidieť z jej reči. Vravela:

- Ja si môžem zariadiť svoj život ako ja chcem! Mne nikto nebude rozkazovať! Nepotrebujem, aby ma niekto napomínal, upozorňoval. Ani náboženstvom sa nedám oberať o radosti života!

Svoje deti nepustila na nedeľnú svätú omšu. Nedovolila im pristupovať ku sviatostiam. A tak z nádhernej katolíckej duše sa stal ateista, nie pre ideové námietky proti náboženstvu, nie preto, že by bola našla dôkaz proti jestvovaniu Boha, ale číročisto preto, že kresťanstvo neschvaľovalo jej pomer k cudziemu mužovi. Preto ohluchla pre Ježiša. Čo na tom, že ona zatiaľ vidí v tej hluchote šťastie? Vy však si viete predstaviť, ako sa to šťastie rozplynie o pár rokov, keď jej aj cudzí muž zovšednie ako ten prvý. Zatiaľ by som vám doprial vidieť jej tvár, tvár statočného manžela a jej nešťastných detí, aby ste poznali, koľko bolesti vie spôsobiť blížnemu hluchota k Ježišovi, ktorá je v tomto svete príčinou všetkého chaosu v ľudskej spoločnosti a všetkého neporiadku v ľudskej duši.

A tak, drahí bratia a sestry, dnes nám zaznieva z evanjelia: „*Efeta,*“ čo znamená „Otvor sa!“ (Mk 7,34). Slovo tak dôležité pre náš život si evanjelisti zaznačili v aramejčine, ktorou náš Pán Ježiš hovoril, keď žil na zemi. Kiež sa na toto Ježišovo slovo otvoria naše uši pre Ježiša!

Modlime sa:

Pane Ježišu,

otvor naše uši, aby sme pozorne počúvali tvoje slovo.

Otvor naše oči, aby sme videli tvoju slávu.
Otvor naše ústa, aby oslavovali nášho Otca, ktorý je na nebesiach.
Otvor naše ruky, aby štedro rozdávali tvoje dary blížnym.
Otvor naše srdcia, aby skrze teba, s tebou a v tebe milovali nášho nebeského Otca naveky.

Amen.

Streda po 14. nedeli v Období cez rok

Mt 10,1-7

Človek najúčinnšie apoštoluje úprimným pokáním

Bratia a sestry, viete si predstaviť koľko času, námahy, starostí a peňazí si vyžaduje stavba rodinného domu. Mnohí z vás ste si ho postavili. A dáte mi za pravdu, keď poviem, že na stavbu takéhoto diela ste sa museli dôkladne pripraviť. Vec nestačilo iba premyslieť, ale bolo treba i zohnať prostriedky. Veď čože by ste si poradili bez peňazí, materiálu, bez murárskych majstrov, robotníkov? Nič! Vaše plány by sa neuskutočnili.

Pán Ježiš sa tiež rozhodol vybudovať veľké dielo. Rozhodol sa vyslať apoštolov hlásať posolstvo spásy. Počuli sme, ako posielal apoštolov medzi ľudí a dáva im moc nad nečistými duchmi. Kristovi tak veľmi záleží na človeku, že apoštolom po ohlasovaní posolstva spásy prikazuje odhodiť všetky vedľajšie veci záujmy.

Bratia a sestry, poviete si: Možno, že pred dvetisíc rokmi bolo apoštolom možné ohlasovať Evanjelium podľa Ježišovho priania. Svet bol iný, menej vyspelý a menej náročný. Ale dnes? Dnes potrebujeme na ohlasovanie Evanjelia oveľa viac. Čože si pomôžeme bez tak dôležitých životných potrieb, ktoré nám Ježiš zakazuje? ale veď je to neľudské!

Ježiš nás ako všeobecných kňazov posielal k človekovi. A práve preto, aby nás človek prijal, musíme byť hlboko ľudskí. Musíme byť normálni, triezvi, a nie čudáci. K ohlasovaniu Evanjelia nám v tomto svete už nemôžu stačiť bežné ľudské potreby. K apoštolátu potrebujeme tlač, televíziu, rozhlas, školy, divadlá a kultúrne domy. Či toto všetko nemajú naši bratia, ktorí ohlasujú ateizmus? Uznajte nám, pán farár, že za nimi ďaleko zaostávame. Jedným slovom – potrebujeme všetky dostupné prostriedky, lebo ináč sa apoštolovať nedá.

áno, bratia a sestry, uznávam. Máte pravdu. Skutočne naša doba si vyžaduje iné praktiká, iné formy apoštolátu ako doba apoštolov. Lenže pozrime sa, prosím vás, spoločne do minulosti a zistíme prekvapujúcu skutočnosť. Vy, čo ste tu starší, sa dobre pamätáte na časy, keď Cirkev mala v rukách mnohé zo spomínaných prostriedkov. Pamätáte sa na to, keď školy, úrady a pracoviská boli vysoko cirkevné. Pamätáte sa na to, keď mládež mala svoje katolícke organizácie. Ba dokonca aj dnes sú štáty, v ktorých Cirkev toto všetko má, a to na vysokej úrovni. Pýtam sa vás, bratia a sestry, keď hovoríte, e dnes pri ohlasovaní Kristovho posolstva sú spomínané prostriedky najdôležitejšie, ako je potom možné, že tam, kde toto všetko majú, výsledky sú málo uspokojivé? Ako je to možné, že tam, kde Cirkev môže slobodne realizovať svoje zásady a princípy, existuje otrasná mravná a náboženská prázdnota? A nehovorím o násilnostiach, vraždách a iných neľudskostiach. Ako je to možné, že niektorí ľudia, ktorí boli vychovaní v dobe cirkevného vplyvu, sú dnes výslovne neveriaci? Povedzte, ako je to možné?!

Teraz vidíme, že k opravdivému apoštolátu nie sú najdôležitejšie vonkajšie prostriedky, ale niečo iné. Čo myslíte, bratia a sestry, čo to môže byť? Je to vnútorná sila, ktorá vychádza z Božej priazne a milosti. Božia pravda je paradox, ktorý sa cez celé dejiny spásy najúčinnnejšie hlása nie ľudskou mocou, ale slabosťou. Apoštol Pavol si to plne uvedomuje, keď hovorí: „... a čo svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných“ (1 Kor 1,27). Preto Ježiš dnes priam zakazuje apoštolom uprednostňovať vonkajšie prostriedky a pomôcky pred vnútornou milosťou a mocou. Vnútro je najdôležitejšie. Apoštol musí byť plný Ježiša. Ako? Existuje na to tisíc rád, ale iba jeden spôsob. A to je úprimné pokánie. Také, ktoré neznamená iba spoveď a ľútosť, ale oveľa viac. Pokánie, ktoré znamená úprimnú snahu a úsilie byť lepším a dokonalejším. To je apoštolát, ktorý má v sebe úžasnú silu. A že je to pravda, pozrite sa so mnou na túto udalosť.

Mnohí z vás ste čítali alebo videli v televízii román francúzskeho spisovateľa Victora Huga *B e d á r i*

Hlavný hrdina Jean Valjan sa dostane na šesť mesiacov do väzenia, pretože ukradol chlieb pre hladné deti svojej sestry. Vo väzení prežíva neľudské podmienky. Preto sa pokúsi dvakrát o útek, ale vždy ho chytia. Jeho trest tak vzrástol na plných 19 rokov. Počas tejto doby opustený a často prikovaný k drevenej klade spoznal, čo je ľudská zloba a krutosť. Úplne prestal veriť v dobro a lásku človeka. Korbáč a násilie v ňom vyburcovali neopísateľnú nenávisť. Raz, keď väzni opravovali kamenné hradby, podarí sa mu ujsť. Hladný a vysilený požiada o pomoc v jednom dome. Stará pani pri pohľade na neľudskú Valjanovu tvár sa vystraší. Preľaknutá pani chytí metlu a vyháňa cudzinca von. Bol to dom biskupa. Keď zbadá biskup drsného a zarasteného chlapa, povie:

- Nechajte ho! Bratku, nech sa páči, podte dnu.

Jean po chvíľke prekvapenia vstúpi a vyplašene si sadá za stôl. Svojím pohľadom skúma, aký človek to sedí pred ním. Vidí pred sebou farára, ktorý mu preukazuje nepochopiteľnú nežnosť. Rozmýšľa: Čo je to za človeka, ktorý ma prijal ako svojho najlepšieho priateľa? Svoje myšlienky nedokáže udržať v tajnosti a pýta sa:

- Povedzte mi, prečo ste ma nevyhodili? Prečo mi dávate jesť? Prečo mi vlastne pomáhate?

Biskup sa na neho usmeje a odpovedá:

- Lebo si môj brat. A toto všetko moje – je aj tvoje.

V noci potichu vstane, ukradne strieborný príbor a ujde. Biskup to videl. Bezmocne zložil ruky a potichu sa modlil. Jean Valjan sa s ukradnutými cennosťami ďaleko nedostal. Ráno ho chytili dvaja žandári a priviedli ho k biskupovi. Jean strnulo čaká na prudké, výhražné slová a výčitky. Ale biskup namiesto toho vezme dva strieborné svietniky a podáva mu ich so slovami:

- Zabudli ste si tu tieto svietniky. Prečo ste si ich nevzali, keď som vám ich predsa dal!

- Tak je to pravda, - skočí mu do reči žandár, - že ste mu to, excelencia, darovali? My sme mysleli, že vám to ukradol.

- Nie, - odpovedá biskup, - skutočne som mu to dal.

A v tej chvíľu sa odohrá niečo neuveriteľné. Jean po 20 rokoch väzenia prvýkrát pocíti ľudskú dobrotu. Dobrotu človeka motivovaného úžasnou láskou prejavovanou vo forme odpustenia. Celá jeho dlhoročná zatvrdilosť je zlomená. Padá na kolená a plače. Biskup vystrie nad neho ruky a dojatý povie:

- Diabol už nemá nad tebou moc. Odteraz patíš iba Bohu!

A Jean sa stáva novým človekom. Odchádza a jeho ďalší život je naplnený apoštolátom úprimného pokánia. Nielenže verí, ale sám ohlasuje dobrotu a lásku Boha k človeku. Jean sa

stal starostom mesta, kde svoju ruku podáva hlavne najbiednejším. Sám si vezme k sebe malé dievčatko, ktorému zomrela matka a celý život sa stará o jeho výchovu. Všade kadiaľ chodí, dobre robí, a to tak ako kedysi Kristus. A na otázku: Prečo to robíte?

Vždy odpovedal:

- Lebo som v živote stretol človeka, ktorý mi veľmi pomohol. Môžem ja nepomáhať?

Bratia a sestry, pochopili ste teraz, že opravdivý apoštolát si tak nevyžaduje prostriedky ľudské, ako úprimné pokánie?

Preto si, prosím vás, všetci uvedomme, čo apoštolát od nás žiada. Je to predovšetkým zmena nášho života k dobrému. Bude užitočné, keď si dnes spoločne odnesieme odtiaľto jedno maličké predsavzatie. Vynasnažme sa svoje náboženstvo a ohlasovanie Kristovho posolstva spásy chápať nielen ako povinnosť v nedeľu a vo sviatok ísť do kostola. Prestaňme si nahovárať, že keď chodíme do kostola, že sme lepší ako tí, čo nechodia, ale svoju nábožnosť, svoj apoštolát budeme posudzovať podľa nášho vzťahu k človeku. A ako najúčinnšie nadobudneme ku každému láskavý vzťah? Apoštolátom úprinného pokánia!

Bratia a sestry, teraz vieme, že ako stavba rodinného domu, tak každé ľudské dielo, aby malo akú-takú nádej na úspech, musí byť založené na silných prostriedkoch. Musí byť založené na moci, známosti a priazni spoločnosti. Avšak božie dielo je založené na opaku. Aby zvíťazilo, je založené na porážke kríža. A apoštolát je Božie dielo. Jeho úspech nezávisí tak od ľudských prostriedkov ako od Božej milosti. Nezabudneme na to?

Amen.

Štvrtok po14. nedeli v Období cez rok

Mt 10,7-15

Ohlasujme Božiu pravdu

Zmysel toho, čo sme práve počuli, je aj pre nás asi toto: Aj nás posielal Pán hlásať jeho pravdu. Aj pre nás platia slová, že k tomu nič zvláštneho nepotrebujeme.

To platí pre všetkých, nielen pre kňazov. Vieru, ktorú sme dostali, sme povinní odovzdávať ďalej. Nič by nám nepomohlo, keby sme sa chceli vyhovárať ako Amos v Starom zákone, e on je pastier, a nie prorok, ani syn proroka. Odpoveď na volanie Boha; žiť a hlásať Evanjelium, nebolo vždy bez váhania. Niektorí sa vyhovárali, alebo utekali pred ťarchou poslania. A odpoveď tých, ku ktorým boli proroci poslaní? Bol to výsmech, nepochopenie. Takto to skúsili apoštoli s Ježišovým posolstvom, tak to skusujú kňazi, kresťanskí rodičia a laici. Jeden z vás namietal: Nebolo by lepšie, keby sám Boh zjavil každému bezprostredne, keby neposielal ako svojich poslov ľudí s chybami a nedostatkami? Veď tí iba zatieňujú jeho posolstvo. Veľkou ťarchou v živote proroka, kňaza i apoštola je vedomie vlastnej nedokonalosti a stála obava, či ľudia neodmietnu Božie posolstvo pre ľudské nedostatky a chyby. Aj kňaz je len človek, padne z ľudskej slabosti, ale aká je odozva u tých, ktorým chcel len dobro? Veriaci sa z neho smejú, hádžu mu polená pod nohy, roznášajú jeho chyby, ale nájde sa aj malé percento dobrých, verných, ktorí sa ho zastanú a modlitbou pomôžu mu povstať. Na tento strach z pádu je božia odpoveď stále tá istá: „**Chod'te a hlásajte: Priblížilo sa nebeské kráľovstvo...**“ (Mt 10,7).

Boh chce zachrániť ľud, ale chce ho zachrániť spoločne ako jedno spoločenstvo. Boh nám ponúka spoluprácu na diele spásy, spoluprácu s jeho milosťou a spoluprácu medzi nami

navzájom. Veľká radosť vykúpenia je v tom, že sme vykúpení spoločne. A všetkých nás posielajú, aby sme hlásali svetu jeho posolstvo. Všetci veriaci sú poslaní Kristom hlásať Evanjelium, každý svojím spôsobom.

Osobitnou črtou poslania je spoločenstvo. Pán posielal svojich po dvoch a posielal ich do domov, aby tam prinášali pokoj. Rodinný apoštolát je prvotriednou cestou Cirkvi. Vás, rodičia, Pán posielal po dvoch do vašich rodín, aby ste roznášali jeho pokoj, pozdrav a požehnanie: Pokoj tomuto domu! toto hovorte najprv pre svoj dom a pre svoju rodinu. Takto by ste mali pozdraviť svoj nový byt, svoj nový dom, svoju domácnosť dnes po sv. omši i každý deň. A tento dar pokoja roznášajte aj susedom a známym rodinám. Pri návšteve nečakajú od vás veľké dary. Najkrajším darom pri návšteve sú milé slová prežiarené pokojom, ktorý svet dať nemôže.

Nielen veľkí kazatelia sa zaslúžili o rozšírenie viery, ale všetci tí, ktorí uverili a žili podľa nej. Úspech kazateľa nespočíva v tom, ako nádherne povie svoju kázeň, ale v tom, čo si odnesieš, čo necháš vniknúť do svojho srdca.

Abrahám Sancta Clára píše v jednej svojej knihe o žene, ktorá slúžila svojmu mužovi ako svedecké zrkadlo. On namiesto spytovania svedomia dal žene zaúcho a tá mu okamžite vypočítala všetky jeho hriechy a nedostatky.

Nespomínam to preto, aby to niekto takto robil, ale niečo na tom je.

Naše chyby vidia najlepšie tí, čo sú proti nám. Iste sa stalo, že ste počúvali od človeka, ktorý je proti náboženstvu, čím to odôvodňuje. Obvykle tým, že nežijeme podľa toho, čo vyznávame.

Či môže niekto z nášho chovania vybadať, že naše náboženstvo je náboženstvom lásky a odpúšťania, keď držíme hnevy celé generácie, keď sme schopní obrátiť sa biele chrbtom bez toho, aby sme pomohli radou, pomocou, dobrým slovom, útechou alebo otvorením peňaženky? Ako má svet uveriť, že kresťanstvo hlása lásku k nepriateľom, keď mnohokrát nemáme lásku ani k najbližším? Ako má neveriaci poznať veľkosť a vznešenosť i moc nášho Boha, keď máme takú malú úctu k nemu? Ved' kedy nás počujú vyslovovať jeho meno? Nie je to najčastejšie v hneve a v rozčúlení?

V knihe Chut' žiť autor prirovnáva ľudstvo dnešného sveta ku skupinke turistov na ceste do hôr. Po istej dobe výstupu sa začínajú prejavovať tri skupinky ľudí.

Tí prví Putujú, že sa vôbec vybrali na túto vychádzku. Hovoria, že to nestojí za námahu, riziko. Vracajú sa späť.

Tá druhá skupina ničoho neľutuje. Naopak, sú radi, že je pekné počasie, že príroda je prežiaraná slnkom. Ale po čase si kladú aj oni otázku. Prečo ísť ešte vyššie? načo až atam na tie končiare? Tu je práve pekný trávnik, pekný výhľad, ľahnime si, rozbaľme si zásoby a budeme vychutnávať celú tú krásu okolia a prírody.

Tretia skupinka – opravdiví alpinisti! Sú to ľudia, ktorých neodradia prekážky, únava, páľava, smäd. Sú zapálení, chcú zdolať vrchol, chcú sa sami prekonať.

Tieto tri skupinky môžeme vidieť všade na svete. Najsmutnejšia je tá **prvá**. V nej sú ľudia znechutení, otrávení životom – pesimisti. Sú unavení a bez iskry nadšenia, bez motívu žiť. Hovoria si: Stojí život za toľko námah?

Do **druhej** skupinky patria ľudia, ktorí sa majú k životu. Dokážu pracovať, namáhať sa, idú vpred, ale len po určitý obzor, ktorý nesiahá ďalej ako život tu na zemi. Usadia sa na zemi, len aby mali pohodlie, od každého pokoj, žijú sami pre seba.

Do tej **tretej** skupiny by mal patriť každý kresťan. Ak patrí niekam inam, len nie do tejto skupiny, je pre Cirkev bremenom.

Ježiš Kristus nám zažiaril najvyšším vrcholom ľudskej lásky, krásy i dokonalosti. Na tento vrchol chce pritiahnuť všetkých ľudí. Cesta je však strmá a namáhavá, ale i náročná. Horolezci si na obtiažny výstup berú so sebou len to najpotrebnejšie. Minimum vecí, žiadne kilo navyše. Všetko zbytočné je len prekážkou. Ťahá to potom dole.

A tu je aj hlavná myšlienka evanjelia. Ježiš posielal svojich apoštolov do sveta a hovorí im, čo si majú brať na cestu. Nič, len palicu. Majú si zobrať so sebou len to najpotrebnejšie. Je isté, že keď sa človek vydá na cestu s ťažkým vakom na chrbte, musí sa rozhodnúť: Buď vrchol dosiahne a vzdá sa vaku, alebo sa ho nevzdá a nedosiahne vrchol. Tak je to aj v živote kresťana katolíka.

Na jednej univerzite v Indii sa raz pýtal profesor, či nie je niekto z prítomných katolíkom. Keď sa prihlásil jeden poslucháč, pýtal sa ho, či je to naozaj pravda, že katolíci veria v prítomnosť Boha v kúsku chleba. Keď to poslucháč potvrdil, profesor sa ho ďalej spýtal, či to verí aj on. Poslucháč čakal výsmech, ale potvrdil to. Hrdinsky povedal, že verí. A bol veľmi prekvapený, keď dostal otázku, ako často prijíma svojho Boha. Odpovedal:

- Raz do roka.

Profesor pokýval nechápavo hlavou a hovorí:

- Ale keby som to ja dokázal veriť, iste by som takú úžasnú výsadu používal ako často by sa mi len dalo.

Keby tu stál medzi nami ten profesor, aká by bola jeho reakcia po dnešnej sv. omši? Začal by strácať aj to málo viery, čo si ťažko nadobudol, keby videl, aký malý záujem majú kresťania o stretnutie sa s Bohom v Eucharistii.

Či môže byť vyznávačom a hlásateľom radostnej zvesti človek večne zachmúrený, podráždený, nervózny? Svet potrebuje vidieť kresťanov so žiarivým pohľadom. Najlepšími hlásateľmi nie sú ani tak učené kazatelia, ako tí, ktorých slová a pohľady sú ako žiarivé a teplé slnečné lúče.

Amen.

Piatok po 14. nedeli v Období cez rok

Mt 10,16-23

Pocit zodpovednosti voči Božiemu slovu

Zdá sa, že najkrajším titulom človeka je, keď sa o ňom povie, že je zodpovedný človek. Zodpovednosť sa u nás zdôrazňuje na prvom mieste. chceme mať zodoavedných robotníkov, pracovníkov na poli, inteligenciu a podobne. Prečo? Pretože nezodpovedná práca prináša len polovičaté, alebo žiadne výsledky, ba niekedy dokáže aj škodiť.

Človek musí mať ku všetkým otázkam života okolo seba i v sebe pocit zodpovednosti. Nič z toho, čo robím, nerobím do vetra, všetko bude mať svoj dopad a dosah, všetko sa mi

v nejakej forme vráti späť. Keď máme pocit zodpovednosti k otázkam a problémom tohto života i sveta, je celkom prirodzené a samozrejmé, že ho musíme mať aj voči božiemu slovu, voči Evanjeliu, voči Cirkvi, voči učeniu Ježiša Krista. Tieto myšlienky by mohli na prvý pohľad vyvolať veľmi rýchlu odpoveď. Toto sa vzťahuje v prvom rade na kňazov, aby nám vieryhodne a moderne v duchu dnešnej doby ohlasovali božie pravdy. Tento názor nie je nesprávny, len je neúplný.

Každý kňaz, ktorý pozná pocit zodpovednosti, sa na úlohu hlásateľa slova Božieho snaží poriadne pripraviť. Absolvuje päťročné štúdium, snaží sa vychovávať sám seba, sústavne číta, dopĺňa svoje vedomosti, mnoho premýšľa, pozoruje život okolo seba a hľadá vo svetle Božích pravd odpovede, ktoré očakáva človek dneška. Pripravuje sa na svoje príhovory v bohoslužbách, na nauky snúbencov, na nauky pred krstom a tam, kde vyučuje v školách, aj na vyučovanie náboženstva.

Toto sú tie mnohé tiché hodiny, ktoré musí prežiť sám vo vážnych úlohách a pripravovať sa. Dnes by sme mohli možno povedať, že vlastne kňaz hlása slovo Božie pri každom kontakte s ľuďmi, a preto podľa možností sa na tieto kontakty musí pripraviť.

Lenže tak ako kňaza viaže pocit zodpovednosti podať veriacim čisté slovo Božie, neochudobnené a nepokrútené, tak na druhej strane veriacich viaže pocit zodpovednosti voči počúvaniu Božieho slova a jeho aplikácii na svoj vlastný život. Pán Ježiš to žiadal až mimoriadne drsne. Apoštolov, ktorých sú ľudia ochotní počúvať, odveľuje na iné miesto, kde azda nájdú lepšie publikum. Mohlo by sa zdať, že veriaci človek splní túto Kristovu požiadavku pravidelným počúvaním nedeľnej kázne. Mohlo by sa nám zdať, že tým, keď sme si vypočuli slová evanjelia i príhovor kňaza, všetka zodpovednosť končí. Lenže už tu treba pripojiť niekoľko poznámok.

Kázne treba počúvať pozorne. Vyžaduje to určitú sústredenosť, aj keď nie sú podané spôsobom najšikovnejšieho rečníka, predsa v nich každý musí získať akoby jadro zo škrapinky.

Ďalšou veľkou požiadavkou je, aby sme počuté pravdy prenášali do každodenného života. Aby sme ich nepočúvali len s poznámkou, že to by si mal vypočuť ten, škoda, že tu nie je tá a tá. To ohromne padá na ňu...

Slovo Božie musíme v prvom rade aplikovať na svoj vlastný život. Čo vlastne chce Boh pri tejto príležitosti povedať mne? Čo ja na základe týchto poznatkov mám robiť, alebo zmeniť vo svojom vlastnom živote? Aký vzťah mám na základe tohto zaujať voči sebe, voči druhým ľuďom, voči svetu, životu a Bohu? tieto otázky nie sú ani podradné, ani bezvýznamné, ani druhoradé. Sú súčasťou hlásaného Božieho slova a práve preto pocit zodpovednosti voči nemá nás núti klásť na ne odpoveď.

Tu vidieť jasne zrejme takzvanú druhú stranu mince, že človek slovo Božie nielen počúva, ale podľa neho aj ži. A potom pocit zodpovednosti za slovo Božie z našej strany nebudeme merať len počtom vypočutých kázni, prečítaných kníh, vtipného citovania Svätého písma, ale svojím životom, nakoľko ho prežívame v duchu Evanjelia, a nakoľko podľa neho sa aj riadime. Pán Ježiš vo svojej horskej reči nevyslovil len požiadavku počúvania a ohlasovania učenia Pána, ale aj dôsledné plnenie toho, čo z jeho úst ústami kňaza počúvame svojimi ušami.

Tak prichádzame k určitému bodu, kde sa spája zodpovednosť kňaza, ktorý hlása slovo božie, so zodpovednosťou veriaceho, ktorý ho počúva. Zaiste to slovo Božie bude môcť priniesť žiadúce ovocie len v tesnej spojitosti dvoch úloh. Musíme si dobre uvedomiť, že Boh každú zainteresovanú stránku bude súdiť za to, čo zo svojej strany vykonala. My kňazi sme si vedomí, že nás čaká prísnejší súd vzhľadom na hlásanie Božieho slova, a preto drvivá väčšina

kňazov vo svojom spytovaní svedomia si kladie otázku: Ako som sa pripravoval na ohlasovanie božieho slova? Ako často, v akej miere a kvalite som kázal-hlásal? Lenže aj veriaci človek tiež do svojich otázok pred svojou svedou musí vložiť otázku: ako sa ja staviam voči Božiemu slovu? Počúvam ho pravidelne? Zodpovedne? aplikujem ho na svoj život? Prispôsobujem ho k nemu?

Bratia a sestry, po toľkých kázňach, ktoré sme počuli, po toľkom čítaní Svätého písma a Katechizmu, vy starší po toľkých hodinách náboženského vyučovania a my všetci po toľkých úvahách o veľkosti, vznešenosti a záväznosti slova Božieho, musíme si položiť otázku: Ako sa tým zmenil náš život? Odchádzame po vypočutí Božieho slova lepšie, než sme prišli do kostola? Je pre nás slovo Božie životodarným pokrmom, alebo len nejakou jemnou prísadou, ktorú môžeme a nemusíme použiť?

Slová Pána Ježiša hovoria jasnou rečou. Všetci musíme počúvať, čo hovorí a všetci sa podľa toho musíme aj riadiť. Ak je tomu tak v tvojom i v mojom živote, je dobre. ak nie, potom musíme robiť vážne zásahy a vážne úpravy v našom vzťahu k Božiemu slovu.

Nemôžeme predsa riskovať, že Ježiš Kristus jedného dňa odvolá hlásateľov Božieho slova od nás s príkazom: „... *odíd'te a straste si prach nôh*“ (Mt 10,14). To by bol katastrofálny záver nášho života! Naopak, prosíme ho za tých, ktorí slovo Božie hlásajú, aby to dokázali ešte lepšie, ale aj za každého z nás, aby sme ešte lepšie dokázali slovo Božie prenášať s plným pocitom zodpovednosti do svojho života.

Amen.

Sobota po 14. nedeli v Období cez rok

Mt 10,24-33

Nebojme sa tých, čo zabíjajú telo

Už je tomu 15 rokov, čo 13. mája 1981 na námestí pred bazilikou sv. Petra v Ríme sa ozvali výstrely z pištole. Strely boli namierené na Sv. Otca! Strieľalo sa na Jána Pavla II., ktorý prechádzal námestím na otvorenom aute cez tlačiacie sa zástupy pútnikov, ktorých žehnal. Zlí ľudia chceli zabiť pápeža, nástupcu sv. Petra. Dlhé hodiny v nemocnici Gemelli trval zápas lekárov o život zraneného pápeža. Zachránili ho. Po tomto čine si veľa ľudí myslelo, že Sv. Otec bude ostrážitejší, viac si bude dávať pozor, prestane sa stretávať so zástupmi veriacich. Hovorili, že sa uzatvorí vo Vatikáne a odtiaľ bude riadiť Cirkev. Nič takého sa nestalo. Pápež má posilnenú ochranu, auto s nepriestrelným sklom, ale Sv. Otec nezanechal stretávanie sa s veriacimi. Naďalej prichádza medzi veriacich a hovorí im o Ježišovi Kristovi. Je pravdou, že jeho život je neustále vystavený nebezpečenstvu pri všetkých bezpečnostných opatreniach.

Čo nám tým chce Sv. Otec povedať? Hlásanie pravdy o Bohu je vážnejšia vec ako jeho vlastný život a toto nám hovorí i evanjelium: „**Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu**“ (Mt 10,28).

Odkiaľ čerpá Sv. Otec túto odvahu? Ľudia, ktorí žijú v pápežovej blízkosti, hovoria, že Sv. Otec veľa času strávi kľáčiac pred bohostánkom. Veľmi často sa v modlitbe stretáva s Pánom Ježišom v Eucharistii a s Pannou Máriou v modlitbe ruženca.

Zamysleli ste sa niekedy, aké boli prvé slová Pána Ježiša k ľuďom po jeho zmŕtvychvstaní?

„*Pokoj vám!*“ (Lk 24,36). Ježiš to povedal dvakrát, zaiste zdôrazňujúc to, že je to úspech, víťazstvo jeho zmŕtvychvstania, víťazstvo nad strachom a obdarenie ľudských srdc pokojom. Prekonan smrť v sebe, ale pre nás umrel a vstal z mŕtvych, ako to vyznávame vo Verím v Boha.

Kierkegaard, jeden z hlavných súčasných filozofov, povedal: - Človek len vtedy sa skutočne prestane báť, keď prekoná najväčší strach, a to je strach pred smrťou. – (Bib. Kazno. 5/87, str. 281).

Pre nás kresťanov by to nemalo byť veľmi ťažké, pretože Kristus povedal, že ako on vstal z mŕtvych, že aj my vstaneme. Preto slová z evanjelia: „*Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu*“ (Mt 10,28) chápeme ako posilu. Smrť na zemi je len jedna epizóda v živote, a preto strach z nej nemôže ovplyvniť naše konanie.

Všimnime si však viac slov: „*Skôr sa bojte toho, ktorý môže dušu i telo zahubiť v pekle*“ (Mt 10,28) – čiže bojme sa Boha, Pána života tu na zemi, ale i večného, spravodlivého Boha, ktorý za dobré odmeňuje a za zlé trestá, ako to vyznávame v jednej z hlavných pravd našej viery. Niektorí ľudia v takomto Bohu vidia viac „strašiaka“ na človeka, ktorý ho ujarmuje a praje si jeho smrť, ale opak je pravdou.

Boh chce obdarovať človeka voľnosťou. Takým filozofom bol napríklad nemecký filozof Nietzsche, ktorý učením o usmrtení Boha sľuboval slobodu človeka. Toto sa už usilovalo realizovať veľa systémov, ale vďaka Bohu, ľudia sa mali už možnosť presvedčiť, do akého oslobodenia to privádza. Stačí si spomenúť na nacizmus. Človek, oslobodený od Boha, upadá do opravdivej neslobody – otroctva rôznych závislostí, ujarmení a je zbavený všetkých hodnôt k hraniciam možnosti. Strach a ťažkosti týkajúce sa každodenného života tak často ochromujú voľnosť a nezávislosť človeka. Naučme sa ich zdolávať a premáhať.

Svätý Pavol Píše: Nie k strachu, ale k slobode nás stvoril Boh.

V tomto zápase o slobodu a vnútornú nezávislosť nám je na pomoci sám Boh. Koľkokrát na stránkach evanjelií dodáva nám odvalu! „*Vy však máte aj všetky vlasy na hlave spočítané. Nebojte sa teda, vy ste cennejší ako mnoho vrabcov*“ (Mt 10,30).

Ťažkosti. Koľko ich máme na ceste životom! Každý deň nám stoja v ceste, v škole, v zamestnaní, v rodine. Treba si však znova a znova uvedomovať, že Boh nechce, aby sme mali strach. Boh si praje, aby sme boli mužmi odvahy a vytrvali v živote na ceste: cesty, pravdy a života. Do toho nás on určil a sľúbil pomoc: Verte, ja som zvíťazil! Musíme byť silnejší tou mocou, ktorú nám dáva viera. Musíme byť mocní vo viere. Dnes nám je veľmi treba tejto posily, hádam viac než kedykoľvek predtým. Musíme byť silnejší v nádeji, ktorá prináša radosť zo života a nedáva súhlas zarmucovať ducha Svätého. Musíme byť silnejší mocou milosti, ktorá je mohutnejšia ako smrť.

Chcel by som vám teraz predstaviť chlapca, siedmaka Jacka. Jet o vysoký, pracovitý chlapec, ale je nespomelý. Pre túto nespomelosť mal mnoho problémov. Cez prestávku v šatni, pred hodinou telocviku, z Jackovho vrečka vypadol ruženec. Chlapci, hoci neboli zlí, začali si z Jacka robiť posmech. Nazvali ho „farárom“. bolo to na úrok Jackovej nespomelosti. Vysmievali sa mu stále viac. No netrvalo to dlho. Všetci razom stíchli, keď im Jack tichým, ale ráznym hlasom povedal:

- *A tak, ak by ste chceli vedieť, nosím pri sebe nielen ruženec, ale i retiazku a medailónik. Okrem toho každý deň chodím na májovú pobožnosť a cez zimu nevynechám ani jedny roráty. Okrem toho sa ráno i večer doma modliem, pred kostolom si dávam dolu čiapku. Čo by ste chceli ešte vedieť?*

Všetci chlapci zvesili hlavy. Jack zvíťazil. Táto udalosť vzbudila pozornosť v celej škole. Od toho času si chlapci Jacka vážili, hoci bol málovravný, nespomelý. ale okrem toho nepovedal spolužiakom, že vždy, keď ide do školy, zastaví sa na chvíľku v kostole.

Toto je príbeh, ktorý mi rozprával priateľ – kňaz.

Na Jackovi sa spĺňajú slová, ktoré povedal Pán Ježiš v evanjeliu: „*Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznám pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach*“ (Mt 10,32). To, čo hovorí Pán Ježiš v evanjeliu, netreba veľmi vysvetľovať. Nie je a nemôže byť v živote človeka niečo vážnejšie než je Boh! O všetko môžeme prísť, len nie o Boha. Všetkého je možné zrieknuť sa, ale nie Boha. Ak bude Ježiš tvojím najväčším pokladom, tak zaiste budeš dobrým človekom a kresťanom. Učme sa už dnes tej odvahe priznať sa k Ježišovi, a to aj v takých udalostiach a príhodách, akú mal Jack. Lebo v budúcnosti zaiste prídu také chvíle, že zlí ľudia budú žiadať od teba zaprieť alebo zriecť sa Boha. Bolo by to strašné, keby sa na niekoho z nás vzťahovali slová Pána Ježiša z evanjelia: „*Ale toho, kto mňa zaprie pred ľuďmi, aj ja zapriem pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach*“ (Mt 10,33).

Najlepšou školou odvahy je to, že patríme Ježišovi. Je ňou i časté stretávanie sa s Ježišom v Eucharistii, sväte omše, sväte prijímanie, adorácie, modlitba pred bohostánkom... Zbadali ste, že túto školu výstižne rozpoznal tak spomínaný Jack, ako aj Svätý Otec Ján Pavol II.?

Skúsme a od dnešného dňa nech je pre nás Pán Ježiš v Eucharistii nielen hosťom, ale i veľkým priateľom.

Amen.

Pondelok po 15. nedeli v Období cez rok

Mt 10,34-11,1

Ježišove požiadavky

Roboam bol synom a nástupcom slávneho a múdrehu kráľa Šalamúna. Keď si pripravoval svoju trónnu reč, starí a skúsení poradcovia mu radili umiernenosť, láskavosť a sľuby. Mladí mu zasa tvrdili, že musí ľud zastrašiť, aby sa ho poddaní báli, a tak ho aj poslúchali. Roboam dal na slová mladých. Nič nesľuboval, naopak, žiadal a hrozil. Tvrdá reč vyvolala nespokojnosť a rozpad kráľovstva.

Aj pri počúvaní Pána Ježiša sa nám vynára otázka: Bol Majster psychológ, ktorý dokáže a chce si získať poslucháčov? Aj pri príslube Eucharistie mnohí z jeho učeníkov povedali: „**Tvrdá je to reč! Kto to môže počúvať?!**“ (Jn 6,60). Podobne znejú i slová z evanjelia. Tieto slová môžu sa nám zdať tvrdé a prehnané.

Ježiš hovorí: „*Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden*“ (Mt 10,37). Komu sa tieto požiadavky zdajú byť prehnané, musí si uvedomiť, že Pán Ježiš hovorí nadčasovo a hovorí o večnosti. „*... a kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho*“ (Mt 10,39). Večnosť je nekonečná, preto i požiadavky na dosiahnutie večnosti musia byť náročné. Kto chce Kristove slová a požiadavky pochopiť, musí prosieť o milosti, o osvietenie.

„*Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden*“ (Mt 10,37). Pochopíme správne dnešné Kristove slová? Nestavia ich Pán Ježiš proti štvrtému príkazu, ktoré nariaďuje deťom lásku, úctu a poslušnosť voči rodičom?

Aby sme to lepšie pochopili, vysvetlíme si to na príklade zo života.

V júni, keď v záhradách kvitnú krásne ruže, spomíname si na svätého Alojza.

Narodil sa preto, aby mu kvitli ruže moci a slávy, bohatstva a vojenských úspechov, šťastia v manželskej láske. Alojz si však zvolil skromné fialky rehoľných sľubov čistoty, chudoby

a poslušnosti v reholi jezuitov. Otec Gonzagy nechcel o tomto rozhodnutí syna ani počuť. Došlo k ostrému sporu medzi otcom-veliteľom, ktorý bol zvyknutý rozkazovať bez odvrávania a synom, v ktorých žilách prúdila krv Gonzagova, ktorý nerád ustupoval. Otec nakoniec povolil a Alojz bol prijatý do noviciátu. Šesť rokov žil v odlúčení od sveta. Keď vypukol mor, mladý klerik sa dobrovoľne hlásil k ošetrovaniu nemocných. Čoskoro však sám ochorel. Jeho mladé telo zápasilo tri mesiace o život. Nakoniec chorobe podľahol. Svätý Alojz zomiera ako 23-ročný mladík. Tu môžeme vidieť naplnenie Ježišových slov: „Kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho“ (Mt 10,39).

Prípad sv. Alojza nie je ojedinelý. Podobné ťažkosti a voľbu lásky medzi rodičmi a Kristom mal svätý Stanislav Kostka i svätý Alfonz.

Aj v našom bežnom živote poznáme viaceré prípady rozporov medzi rodičmi a synom, ktorý chcel byť kňazom a rodičia chceli mať z neho lekára, inžiniera. Poznáme rozpory v rodine, kde dcéra i napriek posmechu súrodencov a nesúhlasu rodičov pohrdla svetom a odišla do kláštora, aby ako jednoduchá rehoľnica slúžila trpiacim. Títo chudobní duchom pochopili, že kto nájde svoj život len tu na zemi, stratí ho. Stratí večnosť. Kto však stratí svoj život pre Krista na zemi, nájde ho vo večnosti. Ľudia často vidia správny život v hľadaní šťastia, v bohatstve a užívaní, v práci, v hriechoch. Odriekanie, službu druhým pokladajú za pokazenie života, ale podľa Krista len takí nájdu cestu do večnosti.

Pán Ježiš nám dnes hovorí, že kto žije podľa jeho učenia, ten ho prijíma. A kto prijíma Krista, prijíma toho, kto mňa poslal – Boha. Nakoniec sme počuli aj hodnotu odmien: „Kto prijme proroka ako proroka, dostane odmenu ako prorok. Kto prijme spravodlivého ako spravodlivého, dostane odmenu spravodlivého. A kto by dal piť jednému z týchto maličkých čo len za pohár studenej vody ako učeníkovi, veru, hovorím vám: Nepríde o svoju odmenu“ (Mt 10,41-42). Kristove slová nie sú na získavanie sympatií u poslucháčov, nie sú ani hrozby, ale sú to slová večného života. Kto tieto slová pochopí, nájde cestu k spásu.

Preto milujme svojho otca i matku, ale ešte viacej milujme nebeského Otca, s ktorým máme byť po celú večnosť. Milujme krásny dar života, ktorý je prípravou pre život v Bohu. Prijmeme učenie Krista, lebo tak prijímame Boha.

Za krásny a dobrý život i nás čaká to, čo okúsil svätý Pavol: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“ (1 Kor 2,9).

Amen.

Utorok po 15. nedeli v Období cez rok

Mt 11,20-24

Vážne slová Pána Ježiša

Pýcha je nešťastná a zlá vlastnosť človeka. Ešte horšie je, keď si ju osvojí veriaci človek. Nie sú zriedkavé prípady, keď si povrchný veriaci človek myslí, že stačí ísť na svätú omšu, prípadne ku sviatostiam, ale jeho ostatný život hovorí o opak.

Nejeden kňaz sa už pozastavil nad správaním sa „zbožných“, ktorí dávajú okoliu najavo, že oni sú „naj“. Ba niektorí sa odvážia povedať, že majú nebo isté. Áno, snád' sa zúčastňujú viac ako iní na sv. omšiach, ba pristupujú i ku sviatostiam, ale len preto, aby si ich všímali, aby svet i okolie videlo, čo oni sú. A pritom ich súkromný život, ich vnútro je hrozné. Títo sa

veľmi ťažko zriekajú mylnej cesty. Pýcha ich robí nešťastnými. A keby ich niekto napomenul, bolo by to hotové peklo.

Akí sme my, také budú i naše mestá a dediny. Pán Ježiš aj v evanjeliu povedal: „**Beda ti, Korozain! Beda ti, Betsaida!**“ (Mt 11,21).

Tieto mestá sa nachádzali neďaleko Kafarnauma. Vieme, že Pán Ježiš sa často zdržiaval v týchto mestách a spravil tu aj mnoho svojich zázakov. Tieto mestá obývali Židia, ktorí si boli príliš istí svojou spásou. Zakladali si, na tom, že sú Abrahámovým potomstvom, že im Boh cez Mojžiša dal Zákon, a preto neprijali učenie o pokání. Ján Krstiteľ im venoval slová: „*Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo*“ (Mt 3,2). A inde Ján hovorí: „*Hadie plemeno, kto vám ukázal, ako uniknúť budúce mučenie!? Prinášajte teda ovocie hodné pokánia! Nenazdávajte sa, že môžete povedať: Naším otcom je Abrahám! – lebo vravím vám: Boh môže Abrahámovi vzbudiť deti aj z týchto kameňov. Sekera je už priložená na korene stromov! A každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, vytnú a hodia do ohňa*“ (Mt 3,1-10).

Sám Boh prichádza v osobe Pána Ježiša a zázakmi dokazuje svoje poslanie. Ani to však nepohlo ich srdcia, ktoré zostali zatvrdnuté. Preto Ježiš ku nim volá: „Beda!“

Musíme si uvedomiť a je to samozrejmé a logické, že čím je Božia milosť väčšia, tým väčšia je zodpovednosť tých, ktorí ju odmietajú, a preto musia čakať aj prísnejší trest. Platilo to vtedy a platí to aj dnes.

Položme si otázku: Kto si dnes robí starosť o spásu svojej duše? Kto sa dnes bojí súdu Pána Ježiša? Mali by sme si uvedomiť a v praxi k tomu i vážne pristupovať, e nám nesmie byť ľahostajné, čo bude nasledovať po našej smrti, že nám nesmie byť ľahostajné, ako využívame dary, ktoré od Pána Ježiša dostávame.

Hovoríme, že Pán Boh je dobrý. áno, aj dnes nám ponúka svoje dary, ale čaká i na našu odpoveď. To však znamená, aby sme v pokore a v láske plnili si svoje povinnosti, ktoré od nás očakáva. Uvedomme si, že Boh je vševediaci a neznesie len akési pozlátko, povrchnosť. Nesmieme si takýmto spôsobom života premárniť ponúkané a darované milosti. V opačnom prípade právom očakávajme i prísnejší trest a Ježišovo: „*Beda!*“

Aj v našom okolí vidíme mnoho hriechu, zla, pohoršenia. Niečo je verejné, niečo tajné, ale pre nás je to vážne poučenie, aby sme dobrovoľne robili pokánie za seba, ale i za svojich drahých, za neveriacich, ale i za zatvrdlivých hriešnikov. Možností a spôsobov je veľa. Často sa stáva, že v snahe po dobre sa aj veriaci dopúšťajú nerozumností a zrazu aj to dobro je preč. Keď si niekto z našich blízkych neplní svoje náboženské povinnosti, či už je to dcéra, manžel, syn, snažme sa, aby sme aspoň my nevyháňali Pána Ježiša z našej rodiny. Modlime sa, ďakujme a odprosujme aj za nich. Nemusíme im to hovoriť. Robme to v tichu a budme si istí, že Boh bude v našom srdci ako na ostrove.

V ťažkostiach a problémoch je v nejednej rodine ako na rozbúrenom mori. Ale kde sa má človek zachrániť, ak nie práve v rodine?! Problémy a ťažkosti plodia znova a znova len hriech. Aké je to krásne, že v rodine je aspoň niekto, kto to utíši, utišuje bez veľkých slov – v tichu svojej komôrky. Kto spočíta množstvo obrátení, keď ktosi vedľa neho žil v tichu a obetoval sa za neho?! Pre nás by to malo byť samozrejmé, že sme ochotní takto ticho a v pokore pracovať za spásu našich drahých, a tak slovo „beda“ aj oddaľovať.

Budme pred Bohom skutočne zbožní, a to v pokore.

Amen.

Streda po 15. nedeli v Období cez rok

Mt 11,25-27

Pochopme povzbudenie Pána Ježiša

Ak by sme mali ľudí rozdeliť na dve skupiny, tak by sme mohli hovoriť o veriacich a neveriacich. Jedni verejne útočia, majú moc, všetko môžu a druhí zasa i napriek rôznym ťažkostiam veria. Možno ste si aj vy položili otázku:

Prečo niekto verí, a niekto nie?

Po správnom pohľade na tento problém môžeme konštatovať, že učenie Pána Ježiša prijímajú a zachovávajú „maličkí“, o ktorých hovorí v evanjeliu sám Pán Ježiš: **„Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým“** (Mt 12,25).

„Maličkými“ v tejto terminológii sú tí, ktorí sa dokážu skloniť pred Bohom a dokážu zároveň natiahnuť svoje prázdne ruky, zatiaľ čo „múdri a rozumní“, čiže ľudia, ktorí si zakladajú len na svojej šikovnosti, nedokážu sa dopracovať ku viere, pretože sú zamilovaní sami do seba. Jednému bráni kariéra, inému sláva, moc, postavenie, pretože sú zamilovaní do svojej vedeckej pravdy, metódy, systému. Nesmieme sa však domnievať, že Pán Boh dáva možnosť poznať jeho zjavenie len neučeným, jednoduchým ľuďom, prípadne duševne zaostalým. Musíme si uvedomiť, že viera nie je závislá na intelligenčnom kvociení, ale na prístupe ku pravde. Skutočná inteligencia, na rozdiel od zdanlivej, čím viac vie, tým viac uznáva nedostatočnosť svojho poznania. Vieme, že ne jeden vedec, ktorého meno vyslovujeme dnes s úctou, ktorý niečo priniesol pre svet, bol nielen vedcom, odborníkom, špecialistom, ale bol aj hlboko veriacim človekom.

Spomeňme si na Louisa Pasteura, ktorý povedal: - Pretože som mnoho študoval a premýšľal, mám vieru ako bretonský sedliak. Keby som bol premýšľal a študoval ešte viac, mal by som vieru ako bretonská sedlička. –

Boli časy, keď učitelia odhovárali rodičov, aby svoje deti neprihlasovali na náboženstvo. Môžeme povedať, že k nevere neprivádza štúdium, inteligencia, veda, ale naopak, je to pýcha. Chodil do kostola. Spravil si popri zamestnaní školu- a už mu stúpila pýcha do hlavy, dostal strach o miesto, a zaprel Boha. Veda ešte nikoho neprivedla ku skutočnej nevere, ale naopak. Ten, kto veľa poznal, skláňa svoju hlavu pred Bohom, ktorý toto všetko nielen stvoril, ale aj riadi.

Opakom pýchy je pokora. K viere prichádza len pokorný človek so svojou prostotou, jednoduchosťou, ale i vedec so svojou láskou k vede cez svoje vedomosti.

Pre vzrast svojej viery môžeme urobiť veľa, a to tým, že budeme nielen seriózne študovať, ale predovšetkým milovať Pána Boha. Preto dobrý kresťan sa má snažiť nielen o to, aby bol svätý, aby sa chránil hriechu, ale aby čo najviac poznal, naučil sa, rozvinul svoje nadanie, schopnosti, zručnosť. Príslovie hovorí: „Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva svoju milosť“.

Poznám profesora, ktorý sa teší úcte tak u veriacich, ako aj u neveriacich a nebojí sa vyznať svoju vieru. Poznám tiež človeka, ktorý za miesto majstra v podniku zapredal Boha a bráni i svojej rodine a pritom vyhlasuje, že verí. Aká je to viera?

Modlime sa často a pravidelne k Duchu Svätému o jeho dary. Prosme často Boha o posilu a vytrvalosť vo viere.

Otázka viery a nevery je v našom prostredí často nesprávne chápaná, vysvetľovaná a uskutočňovaná. Ako to priznáva i náš štát, že aj keď hovoríme, že je u nás náboženská sloboda, máme ešte veľa nedostatkov, a to práve tam, kde by vôbec nemuseli byť. Amen.

Štvrtok po 15. nedeli v Období cez rok

Mt 11,28-30

Kde hľadať skutočný odpočinok?

Je čas prázdnin, na ktorý sa naši žiaci a študenti tak tešili a túžobne ho očakávali. Je tu aj čas letných dovolení. áno, čas dovolení, oddychu a odpočinku. Istotne mnohí z vás už máte naplánované, kde a ako strávite tú tohoročnú dovolenku, aby ste si pri nej čo najlepšie odpočinuli. A je to potrebné. To nik nepopiera. Človek potrebuje odpočinok a najmä v dnešnom uponáhľanom svete.

Ak ste sa náhodou ešte nerozhodli, ako stráviť tú tohoročnú dovolenku, tak ešte vždy máte príležitosť vybrať si z mnohých ponúk cestovných kancelárií, ktoré vám ich ponúkajú cez reklamy v rozhlase, televízii, či rôznymi pútačmi a plagátmi.

Pri dobrom a pozornom počúvaní evanjelia vám istotne neuniklo, že aj v ňom bola ponuka, kde hľadať odpočinok. Veď Ježiš sa nám v dnešnom evanjeliu prihovára takto: „**Pod' te ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste pret'ažení, a ja vás posilním... a nájdete odpočinok pre svoju dušu!**“ (Mt 11,28-29).

Bratia a sestry, nie je však odpočinok ako odpočinok. Cestovné kancelárie nám ponúkajú odpočinok na dovolenkách, či je to už niekde pri mori, v horách, na chate a podobne. Dovolenka nás vytrhne z problémov a ťažkostí na dva-tri týždne a potom opäť znova vpadneme do kolotoča zhonu a práce. A opäť sú tu tie isté problémy, opäť sú tu tie isté starosti, opäť sa s nimi musíme boriť. Dovolenka tieto starosti nevyrieši. Odpočinok je len relatívny. Dovolenka nám pomôže iba v tom, že sme na pár dní pozabudli na ten-onen problém, starosť. Čiže nie riešenie, ale len zabudnutie. Je to ale potom skutočný odpočinok? Myslím, že všetci uznáte, že takýto odpočinok je naozaj len relatívny.

Človek však túži po skutočnom odpočinku. To znamená, že ak má nejaké starosti a problémy, ktoré ho tlačia, tak ich chce vyriešiť a prekonať, aby ho viac netlačili, a nie iba na ne zabudnúť. Len vtedy môže človek dosiahnuť skutočný pokoj a odpočinok, keď sa zbaví starostí a problémov natrvalo. Čo bolo pre človeka tou najväčšou starosťou a tým najväčším problémom, ktorý mu bránil v tom, aby bol naozaj trvalo spokojný a aby mohol mať skutočný odpočinok? Čo ho asi najviac zožíralo, trápi a hryzie aj dnes, a tak mu zapríčiňuje ustavičný nepokoj?

Vidím na vás, že v túto chvíľu správne uvažujete. áno, je to **hriech!** Hriech narušil harmóniu medzi Bohom a človekom, vyvolal nepokoj v človeku samotnom. A tým, že vinou človeka prišiel na svet hriech, nedá sa viac hovoriť o skutočnom odpočinku, lebo človek sa stále s niečím trápi, stále má akési výčitky, nepokoj v duši. Nemohol a nemôže nájsť ten pravý pokoj, skutočný odpočinok. Ale tu prichádza „niekto“, kto sa tomu sužovanému, unavenému a trpiacemu človekovi prihovára takto: Pod' ku mne, pod' so všetkými svojimi hriechmi, ktoré ťa trápia, sužujú a vyvolávajú v tebe ustavičný nepokoj. Pod' ku mne so všetkými svojimi námahami, starosťami, so všetkými svojimi problémami a bremenami, u mňa nájdeš ten skutočný odpočinok; len ja ti dám ten skutočný pokoj !

Mohol ti ten „niekto“ takto povedať? Neboli to prázdne slová? áno, mohol to takto povedať. Veď ten „niekto“ bol sám Boží Syn a on prišiel na tento svet, aby smrťou na kríži uzmiel Božiu spravodlivosť a osvedčil Bohu menom človeka svoju pôvodnú poslušnosť. Boh sa už nemusí hnevať na človeka, ale prijíma ho skutočne v priateľskej láske. Pokoj v Bohu je predpokladom pokoja v človeku samom. Odstránením hriechu sa odstránilo všetko, čo rozkladá ľudskú bytosť a vytvorilo možnosť harmónie a skutočného pokoja, a z toho vyplývajúceho skutočného odpočinku v srdci človeka.

Teraz už iste chápeme, prečo môže Ježiš tak smelo povedať, že on nám dá a zaistí ten pravý pokoj. Ved' tým, že odstránil hlavnú prekážku pokoja, ktorou bol pre človeka hriech, odstránil i tie vedľajšie, ktoré vlastne z toho hriechu vyplývajú, a to či už priamo, alebo nepriamo.

Bratia a sestry, niekto z vás by však mohol teraz povedať takto: Mne sa to akosi nezdá. Naozaj aj dnes platia tieto Ježišove slová, že kto prichádza k nemu, nájde u neho pokoj a odpočinok? Nie je to práve naopak? Ved' ak idem za Ježišom, bývam potom terčom výsmechu, pohrdania a zaznávania. Možno sa na mňa pozerajú ako na zaostaleho spiatočníka. Mňa to mrzí a trápi. Môj kolega, ktorý už za Ježišom nekráča, ten dosiahol už vyššie postavenie a plat, a ja to dosiahnuť nemôžem, moje deti sa nedostali na školu. A to všetko len preto, že ja ešte stále kráčam za Ježišom. Ale kde je potom ten jeho sľúbený pokoj a odpočinok?

Wilhelm Busch vo svojej knihe *Život bez všedných dní* rozpráva:

Na jednom veľkom zhromaždení nejaký učenec celé dve hodiny rozprával a dokazoval, že Boh neexistuje. V Miestnosti bolo plno ľudí. Mnohí nešetrili chválou a s nadšením volali:

- Bravo! Keď nie je Boh, môžeme si robiť čo chceme!

Keď rečník po dvoch hodinách skončil, predseda zhromaždenia vstal a povedal:

- Teraz bude diskusia. Keď chce niekto vystúpiť, nech sa prihlási.

Ale nikto nemal odvahy. Každý si myslel, že takému učenému mužovi sotva môže odporovať. Istotne tam boli i takí, ktorí s jeho výkladom nesúhlasili, ale kto by mal odvahy vystúpiť na pódium, keď mu toľkí pritakávali.

A predseda.

Vzadu sa hlási babička.

Predseda sa spýtal:

- Babička, chcete niečo povedať?

- Áno, chcela by som niečo povedať, - odpovedala babička.

- Potom ale musíte prísť sem, dopredu!

- Áno, áno, už idem – a babička skutočne prišla až na pódium, postavila sa smelo za rečnícky pult a začala:

- Pán reční, hovorili ste dve hodiny o svojej nevere. dovoľte mi, aby som ja hovorila päť minút o svojej viere. Rada by som vám povedala, čo pre mňa urobil môj Pán. Keď som bola mladá, prihodilo sa môjmu mužovi v bani nešťastie. Priniesli mi ho domov mŕtveho. Zostala som sama s troma malými deťmi. Vtedy bolo sociálne zabezpečenie veľmi skromné. Keď som stála nad manželovou mŕtvolou, bola som úplne zúfalá. A predseda, Boh ma začal tešiť tak, ako to nikto z ľudí nedokáže. To, čo mi hovorili ľudia, boli len prázdne slová. Ale on, živý Boh, ma potešil. Povedala som mu: Pane, teraz musíš byť otcom mojich detí ty. Často som večer nevedela, kde vezmem peniaze, aby som na druhý deň nasýtila deti. Vtedy som opäť povedala Spasiteľovi: Pane, ty predseda vieš, ako som na tom biedne. Pomôž mi! A on ma nikdy nesklamal a neopustil. Mali sme mnoho ťažkostí, ale nikdy nás nenechal v tiesni. Boh spravil ešte ďaleko viac, ved' poslal svojho Syna, ten zomrel za nás a vstal z mŕtvych, a v jeho obeti som našla očistenie od všetkých mojich hriechov.

Teraz som už stará. Skoro umriem. A predseda, on mi dal istú nádej večného života a odpočinku. Až zavriem oči, ocitnem sa v nebi, lebo patrím Ježišovi,. Toto všetko Ježiš spravil pre mňa. A teraz sa vás, pán rečník, pýtam: Čo spravila pre vás vaša nevera?

Tu sa rečník postavil, poklepal babičku po pleci a povedal:

-Ach, takej starej žene nechcem predseda brať vieru. Pre starých ľudí je viera celkom dobrá.

Mali ste však vidieť starenku. Energicky ho odmietla a povedala:

- *Nie, nie! Takto si na mňa neprídete! Položila som vám otázku a chcem počuť vašu odpoveď! Povedala som vám, čo pre mňa spravil môj Pán. Teraz povedzte vy, čo pre vás spravila vaša nevera!*

Rečník upadol do rozpakov a mlčal...

Bratia a sestry, snád' po tomto príbehu už lepšie chápeme dnešné Ježišove slová: „*Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním... a nájdete odpočinok pre svoju dušu*“ (Mt 11,28-29).

Ježiš nechce, aby sme len zabudli na naše problémy, starosti, námahy a ťažkosti, ale chce nás posilniť, tak ako posilňoval i tú babičku, aby sme aj my, tak ako ona s jeho pomocou prekonali všetky ťažkosti, a tak si získali ten pravý pokoj a odpočinok už tu na zemi, a potom aj vo večnosti.

Čo všetko som už od Ježiša dostal! Zamyslel som sa už vôbec niekedy nad tým? ale to najväčšie, čo mohol mi vôbec dať, bolo to, že sa sám dal za pokrm. Dal mi svoje vlastné Telo a Krv, denne prichádza ku mne na oltár a volá: Podť, posilním ťa! Podť, tu nájdeš pokoj, tu nájdeš skutočný odpočinok! Lebo keď mňa prijímaš, budeš dostatočne silný, obrnený a vyzbrojený proti všetkému zlu, ktoré na teba číha a keď ja budem v tebe, tak potom určite bude i pokoj v tvojej duši a ty nájdeš ten pravý odpočinok, ktorý ti už nič a nik nebude môcť zobrať. Len podť! Prídť! Prichádzaj! Čím častejšie prichádzaj!

Áno, Ježiš je balzomom pre naše doráňané duše. Nie ópium, ktoré len uspáva a na krátky čas dáva zabudnúť, ale balzam, ktorý lieči, uzdravuje a posilňuje natrvalo.

A preto, bratia a sestry, nezabúdajme ani na našich dovolenkách na stretnutia s Ježišom. Nezabúdajme, že i cez prázdniny a dovolenku nás viaže cirkevný príkaz ísť v nedeľu na svätú omšu. Ale prichádzajme sem nielen preto, že to od nás žiada Cirkev, ale predovšetkým preto, že sa tu chceme stretnúť so živým Ježišom a prijímať ho do svojho srdca, a tak si zabezpečiť ten trvalý pokoj, časný i večný odpočinok.

Amen.

Piatok po 15. nedeľi v Období cez rok

Mt 12,1-8

Sobota je pre človeka, a nie človek pre sobotu

Hneď na úvod si pripomeňme:

Čo kedysi bola a je Židom sobota, to je pre kresťanov nedeľa.

Zmysel nedele a chodenia do kostola je vyjadrením úcty k Najvyššiemu, že Boh človekovi nie je ľahostajný. Ďalej nedeľa je na upevňovanie a rozvíjanie dobra a tiež na oddych, uvoľnenie napätia, ktoré je potrebné pre zdravie tela i duše. Keď človek načerpá silu pre prácu, nie je to na škodu práci samej.

Človek si je vedomý, že ako kvetinky v záhrade treba pestovať, ošetrovať, aj dobro v človekovi treba rozvíjať a pestovať. Toto je všeobecne platný zákon, o ktorom nik nepochybuje. Aj keď človek v záhrade sadí, seje, okopáva, aj tak je tam dosť buriny.

A to platí aj o rozvíjaní dobra v človekovi. Z faktu, že aj tí ľudia, ktorí chodia do kostola, a nie sú vždy vzorní, nevyplýva, že pestovanie dobra a úcty ku krásnym zásadám, ktoré sú základom krásnej spoločnosti, je zbytočné.

Príkaz z Pätora nás zaväzuje: „**V nedeľu a v prikázaný sviatok zúčastniť sa na celej svätej omši.**“

Cirkev nariaďuje, aby sa veriaci, ak je to možné, zúčastňovali v nedeľu a v prikázaný sviatok na svätej omši. Obeta omše svätej je obnovenie Kristovej obety na kríži. Svätá Omša je nielen pripomienkou tejto obety a premenenia pri Poslednej večeri, ale je zároveň výzvou pre veriacich k obetiam pre dobro, k hrdinstvu v ťažkostiach, ktoré život navaľuje na človeka. Obeta pre dobro, aj keď o nej nik nevie, a ani sa nedozvie, nie je zbytočná, nie je stratená. Eucharistická hostina je výzvou pre veriacich, aby sa podelili so svojimi statkami, aby sa vzájomne rešpektovali, aby tvorili jednu rodinu, ktorej členovia sa neničia, ale prinášajú si radosti a navzájom si pomáhajú. Takto máme chápať aj účasť na svätej omši, ktorá má pokračovať v konkrétnom, všednom živote, v poctivej práci, v zmierení so susedmi a príbuznými, a to je najkrajším príspevkom pre skrášlenie života a je najkrajšou službou životu.

Čo bolo Ježišom dané pre sobotu, platí aj pre nedeľu. Nedeľa je pre človeka, a nie človek pre nedeľu. Niekedy sa stane, že ak človek chce predísť nesmiernym škodám, musí pracovať aj v nedeľu. To platí najmä pri zbere úrody, pri rôznych katastrofách. Práca v hoteloch, v doprave, v niektorých továrňach ak je nepretržitá, vtedy musí človek pracovať aj v nedeľu.

Avšak najnovšou módou je, že sa nedeľa a sviatok ignoruje. Takýto ľudia si neuvedomujú, že ignorovanie úcty k Pánu Bohu, k Božím zákonom a k Desatoru hospodárskej prosperity neprospeje, naopak, že hriechy a nesvedomitosť ju ničia. Pestovanie krásnych zásad poctivosti, svedomitosti, pravdovravnosti a krásne duševné kvality sú aj základom hospodárskej prosperity. Sú zárukou, že si ľudia jeden druhému nebudú kradnúť, klamať, aby sa výsledky lopotenia ľudskou zlobou nezničili. Dôvera nie je len náboženský a etický pojem, ale aj hospodársky. Lebo podnik, ktorý má dôveru, že výroba dobré výrobky, má aj miliónové zisky.

Ignorovanie, šliapanie Božích zákonov a prikázaní je prejavom krátkozrakosti človeka, lebo úcta k týmto zákonom chráni aj toho, kto sa im posmieva.

Istý biely kolonizátor sa vysmieval černoškému pohlavárovi, že sa učí katechizmus. – Keby nebolo tohto – hovorí černochoch, - dávno by som ťa bol už zjedol.

Niekedy sa vyslovuje názor, že v záujme náboženstva, aby si náboženstvo nepopudilo proti sebe mocných, treba mlčať ohľadom na krivdy, vykorisťovanie a utrpenie nevinných. Toto je však najväčšia zrada náboženstva, zrada Božej vôle, ktorá chráni všetkých ľudí a touto zradou najviac trpelo aj v minulosti.

Ked' bol svätý Šebastián obžalovaný, že je kresťanom, dal si ho zavolať sám cisár Dioklecián a povedal mu:

- Cenil som si ťa ako priateľa, a ty sa mi takto odvd'ačuješ? Ty ma takto zrádzaš?

Šebastián mu odpovedal:

- Veľký cisár, nemáš vernejších služobníkov ako sú kresťania. Milujeme svoju vlasť a poslúchame nariadenia cisára. Avšak my veríme, že cisár nie je Boh. Boh je vyšší ako cisár a Božie zákony chránia všetkých ľudí, aj cisára.

Cisár Dioklecián tieto argumenty nechápal, lebo si myslel, že on je suverénny pán nad celou ríšou. Vyššieho pána neuznával. Zakrátko na základe tých istých princípov násilia, ktoré sám užíval, bol aj sám zavraždený.

Politika násilia, šliapania Božích zákonov vedie k záhube všetkých.

Úcta k Božím zákonom, ktoré chránia všetkých ľudí, je jedinou zárukou krajšej budúcnosti a pokoja pre všetkých ľudí na svete. Ale aj táto úcta sa nevytvorí sama, ale musí sa pestovať. Svedomitosť, úcta k spravodlivosti a k pravde, ktorá je základom dôvery medzi ľuďmi a národmi, musí sa tiež pestovať. Krása charakteru, bez ktorej krásna spoločnosť je nemysliteľná, musí sa tak isto pestovať. A to je ten krásny zmysel nedele. Keď toto všetko ľudia bagatelizujú, nie sú jej hodné a utrpenie, ktoré z neúcty k Božím zákonom vyplýva, je len zaslúženým trestom. Ľudia si často tvoria vlastnú filozofiu, ktorá vyhovuje ich pohodliu, ale nepýtajú sa, či táto filozofia im prinesie požehnanie.

Duševná zdatnosť a obetavosť, ktorá je pre život človeka nesmierne dôležitá, sa nevytvorí sama. Práve preto obeta svätej omše je vhodnou školou pre pestovanie duševnej zdatnosti a obetavosti.

Amen.

Sobota po 15. nedeli v Období cez rok

Mt 12,14-21

Na Ježišovi sa plnia prorokove slová

Osobnosť Pána Ježiša je významná nielen v čase po jeho narodení do konca čias, ale osobnosť Pána Ježiša ako budúceho Mesiáša bola významná aj pred jeho narodením.

Sám Pán Ježiš to potvrdzuje v evanjeliu slovami, keď cituje proroka Izaiáša: „*Hľa, môj služobník, ktorého som si vyvolil...*“ (Mt 12,18).

Prečo si tieto slová vzťahuje na seba, vysvetľuje evanjelium:

„Mnohí išli za ním a on ich všetkých uzdravil, len im pohrozil, aby ho nepreznali. Tak sa splnilo, čo povedal prorok Izaiáš“ (Mt 12,15-17).

Izaiášove slová sú časťou piesne, v ktorej starozákonný spevák spieva o budúcom služobníkovi Pánovom. Katolícki exegeti, ale i mnohí ďalší veriaci učitelia, zastávajú dodnes mienku, že **služobník Pánov**, o ktorom sa v týchto piesňach hovorí, je **Mesiáš-Ježiš Kristus**. O Mesiášovi vykládali už aj starovekí Židia. Tak ich vykladá chaldejský targúm, talmud, ale aj mnohí iní. Môžeme dnes povedať, že všetko, čo o Sluhovi Pánovom hovoria piesne, dopodrobna sa splnilo na Ježišovi Kristovi. Podobnosť medzi Sluhom Pánovým a Ježišom Kristom je taká veľká, že ju nemožno neuznať. A okrem Pána Ježiša nieto nikoho, kto by mohol stelesňovať osobu, vyspievanú a vykreslenú týmito ťahmi. Osoba Mesiáša je Izaiášovi známa a často nám ju predstavuje vo svojich proroctvách.

Zo života Pána Ježiša však vieme a vidíme, že farizeji chcu Pána Ježiša zabiť. Preto sa Ježiš sťahuje do úzadia, a zároveň dáva príkaz tým, ktorých uzdravil, aby mlčali. Vieme však, že títo robia práve naopak. Preto sa Pán Ježiš dostáva stále do ťažkostí, a to je aj príčina, prečo neskôr žiadajú pre neho výrok smrti od Piláta.

Je to zvláštne, že takýto málo závideniahodný život, ktorý musel viesť Pán Ježiš, stal sa stredobodom pozornosti a zmyslu života pre ľudí až do konca čias. Toto všetko však preniká čosi radostné, čomu dávame právom názov Evanjelium – radostná zvesť.

Toto počínanie pochopíme, keď smrť a zmŕtvychvstanie Pána Ježiša chápeme vo svetle Božieho zjavenia.

Čo naša tichosť? Hádame sa s druhými, kričíme na seba? O Ježišovi platia slová: „*Nebude sa škriepiť, ani nebude kričať... Nalomenú trsť nedolomí, hasnúci knôtik nedohasí...*“ (Mt 12,19-20).

Cítíme, že toto patrí i nám? Čo naša pokora? Dokážeme vidieť v správaní a v počínaní druhých niečo dobré? Neuhasíme pohrdaním, odmietnutím u druhého pokus o dobro? Skutočne sme žiakmi Pána Ježiša? Vieme byť aj ticho a vieme aj mlčať? Tieto a podobné otázky mali by sme si všimnúť i v praxi svojho života.

Osobnosť Pána Ježiša bola, je a bude pre nás významnou, ktorú sa oplatí nasledovať, napodobňovať a podľa Ježišovho učenia aj žiť.

Amen.

Pondelok po 16. nedeli v Období cez rok

Mt 12,38-42

Správne pochopiť

Často sa môžeme stretnúť s ľuďmi slabej viery, prípadne i s neveriacimi, ktorí na obhajobu svojho života, ktorí vedú a kladnú veriacim podmienku, aby im ukázali, že Boh jestvuje, a oni uveria.

Aj za Pánom Ježišom prišli zákonníci a farizeji, a povedali: „**Učiteľ, chceme vidieť nejaké znamenie od teba**“ (Mt 12,38).

Z textu vidieť, že Židia čakali od Pána Ježiša niečo zvláštne, čo by im, vraj bolo jasným dôkazom alebo znamením že pochádza skutočne od Boha. Všimnime si jednu podstatnú vec: Oni chcú sami určiť, aké by to malo byť znamenie, ktoré by ich priviedlo k viere. Tento ich postoj však prezrádza, že nemajú ochotu skloniť sa pred Bohom, a preto sa im nedostane žiadneho znamenia.

Uvedomujeme si, že viera človeku nediktuje podmienky, ale že je to Boh. A predsa, Pán Ježiš sa zastaví a sľubuje im dať jedno znamenie – svoje zmŕtvychvstanie. Pre veriaceho môže vzísť svetlo, v ktorom pochopí slová, ktoré povedal Pán Ježiš ešte pred svojím zmŕtvychvstaním. Prijmú Židia toto svetlo?

Keď prorok Jonáš prišiel do Ninive, na jeho podnet sa obrátili obyvatelia tohto mesta. Kráľovná zo Sáby s uznaním si vypočula múdre reči kráľa Šalamúna. Pán Ježiš je predsa viac ako Šalamún alebo prorok Jonáš, a predsa vidíme, že Židia odmietajú Ježiša. Preto sa nečudujme, čo sa odohralo na Pilátovom nádvorí, že veľrada žiadala pre svojho brata od pohana Piláta najkrutejší trest – smrť. Židia to i napriek tomu, čo videla, alebo aspoň z hodnoverných úst počula, čo Pán Ježiš učil, robil a ako žil. Preto slová Pána Ježiša sú jasné a mnohovranné, že Židov samotní pohania na súde odsúdia. Vieme, že samotný kríž Pána Ježiša je pre Židov „pohoršením“ a jeho zmŕtvychvstanie je pre nich len podvodnou machináciou.

Pre všetkých, ktorí dychtia po tajomných zjaveniach, zázrakoch a prorockých, napríklad o konci sveta, vojnách, katastrofách a podobne, platí to isté, čo pre Židov: „*Zlé a cudzoložné pokolenie žiada znamenie. Ale znamenie nedostane, iba ak znamenie proroka Jonáša*“ (Mt 12,39).

Najväčším znamením pre nás je učenie Pána Ježiša o jeho umučení a zmŕtvychvstaní. Všetko ostatné je len slabá viera, prípadne to hraničí až s poverou.

Práve preto upevnime sa v presvedčení, že znamení máme dosť, a to spoľahlivých. Kde? vo Svätom písme! Stačí sa zastaviť a nájsť si čas, keď sa naše vnútro ocitne v kríze, chlade alebo i vo chvíľach, keď sme na tom dobre, teda v pravidelnom prístupe by to bolo najlepšie a čítajme si Sväté písmo. Toto je pre nás skutočne najväčším znamením, ktoré nezovšednie, ktoré čas nevybledne, pretože am pochopíme večnosť, všemohúcnosť... Ježiša Krista ako Boha, hoci nám podobného v ľudskom tele. Dôkazov je mnoho.

Svätý Hieronym, znalec Písma, poznamenal: - Kto nepozná Sväté písmo, nepozná ani Krista. – Jeho slová sú stále pravdivé. Veľa bratov a sestier sa oháňa slovami, že pozná Písmo a nemajú ho prečítané ani raz. Niektorí sa uspokojia, že ho počujú niekoľko ráz do roka, na sviatky. Nám to ale nesmie stačiť ani vtedy, aj keď chodíme každú nedeľu na svätú omšu, kde sa čítajú dokonca pravidelne tri úryvky zo Svätého písma. Sväté písmo by nemalo chýbať ani v jednom dome.

Spomínam si na viaceré hotely v zahraničí, kde na nočnom stolíku som našiel vo viacerých svetových jazykoch jedinú knihu, a to bolo Sväté písmo. Zaiste zámerne, aby človek aj v cudzom prostredí nezabudol, že Pán Ježiš je vždy a všade pre nás znamením, že je náš Boh, náš Sudca, pretože nás vykúpil a spasil.

Vždy budú medzi nami bratia a sestry, ktorí budú spochybňovať osobu Pána Ježiša. Budú klásť rôzne otázky a argumentovať chytrými a podlými slovami. Pre nás to bude tiež znamenie, že Pán Ježiš je Boh. Spomeňme si vtedy na Judáša, nekajúceho lotra, ako i na mužov, ktorí priviedli ženu pristihnutú pri cudzoložstve pred Pána Ježiša.

Amen.

Utorok po 16. nedeli v Období cez rok

Mt 12,46-50

Opravdivá rodina

Iste sa už aj vám stalo, že ste niečo potrebovali, pýtali si a vedeli ste, že to majú, že je to v ich silách zohnať a zaobstaráť, ale neboli ste ich známami, a tak ste odišli bez úspechu, pomoci. Hovorievame, že hneď ide všetko ináč, ak má človek hore na úrade strýca... Inými slovami: Bez protekcie sa nikam nedostaneš. A dnes pridajme: Ani do neba!

V evanjeliu sme počuli, ako sa domáhala stretnutia s Ježišom jeho matka spolu s apoštolmi, bratrancami a sesternicami.

Totíž v reči, ktorou hovoril Pán Ježiš a jeho súčasníci, nepoznal sa rozdiel v slovách medzi bratom a bratrancom. Tak by sa nám na prvý pohľad mohlo zdať, že Panna ária mala viac detí a Pán Ježiš mohol mať i brata, i sestru. Takéto mylné chápanie tejto časti evanjelia majú ešte i dnes mnohé cirkvi a sekty, pretože nepoznajú alebo nechcú poznať pravý zmysel a obsah týchto slov. Ale to nie je podstatná vec tohto úryvku. Pán Ježiš nám tu veľmi vysoko vyzdvihuje duchovné príbuzenstvo nad telesným príbuzenstvom.

Tí, ktorí počúvajú Ježišove slová, sú s ním a s ostatnými členmi tejto rodiny v úžasnom vzťahu, a to ako s vlastnou matkou, otcom, bratom alebo sestrou. Že náš záväzok s týmto duchovným spoločenstvom je silnejší než s pokrvným, to nám dáva vedome aj svojím príkladom.

Keď Ježiš na púti v Jeruzaleme, nechá svojich rodičov, neskoršie opustí matku a zdržuje sa v spoločnosti tých, ktorí ho chcú počúvať. Keď ho pri ohlasovaní Evanjelia vyrušia príbuzní,

nechá ich čakať. Osobitne zdôrazňuje prednosť duchovného príbuzenstva týmito slovami: „*Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat i sestra i matka*“ (Mt 12,50).

My pokrstení sme na tom dobre. Máme v nebesiach Otca. Ježiš Kristus nám totiž získal tento rodinný vzťah, keď nás v Duchu Svätom prijal za svojich bratov. Škoda však, že si to hriechom tak rušíme. Hriechom sa totiž stavíme proti a zbavujeme sa práva synovstva, prestávame byť deťmi, bratmi, sestrami i matkami.

Čo však podniknúť vtedy, keď sa nám to z ľudskej slabosti stane? Máme urobiť hneď nápravu, len čo je to možné. Spomeňte si na vojnu. Mnohí z vás ju zažili, iní to videli aspoň vo filme.

Keď robili v dome prehliadku, prezreli celý dom; od strechy až po pivnicu, nazreli do skríň, pod posteľ i do postele. Nič neuniklo pozornému zraku hľadajúcich.

Takúto dôkladnú prehliadku svojej duše by mal podniknúť každý jeden kresťan katolíka. áno, aj ten, ktorý každý mesiac pristupuje ku sviatosti zmierenia.

Prichádzate sem, drahí bratia a sestry, a často sa cítite viac chorí duševne ako telesne. Drží vás strach, cítite napätie, nespokojnosť so sebou a so svojím svedomím. Najradšej by ste to všetko vygumovali a začali odznova. áno, začnite. Máte možnosť a dostatok voľného času, aby ste previedli dôkladnú revíziu svojho duchovného života. Ved' chcete byť tu v kostole šťastní. Ale ako sa chcete cítiť príjemne, keď nie ste rodina s Ježišom?

Priprav sa a zmier sa s Bohom! Často si ešte zadychčaná a kňaz musí čakať až sa vydýchaš a potom pokračuješ. Ale tu nejde o kňaza, ten počká, ale ide o tých, ktorí tiež čakajú, ale predovšetkým ide o teba... Keď nie sú pripravený, hovoríš len akoby z platne, ktorá v spovednici znie tridsať či štyridsať rokov. Nie. Pred dobrou svätou spoveďou obohranú platňu rozlám, ved' ťa to už ani samého nebaví počúvať a skús sa započúvať do inej, novej, ktorá ti bude hrať po dobrej a úprimnej modlitbe pred sviatosťou zmierenia. Potom sa zamysli. Zober si na pomoc duchovného zrkadlo, ktoré má každá modlitebná knižka a skúmaj svoje priateľstvo, tvoj rodinný, duchovný vzťah k Ježišovi. Pravdaže, nedá sa to rýchlo. Každá významná vec potrebuje na svoju realizáciu čas.

Spoveď je pre kresťana katolíka po upadnutí do hriechu najdôležitejšia. To znamená, že ten, čo si chce vykonať dobrú svätú spoveď, musí si nájsť čas a miesto, kde nebude nikým a ničím rušený. Podľa toho, odkedy nebol na spovedi, musí primerane venovať tomu aj čas. Keď si človek denne nespýtuje svedomie, keď svojmu svedomiu nevenuje pozornosť, musí vynaložiť viac úsilia, pomaly si prebrať svoj život, priateľstvá, známosti a postoje. Takto sa môže pripraviť i ten, kto nebol dlhé roky na spovedi a dnes má možnosť. Nikto sa nemôže vyhovárať pred spravodlivým Sudcom, že tu, kde sa nachádza, sa mu o tom nepovedalo. A možno Ježiš ťa posielal práve sem, aby si u nás dnes, teraz, začal nový život. Ten opravdivý, nadprirodzený. Doma sa hanbíš, máš strach, že ťa niekto uvidí, nemáš plnú dôveru ku kňazovi, je to tvoj priateľ a ty si hriešnik. Neváhaj! Ježiš čaká!

Ale aj ty, brat a sestra, ktorí prichádzate aj každý týždeň na svätú spoveď, aj pre teba platia slová: „*Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat i sestra i matka*“ (Mt 12,50).

Aj ty musíš občas venovať svojej spovedi-sviatosti zmierenia viac času. Porovnaj obdobia, či sa zlepšuješ v jednotlivých hriechoch, či povoľuješ. Či u teba nastáva opravdivá náprava, alebo upadáš do samolúbosti. Navonok sa zdáš lepší i sám si to hovoríš, ale v duši si horší, nenapreduješ, ale klesáš.

Zastav sa! Škoda by bolo nechať to nádherné priateľstvo s Ježišom. Za túto sviatosť sa musíme oduševniť všetci. Neuspokojovať sa, že to s tebou vyzerá dobre, že chodíš pravidelne ku sviatosti zmierenia. Je to sviatosť, ktorá z mŕtvej duše robí živú dušu. Dušu, ktorá a páči tomu Ježišovi, ktorý žehnal maličké deti.

V istom talianskom meste žil mladý muž. Nepoznal zábranu hriechu. Všetko mu bolo dovolené. Ničoho sa nebál, ani Boha, ani svojho vlastného svedomia. Raz prechádzal okolo nového kostola. Napadlo ho, aby sa vošiel a pozrel si to umelecké dielo, ktoré tam prednádavným inštalovali. Bol to obraz, ktorý predstavoval Dávida ponoreného do bolesti po spáchanom hriechu a prelieval horké slzy. Pri ňom stál anjel so zlatou čašou v ruke a zbieral tieto slzy ľútosti, aby to podal Najvyššiemu ako vzácny dar. Pod obrazom bol tento výrok sv. Augustína: „Dávid zhrešil raz, a plakal stále. Ty hrešíš stále, a neplačeš nikdy.“ Tento obraz, ale hlavne tento nápis sa hlboko dotkol mladého muža.

- Je to pravda, - vravel si. – Hreším stále. Kopím hriechy na hriechy a doposiaľ som nevyliet ani slzu nad mojimi hriechmi a poblúdeniami. Či to môže ísť takto ďalej?

Padol na kolená a začal oplakávať minulé hriechy svojho života. Vzchopil sa a stal sa Ježišovým duchovným bratom.

Tento príbeh sa nemusí odohrať len v talianskom meste, ale Ježiš môže zaúčinkovať i tu, v tomto kostolíku.

Protekcii potrebuješ a ja ti ju teraz ponúkam. A ponúkajú ti pomoc viacerí. Naša nebeská Matka je prvá. Tá prosí za každého jedného z nás. Ona chce, aby si bola, bol bratom a sestrou jej Syna. Veru, ani do neba, ak ty nechceš alebo nemieniš zanechať doterajší život, sa nedostaneš.

Amen.

Streda po 16. nedeli v Období cez rok

Mt 13,1-9

Slovko na zamyslenie

Prežívame obdobie žatevných prác a do týchto dní prináša podobenstvom o rozsievачovi i vážne zamyslenie. Kristus v tomto podobenstve znázornil skutočnosti nebeského kráľovstva a dielo, ktoré veľký Hospodár koná pre svoj ľud.

Tak ako rozsievач vchádza na pole, tak prišiel aj Pán Ježiš, aby rozsieval nebeské semeno pravdy. aj jeho učenie v podobenstvách je semenom, ktorým rozsieval najvzácnejšie pravdy Božej milosti. Podobenstvo o rozsievачovi je tak jednoduché a prosté, že ľudia nedoceňujú jeho význam. Kristus chce previesť našu pozornosť od semena zasiatého do zeme – k semenu evanjelia. Keď je toto semeno zasiate do ľudskej mysle, privádza človeka späť k vernosti k Bohu. Zákony, ktorým podlieha siatie semien v prírode, platia aj pre siatie semena pravdy.

Kristus neprišiel ako kráľ, ale ako rozsievач. Neprišiel rúcať pozemské kráľovstvá, ale rozsievať semeno pravdy. Neprišiel svojim nasledovníkom ukazovať pozemské víťazstvá a národnú veľkosť, ale upozorňoval na žatvu, ktorá nastane po namáhavej práci, po prežitých skúsenostiach a sklamaníach. Šiel, aby v slzách rozsieval semeno života pre hriešny svet, aby ho zavlažil svojou krvou.

Semeno padnuté na kraj cesty predstavuje Božie slovo, ktoré padne do srdca nepozorného poslucháča. Srdce človeka sa podobá tvrdej, udupanej ceste. Stalo sa pohodlnou cestou, vhodnou pre svetské radovánky, záujmy a hriechy. Keď sa človek nechá pohltiť sebeckým a hriešnymi sklonmi, je oklamán hriechom. Jeho duchovné schopnosti ochrnú. Počuje síce božie slovo, ale nerozumie mu. Nechápe, čo platí pre neho.

Semeno zasiate na skalnaté miesto nemá mnoho pôdy. Rastlina síce rýchlo vzíde, ale jej koreň nemôže preniknúť do skaly, nemôže čerpať výživné látky pre svoj vzrast a skoro

zahynie. Mnohí sa hlásia ku kresťanstvu, ale sú len poslucháči, u ktorých semeno padlo do skalnatej pôdy. Podobne ako pod tenkou vrstvou pôdy je skala, tak pod vrstvou dobrých prianí a túžob je sebecko. Nikdy nepremohli sebalásku. Nepochopili závažnosť hriechu. Nechajú sa ľahko presvedčiť a vyzerajú ako veriaci, ale ich náboženstvo je len povrchné.

Semeno Evanjelia často zapadne **do trnia**. Ak v ľudskom živote nenastane zmena, ak sa človek nevzdá starých zvykov a spôsobov hriešneho života, ak nevypustí zo srdca zlé vlastnosti, potom sa pšeničné zrnko uduší. Božej milosti sa môže dať len v srdci, ktoré je stále pripravené prijímať vzácne semená pravdy. Trnie hriechu rastie v akejkolvek pôde, rastie stále, a preto musíme pôdu ustavične čistiť. Ak nie je srdce neustále pod Božou vládou, prejaví sa staré neduhy.

Poslucháči prirovnávaní k dobrej pôde prijímajú slovo, ktoré počuli. Božie slovo sa často stretáva so zdedenými a vypestovanými povahami, rysmi človeka a so zvykmi jeho každodenného života. Avšak človek prirovnaný k dobrej pôde prijíma Božie slovo so všetkými jeho podmienkami a podriadi mu svoje návyky a spôsob života. V porovnaní s Božím slovom strácajú ľudské príkazy význam. Celým srdcom túži po večnom živote. Je verný pravde i za cenu, že mu prinesie nevýhody, prenasledovanie, ba dokonca i smrť.

V podobenstve o rozsievateľovi Kristus poukazuje na rôzne výsledky siania, a to podľa toho, na akú pôdu semeno padne. V každom z uvedených prípadov ide vždy o toho istého rozsievateľa a o to isté semeno. Ak sa v našom srdci a v živote neprejavujú výsledky pôsobenia Božieho slova, potom musíme hľadať príčinu sami v sebe. Pôda a prostredie, do ktorého padlo semeno, nemôžu za to, že sú také, aké sú. Nie sú ani zodpovedné za osud semena, ktoré do nich padlo. Človek, ktorý počúva Božie slovo, rozhoduje sám o tom, aký je a aký bude, a čo urobí s Božím slovom. Preto je za osudy Božieho slova aj zodpovedný.

Mnohí Ježišovi súčasníci a poslucháči Božie slovo vôbec neprijali. Iní nechali Božie slovo v sebe uschnúť. Ale boli i takí, v živote ktorých Božie slovo prinieslo stonásobnú úrodu. Z tejto úrody sa semeno Božieho slova dostalo až k nám. Závisí od nás, čo s ním teraz urobíme, čo urobíme sami so sebou a so svojím životom a čo odovzdáme ďalej.

Amen.

Štvrtok po 16. nedeli v Období cez rok

Mt 13,10-17

Prečo Pán Ježiš hovorí v podobenstvách?

Prednedať som mal možnosť stretnúť sa s človekom – znalcom počítačov. Nejedna vlastník dokáže stráviť hodiny pred počítačom. Tento znalec však dokáže s počítačom priam malé zázraky, ktoré môžu človeku pomôcť, získať čas i peniaze. Nerozumel som mnohým veciam, a preto mi na otázky odpovedal rôznymi vysvetľivkami a prirovnaniami.

Aj Pán Ježiš keď chcel apoštolom vysvetliť niečo podstatné a dôležité, často používal podobenstvá. Apoštoli sa ho preto raz pýtali na túto vec a on im odpovedal: „**Preto, že vám je dané poznať tajomstvá nebeského kráľovstva, ale im nie je dané...**“ (Mt 13,11).

Tieto slová Pána Ježiša tiež potrebujú vysvetlenie. Môžeme sa preto pýtať: Čo rozhoduje v tejto veci? Na jednej strane je to Boží dar a na druhej strane úprimnosť a ochota prijať Božie slovo. To znamená, že tam, kde táto ochota chýba, tam sa „tajomstvo“ Božieho kráľovstva pre

človeka neotvorí. Preto Pán Ježiš hovorí, že kde niet tejto ochoty, tam človek pozerá, a nevidí, počúva, a nerozumie.

Takto môžeme pochopiť aj široké masy ľudí, ktorí počúvajú učenie Pána Ježiša, ale nerozumejú mu, a to len preto, žena všetko dokážu pozeráť len materiálnymi očami, prípadne pozerajú na Ježiša len ako na Mesiáša – politika, ktorý by obnovil Božie kráľovstvo na zemi.

Bola to ťažká doba pre Židov. Národ okupovaný, ale aj zle spravovaný a vedený, keď zákonníci a farizeji, ktorí si privlastňovali kľúč viesť národ, skreslili poslanie očakávaného Mesiáša. Prorok toto ich počínanie prirovnal slovami: Ich srdce obrástlo tukom. Preto keď prichádza Pán Ježiš a je takáto nepriaznivá situácia pri dôležitých pravdách jeho učenia, používa rôzne prirovnania, obrazy a pritom zostáva podstata Božieho tajomstva poslucháčom ukrytá. Pán Ježiš však pri udalostiach, keď je sám so svojimi učeníkmi, vysvetľuje im podstatu a zmysel tajomstiev viery. Pred učeníkmi Pán Ježiš hovorí otvorene a často sa vracia k veciam, ktoré raz budú musieť títo apoštoli šíriť a učiť po jeho nanebovstúpení. Preto im aj často vyčíta, že im hovorí otvorene a oni to nechápu.

Len si uvedomme, koľko zvukov, obrazov a pocitov cez jeden deň pôsobí na naše zmysly. Tak sa často môže stať, že sa ocitneme v nebezpečenstve, že sa iba pozeráme, ale nevidíme; počúvame, a predsa nerozumieme.

Aspoň jedno prirovnanie.

Je obdobie dovolení a prázdnin. Predstavme si len jednu cestu autom niekoľko hodín. Čo všetko za ten čas zažijeme! Keď zbadáme políciu pred sebou, hlavnou nám preletí myšlienka: Aká bola značka pred chvíľou? Čo sa stalo? Možno tú štyridsiatku videl a prehliadol ju. Možno sa ponáhľal a prešiel cez plnú čiaru jedným kolesom.... Videl, a predsa akoby nevidel.

Alebo iný príklad.

Máte starosti. Niektó vám čosi povie a vy mu aj odpoviete, že dobre. Po chvíli ste ochotní sa hádať, že ste to nepočuli. Prečo? Človek bol zaujatý niečím iným, počul slovo od druhého, ale vzápätí sa venoval svojmu problému.

Vráťme sa k duchovnému. Pýtajme sa sami seba: Sme ešte ochotní počuť to, čo nám prišiel povedať Pán Ježiš v evanjeliu? Máme ešte otvorené oči pre veľkolepé horizonty Božích plánov, ktoré vedú človeka a svet k večnému šťastiu? Ako sa otvárame Božiemu slovu, ktoré počúvame pri svätých omšiach? Počúvame ho, alebo len registrujeme?

Práve toto si máme dnes uvedomiť a neuspokojiť sa len s fyzickou prítomnosťou, ale naša prítomnosť musí byť aktívna. Slovom Pána Ježiša povedané: „*ale blahoslavené sú vaše oči, že vidia, aj vaše uši, že počujú*“ (Mt 13,16).

Túžme byť šťastní, teda prežiť stretnutie s Pánom Ježišom naplno, opravdivo. Povrchnosť a pasivita nech sa našim pričinením od nás vzdialia, pretože neboli by sme učeníci Pána Ježiša, ale zástup pri Kristovi, ktorý počúva, ale nerozumie; ktorý vidí, a predsa nechápe.

V modernej dobe sa človek nezaobíde bez podobenstiev. Ved' i prednávkam v jednom článku som čítal, že mali by sme sa i v hovorovej reči vyjadrovať aj v podobenstvách. Obohatí to náš duchovný život.

Amen.

Výklad je potrebný

V materiálnej oblasti je čosi samozrejmé, keď si kúpime nejakú vec, či už elektrickú, alebo iný vzácny predmet, že k nim dostaneme i potrebný výklad, ktorý voláme Návod na používanie. Kto chce, aby mu kúpený predmet slúžil a mal z neho radosť, tak si pozorne prečíta návod.

Takýto samozrejmý postup však mnohí nevidia v oblasti viery. Preto sme svedkami, že mnohé cirkvičky sa správajú napríklad ku slovám Pána Ježiša obzvlášť divne. Vykladajú si text Svätého písma každý podľa seba.

Slová Pána Ježiša sú často pre poslucháčov na pochopenie ťažké. Aj **podobenstvo o rozsievачovi a zrnách**, ktoré čítame už tretí deň, je ťažké, a preto sám Pán Ježiš podáva výklad podobenstva.

Evanjelista Matúš, ktorý zaznamenal tieto slová Pána Ježiša, sám na sebe poznal silu a hodnotu slov Krista. V jeho prípade to bolo jediné stretnutie, a z mýtnika sa stáva apoštol. Zaiste vo svojom vnútri Matúš musel veľa bojovať. Týmto podobenstvom chcel už prvým kresťanom vysloviť napomenutie k ochotnému prijatiu slov Pána Ježiša.

Na osude zrn, ktoré opustili ruku rozsievачa, máme vidieť v prirovnaní-alegórii osud posolstva Pána Ježiša u štyroch typov ľudí. Stupnica začína od tých, ktorí „počúvajú slovo o kráľovstve, a nechápu ho“, až k tým, ktorí „vypočujú slovo a pochopia ho“. Medzi nimi sa nachádzajú ešte dve skupiny.

Prvá skupina je nechápajúca.

Predstavuje človeka, ktorý nepremýšľal nad tým, čo počuje a že by tieto slová mal realizovať aj v praxi. Preto Pán Ježiš hovorí: „*Prichádza Zlý a uchytí, čo bolo zasiate do jeho srdca*“ (Mt 13,19).

Druhá skupina je nestála.

Do tejto skupiny patrí človek, ktorý sa rýchlo prikloní k Ježišovi a už pri prvej príležitosti sa nadchne. Keď sa však objavia prvé ťažkosti, opúšťa Krista.

Pán Ježiš toto počínanie vysvetľuje slovami: „*U koho bolo zasiate do skalnatej pôdy, to je ten, kto počúva slovo a hneď ho s radosťou prijíma, ale nemá v sebe koreňa, je chvíľkový. Keď nastane pre slovo súženie alebo prenasledovanie, hneď odpadne*“ (Mt 13,20).

Tretia skupina je vypočítavá.

Táto skupina predstavuje človeka, ktorý sa chce mať dobre na oboch stranách: u Boha i u ľudí. To znamená sedenie na dvoch stoličkách. A prax života učí, že táto skupina často podľahne hmotným starostiam, ktoré sa jej stanú bližšími ako duchovné, a preto záujem o Boha je v nich udusený.

Túto skupinu vysvetlil Pán Ježiš slovami: „*U koho bolo zasiate do trnia, to je ten, kto počúva slovo, ale svetské starosti a klam bohatstvo slovo udusia a ostane bez úžitku*“ (Mt 13,22).

Štvrtá skupina je verná.

Je to kladná skupina, ktorá predstavuje dobrú zem. Sú to ľudia skutočne odhodlaní priniesť niečo hodnotné v živote. Uskutočňujú v praxi to, čo im ukladá ich presvedčenie. Vedia zostať verní rovnako v radoosti i v skúškach.

Pán Ježiš podáva vysvetlenie: „*A u koho bolo zasiate do dobrej zeme, to je ten, kto počúva slovo a chápe ho a ono prináša úrodu: jedno stonásobnú, druhé šesťdesiatnásobnú a iné tridsaťnásobnú*“ (Mt 13,23).

Nechtiac vynára sa nám otázka: Ku ktorej skupine patrím ja? Veľa sme počuli, čítali a videli o Pánu Ježišovi. Zaiste si spomínate na krásne zážitky pri stretnutí s ním, keď sme boli priam dotknutí jeho láskou. Možno sme vtedy i sľubovali, dávali si predsavzatia, robili plány na nápravu a zmenu života... Ale ako dlho, ako kvalitne sme to splnili? Čo sa stalo s našimi predsavzatiami? Platí to aj pre nás, že sme počuli, ale nepochopili?

A predsa, dnes si znova uvedomujeme, že len ten, kto svoje myšlienky a konanie, svoj všedný a každodenný život buduje na slovách Pána Ježiša, ukazuje, že porozumel výkladu z dnešného evanjelia, ktoré podal sám Pán Ježiš. Nie je neskoro, keď teraz začneme znova. Nesieme následky dedičného hriechu a tie dokážeme prekonať len v najužšom spojení s Kristom. Žiadna polovičatosť, sedenie na dvoch stoličkách a povrchnosť neprinesie úrodu, ktorá obohatí, poteší a zaistí hodnotný cieľ.

Pomaly sa končí žatva. Sýpky sa plnia. Začínáme bilancovať. Dnes sa už vie, kto správne postupoval už pred mesiacmi a dnes sa mu to vyplatilo. A naopak.

Tak je to i s našou duchovnou žtvou. Predsa nevieme dňa ani hodiny. Dôležité je využiť správne túto, ktorú práve prežívame. A tá nás vyzýva k činnosti spojenej s Kristom.

Drahé predmety potrebujú Návod na používanie a Záručný list. Naša viera potrebuje výklad v učení Cirkvi, ktorý nám sprostredkuje učenie Pána Ježiša. Preto prijímame jej slová.

Amen.

Sobota po 16. nedeli v Období cez rok

Mt 13,24-30

Osobný príklad je vážna vec

Je sobota ráno. Nasadáme do auta. Pred nami je skoro sto kilometrov dlhá cesta cez hory a doliny. Ideme hľadať opustených, ktorí žijú bez viery. Ako nás prijmú? Spoznajú nás? Je tomu už niekoľko desiatok rokov, čo odišli ďaleko od veriacich. Ako žijú?

Bývajú naproti sebe. Len štyri kroky sú dvere od dverí. Muž má ešte manželku. Deti už dávno odišli z domu. Klopeme, ale nik neodpovedá. Za dverami počuť slabý lomoz. Otvárame dvere. Nastalo ticho. Otvárame druhé. Je to spálňa. Dve postele, na stene obraz s nápisom: Keď pôjdeš cez vodu, budem s tebou. Ideme ďalej. Kuchyňa a v nej stojí prihrbená, vycivená postava ženy. Je obrátená chrbtom, nevidí nás, nepočuje, na pozdrav neodpovedá. Dotknem sa jej pleca, pootočí sa. Má doširoka roztvorené oči a jedinu otázku:

- *Čo tu chcete?*
- *Hľadáme vás.*
- *Ja vás nepoznám, - odpovie.*
- *Ale ja vás poznám z fotografie.*

Je veľmi zostarnutá na tele i duchu. Je tu bolesť, stonanie. Je tu blízke iba stonanie a zúfalstvo. Všetka dôvera v Boha sa vysypala z mysle ako zrno z deravého vreca. Tie dve myslia iba na to, ktorá z nich skôr zomrie. Chcelo sa nám plakať nad takým bohatstvom biedy. Odchádzame smutní s jednou prosbou: Pane, nedaj, aby sme sa odličili od teba.

(Prameň, Živé slová 1/1987, str. 4).

Celý týždeň sme počúvali podobenstvo o rozsievачovi. Hoci rozsieval všade a v hojnom počte, nie všetko sa ujalo, a nie všetko prinieslo rovnakú úrodu. Mnohokrát to dopadne ak ako s tými, ktorých sme si pred chvíľou predstavili. Boli plní energie, plní viery, plní lásky, ale aj plní nádeje. Nestarali sa o vieru a dovolili, aby bola pošliapaná vlastným nezaujmom. Možno, že im vieru vytrhli aj iní. Možno.

Podobenstvo o kúkoli je akoby pokračovaním evanjelia z tohto týždňa.

Veľkým lánom poľa posiatym dobrou pšenitou je Kristova Cirkev. Od samého začiatku to bola Cirkev hriešnikov a svätcov. Do mora pohanstva zasievali Kristovi učeníci Božie slovo. Vzklíčilo a rástlo, ale nevyničilo kúkol'. Naopak, vždy hrozí, že kúkol' udusí dobrú siatinu. Preto v dobách, keď kresťanstvo malo moc, povstali horlivci, ktorí sa rozhodli, že kúkol' vyničia, ale výsledok nebol najlepši. Zničené pole. Preto Ježiš múdro hovorí: Počkajte! Boh je Pánom času.

Kráľovstvo Božie je niečo celkom iné ako pšeničné pole. Ježiš hovorí o trpezlivosti a o veľkej добрote Boha voči ľuďom. Vždy nová a nová šanca, príležitosť. A preto mali by sme sa lepšie pozrieť každý sám do seba. Lebo tým lánom, poľom s dobrou pšenitou je i každá ľudská duša.

Hoci veľmi radi a veľmi rýchlo zbadáme kúkol' u toho druhého, chceme byť úprimní ku sebe a pozrieť sa na pole vlastnej duše. Koľko dobrých slov a dobre mienených rád sme už počuli, koľko upozorení a výstrah na našu adresu. A to znamená, že nerastie na poli našej vlastnej duši len čistá, tá najlepšia pšenica. To znamená i to, že človek sa môže polepšiť. Má možnosť sám odstrániť kúkol' z duše a nahradiť ho dobrými klasmi. Preto Ježiš doporučuje trpezlivosť. Každému necháva čas. Naš čas – to je náš celý život. Keď príde žatva, vtedy príde definitívny koniec a tam sa už nič nebude môcť opraviť, zmeniť. Tam sa už bude len triediť do stodoly Božej, alebo do ohňa.

Ak cítime, že naša duša je dobrou roľou, mali by to pocítiť aj naši spolublížni. Mali by sme byť dobrou čítankou pre toho druhého, aby sa podľa nej mohol bezpečne riadiť. Ak sa cítime, že sme dobrou pšenitou v Cirkvi na veľkej Božej roli, potom máme cítiť aj povinnosť, aby sa na nás povzbudzovali iní, možno aj tí najbližší a boli tiež plnými a dobrými klasmi.

Pred 19 rokmi mnohé dievčatá sa rozhodli pre rehoľný život. Mnohé z nich úprimne berú svoje povolanie, hoci dnes žijú mimo kláštorov. Jedna z nich má starého dedka, ktorý ako on tvrdil, pre pohoršenie nejakého kňaza, od svadby nebol na spovedi ani v kostole. Ani staroba, ani choroba ho nepritiahla k Bohu. Svoje svedomie si vždy ospravedlňoval spomínaným kňazom. ale tento dedko mal aj iný obraz – život svojej neterky, ktorá ho sem-tam navštívila. A tak sa dedko pomaly, ale isto menil, a nakoniec mal iba jednu podmienku. Dám sa do poriadku, ale nie u svojho domáceho kňaza, lebo sa hanbím. Keď mu zavolali kňaza, ktorého videl prvýkrát, jeho prvé slová boli asi tieto: Nikto ma nestrašil, ale vyprovokoval ma život mojej neterky. Prečo by som i ja nemohol patriť Pánu Bohu, keď ona – mladá a vzdelaná mu patrí.

Tu sa krásne ukazuje božia trpezlivosť, ktorá dáva človeku každý nový deň ako novú šancu a príležitosť byť dobrou pšenitou na veľkej roli Cirkvi.

Pokúsme sa toto evanjelium aplikovať nie na toho druhého, ale na seba samého, lebo hoci nechceme byť egoistami, že chceme spásu len pre seba, ale predsa by nám malo záležať najprv na svojom spasení a až potom určite svojím príkladom, svojím životom pomôžeme aj druhým, ktorí možno čakajú na náš príklad a pomoc.

Amen.

Niečo o kontrastoch

Správne chápanie a prístup ku kontrastom môže byť prínosom. V architektúre vidíme vkusne ladenú bielu farbu s čiernou, a to nielen na domoch smútku. Vekový rozdiel medzi súrodencami nie je prekážkou, ba naopak, keď matka povie o svojich synoch, z ktorých je jeden už dospelý a druhý sa učí chodiť, že sú ako malý a veľký kamarát, dá sa vycítiť láska a súlad. V kontrastoch sa dá vycítiť sila i odvaha, život i krása.

Čosi podobné cítime aj v slovách evanjelia – **v podobenstve o horčičnom zrnku a kvase.**

V týchto podobenstvách sa vyslovuje kontrast medzi nepatrným začiatkom a veľkým výsledkom na konci.

Horčičné zrnko patrí medzi jedno z najmenších a podobne i s kúskom kvasu dosiahneme veľký výsledok. Horčičné zrnko vyrastie v košatý strom a kúsok kvasu zmení múku na cesto.

Tieto slová Pána Ježiša sú obrazom Božieho kráľovstva, ktoré začína nenápadne a v malej skupinke ľudí, ale dosiahne veľké rozmery a úžasnú silu. Evanjelista Matúš tu nemyslí len na slávne zjavenie Božieho kráľovstva na konci sveta, ale pravdepodobne myslí na kresťanstvo vôbec, ktoré sa pomaly rozšíri po celom svete. Vieme, že kresťanstvo začalo v malej provincii rímskej ríše v Palestíne. Na jeho začiatku vidíme malú skupinku dvanástich učeníkov, ktorí sa za tri roky zhromažďujú okolo Ježiša z Nazareta, ktorý sa navonok ničím nelíšil od ostatných jednoduchých ľudí. Veď narodil sa v cudzom – v maštali a zomrel ako zločinec na kríži. Jeho životná cesta od Betlehema po Jeruzalem trvala len 33 rokov. A keby sme v tom dnes nevideli silu, o ktorej Ježiš sám učil, tak by sme ani nechápali príčinu jeho slov z evanjelia.

Toto malé spoločenstvo, horčičné zrnko a kvas, dnes vyrástlo v košatý strom a prekvasilo celý svet. Niet národa, rasy, jazykovej skupiny, kde by nepoznali ovocie učenia Pána Ježiša. História dáva tomuto kontrastu za pravdu, a tak s plnia i slová Krista: „... *pekelné brány ju nepremôžu*“ (Mt 16,18). A to si pripomeňme preto, že aj dnes počuť hlasy, že toto učenie, táto osobnosť je bezvýznamná.

Preto sa môžeme pýtať: Je tomu skutočne tak? Je to, čo priniesol Pán Ježiš skutočne bezcenné?

Odhalil nám tajomstvo Boha, ktorý je začiatok i koniec všetkého čo jestvuje, živý i neživý prírody, i duchovného života. Predstavil nám svojho i nášho Otca. Priniesol učenie rovnosti, čo pred narodením Pána Ježiša bolo neznáme. Jeho učenie sa stalo základom kultúrnej, hospodárskej i vedeckej zmeny ľudstva. Na jeho učení začali stavať a budovať rýchlejším tempom, iným prístupom noví a noví ľudia. Sme svedkami, že 20. storočie neubralo na hodnote vzťahu človeka k Bohu, ba práve naopak, solídny prieskum hovorí o vzrastajúcej viere v Boha, nie v radoch jednoduchých ľudí, ale najmä medzi osobnosťami, ktoré odmieňa svet najvyššími svetovými poctami. Tak tomu bolo, je i bude v budúcnosti.

Ježišovo učenie je posolstvom radostnej zvesti, ktoré prekvasí svet a zvíťazí nad hriechom. Splneniu Kristových slov nezabrání žiadne násilie, prenasledovanie, ani vedecké svetonázory, pretože kto len trocha pozná históriu zákona logiky a všimne si vlastný život, nie je možné, aby si povzdychol: ako dobre, že už zomriem, že bude konečne po všetkom. Človek predsa túži žiť, a to žiť večne. to bola i prvá myšlienka Stvoriteľa, aby jeho vrcholné dielo – človek žil večne. Boh obdaril človeka rozumom a slobodnou vôľou, a to priviedlo človeka k pádu a k nešťastiu. Príchod Pána Ježiša na svet však poodhalil závoj a človek môže mať znova nádej.

Evanjelium však nesmieme chápať len ako kvantitu, množstvo. Cítíme aj kvalitatívnu povinnosť. Kvalitne žiť. Dať Bohu, čo mu patrí.

Spomeň si, aby si deň sviatočný svätzil.

Na svete sme na to, aby sme Pána Boha poznávali, jeho milovali, jemu slúžili a raz boli spasení: Pretože cítíme aj napomenutie: „*Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, ... ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca*“ (Mt 7,21).

História priniesla pre nás aj mnoho poučenia. Sklamali mnohí, ale len na ich škodu – Judáš, jeden z Dvanástich. V minulosti sklamali niektorí prví kresťania pod hrozbou smrti. Dnes pred menšou výplatnou páskou, pred strachom, že sa nedostanú na vysokú školu, ale aj pod tlakom svojej neviazanosti, slabej sebakontroly a sebaovládania.

A to je pre nás poučenie i výstraha.

Poučme sa na kontrastoch a uvedomme si, že nás môžu obohatiť.

Amen.

Utorok po 17. nedeli v Období cez rok

Mt 13,36-43

Rozvaha na ceste k Bohu

Rozvaha je vzácna vlastnosť či dar. Potrebujú ju tí, ktorí riadia, vedú a spravujú. Dnes si však pripomenieme, že i veriaci sa má o ňu snažiť.

V evanjeliu nás sám Boží Syn, Ježiš Kristus, poučá o zle vo svete. Používa na to **podobenstvo o kúkoli medzi pšenitou**.

Pšenitou označuje dobrých a kúkolom zlých ľudí vo svete. Roľník, ktorý pôvodne na svoju roľu zasial len dobré semeno a ešte pred žatvou chcel kúkol vyňať, aby mu nepokazil pšenicu, bol by vlastne dosť poškodil vzrast pšenice.

Poučenie, ktoré z tohoto podobenstva vyplýva, je značné. Pán Ježiš chcel svojím apoštolom povedať, že keď vo svete vidia toľko zla, aby neboli znechutení, lebo svojím postojom by mohli narobiť ešte viac zla. Nech neposudzujú zlých. Nech si uvedomia, že kúkol ostane vždy len kúkolom, pšenica len pšenitou. Zlí majú vždy šancu polepšiť sa a dobrota iných sa môže vyskúšať, aby si zaslúžili väčšiu odmenu.

Toto podobenstvo nám má pripomenúť, ako sa sám Pán Ježiš choval voči zlým a tým, ktorí padli. Pán Ježiš prijal i Nikodéma s najväčšou trpezlivosťou a porozumením. Napokon sa z Nikodéma stal Pánov učeník.

Môžeme tu spomenúť aj verejnú hriešnicu Máriu Magdalénu. Všetci ju chceli ukameňovať preto, lebo ju prichytili pri cudzoložstve. Nikto Pánovi neprivedol muža, s ktorým spáchala zlo. Pán Ježiš videl ich podlosť. Nepohrdol ňou. Jej úprimné obrátenie a lásku odmenil tým, že sa stala veľkou sväticou. Jej prvej sa zjavil po svojom zmŕtvychvstaní a ona presvedčala aj apoštolov, že Pán „ozaj“ vstal.

Podobne aj Matúš apoštol. Pôvodne bol mýtnikom, ktorým každý pohrdal, lebo veľmi zdieral ľudí. Po stretnutí s Ježišom a po uznaní si svojej viny odškodnil všetkých, ktorým ublížil. Nakoniec sa stal apoštolom a evanjelistom.

Pán Ježiš odmietol len tých, ktorí nechceli uznať svoju vinu a tých, ktorí sa pokladali za spravodlivých a inými pohrdali. Z podobenstva je isté, že Pán Ježiš je Sudca a nikto iný. Posudzovanie iných v očiach Božích je aspoň také nerozumné, ako je vytrhanie kúkola spomedzi pšenice. Pán Ježiš nám hovorí: „*Nechajte oboje rásť až do žatvy*“ (Mt 13,30). Preto i súd nechajte Pánovi, ktorý iste príde a bude súdiť živých i mŕtvych.

Pán Ježiš aj nás vyzýva, aby sme sa voči zlu zachovali po kresťansky.

V bežnom živote často počujeme poznámky: Prečo Pán Ježiš trpí zlo? Či nevidí, že kým sa zlým dobre vedí, dobrí pritom trpia?

V prvom rade si musíme dobre uvážiť, že keď takto hovoríme, či my sami sme čistá pšenica. Nechceme si náhodou týmito výhovorkami ospravedlňovať svoje vlastné zlo? Okrem toho by nám malo byť jasné, že ako dobrí kresťania by sme nemali nikým pohrdáť a nikoho posudzovať. Vieme, že len Pán je najspravodlivejší Sudca. Často zveličujeme chyby druhých, kým Pán vie všetko a je nekonečne zhovievavý. Možno by sme neradi dali niekomu druhú možnosť, aby sa polepšil, ale my iste čakáme od Pána, že nám dá mnohorakú možnosť, aby sme nezhynuli. Veru, keď sa opovažujeme niekoho kritizovať, ako často nám musí Pán výstražne povedať: „*Prečo vidíš smietku v oku svojho brata, a vo vlastnom oku brvno nezbadáš?*“ (Lk 6,41).

Svätý Pavol nám radí, aby sme voči zlu boli trpezliví, ako je s nami trpezlivý Pán. Keď predchádzame zlo trpezlivosťou, pridáme na to, že vlastne získavame si pomoc Božiu. Ako dobrí kresťania nijako nemôžeme súhlasiť so zlom toho, kto ho pácha. Musíme ho prijať ako svojho brata, ktorý potrebuje pomoc, ktorú mu nepreukážeme tým, že ho odsúdime, ale tým, že sme s ním trpezliví, že mu dáme príklad dobrého kresťanského života a najmä, že sa za neho modlíme. Vedzme, že Pán pohrdne len tým hriešnikom, ktorý sa nechce polepšiť.

Je pravda, že vo svete je veľa kúkoľ a medzi pšeniciou. Ak sa ale trochu úprimnejšie nad situáciou zamyslíme, musíme uznať, že aj v nás samých je niečo dobré i zlé, trochu pšenice i trochu kúkoľ.

A tak, keď prosíme Pána za seba, aby nám bol milostivý, tak k tomu pridajme aj tých, o ktorých si myslíme, že sú ozaj kúkoľom. Sú teda nechajme na Pána, ktorý nám prízvukuje: „*Nechajte oboje rásť až do žatvy*“ (Mt 13,30). Tam sa vyjaví dobro dobrých a zlo zlých.

Prosme Pána, aby sme našli milosť u neho a dokázali byť tou dobrou pšeniciou, v ktorej sa kúkoľ neudrží.

Amen.

Streda o 17. nedeli v Období cez rok

Mt 13,44-46

Poklad Cirkvi

Spomeňme si, koľko úsilia nás stojí, keď chceme niečo cenné získať, nadobudnúť alebo zažiť. Vybavte si v mysli najčerstvejšie spomienky na dovolenku v zahraničí. Čo všetko jej predchádzalo! dlhé hodiny čakania, chodenia a prečo? bola to vidina obohatenia svojho života.

Alebo chceli ste si kúpiť osobné auto. Aj vtedy to boli dlhé roky šetrenia, odriekania iných vecí. Prečo? Pomocou osobného auta si chceme obohatiť svoj život, viac poznať.

Evanjelium nám rozpráva o človeku, ktorý chce získať vec, ktorá ho má obohatiť. Aby získal toto bohatstvo, predá všetko čo má, a kúpi to pole, o ktorom vie, že je na ňom ukrytý poklad. Iný zasa tiež všetko predá a kúpi si vzácnu perlu, po ktorej túži.

Boh je veľký. Božie kráľovstvo je také cenné, že človek je povinný všetkého sa zrieknuť, aby získal to dobro. Týmto sa myslí hodnota a cena Božieho kráľovstva, čo zdôraznil Pán Ježiš vo dvoch podobenstvách.

Roľník pracuje na cudzom poli, na ktorom objaví poklad. Neprezradí to tajomstvo, ale všetko predá, aby sa stal majiteľom toho poľa. V týchto slovách poukazuje evanjelium na úsilie, snahu a ťažkosti človeka, obeť vykonanú s radosťou, keď mu to všetko má pomôcť získať poklad. Týmto pokladom je pre nás **Božie kráľovstvo**. Je to cennosť, pre ktorú treba znášať ťažkosti.

V druhom podobenstve **človek hľadá vzácne perly**, robí to svedomite, plánovite a profesionálne. toto je zasa obraz krásnych úmyslov, pretože hľadá v námahe a pote. Tu môžeme pred sebou vidieť aj vzory: sv. Justín, sv. Augustín a iných, ktorí sú vzorom celého a neodvolateľného hľadania pravdy, ktorú nachádzajú v Bohu. Kupec perál predá všetko, za čo získa peniaze, aby si za ne kúpil, a je to zriedkavý vzor, ktorý mu vynahradí všetko, čo považoval za dobré.

Môžeme si pripomenúť i históriu Cirkvi a život mučeníkov. V čase prenasledovania prišli o všetok majetok, o svoju slobodu, ba i o to najcennejšie čo človek má, život. Boh je však tak veľký, že pri poslednom rozhodnutí je Božie kráľovstvo pre nich cennejšie ako čokoľvek iné a vzácne na zemi. Kresťan a zvlášť ten, ktorý po dlhých hľadániach našiel drahocennú perlu, musí byť v stave úplnej prípravy, že keď sa raz rozhodol, musí stále pokračovať. Lebo každý deň núti človeka k rozhodovaniu znovu a znovu, a to znamená, že musí byť pripravený na zodpovednosť pred Bohom. Človek sa musí stále niečoho zriekať. To zriekanie je potrebné na to, aby uzrel Boha a jeho kráľovstvo.

Dnešný človek zničil cit, stupeň hodnoty a, veru, často nevie oceniť pravdivú hodnotu. Podobali by sme sa roľníkovi, ktorý kráča za pluhom a napriek tomu, že vie, že je tam zakopaný poklad, predsa by prechádzal okolo neho nepovšimnuto a vôbec by ho to nezaujímalo. Nedokáže logicky uvažovať, aj keď sa jedná o veľmi vážne veci. Na upozornenie boha odpovedá záporne, v ťažkých situáciách blúdi, pretože alebo nechce, alebo nevie oceniť a ohodnotiť, čo je v živote najpotrebnejšie.

Podobenstvo o poklade ukrytom na poli a o drahocennej perle sú veľkým povolaním žiť svoj život a svoje kresťanstvo skutočne, vo svetle skutočných hodnôt.

V podobenstve o perle je reč, že bola nájdená po dlhom hľadaní. Povedané o Bohu, že ide pred tými, ktorí po ňom túžia, tak ako je povedané o múdrosti: *„Skvíca je a nevädúca múdrosť, ľahko ju uzrú tí, čo ju milujú, nájdu ju tí, čo ju hľadajú. Predbieha a dáva sa poznať tým, čo po nej dychtia“* (Múd 6,12-13).

Niekedy zasa Pána Boha s jeho vôľou človek ani nehľadá, ale on ide aj pred tými, ktorí ho nehľadajú. Spomeňme si na svätého Pavla. Na ceste, keď ide hľadať kresťanov, stretáva sa s Ježišom. Pán Boh má rôzne cesty, ako sa stretnúť s človekom a každého si pritiahne iným spôsobom. Ak človek skutočne hľadá kráľovstvo dobra a pravdy, je nemožné, aby ho nenašiel.

Rozhodnime sa rýchlo a bez dlhého rozhodovania, vykročme na cestu, lebo škoda času! Ten, kto sa rozhodne hľadať, musí si uvedomiť, že sa to nezaobíde bez ťažkostí a námah.

Sviatok svätého Joachima a Anny zvlášť neslávim, ale premeňme ho v dnešný deň na deň vďačnosti pre našich rodičov, starých rodičov a vôbec tých, ktorí boli na začiatku našej cesty, keď nám ukazovali, učili nás objavovať poklad skrytý na roli nášho života, alebo nás učili a radili rozoznať vzácnu perlu od iných, menej vzácných perál. Nezabudnime dnes ani na Pannu Máriu. Aj ona sa musela rozhodnúť k veľkému súhlasu pri anjelovom zvestovaní. Aj

my spolu s ňou povedzme: Fiat! A potom v tichosti, nenápadne, ale verne a svedomito zostaňme verní Pánu Bohu.

Poklad alebo perla na začiatku sú pred nami ukryté ale je možné ich získať. Božie kráľovstvo ako odmena za prežitý život je vec, za ktorú sa nemusíme báť predať všetko, čo svet pokladá za svoj poklad, pretože poklad sveta zničí hrdza, môže ho zožrať mol', ukradnúť zlodej, ale odmena, ktorú sľubuje Ježiš, je stav radosti, ktorý si nikto nevie predstaviť, ako o ňom aj píše svätý Ján: „*ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú*“ (1 Kor 2,9).

Pre brata alebo sestru, ktorí nevedia ešte povedať ako Mária svoje rozhodné „fiat“, môžeme povedať, že aj pred nimi bolo mnoho im podobných.

A. Frossardovi stačilo jediné stretnutie v chráme a začal novú etapu života. V tom čase, roku 1969, vyšla kniha, ktorá sa stala bestsellerom, pod názvom B o h j e s t v u j e , j a s o m s a s n í m s t r e t o l . V jeho prípade to bolo čosi náhle. Vyrovnaný a neveriaci muž, ktorý nemal nijaký nepokoj, nepociťoval zármutok, ale nikto ho ani na nový život nepripravoval. Skoro po štyridsiatich rokoch od náhlej udalosti obrátenia cítiť ešte vo Frossardovom rozprávaní to isté začudovanie, prekvapenie ako kedysi, keď onoho letného večera na Rue d Ulm postretol Boha. Odtiaľ vie, že Boh jestvuje, hoci jeho existencia mu ostáva stále sviežou novosťou, na ktorú sa nedá navyknúť.

V úvode sme si spomenuli, čo všetko vieme podniknúť, aby sme získali niečo pre obohatenie nášho života. Neľutujeme čas, peniaze... Vidina obohatenia nás pobáda vpred.

Božie kráľovstvo nie je vidina, ale skutočnosť, lebo to sú slová Pána Ježiša.

A ukončíme otázkou: Čo robím, aby som poznal a obsiahol najväčší a bez konca trvajúci zážitok, prebývanie v Božom kráľovstve?

Amen.

Štvrtok po 17. nedeli v Období cez rok

Mt 13,47-53

Pohľad na rybársku sieť

Triedenie a vyberanie je pre nás všetkých vec dobre známa. V materiálnej oblasti triedime veci, zlých alebo horších sa zbavujeme, odkladáme ich, ničíme... a naopak, dobré si uchováame. Pri rôznych konkurzoch a prijímačkách sa tiež stretávame s vyberaním podľa určitých kritérií. A vieme, že kritériá môže byť aj rôzne premyslené, môže dôjsť k nespravodlivosti, nečestnosti, protekcii a podobne.

Aj v oblasti viery sa hovorí o triedení.

V evanjeliu sa rozpráva **podobenstvo o rybárskej sieti**, ktorá zachytáva rozličné druhy rýb. Keď je plná, vytiahnu ju na breh, posadajú si, dobré ryby vyberú do nádob a zlé vyhodí von.

Pán Ježiš podáva k podobenstvu aj náležitý výklad: „*Tak bude aj na konci sveta: vyjdú anjeli, oddelia zlých od spravodlivých a hodia ich do ohnivej pece. am bude plač a škripanie zubami*“ (Mt 13,49).

Podobenstvo o sieti nadväzuje na napomenutie, ktoré bolo už vyslovené v podobenstve o kúkoli medzi pšenitou, že zlí kresťania neuniknú Božiemu trestu. Vidíme, že Pán Ježiš

hovorí otvorene, a predsa i napriek tomu mnohí zlyhali, neplnili vôľu Božiu, ako im bolo vysvetlené. Preto budú zo siete, to znamená z Cirkvi, na konci vyhodení von. Toto podobenstvo bolo poslucháčom Pána Ježiša blízke, veď mnohí boli rybármi. Lov rýb bol ich denným zamestnaním. Títo rybári sa sami presviedčali, že do siete sa im dostanú často rozličné druhy rýb. A k takejto rybárskej sieti, hodenej do mora, Pán Ježiš prirovnáva i Božie kráľovstvo. Po vytiahnutí siete u rybárov nasledovalo triedenie rýb. Pán Ježiš chce vysloviť jednu veľkú pravdu; tak bude i na konci sveta. Tam Boh oddelí dobrých od zlých, a to preto, že Boh je spravodlivý Sudca, ktorý dobrých odmeňuje a zlých trestá.

Toto podobenstvo hovorí Ježiš apoštolom aj preto, aby im zdôraznil úlohu apoštola a ich nástupcov. Poslanie apoštola je zrovnané s prácou rybára. Rybárstvo symbolizuje prácu vynaloženú na spásu ľudí. Tak ako sa do siete dostanú zlé i dobré ryby, tak i apoštoli a ich nástupcovia zahŕňajú Kristovým učením všetkých. Takto sa do siete nebeského kráľovstva dostávajú ľudia dobrí i nehodní. Príde však koniec. Údel spravodlivých sa tu nespomína. Je však jasný z podobenstva. Údel zlých je ten istý ako kúkoľa medzi pšenitou (por. Mt 13,24-30).

Cieľ podobenstva nás učí, že máme prijímať všetkých, ktorí sa hlásia ku Kristovi. Naším poslaním nie je súdiť, ale svedčiť. Až konečné posúdenie, podobné ako aj v podobenstve o kúkoli medzi pšenitou, bude riešením otázky, kto do nebeského kráľovstva patrí, a kto nie.

Slávny perský básnik Saadi ako chlapec sedel pri otcovej posteli a čítal korán. Všetci v dome spali okrem nich dvoch. Saadi povedal otcovi:

- Všetci spia, nikto sa nemodlí, nečíta sväté knihy, sú ako mŕtvi.

Otec mu však odpovedal:

- Lepšie by bolo, keby si aj ty spal, než aby si odsudzoval ľudí.

Nie je teda naším poslaním, aby sme posudzovali ľudí, ktorí prichádzajú do Kristovej Cirkvi. Nemáme právo odsudzovať ani toho najväčšieho hriešnika. Namiesto toho nám Cirkev radí, aby sme sa za nich modlili. Veď Pán Ježiš práve preto prišiel na svet, aby vyhľadal a spasil, čo sa zdalo byť stratené. On je Dobrým pastierom, ktorý hľadá i tie zabľúdené ovečky. Nemôžeme mu v tom zazlievať.

Chápeme už cieľ evanjelia, že máme Pánu Ježišovi pomôcť pri hľadaní bratov a sestier, chytiť ich do siete. A v tom sa nám medze nekladú. Náš príklad a modlitba je veľká vec, aby Kristova krv nebola zbytočne vyliata, ale aby i naším pričinením priniesla hojné ovocie, aby bolo čím menej tých zlých, ktorí budú hodení do ohnivej pece.

Pápež Ján Pavol I., pápež úsmevu, hoci bol pápežom veľmi krátko, iba 33 dní, v roku 1978 povedal: - Nech sa každý z nás snaží byť dobrým, nech sa snaží nakaziť druhých svojou dobrotou a láskou, ktorej učil Pán Ježiš... -

Čo sa nás samých týka, nedôverujme si príliš. Dnes stojíme pevne, zajtra môžeme padnúť. Dávid bol človek svätého života, a padol... Nech preto z našich úst sa vznáša modlitba za stálosť v dobrom a za vernosť v Božej službe. Len to, že patrím do Cirkvi nás nezachráni, pretože bude ešte triedenie.

Triedenie a vyberanie, ako i konkurzy a prijímačky nech nás upozornia i na to posledné na konci sveta.

Amen.

Nepochopený Ježiš

Prežívame obdobie prázdnin, dovoleníek, čas odpočinku, načerpania nových síl, ale aj obdobie, keď pri oddychovaní je viac času na premýšľanie nad vecami, udalosťami, ale i vzťahmi, ktorým sme v návale povinností nestačili venovať pozornosť, prípadne sme to odkladali na neskoršie.

Medzi otázky hodné na zamyslenie patrí i **úcta**. Akú úctu venujeme blíznym, ako sa staráme o to, aby sa nám dostalo úcty od druhých, ale aj s akou úctou si ako kresťan plní svoje povinnosti.

Evanjelista Matúš v evanjeliu konštatoval, ako sa zachovali rodáci Pána Ježiša, keď navštívil ich mesto: „**Pohoršovali sa na ňom**“ (Mt 13,57).

Pán Ježiš takmer celý svoj život prežil v Nazarete. Mal rád toto mesto, hoci jeho obyvatelia ho nemilovali. Často sa počas svojho verejného účinkovania do neho vracal. Tam prežil svoju mladosť, tam mal svojich rovesníkov, tam žila jeho matka a jeho príbuzní. Ježiš chcel svojim rodákom dobre, ale oni ho nechápali a nechceli mu porozumieť. Nechceli uznať, že jeden z nich, syn tesára, ktorého rodinu dobre poznali, mohol by byť prorok, ba dokonca Mesiáš, ktorého národ očakáva.

Neporozumeli jeho učeniu. Preto často vyslovovali ohľadom neho otázku: „*Vari to nie je tesára syn? Nevolá sa jeho matka Mária a jeho bratia Jakub a Jozef, Šimon a Júda?*“ (Mt 12,55-56). A naplnení údivom pridávali i ďalšiu otázku: „*Skadeže má toto všetko?*“ (Mt 13,56). Nevážili si Ježiša a on cítil z ich postoja bolesť, a preto na ich adresu smutne poznamenal: „*Proroka si všade uctia, len nie v jeho vlasti a v jeho dome*“ (Mt 13,57). Ježiš sa tým však nedal znechutiť. Neustále ich presviedčal o tom, že je skutočný prorok a očakávaný Mesiáš. Ježiš nič nerobil násilne. Nikoho násilne k sebe nevolal.

K bohatému mládencovi sa prihovoral takto: „*Ak chceš byť dokonalý... nasleduj ma!*“ (Mt 19,21).

Ak chceš, lebo môžeš aj nechcieť a môžeš na moje volanie odpovedať aj nie, ale ak chceš, môžeš ísť za mnou. Rodáci Pána Ježiša nechceli ísť za ním, nechceli ho uznať za proroka a tým viac za Mesiáša. Jednoducho preto nechceli, lebo im zovšednel. Nevideli v ňom nič neobyčajného. Možno premýšľali tak ako neskoršie Filip, jeden z jeho učeníkov: „*Môže byť z Nazareta niečo dobré?!*“ (Jn 1,46).

A možno mali o Mesiášovi premrštenú predstavu. Nevieme, prečo zaujali k Ježišovi takéto stanovisko. Evanjelisti o tom mlčia. Môžeme sa však domnievať, že pozerali na Ježiša ľudským pohľadom, nemali nadprirodzenej viery a tu je zaiste hlavná príčina problému. Nemohli porozumieť tomu, že Boh si často volí jednoduchosť, aby ňou zachránil múdрых. Zaiste ich hnevala sláva, ktorá sa okolo Ježiša šírila, o ktorej čoraz častejšie počuli. Veď zázraky, ktoré konal v Kafarnaume, robili ho v očiach ľudí veľkým. A oni mali tiež inú predstavu o Mesiášovi. Proroka si predstavovali ako muža tvrdého, neprístupného a napomínajúceho. Ale správanie Pána Ježiša bolo celkom iné, bol iný. Nedá sa porovnať so žiadnym prorokom. Bol predsa Boh! A toto nemohli pochopiť.

Ako si my dnes predstavujeme Krista? Ako pozeráme na neho svojimi očami? Ak chceme porozumieť učeniu Ježiša Krista, musíme si predovšetkým všimnúť jeho pokoru. Musíme si uvedomiť, že Ježiš neprišiel na svet na to, aby svet súdil, ale aby ho spasil. On priniesol učenie lásky, tú čnosť, ktorú i dnes svet nechce poznať v najlepšom a najkrajšom význame. Kto sa denne nesnaží v živote plniť jeho príkazy, ten nikdy nemôže povedať, že pozná Krista.

Ved' takto vieme pochopiť aj slová Pavla apoštola, že Pán Ježiš bol pre Židov pohoršením, pre pohanov bláznovstvom, ale pre tých, čo mu uveria, nádejou na vykúpenie.

Či sa podarilo Pánu Ježišovi o svojom poslaní presvedčiť svojich rodákov, vieme z udalosti, ktorú napísal svätý Lukáš: „*Prišiel do Nazareta, kde vyrástol. Podľa svojho zvyku vošiel v sobotu do synagógy a vstal, aby čítal. Podali mu knihu proroka Izaiáša. Keď knihu rozvinul, našiel miesto, kde bolo napísané: Duch Pánov je nado mnou... Potom knihu zatvoril, vrátil ju sluhovi a sadol si... a začal hovoriť: „Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli“ (Lk 4,16-21). Inými slovami povedané: To som ja tým človekom, o ktorom hovorí prorok Izaiáš: „... všetkých v synagóge zachvátil hnev. Vstali, vyhnali ho z mesta a viedli ho až na zráz vrchu, na ktorom bolo ich mesto postavené, a odtiaľ ho chceli zhodiť“ (Lk 4,28-29).*

Čo sa zmenilo za 20 storočí vo vzťahu k Ježišovi? Veľa, a nič! Úcta ku Kristovi zostala. Stále je a bude veľa opravdivých kresťanov, ktorí nebudú ako obyvatelia Nazareta. ale je na zamyslenie, či náš postoj ku Kristovi sa nepodobá postoju obyvateľov Nazareta.

Kristus nám zovšednel a zvykli sme si aj na náboženstvo. Stratili sme skutočný pojem, že viera nie je vecou zvyku, tradície. Mnohí nepochopili, že vo viere sa nedá žiť z minulosti. Viera je vec živá, a preto neplatia slová: Pochádza z dobrej kresťanskej rodiny. Rodičia pomreli a deti navštevujú kostol len na veľké sviatky. Takýto postup je nepochopenie Krista. a keď im Kristus povie- Ja chcem to, čo mi patrí – sú ochotní Krista vyhnúť, odsúdiť na smrť. Neplatí ani konštatovanie: Keď som bol mladý, chodil som do kostola, bol som pokrstený... Kto takto hovorí, podobá sa obyvateľom Nazareta, ktorí už vyhánajú Krista za mesto, aby ho zabili.

Použijeme prirovnanie.

Nazvete priateľom človeka, ktorý vás potrebuje iba pre svoje ciele a keď vy niečo potrebujete, nepozná vás? Nie, to nie je priateľ, to je sebec! Keď niekto potrebuje Krista a Cirkev len pre seba, a nie je ochotný plniť si svoje povinnosti, taktiež nemôže byť nazvaný priateľom Krista, lebo sa sám odsúdil.

Áno, Ježiš miloval svojich rodákov. Ježiš miluje všetkých, ale nikoho neľahá násilím za sebou.

Každý stroj potrebuje kontrolu, prehliadku, generálku. Každý sklad, obchod, úrad potrebuje inventúru a kontrolu. Niečo podobné je potrebné aj v našom duchovnom živote. Využijeme tento čas na zamyslenie sa nad vzťahom k svojej duši, k Bohu a k Cirkvi. Človek sa líši od živej a neživej prírody svojím rozumom a slobodnou vôľou. A toto potrebuje ukázať aj okoliu svojím srdcom a životom. Potrebujeme urobiť zmenu. Uvážme, že pre nás to musí byť stretnutie s Kristom, ako to je v tomto prípade.

Francúzsky spisovateľ Roger Martin du Guard napísal román *J e a n B a r c i s*.

Jean v mladosti odpadol od viery, lebo si ju nevedel zrovnáť so štúdiami prírodných vied. Zriekol sa viery a stal sa redaktorom časopisu Rozsieváč. Oženil sa s Cecíliou, ktorá bola veriaca a mali dcéru Máriu. Po čase sa z náboženských dôvodov rozišli. Súd prisúdil dievča matke. Dohodli sa, že keď dcéra bude mať 18 rokov, celý rok prežije u otca.

Mária skutočne prišla k otcovi a celý rok žila v jeho vile. Otec jej na začiatku povedal:

- Dcéрка, toto všetko je tvoje. Len jednu prosbu mám, prečítaj všetky moje články, v ktorých som vedecky dokázal, že Boh nejestvuje.

Mária sľúbila a celý rok čítala otcove články. Po roku sa jej otec spýtal:

- Tak čo povieš na moje články?

- Otec, pozorne som všetko prečítala a mnoho som o nich aj premýšľala. Zistila som, že si veľmi schopný a nadaný, že som štýlovo, odborne v tejto oblasti nič lepšie nečítala. Dovoľ mi, otec, na záver vysloviť jednu prosbu. Dovoľ mi, otec, vstúpiť do kláštora.

Barcis vyskočil.

Mária však pokračuje:

- Vedela som, že si v mladosti stratil vieru. Chcela som poznať a študovať tvoje diela, chcela som sa utvrdiť vo svojom povolaní a tvoje vedecké články proti Bohu ma presvedčili, že moje miesto je pri Bohu.

Otec ju prudko prerušil. Predkladal jej dogmu proti viere, dôvody pre neverectvo, zrovnávací pôvod náboženstva a krčovite hľadal, čo by jej ešte ukázal.

Mária však pokojne odpovie:

- Otec, všetko som si pozorne a s rozvahou prečítala. A moja viera sa ešte viac utvrdila. Keď mi ani tvoje dôvody nevedeli vieru vziať, verím o to pevnejšie.

- Ako je to možné, - pýta sa Barcis.

A dcéra rozpráva, ako sa stretla s Bohom, ako pocítila jeho blízkosť a krásu.

- Otec, - pokračuje dcéra, - ty si veril len rozumu a to, čo sa dá rozumom dokázať, stojí ako kamenný stĺp.

Otec cítil, že sa jeho celoživotná práca a presvedčenie v okamihu rozpadá v prach.

Román sa končí tým, že Jean Barcis sa vracia k Bohu a Mária zmieri otca s mamou a tí ju spolu odprevádzajú do kláštora.

Obyvateľom Nazareta a často i nám robí problém uvedomiť si Boha v našom živote. Najst' zmysel v radostnom plnení si svojich povinností.

V dnešnom svete nám nestačí debatovať, filozofovať, viesť učené dialógy o viere. Dnešný neveriaci človek chce príklad. Vidíme ho i v Cyrilovi a Metodovi, ktorí životom dokázali to, čo verili.

Uvedomme si, že žiadny vedecký dôkaz, filozofický argument nie je schopný priviesť neveriaceho k viere. Potrebný je život, život, život kresťana.

Prežívame obdobie prázdnin a dovolení. Nájdime si čas aj na takúto vážnu a potrebnú tému pre seba samého, prípadne pre najbližších.

Amen.

Sobota po 17. nedeli v Období cez rok

Mt 14,1-12

Zomreli za pravdu a dobro

Anglický dramatik Oscar Wilde napísal divadelnú hru *Salome*. Podobne aj rakúsky skladateľ Richard Straus pomenoval jednu zo svojich oper. Slovenský básnik P. O. Hviezdoslav je autorom tragédie *Herodes a Herodia*. Touto témou sa zaoberajú aj iné literárne a filmové diela. Prečo?

Matúš vo svojom evanjeliu opisuje smrť Jána Krstiteľa. Túto udalosť si každoročne pripomíname 29. augusta, aj teraz evanjelium nám podáva túto udalosť na zamyslenie.

Príbeh z evanjelia je ako epizódka z nejakého románu. Kráľ slávi narodeniny, mladá dievčina tancuje pred vyberanou spoločnosťou a za odmenu si môže vysloviť pranie. Pre kráľovnú a matku tohoto dievčaťa nadišla chvíľa, aby sa mohla pomstiť nepohodlnému kritikovi. Pretože kráľ je slaboch, Ján Krstiteľ musí zomrieť. Stačí v pravú chvíľu trocha intrigy, aby bol muž Boží zabitý.

Naše storočie obohatilo svet o novú vednú disciplínu- atómovú fyziku. Tá vniesla do povedomia ľudstva aj pojem reťazová reakcia. Jej základňou je spôsobilosť neutrónov, ktoré sa uvoľnili alebo vznikli pri rozpade atómového jadra, vyvolávať rozbíjanie ďalších atómových jadier. Človek tak môže riadenú a usmerňovanú reťazovú reakciu v jadrových reaktoroch úspešne použiť na ochranu a rozvoj ľudského života. Naproti tomu, ak reťazová reakcia prebieha lavínovite a človek ju nemôže kontrolovať, ani usmerňovať, napríklad pri výbuchu atómovej bomby, potom plodí len hrôzu, nešťastie a skazu.

Podobne možno hovoriť o reťazovej reakcii aj v mravnej oblasti. Dobro plodí nové dobro, zo zla narastá ďalšie zlo. Základom každej ľudskej aktivity, ktorú možno kvalifikovať ako mravne dobrú alebo mravne závadnú, je myšlienka, ktorá už sama osebe je buď v súlade s mravným zákonom, alebo je s ním v rozpore. Zlé myšlienky vznikajú alebo sa uvoľňujú nápad, popud, pohyb, ktorý sa potom prejavuje raz skutkom, inokedy slovom.

Každý skutok má svoje dôsledky. Každé slovo má svoje dozvuky. Ak vie človek usmerňovať chod svojich myšlienok, ak dokáže ovládať svoje vášne a náruživosti, ak rozumom kontroluje svoju činnosť a vôľu, a panuje nad ňou, jeho slovo môže prinášať radosť a šťastie ľuďom, a z jeho skutkov môžu mať ľudia mnoho úžitku.

Ak sa však človek stane hračkou svojich vášní a náruživostí, ak temné sily zla zastrú hmlou rozhlád jeho rozumu a oslabia moc jeho vôle, potom môže z jeho slov vyrásť bolesť a žiaľ, potom ovocím jeho skutkov môže byť hanba a strach, bieda a smrť.

Herodes Antipas bol synom Herodesa Veľkého, ktorý chcel zahubiť malého Ježiša po jeho narodení v Betleheme. Od otca dostal dedičstvo, vládu nad Galileou a Zajordánskom. Keď spoznal Herodiadu, manželku svojho brata Filipa, odohnal od seba svoju zákonitú manželku. Svojmu bratovi odlákal manželku, vstúpil s ňou do hriechneho cudzoložného pomeru.

Ján Krstiteľ mu ostro vyčítal: „*Nesmieš žiť s manželkou svojho brata*“ (Mk 6,18). Antipas vzbĺkol prudkým hnevom proti Jánovi, no ovládal sa. Nedal ho hneď zabiť, pretože sa bál Jána, lebo vedel, že je to muž spravodlivý a svätý. Uväznil ho v žalári pod svojím hradom Macherusom.

Herodiada bola vlastne neterou Herodesa, pretože bola dcérou Aristobula, ktorý bol tiež synom Herodesa Veľkého, ktorého dal jeho vlastný otec zavraždiť. Herodiada bola manželkou Filipa, taktiež syna Herodesa Veľkého. Salome bola ich dcéra. V čase, keď si ako odmenu za svoj tanec žiadala hlavu Jána Krstiteľa, mala asi 19 rokov. Biblia neuvádza jej meno. Meno Salome je známe z diela *Židovské starožitnosti* od gréckeho historika Jozefa Fláviusa, ktorý píše: - Herodes Veľký bol hrozný vrah... a z jeho školy vyšiel syn Herodes Antipas a Herodiada s dcérou Salome.

Ján musel počítať, že za také napomenutie, ktoré adresoval Herodesovi a jeho nezákonnej manželke, ho môže čakať jedine tvrdý trest. Čakalo sa len na príležitosť: kedy, kde a ako.

Podobné veci sa udiali v dejinách nejdenný raz. Ján nadovšetko miloval pravdu a dobro ako Ježiš Kristus.

Jána zradila Salome. Ježiš bol zradený Judášom. Salome bola navedená matkou. Judáš túžbou po peniazoch.

Čo to znamená pre nás? Musíme si osvojiť to, čo miloval Ježiš i Ján Krstiteľ: Pravdu a dobro!

Toto je najistejšie víťazstvo. Ján úspešne splnil svoje poslanie proroka. Ježiš poslanie Vykupiteľa a Spasiteľa sveta. Vážme si skutočne vo svojom živote pravdu a dobro.

Prosme Božské Srdce Ježišovo o silu vytrvať v dobrom až do konca svojho života.

Amen.

P . Prof. ĽUBOMÍR STANČEK, PhD., CM

je slovenský katolícky kňaz, ktorý pôsobením Ducha a svojou jedinečnou neustálou evanjelizáciou zapáľuje srdcia pre Krista, ako veriacich kresťanov katolíkov, tak inoveriacich i neveriacich na celo svete.

Patrí medzi horlivcov, ktorí v snahe po kresťanskej dokonalosti, nechávajú sa v pokore motivovať a viesť Božím slovom: „Sme neužitoční sluhovia; urobili sme, čo sme boli povinní urobiť“; životnou praxou týchto slov sa stal profesionálom a inšpirujúcim učiteľom kresťanského života pre všetkých, ktorí majú šťastie ho (nie len osobne) spoznávať.

Svojim neustálym záujmom o súčasné kritické dianie vo svete a spásu všetkých duší, si uvedomuje svoje poslanie a veľmi usilovne, snaživo a ekumenickým spôsobom - primerane dobe, využíva všetky svoje dary Ducha a prostriedky, k povzbudeniu k viere všetkých ľudí - mladších i starších, mužov i ženy, smutných i veselých, skúsených i neskúsených, veriacich i neveriacich...

Ako niekoľkoročný profesor a skúsený kňaz - psychológ, veľmi dobre pozná duše ľudí, ich trápenia a túžby, a spolu so sv. Augustínom si uvedomuje, že “nespokojné je srdce človeka, kým nespočítanie v Bohu”, preto sa denne snaží o vysvetlenie týchto slov, nielen vo svojich e-meditáciách, ale i písaním homílii, kresťanských kníh, ktorých kvalita rastie ich počtom - už viac ako 120 (!), ktoré ponúka aj zadarmo na svojej web stránke:

WWW.EVANJELIZACIA.EU

Každý, kto sa zahĺbi do jeho napísaných myšlienok, určite nebude sklamaný, ale naopak, s pocitom motivácie a osobného obohatenia, bude nachádzať a pochopí zmysel svojho života/trápenia a celkovej existencie v inom - oveľa významnejšom - duchovnom svetle; kto blúdi, tomu poukáže na správny smer, kto nevie, tomu poradí, kto nechápe, tomu vysvetlí, kto je slepý, tomu podá duchovné kvapky, kto nepozná, tomu predstaví

J E Ž I Š A.

...a to všetko s láskou a pokorným priznaním:

“Urobil som, čo som bol povinný urobiť.”

1 .diel:

- od pondelka

1. adventného

týždňa po

veľkonočnú vigíliu

2. diel:

- od Veľkonočnej

nedele po sobotu

17. týždňa

3. diel:

- od pondelka

18. týždňa po

sobotu 34. týždňa

pre odber

denných meditácií

P. Ľubomíra Stančka

sa môžete prihlásiť na:

evanjelizacia@

evanjelizacia.eu